

Hoa Vũ Doanh Ca

Contents

Hoa Vũ Doanh Ca	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	16
4. Chương 4-1	26
5. Chương 4-2	32
6. Chương 5	36
7. Chương 6	45
8. Chương 7-1	49
9. Chương 7-2	52
10. Chương 8	56
11. Chương 9	63
12. Chương 10	65
13. Chương 11-1	73
14. Chương 11-2	78
15. Chương 12-1	82
16. Chương 12-2	85
17. Chương 13-1	90
18. Chương 13-2	95
19. Chương 14-1	97
20. Chương 14-2	102
21. Chương 15-1	106
22. Chương 15-2	110
23. Chương 16-1	115
24. Chương 16-2	117
25. Chương 17-1	122
26. Chương 17-2	126
27. Chương 18	129
28. Chương 19	136
29. Chương 20	143
30. Chương 21: Phiên Ngoại	147

Hoa Vũ Doanh Ca

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, giang hồ, phúc hắc trung khuyến mỹ công, mỹ nhân nữ vương trẻ con thụ, công sủng thụ, có H, HE.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-vu-doanh-ca>

1. Chương 1

Ngày xuân, những tia nắng ấm bao phủ nhân gian, cây cối đâm chồi nảy lộc, yến oanh chao liệng. Ngoại thành Lôi Châu trải dài một thảm cỏ xanh tươi mơn mẫm. Thật là một năm phong cảnh tuyệt đẹp, mưa thuận gió hòa.

Hướng về phía ngoại ô ba dặm, tại một quán trà nhỏ, có mấy vị khách nhân đang tán gẫu. Thật tình mà nói, trong nhóm đó có hai người mặc huyền y, bên hông mang trường kiếm, ra vẻ đạo mạo, vừa thấy liền biết ngay là chính đạo võ lâm nhân sĩ, thế nhưng trong miệng lại phun ra toàn những lời hết sức xấu xa, dè tiện.

“Lần này nữ nhi của võ lâm minh chủ xuất giá, có thể nói là cực kỳ khoa trương, tân lang Sở Thiên Tầm còn là đại thiếu gia nhà họ Sở (Sở Khanh =)). Tướng mạo tuấn tú lịch sự, phong lưu tiêu sái, nghe đồn trước đây từng có lần truy giết giáo chúng ma giáo, làm cho mọi người hả lòng hả dạ. Hắn ở trong chốn võ lâm cũng lung lạc không ít nhân tâm, minh chủ có người này trong tay như hổ mọc thêm cánh.”

“Đúng đấy, ta còn nghe nói tân nương rất xinh đẹp, trên giang hồ có vô số vương tôn công tử đã sớm thầm thương trộm nhớ nàng đến thất hồn lạc phách.”

Tên còn lại hắc hắc cười: “Nói đến mị hoặc, người nào có thể so được với giáo chủ ma giáo Hoa Doanh Vũ, tên gọi tựa nữ nhân, nghe nói Hoa Doanh Vũ lớn lên như hoa như ngọc, khuynh quốc khuynh thành, nếu hắn nhìn người cười một cái, nửa hồn đều bị câu đi. Hắn lăng lợ yêu mị, giống hệt một tiểu quan...”

“Cũng đúng, nói đi thì cũng phải nói lại, nếu Hoa Doanh Vũ kia chịu theo ta một đêm tiêu hồn, ta chết cũng nguyện ý.”

Trong khoảng không bỗng vang lên một tiếng cười quỷ dị, mang theo ba phần nhẹ nhàng, bảy phần dụ hoặc. Hai vị “võ lâm nhân sĩ” theo âm thanh đang vang vọng nhìn ra, chỉ thấy bên ngoài trà lâu có một chiếc xe ngựa gần như dừng lại, xe được trang trí cực kỳ xa hoa, đỉnh trơn nhẵn, xuống một tí là các dây chuỗi ngọc, được khảm bởi bảo thạch nhiều màu. Trước xe, có một thân hình nam tử cao to, nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, đi đến trước đầu mã xa yên lặng chờ phân phó.

Bên trong xe, năm ngón tay thon dài trắng nõn vươn ra, chậm rãi vén xa liềm lên, thanh âm mềm nhẹ lười biếng hỏi: “Li Uyên, người nói xem, bọn họ đây là đang khen ta, hay là mắng ta?”

Nam tử có ánh mắt thật sắc bén, nhưng khi nhìn đến người bên trong xe thì trở nên ôn nhu, nửa mặt trên của y bị mặt nạ ngân bạch che khuất, chỉ lộ ra cái mũi cao thẳng, cùng một đôi môi mỏng khêu gợi, y thản nhiên nói: “Giáo chủ, để thuộc hạ giết bọn chúng.” giọng điệu Li Uyên không ôn không hỏa.

Xa liềm lại được vén lên một chút, lúc này mới lộ rõ thân ảnh bên trong. Hoa Doanh Vũ nhàn nhã ngồi trên tấm thảm bằng da cáo trắng như tuyết, dung mạo tựa hoa đào, sóng mắt lưu chuyển, đôi môi không điểm mà hồng, suối tóc đen mềm mại xõa dài phía sau, y sam hồng nhạt chẳng phân biệt được nam nữ, nếu không phải nhìn thấy vết hầu rõ ràng, chỉ sợ không ai dám tin cái người khuynh đảo, mị hoặc chúng sinh này lại là một nam nhân.

Hoa Doanh Vũ che miệng cười: “Li Uyên, ngạc nhiên làm gì, cảnh hay như vậy khó mà gặp, sao lại phải giết người? Bọn họ đều là ái mộ ta a.”

Hoa Doanh Vũ bật cười nhẹ nhàng, làn mi dày khẽ run, mục quang lưu chuyển thật là phong tình vạn chủng.

Li Uyên lặng im không nói.

Hoa Doanh Vũ khẽ mở miệng, hơi thở thơm mùi đàn hương theo đó thoát ra, nhẹ giọng chậm rãi nói: “Cắt hết đầu lưỡi, móc hai con mắt chó kia ra, còn nữa triệt bỏ căn mệnh tử* của chúng cho ta, trừng phạt nhẹ nhàng như thế là được rồi”. Lời nói tỏ ra vô vàn “khoan dung”. Khóe môi Hoa Doanh Vũ hơi hơi nhếch lên, chậm rãi buông màn xuống.

Li Uyên xoay người, lạnh lùng nhìn hai gã nam tử ngồi trong quán trà, rồi nhìn sang người bên cạnh là Li Tán nói: “Động thủ.”

“Dạ, đại ca.” Thiếu niên ước chừng mười tám, cười hì hì lên tiếng, nhìn hai gã đang vì chấn động mà đứng như trời trồng.

Thiếu niên vận y phục màu xanh, mi mục thanh tú, đôi mắt to tròn nhanh như chớp chuyển động lướt qua hai cái thân ảnh, trong đó có một người nhận ra hắn hoảng sợ hô to một tiếng: “Hoa Anh giáo.....” Lời chưa nói xong, một cổ lực đạo chui vào cái miệng đang khê mấp máy kia, đầu lưỡi vì thế mà mạnh mẽ bị tách ra, trong nháy mắt, trên mặt đất xuất hiện một đoạn thiệt * đầm đìa máu tươi.

Li Tán cười cười xuất thủ, hắn tiến lên từng bước nhìn đoạn lưỡi trên mặt đất một lúc lại nói: “Có vẻ cắt hơi ngắn nhỉ.” Tiếp đó, hắn đi đến gần cái gã vừa bị trùng phạt kia.

Gã đó đau đến nước mắt chảy ròng ròng, bịt chặt mồm nức nở đứng lên, gã còn lại hoảng sợ trùng lớn mắt, chẳng màng đến thân thể đang bị chế trụ, chỉ có thể gắt gao đóng chặt miệng.

(**Đoạn=ngắn, thiệt =lưỡi)

Li Tán cười hì hì với người nọ nói: “Đừng sợ, vừa rồi ta đã có kinh nghiệm, cắt một lần là xong, sẽ không dây dưa hai ba lần mới dứt đầu.” Phút chốc, một cổ lực thật lớn đánh sâu vào khoang miệng người nọ, trong nháy mắt đôi môi bị nội lực của thiếu niên giải khai, hàm răng xỉn màu vỡ tan, tiếp theo lưỡi hồng nhanh chóng cũng bị cắt xuống.

Li Tán cười nói: “Để ta nghĩ lại một chút, tiếp theo nên là tròng mắt hay là căn mệnh tử đây? Nhân châu cũng tốt, tròn trịa cho ta chơi đùa cũng được.” Loáng cái, trên mặt đất là bốn khối nhân cầu đầy máu, đồng tử phóng đại, trông đáng sợ vô cùng.

(nhân châu =cùng là chỉ eyes tránh lặp từ thui)

Thiếu niên chán ghét nhìn khối nhân cầu trên mặt đất: “thật là xấu xí, không đùa nữa.” Thiếu niên đứng thẳng dậy, nhìn xuống hạ thể bỏ đi của hai gã, khinh miệt nói: “Cái thứ dơ bẩn kia, sớm triệt bỏ mới tốt.” Ngón tay khê động, dưới y khó hai gã tràn ra máu tươi, sắc mặt biến xanh, báo hiệu bọn chúng cũng sắp tắt thở đến nơi rồi.

Thiếu niên hô to một tiếng: “Không ổn, giáo chủ nói tha cho cái mạng nhỏ của các ngươi, cái này là để cứu các ngươi.” Dứt lời, hai viên thuốc được nhét trong miệng hai gã, thuận theo thực quản đi xuống.

Thiếu niên lại hì hì nói: ” Bây giờ,các ngươi nhất định không chết được, giáo chủ cũng không có nói huyết đạo không cho điểm, các ngươi chịu khó đứng một lát, dù sao hôm nay nắng cũng không gay gắt.”

Li Tán vỗ vỗ tay đi đến trước mặt Li Uyên, dường như lấy lòng nói: “Đại ca, tốt rồi.” Nói xong đảo mắt nhìn người trong xe, một bàn tay bạch ngọc trong lòng vươn ra, Li Uyên từng bước tiến về phía trước xóc lên xa liêm.

Hoa Doanh Vũ ló cái đầu, mặt mỗi ngáp một cái: “Thật chậm chạp, Li Uyên ngươi lại đây.” Khẩu khí lười nhác.

Li Uyên đến gần hai bước, Hoa Doanh Vũ chậm rãi vươn đôi ngọc ngẫu song chưởng hướng về phía hắn, điềm đạm nói: ” Thời tiết hôm nay cũng thật hảo, ta có chút nghĩ muốn cưỡi ngựa, nhưng mà mặt đất này lại khiến cho người ta sinh ghét, sợ là sẽ làm bẩn bạch hài của ta, ngươi ôm ta lên ngựa.”

(ngọc ngẫu song chưởng=ban‘ tay ngọc ngà như búp sen)

Hoa Doanh Vũ võ công cực kì cao, nhưng gần đây âm tình bất định, hỉ nộ vô thường, tâm tư khó dò, Li Uyên tuy là tâm phúc nhưng cũng phỏng đoán không ra suy nghĩ của hắn, hiện tại tự nhiên lại muốn cưỡi ngựa, thật làm cho Li Uyên thập phần khó xử. Hoa Doanh Vũ luôn luôn thích chứng diện, nhưng lại chán ghét người khác đối với mỹ mạo của hắn soi mói, những người dám nhìn thẳng hắn hiện giờ đều đã không còn ở trên đời, vậy mà thỉnh thoảng vẫn cố tình ở trước mặt người khác biểu lộ sắc đẹp, khiến Li Uyên hết sức đau đầu.

Li Uyên khê ngậm đôi môi mỏng, thật lâu sau mới thản nhiên nói: “Thuộc hạ đưa ngài khăn che mặt.”

Hoa Doanh Vũ trùng mắt, mị nhãn như tơ, đúng là nói không nên lời cái vẻ đẹp làm điên đảo chúng sinh.

Li Uyên liếc mắt một cái, liền biết Hoa Doanh Vũ không muốn, khê thở dài vươn hai tay ôm lấy Hoa Doanh Vũ. Hoa Doanh Vũ vươn song chưởng ôm lấy cổ Li Uyên, lúc này mới vừa lòng nở nụ cười.

Đầu của Hoa Doanh Vũ tiến đến bên tai Li Uyên, hơi thở như hoa lan, nhẹ giọng nói: “Chúng ta cùng cười một con ngựa.”

Li Uyên bình tĩnh ôm Hoa Doanh Vũ lên ngựa, Hoa Doanh Vũ ngồi vắt ngang ở trên lưng tuần mã, tựa vào ngực Li Uyên, đôi tay trắng nõn ngọc ngà khẽ chơi đùa với lọn tóc đen buông xõa trước ngực y.

Hoàng hôn dần buông xuống, Li Uyên điều khiển mã xa chậm rãi đi, càng lúc càng xa.

Hoa Doanh Vũ ngẩng đầu liên nhìn đến cái cằm kiên nghị của Li Uyên, không khỏi cười nhạo nói: “Đệ đệ người bộ dáng cũng coi như thanh tú đáng yêu, người dù không bì kịp hắc cũng sẽ không quá xấu đấy chứ, sao cứ phải mang mặt nạ? Hay trước kia bị thương, khuôn mặt bị hủy?”

Li Uyên lặng im điều khiển ngựa, nhìn thẳng phía trước không nói lời nào, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Hoa Doanh Vũ ngọt ngào cười: “Hảo Li Uyên, người cho ta xem bộ dáng thật của người đi, ta nhất định sẽ không chê cười người nữa.” Nói xong, ngón tay nhỏ dài vươn đến mặt nạ màu ngân bạch

Đang dự định gỡ mặt nạ kia ra, thế nhưng trong nháy mắt, ngọc thủ của Hoa Doanh Vũ bị một cánh tay ấm áp màu mật ong giữ lại, khiến hắc chậm rãi rời xa mặt nạ ngân bạch.

Hoa Doanh Vũ vội rút tay về, sáng giọng: “Li Uyên, người nhập giáo bất quá ba năm, cũng đã là Hoa Ảnh giáo Phó giáo chủ, người cũng biết vì sao?”

“Thuộc hạ không biết, thỉnh giáo chủ chỉ giáo.”

“Bởi vì người nói chuyện và làm việc luôn chừng mực, rất vừa ý ta, cũng không nịnh hót, a dua ai.”

“Đa tạ giáo chủ đã khen.” Trong lời nói cũng không một chút hưng phấn, thanh âm cũng thản nhiên.

Hoa Doanh Vũ thấy thái độ y vẫn chưa sinh khí, lại gọi tiếp: “Li Uyên.”

“Có thuộc hạ.”

“Ta đẹp không?” Hoa Doanh Vũ thổi hơi vào tai Li Uyên, làm cho người ta không khỏi tâm thần rung động.

Li Uyên hơi hơi cong lên khóe môi, không đáp.

“Người cười là có ý tứ gì?” Lòng mảy may xinh đẹp tuyệt trần của Hoa Doanh Vũ hơi hơi nhúu lại.

Li Uyên bình tĩnh nói: “Nếu nói rằng người đẹp, người sẽ nói ‘ta đẹp là do cấu nhân của của người nhìn ra à’, trả lời người không đẹp, người sẽ sinh khí, cả hai đáp án đều không có kết quả tốt.”

Hoa Doanh Vũ giận dữ: “Người là đang chê cười ta sao?”

“Không dám, thuộc hạ chỉ muốn sống lâu thêm vài năm.” Li Uyên thản nhiên mỉm cười.

Hoa Doanh Vũ trừng mắt, hiển nhiên tức giận không ít. Gần từng tiếng cắn răng nói: “Trả lời ta, TA, ĐẸP, KHÔNG?”

Li Uyên thong thả cúi đầu nhìn Hoa Doanh Vũ tức giận đỏ bừng cả hai má không khỏi buồn cười, thật là con người kiêu ngạo nhưng cũng bốc đồng. Li Uyên không để ý cơn tức giận của Hoa Doanh Vũ lại cúi đầu hôn lên đôi cánh hoa đỏ mọng, Hoa Doanh Vũ nhất thời cả kinh, mị nhãn đột nhiên trợn to kinh ngạc nhìn Li Uyên.

Li Uyên chậm rãi nhắm mắt lại, dịu dàng mút vào hai phiến môi mềm mại ngọt ngào, thoang thoảng mùi hoa, cơ hồ làm cho hắc phát cuồng, hầu kết Li Uyên cao thấp di động, nhẹ nhàng cọ sát một lát liền lưu luyến rời đi. Không ngờ lúc này Hoa Doanh Vũ chậm rãi nhắm mắt lại, khẽ mở miệng mang theo hơi thở thoang thoảng mùi đàn hương mặc cho Li Uyên muốn làm gì thì làm.

Li Uyên bỗng nhiên cả kinh, vươn đầu lưỡi tham lam thâm nhập vào trong khoang miệng mềm mại của Hoa Doanh Vũ, đầu lưỡi lướt qua nội bích ẩm ướt ẩm áp, quần lầy cái lưỡi đang run nhè nhẹ của hắc. Hoa Doanh Vũ khấn trương, run rẩy trốn tránh sự quấy nhiễu của Li Uyên.

Li Uyên đè chặt Hoa Doanh Vũ, dành cho hắc một cái hôn sâu, thật lâu sau Li Uyên mới chậm rãi rời đi, khóe miệng còn vươn không ít những sợi chỉ bạc *** mĩ.

Li Uyên cất giọng khàn khàn nói: “Đẹp, người rất đẹp.”

Hàm răng tuyết trắng khê cắn môi dưới, Hoa Doanh Vũ nhẹ giọng đáp: “Người..... Không sợ ta giết người sao?”

Li Uyên cười mà không nói.

Hoa Doanh Vũ đột nhiên si ngốc cười rộ lên: “Người cũng biết, trong thiên hạ người là người đầu tiên dám hôn ta.” Trước thì còn nở một nụ cười trong suốt dịu dàng, tiếp theo sau năm ngón tay đã muốn bấu chặt vào vị trí trái tim ở trước ngực nam nhân, móng tay ấn xuống thật sâu, mùi máu tươi nhất thời tràn ngập.

Li Uyên nén đau, cổ họng xộc lên vị ngọt của máu tươi, y sam màu xanh nhiễm đen một mảng.

Nắm ngón tay lại vào sâu một tấc, thanh âm Hoa Doanh Vũ cất lên lạnh lùng: “Nếu còn lần sau, ta nhất định sẽ lấy mạng nhỏ của người.” Ánh mắt tràn ngập hàn khí, làm người khiếp sợ thập phần.

Li Uyên nhẫn cơn đau đốn gằn từng chữ: “THUỘC, HẠ, TUÂN, MỆNH.”

Hoa Doanh Vũ vừa lòng cười thu hồi tay, móng tay đã đỏ sẫm một mảnh, không khỏi chán ghét liền bấu môi. Thoảng mang cái biểu tình tính khí trẻ con, một chút cũng không sót lọt vào trong mắt Li Uyên.

Li Uyên sợ quần áo của Hoa Doanh Vũ nhiễm vết máu trên ngực mình, liền ôm hắn xoay lại, làm cho hắn tựa vào ngực phải của mình. Rồi mới xé một mảnh vải bố, nhẹ nhàng nâng lên tay trái Hoa Doanh Vũ, tinh tế đích giúp hắn lau đi móng tay bị máu làm bẩn.

Hoa Doanh Vũ vô cùng vừa lòng mỉm cười, nụ cười vô hại mà kiều mỹ. Nhưng trong lòng hắn đắm chiêu suy nghĩ những gì Li Uyên đều không thể biết được, cũng không nguyện đi tìm hiểu.

Li Uyên lau sạch (móng) tay cho hắn xong rồi mới điểm mấy huyết đạo để miệng vết thương không chảy máu nữa, sau đó mặt không đổi sắc điều khiển con ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Hoa Doanh Vũ cười nhợt nhạt như có như không, tựa hồ những chuyện vừa rồi tất cả đều là hư ảo, hoặc hết thấy cũng không làm hấn bận tâm.

Vào thành, người dần dần đông hơn, không ít ánh mắt nóng bỏng chăm chú hướng về Hoa Doanh Vũ, trong tích tắc Hoa Doanh Vũ trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, đúng là khung cảnh trăm năm khó gặp.

Khắp nơi trong Lôi Châu thành,, ai ai cũng đều là nín thở ngưng mắt.

Hoa Doanh Vũ khê cười, làm cho hàng vạn hàng nghìn người kinh suyễn.

(kinh = kinh sợ, suyễn= hô hấp=> sợ hãi đến quên cả thở vì ngắm zai đẹp)

Li Uyên im lặng, đi nhanh hơn trước. Mây hơi hơi nhướng lên, cúi đầu trộm ngắm Hoa Doanh Vũ, trong mắt không tỏ vẻ hờn giận gì.

Hoa Doanh Vũ hé miệng cười, phượng nhãn nhỏ dài tà mị liếc Li Uyên, vươn cái lưỡi nộn nộn hồng hồng liếm môi, động tác rõ ràng mê người làm cho đôi môi mỏng của Li Uyên mím chặt thành một đường thẳng, sắc mặt càng trở nên âm trầm.

Võ lâm minh chủ gả nữ nhi, đối phương lại là danh môn thế gia, đương nhiên hôn sự cực kỳ long trọng, các đại môn phái đều nhận được thiệp mời, vì thế phòng trọ trong thành trở nên hiếm hoi tựa như Lạc Dương chỉ quý, nhất thời muốn tìm khách *** cũng trở nên khó khăn. Hoa Ảnh Giáo tuy là tà giáo, nhưng thế lực không tồi, may mà nơi đây có sẵn một tòa biệt viện, dọn dẹp lại một chút, miễn cưỡng cũng làm Hoa Doanh Vũ vừa mắt.

Lạc Dương chỉ quý: hiếm hoi, đắt đỏ như giấy thành Lạc Dương

Li Uyên đem Hoa Doanh Vũ đưa về phòng nghỉ ngơi, rồi mới mới trở về phòng mình. Trong ngực, hiện ra miệng vết thương sâu đậm, chảy máu rất nhiều, máu tươi hòa cùng y sam kết thành một mảng, rút đi quần áo kéo theo lớp mài vừa đóng bong lên, miệng vết thương lại xuất huyết ồ ạt. Li Uyên nhướng mày, cắn răng chịu đựng từng hồi đau đốn.

Ngay lúc đó! ‘Đương’ một tiếng giòn vang, cửa bị người tới đẩy ra.

Li Tấn cười hì hì vừa vào cửa nhìn thấy vết thương trên ngực Li Uyên, không khỏi ngẩn ra, vội vàng thu lại nụ cười la lớn: “Đại ca, người khi nào lại bị thương?”

Li Uyên nhú mày thoáng tức giận: ” Không biết gõ cửa sao, thói quen này đến khi nào mới chịu sửa?”

Li Tấn chu chu miệng: ” Huynh đệ chúng ta cần gì phải so đo.” Cầm lấy kim sang được trên bàn bôi cho Li Uyên, động tác vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận.

Li Uyên không nói, vẫn lẳng lặng ngồi yên. Từ đầu đến cuối y vẫn chăm chú nhìn đệ đệ liễu lĩnh của mình, tâm tư dần dần thả lỏng, sắc mặt cũng tốt lên vài phần.

Li Tấn lại bắt đầu nói thầm: “Thương thế nghiêm trọng thế này, nhất định để lại sẹo.” Tuy miệng vết thương thật ra không lớn, nhưng rất sâu đậm, hơn nữa chảy rất nhiều máu, thoát trông thập phần đáng sợ.

Li Uyên bỗng nhiên cười rộ lên: “Nếu là để lại vết sẹo, nhất định là hình năm dấu nguyệt nha, thật cũng có chút ý tứ.”

Nguyệt nha: trăng non, trăng lưỡi liềm, trăng bla...bla, miễn k phải trăng tròn

Li Tấn buông kim sang được, thở phì phì nhìn hần cả giận nói: “Nhìn cái bộ dáng vui vẻ chịu đựng của ca xem, vết thương này nhất định là giáo chủ làm. Giáo chủ tuy rằng trời sinh tuyệt mỹ, Nhưng tính tình thật là..... nói mãi cũng vậy.” Li Tấn tuy rằng luôn luôn đỉnh đạc, con người vô tâm vô phế, tâm tư cũng thật kín đáo, Li Uyên ngày thường cũng không nói gì, nhưng trong mắt hần để lộ thái độ sùng nịch đối với Hoa Doanh Vũ làm cho Li Tấn nhìn qua cũng biết thực hư trong đó.

Li Tấn luôn luôn ái mộ huynh trưởng, cũng tiếc thay cho Li Uyên khi gặp phải Hoa Doanh Vũ, hần luôn luôn âm lãnh, đối Li Uyên gần như xa cách, nhưng hàng ngày lại khiến cho trái tim của Li Uyên luôn hướng về phía hần. Còn nữa Hoa Doanh Vũ này nhìn bề ngoài bộ dáng xinh đẹp lưỡi nhác, kỳ thật bên trong xấu xa, đây một bụng âm mưu quỷ kế, hơn phân nửa là lợi dụng tâm tư của Li Uyên đối với hần một lòng si mê. Nghĩ đến đây Li Tấn lại phần hận, bóp nát bình thuốc trị thương trên bàn.

Li Uyên nhìn hành động trẻ con của Li Tấn, chỉ là mỉm cười cũng không nói tiếp. Hơi hơi thu lại ánh mắt, rót chén trà đưa tới trước mặt Li Tấn.

Li Tấn nói đến miệng lưỡi đều khô, gơ lên chén trà uống một hơi cạn sạch, lại nói: “Giáo chủ tuy rằng cùng ca thân cận, nhưng đối với ca cũng không phải thích, hơn phân nửa là đem ca coi như nô tài, ca nghĩ lại một chút đi, xem giáo chủ có phải hay không là loại người mà ca có thể thích được sao.”

Li Uyên vừa định mở miệng, Li Tấn ngắt lời, nói tiếp: “Còn nữa, ca rõ ràng tuần mỹ dị thường, sao cứ phải mang mặt nạ, tháo xuống ngân diện kia còn có chút cơ hội, thế mà vẫn cứ đeo, hừ, giáo chủ mắt bị mù mới chú ý ca.” Li Tấn chỉ vào mặt nạ màu ngân bạc cắm giận bất bình.

Li Uyên không bác bỏ lời hần nói, chỉ có thể nở nụ cười bất đắc dĩ. Chậm rãi đứng dậy, mặc vào kiện nội y màu trắng non mềm mại thoải mái, được viền bởi những đường tơ vàng, mặc dù đang mang mặt nạ vẫn không giấu được thân thể tỏa ra hương thơm thánh khiết, làn môi mỏng hình như thoáng tươi cười làm cho người ta tìm đập thành thịch.

Mới thay đổi y phục liền có giáo chúng đến thỉnh, nói là giáo chủ tìm Li Uyên đến hỏi chuyện. Li Uyên đáp lời xong liền vút Li Tấn qua một bên chạy đi tìm giáo chủ.

Khi tới phòng Hoa Doanh Vũ, đập vào mắt là một thân ảnh với vẻ mặt đầy ai oán. Vừa thấy Li Uyên, Hoa Doanh Vũ tức giận bẻ gãy chiếc đũa ném về bên chân y nói: “Người có biết làm việc không hả? Lại đi mời cái lão đầu bếp như vậy, hôm nay vẫn còn chưa bóc vỏ, cứng như vậy bảo bản giáo chủ làm sao ăn đây?”

Li Uyên nhặt lên chiếc đũa đặt sang một bên, cung kính nói: “Thuộc hạ lập tức đuổi hần đổi đầu bếp khác cho người.”

Hoa Doanh Vũ giận dữ: “Người nghĩ muốn ta đói chết sao?” Mị nhãn trừng lên, vô cùng phong tình vạn chủng.

Rõ ràng là muốn tìm một người thị phụng bản thân dùng bữa, thế mà cứ nói quanh co, không để lộ ra tâm tư thật sự, con người này rõ ràng thật khó hầu hạ mà.

Li Tán nói cũng đúng, bản thân mình là Phó giáo chủ, thế mà trước mặt hắn lại trở thành một nô tài, nhưng cùng nô tài cũng không hoàn toàn giống nhau.

Li Uyên đến gần hắn một chút thản nhiên nói: “Thỉnh cho phép thuộc hạ hầu hạ giáo chủ dùng bữa.”

Hoa Doanh Vũ mỉm cười lại trêu: “Người như vậy là biểu tình gì? Không muốn sao? Vẫn là ta ủy khuất người?”

Li Uyên nhột nhột cười liền ngồi xuống thềm, đem mâm tôm vẫn còn vỏ đặt lên cái bàn nhỏ trước mặt mình. Ánh mắt đảo qua con người đang tức giận kia, khóe miệng cười nhẹ nói: “Thuộc hạ cam tâm tình nguyện.”

Hoa Doanh Vũ nhìn hành động của y, cùng nụ cười ôn nhu kia, trong lòng rung động, ngoài mặt chỉ hừ một tiếng: “Ta ngày ngày tra tấn người như thế, nếu không phải người đã uống Hoa Túy, người nhất định phản bội ta.” ánh mắt sắc bén của Hoa Doanh Vũ chợt lóe, khẽ lưu chuyển... Lại biến thành cái nhìn vô cùng ai oán, hận không thể cắn nát môi dưới.

Hoa túy: tên loại độc mà Hoa Ảnh Giáo cho giáo nhân uống để không chế họ. Như trong Tiểu Ngoại Giang hồ hình như là Tam thiên não thần hoàn gì gì đó=]]

Li Uyên khóe môi khẽ nhếch, đem món tôm đã bóc vỏ kĩ càng chấm vào tương du, từ phía sau vươn tay đưa đến bên môi Hoa Doanh Vũ, thanh âm dịu dàng: “Nhanh ăn đi.”

Tương du: xì dầu, nước tương

Hoa Doanh Vũ nhìn món tôm bên môi, lại liếc Li Uyên một cái, thần sắc phức tạp ngấy ngấy nửa ngày cuối cùng há mồm, nuốt xuống một ngụm rồi cắn vào ngón tay Li Uyên, ấn mạnh xuống để lại dấu răng hồng hồng.

Li Uyên cười: “Người thật là tốt với ta, ban ngày lưu dấu tay, ban đêm lại lưu dấu răng.”

Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng, cười nói: “Li Uyên, người càng ngày càng không có phép tắc, mười lăm tháng này đừng hòng ta ban giải được.”

Li Uyên cong cong khóe môi nói: “Giáo chủ đối với thuộc hạ luôn vài phần ưu đãi, thuộc hạ đương nhiên là một lòng trung thành, giáo chủ đại nhân đại lượng như thế nhất định là sẽ ban giải được cho thuộc hạ.”

Hoa Doanh Vũ cười khê: “Người nói chuyện thú vị lắm, lúc thì Hán Sở phân minh, lúc thì bốn cột treu chọc quả là lợi hại, không sợ ta không vui sẽ lấy mạng của người sao?”

(Hán Sở phân minh=rõ ràng rạch ròi: ý bảo lúc thì đứng đắn堂堂 hoàng, lúc thì thả con 35 chạy lòng vòng =.=!)

Li Uyên mỉm cười, thấp giọng nói: “Nhanh ăn đi, món ăn sắp lạnh rồi.”

Hoa Doanh Vũ bĩu môi ngã vào lòng ngực Li Uyên, sáng giọng: “Người uy ta ăn.” (vâng “uy” = dứt, bòn, có vẻ “mớm” lun k ta:”>)

Li Uyên ảm đạm cười, quả nhiên một ngụm cơm một ngụm đồ ăn dứt cho hắn.

Hoa Doanh Vũ nở nụ cười, rạng rỡ như trăm hoa đua nở.

Ăn phân nửa chén cơm Hoa Doanh Vũ liền bĩu môi: “Ăn không vô.”

Li Uyên buông xuống bát đũa, xoa tay cười nói: “Sao ăn ít vậy? Ngày thường không kén cá chọn canh, cũng không thấy người kén chọn món mặn, ăn ít như thế, tay người gầy hết cả rồi.”

“Món mặn đầy mỡ, béo ngậy, ta không thích ăn, hơn nữa, nó lại độc ruột, làm võ công của ta cũng muốn kém đi vài phần.”

“Võ công giáo chủ là tuyệt thế vô song, tâm kế cũng không ai sánh bằng. Khi tiền giáo chủ còn chấp vị, Hoa Ảnh Giáo trên giang hồ chỉ là một giáo phái nhỏ bé vô danh, thế mà hiện nay đã trở thành thiên hạ đệ nhất giáo phái, tất cả đều là công lao của giáo chủ.” Li Uyên cười nói.

Hoa Doanh Vũ hừ cười một tiếng, lười biếng đáp: “Người khác nói lời này tất cả đều là có ý nịnh nọt, còn người nói ra y như lời châm chọc.”

Li Uyên lau sạch tay mình, một tay ôm lấy thắt lưng Hoa Doanh Vũ, hơi hơi cúi đầu lấy khăn tẩy vết mỡ bóng loáng trên miệng hắn, Hoa Doanh Vũ đôi môi đỏ mọng khép mở, ánh mắt mê ly, bộ dáng vô cùng câu nhân.

Tim Li Uyên khẽ động, hắn chậm rãi nâng tay vuốt nhẹ theo viền cánh môi hồng diễm của Hoa Doanh Vũ

Hoa Doanh Vũ bị hắn làm cho ngứa ngáy khó chịu, đang muốn lườm hắn, vừa mở mắt lại nhìn thấy tình ý rõ ràng trong mắt nam nhân, không khỏi giận dữ, phất tay tát Li Uyên một cái, khuôn mặt kia nổi rõ thủ ấn hồng hồng.

Li Uyên cười to, cười vui cởi mở không có lấy một tia phần nộ, y nắm bàn tay đã in dấu trên mặt mình, ôn thanh nói: “Tay người ngày thường ngoại trừ cầm kiếm cũng không thấy người chạm qua thứ gì khác, ngay cả ăn cơm cũng không động thủ (vì ta uy người ăn mà =)), vậy mà khi đánh ta lại dùng đến nó, tay có đau lắm không?”

Hoa Doanh Vũ bị y trêu chọc một câu lại bật cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hồng ấn trên mặt Li Uyên, sắc giọng: “Ta cũng chỉ tự mình đánh qua người, những người khác bản thân ta đều lười nhắc tay, mà một khi ta động thủ ai có thể còn sống rời đi? Còn người, đánh người nhiều lần như thế cũng không biết né tránh.”

Quan hệ giữa hai người này thật kì lạ, tuy không phải là tình nhân, nhưng thập phần thân mật, đều làm cho người ta suy nghĩ không ra đây là cái loại dây dưa gì.

Li Uyên khẽ thở dài, giữa đôi mắt hiện lên một tia cô đơn, nhìn ánh mắt sâu kín của Hoa Doanh Vũ nói: “Sao ta có thể né tránh được, ta nhớ rõ lần đầu tiên không cẩn thận chạm được tay người, người đánh ta tám mươi bốn tử*, may là thân thể ta rắn chắc ước chừng cũng chỉ nằm nửa tháng, lần thứ hai người đánh ta ba mươi bốn tử lần thứ ba ta rõ ràng cầm tay người, người chính là cho ta một bạt tay, rồi hiện tại là.....” Li Uyên dùng ngón tay nhẹ nhàng mân mê phần da thịt vô cùng mịn màng của Hoa Doanh Vũ đang đặt tại mặt mình, nói: “ Khi người cao hứng, thậm chí có thể cho ta ôm lấy người, người nói ta làm sao có thể né tránh?”

(đánh bốn tử: cho ai đó nằm trên ván và nện xuống như mấy bà hồi xưa ra tuổi ngồi đập quần áo ý)

Hoa Doanh Vũ nghe xong, đột nhiên nở nụ cười nâng tay chạm nhẹ vào ngực Li Uyên, dịu dàng nói: “Người đã quên, ban sáng ta thiếu chút nữa đã lấy mạng của người?”

Miệng vết thương bị động chạm, dù động tác mềm nhẹ cũng truyền đến không ít đau đớn, Li Uyên hơi hơi cau mày, một lát sau mới cất lời: “Người nhất định sẽ không giết ta.” Trầm ngâm một lúc lại nói tiếp: “Chẳng qua chỉ là những vết nguyệt nha mà thôi.....” Sau đó, y kéo tay Hoa Doanh Vũ áp lên gò má của mình.

Hoa Doanh Vũ giấu cợt một tiếng rồi bật cười, rút lại tay, tức giận: “Còn dám nói, cái mặt nạ thối của người cứng như đá, làm đau cả tay ta.” Đầu ngón tay quả nhiên phấm hồng.

Li Uyên xoa xoa đầu ngón tay không có lên tiếng, khoe miệng cong cong, phảng phất mang theo ý cười.

Hoa Doanh Vũ lại rút tay về, duỗi thẳng thắt lưng, nũng nịu hướng vào lòng ngực Li Uyên nói: “Một ngày nào đó, người phải tháo cái mặt nạ kia xuống, để cho ta nhìn người thật kĩ được không?” Dứt lời ngáp một cái, bộ dáng thập phần uể oải.

“Thuộc hạ sợ làm giáo chủ kinh hãi.”

Hoa Doanh Vũ bỗng nhiên không hờn giận đứng lên: “Ta mệt mỏi, người đi xuống đi.” Quay lưng về phía Li Uyên, thanh âm lạnh lùng vang lên.

Li Uyên nhìn ra hắn không sinh khí, cũng không có quát mình, chính là cung kính nói: “Nếu giáo chủ mệt mỏi, vậy thỉnh giáo chủ sớm nghỉ ngơi, thuộc hạ xin phép cáo lui.” Dứt lời hãy còn đang hướng phía cửa đi đến.

Hoa Doanh Vũ đột nhiên dậm chân, thẹn quá hóa giận hô to: “Người dám đi ra ngoài một bước, ta lập tức giết người.” Hoa Doanh Vũ cắn cắn môi dưới, đôi mày xinh đẹp gắt gao nhăn lại, hai gò má trắng nõn nổi lên một vòng phấn hồng, biểu hiện y như tiểu hài tử làm nũng, khiến cho Li Uyên không khỏi cười khở.

Hoa Doanh Vũ tùy hứng kiêu ngạo, không để ai vào tâm, lại muốn người trong thiên hạ thần phục dưới chân mình, thỏa mãn hết thấy tính khí “nữ vương” của hần. Li Uyên hiểu rõ cái thói hư vinh tâm này, rõ ràng lòng ái mộ mà Li Uyên dành cho Hoa Doanh Vũ làm hần vô cùng khoái hoạt. Hôm nay nghe Li Tấn nói xong mấy câu kia, trong lòng cũng cảm thấy không ít cay đắng, lại vô tâm vô tư lưu lại chỗ này, nhưng vừa thấy phản ứng của Hoa Doanh Vũ, tâm lập tức mềm nhũn, mỉm cười đi tới.

Hoa Doanh Vũ trong lòng sinh khí, cắn nát cánh môi nộn hồng như hoa không còn chút máu. Từ trước đến nay, những người khác mà nhìn thấy mình sinh khí là lánh đi rất xa, sợ không cẩn thận một cái là mất mạng, chỉ có tên Li Uyên này, chưa bao giờ bị mình dọa cho sợ mà chạy mất, dù có bị đánh bao nhiêu cũng không lùi bước trốn tránh. Hôm nay, bản thân bị chế giễu, nhìn thấy mình tức giận như thế mà hần lại muốn rời đi. Hoa Doanh Vũ vốn được nuông chiều thành “hư”, từ trước đến nay, luôn ‘bị’ Li Uyên nâng niu trong tay, đâu chịu nổi một xú xiu ủy khuất nào, và chỉ vì cái hành động ‘rời đi’ nho nhỏ của ‘ai kia’ lại trở nên buồn bực, hốc mắt nhất thời bốc lên làn sương dày, thân mình run động, một viên lệ châu bất giác rơi xuống dưới.

Li Uyên khẽ thở dài bỗng nhiên cúi đầu hôn lên cánh hoa đỏ mọng ngọt ngào, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua hàm răng tuyết trắng cùng đôi môi mềm mại. Li Uyên ôm lấy thắt lưng Hoa Doanh Vũ, dùng một chút lực, đem cả người Hoa Doanh Vũ áp vào trong lòng ngực, hai thân ảnh cách một tầng y phục mỏng manh gắt gao dán chặt vào nhau.

Hoa Doanh Vũ ủy khuất thút thít cái mũi, rồi mới dùng một chút lực cắn vào môi Li Uyên, vị máu tươi nồng đậm nhất thời tràn ngập cả khoang miệng.

Hoa Doanh Vũ lui lại từng bước, khóe miệng hơi hơi nhướn lên, chậm rãi cười, khóe môi mang vết máu đỏ tươi, làn mi dày cong vút hạ xuống.

Hàng mi dày rậm buông xuống che đi ánh nhìn hưng phấn, vui sướng, một lát sau mới tươi cười, lạnh lùng nói: “Lần sau còn dám như thế, ta không chỉ cắn nát môi người, mà còn cắt đứt lưỡi người! Hừ.” Nghiêng đi thân mình lại tiếp tục tươi cười, thoáng liếc nhìn Li Uyên.

Miệng sưng nóng đau đớn, Li Uyên sờ lên vết thương, không khỏi cười khở, thật là tính cách quỷ dị, trách không được ngoại nhân đều nói giáo chủ là cái quái vật, quả nhiên không sai.

Li Uyên nén đau đi lên, nói: “Giáo chủ, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi.”

Hoa Doanh Vũ liếc nhìn hần một cái, hướng hần vươn đôi tay mềm mại như búp sen, miên cưỡng nói: “Bé ta lên giường.”

Li Uyên ôm chầm lấy Hoa Doanh Vũ đặt lên giường, kéo cái chăn bạc làm từ tơ lụa thượng hạng đắp cho hần.

Hoa Doanh Vũ nhắm mắt lại: “Đi xuống đi.” Trong lời nói tràn đầy một nỗi.

Li Uyên nâng tay Hoa Doanh Vũ lên, khẽ hôn các đầu ngón tay, cười thỏa mãn, lúc này mới rời đi. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, ngón tay xoa môi, than thầm, thật là không ngày nào lại không được giáo chủ ban “thương”

(do Quách Tường sư thái viết cái giống gì khó hiểu quá, nên pé Keng mạn phép chế đại khái, “thương” có 2 nghĩa, một là vết thương, 2 là...3 trắm=]])

Sở gia lúc này trong ngoài dán đầy hỉ tự*, tân khách đến chúc mừng gần như đã muốn đá sập đại môn, tân lang quân một thân áo choàng đỏ thẫm, trước ngực mang một đóa đại hồng hoa, hỉ khí dương dương*, thần thái hoan hỉ, hần thân hình tiêu sái phiêu dật, sáng sớm đã đứng ở cửa nhìn xung quanh, phía sau là nha hoàn và nô tài cũng đều phủ xiêm y đỏ thẫm, vẻ mặt hớn hở.

(Hỉ tự: chữ hỉ dán trong đám cưới

hỉ khí dương dương: không khí vui mừng, hân hoan

Đóa đại hồng hoa: cái cục bông bự mang trong lễ cưới thời phong kiến)

Sở Thiên Tầm cũng coi như nhất biểu nhân tài*, tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu không nhỏ, trước đó vài ngày giết chết ma giáo giáo đồ, ở trên giang hồ lưu lại chút tiếng tăm. Xuất thân danh môn vọng tộc, hôm nay đón tân nương, vừa khéo là thiên kim của võ lâm minh chủ, hẳn hiển nhiên đã nắm trong tay một nửa võ lâm, sau này nhất định không thiếu đất dụng võ. Hai tháng gần đây việc vui không ngừng đến, có thể nói liên tiếp gặp vận may, ai nấy đều ghen tị khen vài câu, làm cho Sở Thiên Tầm vui mừng không ít.

nhất biểu nhân tài: Quách Tường sư thái giải thích nó là “tuần tú lịch sự”, không thích bạn Sở Khanh này nha X-(

Gần đến giờ lành, Sở Thiên Tầm cũng khó mà không khẩn trương, chăm chú nhìn con đường lớn bên ngoài. Hôm nay, mẫu thân của Sở Thiên Tầm cũng vui mừng không kém, nhìn thấy nhi tử trưởng thành, lại sắp kết hôn, nhất thời hưng phấn không nói nên lời. Thật lâu sau, mới cầm tay nhi tử, hỉ khí dương dương nói: “Tầm nhi, không cần lo lắng, đã đến nước này còn sợ tân nương tử biến mất sao? Nhân tiện sửa sang lại xiêm y một chút.” Dứt lời hai tay bà vuốt cổ áo hần, trù mến cười, giúp nhi tử chỉnh lí lại hỉ sam.

Sở Thiên Tầm có chút khẩn trương mở miệng: “Mẫu thân, không biết thiên kim Liễu gia lớn lên diện mạo thế nào, tính cách ra sao.” Trong mắt tràn đầy chờ mong.

Sở mẫu ôn nhu vỗ nhẹ hỉ phục của hần: “Mẫu thân chọn cho ngươi một thê tử xinh đẹp, dáng điệu ôn nhu động lòng người, tính tình cũng là giang hồ kỳ nữ, là một cô nương tốt.”

Sở Thiên Tầm gật gật đầu lại hướng về phía đường lớn xem xét, chỉ chốc lát sau, tiếng loa vui mừng vang lên, phía xa xa còn có tiếng nô tài hô to: “Đến rồi, đến rồi, tân nương tử đã tới.” Chạy nhanh quá nên ngã lăn trên đất, mũi hít đầy bụi, mọi người đều cười ha ha. Lưu Phú Quý phần nộ đứng lên sờ sờ cái mũi, xấu hổ cười theo.

Mọi người đều là cười đến lòng tràn đầy vui vẻ.

Lưu Phú Quý chạy đến trước mặt Sở Thiên Tầm dường như lấy lòng cười cười: “Thiếu gia, tân nương tử đến rồi, kiệu hoa đến rồi, thật là việc đáng chúc mừng.”

Sở Thiên Tầm cũng hưng phấn, vội đáp: “A, cuối cùng cũng đến.” Chờ đến dài cổ, hần không thể chạy ra bên đường để nghênh đón.

Tân nương tử ngồi trong kiệu hoa đỏ thắm được đưa đến trước Sở phủ, tân lang đứng ngăn ra, cười ngây ngô. Hỉ nương ngọt ngào kêu lên một tiếng, làm cho hần của tân lang bay về. Bên tai, nghe thấy hỉ nương kêu to: “Thỉnh tân lang, tân nương tử ta đã đưa đến cho ngài, ngài mau mau đá kiệu môn đi, cẩn thận đừng làm trễ giờ lành.”

Sở Thiên Tầm đáp lời, vội vàng đá kiệu môn, thỉnh tân nương, chỉ thấy tân nương tử y phục đồ rực, hồng khăn che kín dung mạo, nhưng chỉ thoáng nhìn thân ảnh cũng đủ biết nàng là một trang quốc sắc thiên hương.

Dẫn tân nương vào trong phủ, lập tức chuẩn bị nghi thức bái đường. Liễu Y Y dời bước, hỉ nương đỡ nàng vào đại đường.

Ánh mắt Sở Thiên Tầm vẫn gắt gao nhìn Liễu Y Y, ôn nhu giống như muốn chảy cả thủy khẩu, hần nhìn đến si ngốc, đối với xung quanh ồn ào như mất điếc tai ngơ.

(Sở Khanh, nhìn gì đến chảy cả nước bọt thế ~__~)

” Tiểu tử ngốc, bái đường đi.” Sở mẫu che miệng nở nụ cười, tiểu tử ngốc ngay cả bái đường cũng không nhớ rõ, chỉ ngây người đứng xem.

Sở Thiên Tầm hốt hoảng quay đầu lại, tạm thời thu lại dáng vẻ ngây dại, tươi cười, chăm chú bái thiên địa.

“Nhị bái cao đường.” Giọng điệu cao dài lại vang lên.

Sở Thiên Tầm lại dập đầu xuống, chung quanh mọi người đều vui vẻ, Sở mẫu không giấu được niềm vui sướng.

“Phu thê giao báỉ.” Sở Thiên Tầm liếc trộm tân nương một cái, lòng vui rạo rức đang chuẩn bị cúi xuống.

“Khoan đã.”

Thiên hạ đệ nhất mỹ nam đã đến, ‘tung bông’

2. Chương 2

“Khoan đã.” thanh âm kiều mỹ vang lên, lộ ra dung nhan xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, trăm ngư lạc nhận, đôi phượng nhãn đầy tà khí, làn môi hơi hơi khép mở, suối tóc đen nhánh như nước sơn được giữ lỏng lẻo bởi cây trâm bạc, vài lọn tóc rơi lòa xòa hai bên. Hắn vận y sam màu hồng hỏa*, so với tân nương tử có không kém vài phần vui mừng, tùy tùng theo hắn vào trong phủ, không quên mang theo cỗ ghế sang trọng quý giá đặt xuống nền nhà, Hoa Doanh Vũ khước môi mỉm cười, chậm rãi ngồi xuống.

Phụ thân Sở Thiên Tầm sớm đã nhận ra Hoa Doanh Vũ đến không có ý tốt gì, hẳn là vì chuyện nhi tử mình hôm trước đánh đuổi vài tên ma giáo, hôm nay nhất định tới để trút giận. Mặc dù Sở Tư Viễn nghĩ như vậy, nhưng về mặt lại vẫn không đổi sắc, đứng dậy chấp tay cung kính nói: “Hôm nay nhi tử đại hôn, Hoa Giáo Chủ chắc là đến xem lễ, đã như thế, tại hạ rất hoan nghênh, đợi khi lễ hoàn, tại hạ sẽ làm tròn bổn phận gia chủ, hảo hảo khoản đãi ngài một phen.”

Hoa Doanh Vũ ngay cả mắt đều lười nâng, vừa nghe loáng thoáng đã biết ngay ‘ý tứ’ của Sở Tư Viễn. Vì Hoa Ảnh Giáo sớm đã bị người trong giang hồ gọi là tà giáo, đương nhiên không cần lời kéo làm quen, mà bản thân Hoa Doanh Vũ vốn luôn luôn cao ngạo, có lý nào hắn lại chịu nhúng nhường. Chính cái lễ đó mà nhiều ngày như thế không chọn, lại nhằm hôm nay mà đi, mục đích chính là đến ‘góp vui’ xem náo nhiệt, một khi đã như vậy làm gì có chuyện hắn lại phải ngồi chờ một lát.

Hoa Doanh Vũ than nhẹ một hơi, đưa tay đỡ lấy đầu, ổng tay áo rộng thùng thình vén lên tận khuỷu tay, lộ ra khối da thịt trắng nõn. Ở đây, trừ bỏ mấy vị tiền bối đức cao vọng trọng, còn lại trong mắt mọi người đều nhuộm màu ***, toàn thân như có lửa thiêu đốt, ngay cả tiểu tử gốc Sở Thiên Tầm kia đều nhìn no cả mắt.

Ly Tán ở một bên cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ, ‘không phản ứng mới không phải là nam nhân’, mấy người ... lão gia khỏa kia phỏng chừng đều đã muốn lực bất tòng tâm. Lén liếc sang Ly Uyên, chỉ thấy Ly Uyên nhìn không chớp mắt, đoan chính đứng ở một bên, trong lòng lại buồn cười, thật không hiểu nổi đại ca mình sao nhẫn được hay thế, mặt vẫn có thể điềm nhiên không chút thay đổi.

Hoa Doanh Vũ nở nụ cười duyên dáng đáng yêu: “Bản tôn đến để xem lễ, công tử của Sở lão tiền bối lấy vợ dĩ nhiên là đại sự, trên giang hồ môn phái lớn, nhỏ đều có hỉ thiếp, mà ta đây đường đường Hoa Ảnh Giáo thế mà..... Ha ha, chúng giáo đồ thật sự cảm giận bất bình a.” Hoa Doanh Vũ theo lẽ thường luôn luôn tự xưng “Ta”, nhưng khi tức giận hoặc khi tùy hứng phát cáu mới dùng cách nói “Bổn giáo chủ”, một tiếng “Bản tôn”, thật sự khiến lòng người kinh hoàng, huống hồ Hoa Doanh Vũ đã dám đến, nhất định là yên tâm vì có chỗ dựa vững chắc, hơn nữa Sở gia cưới vợ vốn là việc vui, cũng không ai muốn thất thố, xấu hổ, vì vậy mọi người gần như đều trở nên lo âu

Sở Tư Viễn chưa từng lường trước Hoa Doanh Vũ lại lấy cái cố như thế, chỉ mơ hồ cảm thấy chuyện tư thù kia không được đề cập đến, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, về mặt làm như thật có lỗi, giạt mình nói: “Thật vậy sao? Tại hạ vốn cũng dự định gửi thiệp đến Hoa giáo chủ, chỉ là mấy ngày trước do bận rộn chuẩn bị hôn lễ nên đã chậm trễ sơ sót, mong giáo chủ lượng thứ, hôm nay nếu ngài đã đến đây, xong lễ tại hạ hảo hảo dâng rượu bồi tội.” Dứt lời khuôn mặt tràn đầy tươi cười, cực kỳ cung kính.

Hoa Doanh Vũ điềm đạm cười: “Tiền bối quá lo lắng, bản tôn không mời mà tự đến, vốn đã làm phiền khá nhiều, sao dám để ngài bồi tội, ngài đây là chiết sát* tiểu bối rồi.”

Sở Tư Viễn nghe xong sắc mặt buông lỏng, nhìn nhìn canh giờ, vội nói: “Khéo trễ giờ lành, thỉnh Hoa Giáo Chủ chờ một lát, để tiểu nhi bái xong lễ cuối cùng, ta nhất định cùng ngài hảo hảo nâng chén một phen, thay cho lời xin lỗi.” Dứt lời xoay người, gọi hủ nương ý bảo tiếp tục làm lễ.

“Phu thê đối bái.” Giọng điệu cao cao lại nghênh ngang vang lên.

“Chậm một chút.” Hoa Doanh Vũ đột nhiên cất giọng âm trầm, “Sao ngay cả chén trà cũng không có?”

“Lưu Phú Quý, hôm nay là cái ngày cho người nhàn rồi nghỉ ngơi hả? Thiểu gia lấy vợ mà người dám biếng nhác trốn việc? Còn không mau mau dâng trà?” Sở Tư Viễn đã mong đợi mười tám năm mới chờ được tới ngày hôm nay, vì hạnh phúc nhi tử, cái gì cũng có thể cúi đầu nhìn xuống.

Lưu Phú Quý vừa nghe lập tức vội vàng vàng đi bưng trà đến, run lấy bầy đưa tới trước mặt Hoa Doanh Vũ, đầu cúi thấp, gương mặt trộm nhìn hẩn một cái, lập tức mặt đỏ tai hồng, tay khẽ run lên.

Hoa Doanh Vũ đột nhiên che miệng nở nụ cười: “Sở tiên bối đây là đang làm cái gì? Ta chỉ cùng nô tài của bản giáo chủ nói chuyện mà.” Nâng mắt liếc ngân bạch diện cụ* Ly Uyên một cái, thanh âm lạnh lùng: “Sao vậy, làm Phó giáo chủ ngay cả đến quy củ cũng không nhớ? Ta xem người có vẻ chán cái mạng nhỏ của mình rồi nhỉ?”

Ly Uyên trầm mặt lấy ra tử sa* bình trà thượng đẳng, rót một chén đưa tới trước mặt Hoa Doanh Vũ, Hoa Doanh Vũ lườm lườm cái chén, thấy khói nóng bốc lên nghi ngút, lại lạnh lùng bảo: “Người muốn bồng chết bốn giáo chủ sao?”

Ly Uyên không nói gì, đem chén trà đưa đến bên miệng thổi khí, đến khi nguội bớt lại đưa tới trước mặt Hoa Doanh Vũ, môi mỏng lại ngậm chặt, có vẻ nghiêm túc mà lạnh lùng.

Hoa Doanh Vũ thông thả vươn cái lưỡi nộn hồng, điểm nhẹ mặt trà một chút, duyên dáng khởi mi: “Khó uống như vậy cũng dám đem đến cho ta”

Ly Uyên không nói một lời, thu lại chén trà đứng qua một bên,

Hoa Doanh Vũ vươn ngón út vân vê lọn tóc, đột nhiên gương mặt quét một vòng xung quanh cười nói: “Có gì đều nhìn bản tôn như vậy? Sao không bái đường nữa, hay là trách bản tôn đến mà không mang theo quà mừng?”

Sở Tư Viễn vội vàng phát tay: “Hoa giáo chủ quá lời rồi, ngài đến đã là vinh dự cho tiểu phủ.” Quay đầu lại nói: “Đến a, tiếp tục hành lễ.”

Sở Thiên Tầm nguyên bản đã chờ đến không còn kiên nhẫn, hiện tại vừa nghe lập tức lấy lại tinh thần, lòng vui rạo rức chuẩn bị bái đường.

“Sở tiên bối, ngài không để ý nhưng bản tôn vô cùng để ý, nếu đã đến làm khách ta sớm cho người chuẩn bị đại lễ, Ly Tán, trình lên đây.”

Ly Tán vừa nghe hân hoan bỏ đi, chỉ chốc lát sau đã quay lại, trong tay đang cầm một sợi dây thừng khoát lên trên vai, phía sau là ba, bốn nam nhân đang bị trói, xem ra cũng có vẻ thanh tú, kỳ lạ hơn nữa, trong mấy kẻ đó có một người là hòa thượng. Vừa vào cửa Ly Tán liền vui cười bỏ dây thừng xuống, còn hướng một người trong đám kia hung hăng đập một cước.

Trong đám người lập tức có người hoảng sợ, nhưng lại không dám manh động, đưa mắt nhìn nhau. Có mấy người vội chạy tới trước mặt Hoa Doanh Vũ, găm lên giận dữ: “Yêu nhân, người có ý gì? Người hôm nay nếu không cho ta một cái công đạo, ta nhất định lấy mạng người.”

Hoa Doanh Vũ cười khê: “Người đây là muốn làm gì, ta đâu có tổn thương hẩn.” Quay đầu dùng ánh mắt ra hiệu với Ly Uyên.

Ly Uyên tiến lên từng bước lạnh lùng nói: “Không Động phái Đại đệ tử, kẻ đó là Đường Môn môn chủ, tiếp theo là đệ nhất phú hào Lôi Châu, Thiểu Lâm giới sân, mấy người kia từng cùng nhi nữ của Liễu Thanh Phong _Liễu Y Y qua lại, làm nhơ bản thân thể của nàng, hôm nay Hoa Ảnh Giáo đưa lên những người này cho Sở tiên bối định tội, làm hạ lễ.” Li Uyên gằn từng tiếng, âm điệu lạnh nhạt.

Hoa Doanh Vũ che miệng cười khê: “Lại có cả hòa thượng..... A ha ha..... Cười đến đau cả bụng.....”

(Vũ ka thật nhí nhảnh 0_0, đợi đến khi ka lên xe bông coi còn nhí nha nhí nhố nữa không nhá)

Ngồi edit cái tên Sở Tư Viễn mà cứ oánh lộn Sở Tư Pháp, chắc chắc +____+

Hồng hỏa: lửa đỏ

Chiết sát: nói quá lời, đề cao,...

Ngân bạch diện cụ: mặt nạ màu trắng bạc

Tử sa bình trà: bình trà bằng đất sét (đồ gốm đỏ nha O_O)

=====

Minh chủ võ lâm Liễu Thanh Phong kinh hãi, người này đã ngồi ở cái ghế minh chủ mười mấy năm, luôn luôn làm cái bộ dáng diện thiện tâm ngoan*, ra vẻ đạo mạo, thanh danh bên ngoài cũng vô cùng tốt đẹp, hôm nay Hoa Doanh Vũ xem ra là đến coi chuyện cười, minh chủ đến giờ vẫn chưa nói gì, nhưng hiện tại bất kể như thế nào cũng là nhện không được, đứng lên giận dữ nói:“Yêu nhân, người ở chỗ này gây náo loạn, cố ý nhằm vào ngày đại hôn của nhi nữ ta, rõ ràng muốn phá rối!” Bàn tay hắn siết chặt thanh kiếm.

Hoa Doanh Vũ bỗng nhiên mỉm cười cả giận nói:“Minh chủ, người nói gì thế? Ta là thay Sở tiên bối suy nghĩ, chẳng lẽ người muốn lấp liếm chuyện xấu trong nhà sao?”

“Hừ, tiểu nữ tuyệt sẽ không làm ra loại sự tình này, người ở đây ngậm máu phun người, yêu nghiệt ma giáo luôn luôn thích gây sóng gió, người nhất định muốn ly gián tình nghĩa ta với Sở huynh!”

Hoa Doanh Vũ hướng Liễu Y Y nhìn lại, thân thể nàng cứng đờ, đầu đội hồng khăn nên không thấy được biểu tình, nhưng hai tay kịch liệt run rẩy, nếu không có hủ nường đang đỡ, chỉ sợ nàng sớm đã té ngã trên đất. Sở Thiên Tầm cổ quái quan sát Liễu Y Y, gắt gao cảm môi không biết suy nghĩ điều gì.

Hoa Doanh Vũ miễn cưỡng nói:“Ta nào có ý ly gián, vào nội đường kiểm tra liền biết thật hay giả”

Sở Tư Viễn trầm ngâm một lát, trầm trọng nói:“Đây là ngày vui, nghiêm thân thật sự không hợp lễ, huống hồ nàng đã ngồi kiệu lớn vào phủ, đã là con dâu của Sở gia, ta tin tưởng Y Y.” Sở Tư Viễn kỳ thật cũng rất hoài nghi, nhưng đâm lao phải theo lao, không muốn làm trò cười cho ma giáo, mắt mặt không chỉ là Sở – Liễu hai nhà, mà cả chính đạo võ lâm, huống chi, lần này ngay cả Thiếu Lâm đệ tử đều có liên lụy, tính toán sơ sẩy một chút là có nguy cơ thành tội nhân thiên cổ. Cân nhắc thiệt hơn xong hắn mới đáp lại như thế.

Liễu Thanh Phong thở dài, thập phần cảm kích nói:“Đa tạ Sở huynh tín nhiệm, Sở huynh quả nhiên tâm minh đại nghĩa a.”

“Liễu huynh, qua hôm nay chúng ta điều là người một nhà, ta sao có thể nghe một câu nhàn thoại của người ta mà hủy đi giao tình đôi bên?”

Hoa Doanh Vũ giận dữ, âm thanh lạnh lùng nói:“Các người cho là bản tôn nói dối?” Hoa Doanh Vũ đột nhiên ngẩng đầu, liếc mắt một khiến cho mọi người rùng mình, ngượng ngùng thối lui hai bước.

Sở Tư Viễn vừa định tạ lỗi, không nghĩ tới Sở Thiên Tầm lại tiến lên từng bước nhìn chòng chọc Hoa Doanh Vũ giận dữ hét:“Người dám ở đây hồ ngôn loạn ngữ, vài ngày trước, ta giết giáo đồ ma giáo, người nhất định là ghi hận trong lòng, nhưng là bọn hắc trêu chọc nữ nhân, chết là đáng.” Ánh mắt lăm lăm* trừng Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ bỗng nhiên nở nụ cười:“Chết thì cũng đã chết, ở trong tay của ta cuối cùng cũng sẽ chết, chỉ sợ còn chết khó coi hơn. Việc con con đó ta mắc gì tính toán với người?”

“Vậy người vì sao tới nơi này sinh sự?” Sở Thiên Tầm tiếp tục truy vấn, con người đen nhánh sáng lên nhìn đến Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ lập tức thu lại ý cười:“Ta nào có sinh sự? Ta chỉ là tới xem ‘chuyện vui’, Y Y cô nương hoàn bích hay không, đêm nay người sẽ biết.....”

“Người.” Sở Thiên Tầm mặt đỏ lên, bộ dáng rối loạn, hồ ngôn loạn ngữ đáp:“Cho dù không còn hoàn bích, cũng là do ta cùng nàng sớm vượt quá giới hạn!” Nói xong có chút sợ hãi nhìn Sở Tư Viễn.

Sở Tư Viễn vốn là người cổ hủ, luôn tuân theo lễ nghi liêm sỉ chi thống, trước khi thành thân kiêng kị nhất là loại sự tình này, nếu là bình thường nói không chừng đã phạt Sở Thiên Tầm chỉ còn nửa cái mạng, nhưng hôm nay lại mơ hồ an tâm một ít, cho dù là nghiệm thân xác thực đúng như lời Hoa Doanh Vũ nói cũng có lí do thoái thác, không khỏi thoải mái thở ra một hơi. Trên mặt lại giả giận: “Bất hiếu tử, dám làm ra hành vi xấu xa như thế, hôm nay may mà đại hôn, sau này nhất định phải hảo hảo đối đãi Y Y, không để nàng chịu uỷ khuất.”

Sở Thiên Tầm cũng nhẹ nhàng thở ra, liên tục gật đầu.

Hoa Doanh Vũ thở dài, ra thần bí nói: “Quả nhiên đều là si nhi, chính là..... Các người ngay cả hài tử trong bụng nàng cũng chấp nhận sao? Cũng không biết là con ai, sớm làm cho rõ ràng đi, miễn cho hấn sau này lớn lên đòi đi tìm phụ thân, tiểu hòa thượng, chính là của người hử?” Hoa Doanh Vũ khanh khách nở nụ cười

(có kẻ ăn ốc, thế mà bạn Sở cũng chịu đi đồ vỏ ^3^)

Mọi người đều cả kinh, Liễu Thanh Phong lại run lên, xông lên trước, cầm cổ tay Liễu Y Y, quả nhiên là hỉ mạch. Lão cáo già nhanh chóng tìm đối sách, nhân cầu lay chuyển, lập tức tươi cười: “Thiên Tầm, hảo hiền tể, người sắp làm cha.”

Sở Tư Viễn lập tức lĩnh ngộ, vì danh dự chính đạo cũng nở nụ cười: “Thật là tốt, ta sắp là gia gia rồi.” (chết cười)

Sở Thiên Tầm ngây ngốc đứng ở trong viện, lòng mảy mòi oán hận lại, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng ở tại chỗ không động đậy. Lúc này là vì danh tiết của nàng mới đứng ra nhận trách nhiệm, bây giờ lại hốt hoảng, chẳng lẽ hấn phải nhận cả đứa trẻ không biết con ai kia sao? Hấn mới mười tám tuổi, vẫn muốn đứa con của chính mình hơn..... (ngốc thì ráng chịu, ai biểu hám gái ^3^)

Hoa Doanh Vũ chớp chớp đôi hàng mi xinh đẹp, Ly Uyên đi qua giải huyệt đạo bốn người, đại sảnh lập tức ồn ào.

Chỉ nghe thấy Không Động phái đại đệ tử hướng Liễu Y Y cắn răng hô to: “Y Y, hài tử rốt cuộc của ai? Nếu là của ta, ta tuyệt không để nàng cùng hài nhi cho kẻ khác, không vì nàng thì ta cũng muốn vì con ta.”

Trừ bỏ tiểu hòa thượng kia đang cúi thấp đầu, mặt đầy xấu hổ lảm bảm niệm kinh, còn lại ba người đều chất vấn Liễu Y Y. Trong đại đường loạn thành một đoàn, đáp án rất rõ ràng trước mắt.

Hoa Doanh Vũ vốn là đến xem náo nhiệt, nhìn thấy tình cảnh lần này kim lòng không dặng mà nở nụ cười, chậm rãi đứng lên nhỏ nhẹ nói: “Giáo nhân ta cho dù đáng chết, cũng không tới phiên người chính đạo các người đến giết.” Hoa Doanh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, trước mắt lạnh như băng. Xoay người thần nhiên rời đi.

Hoa Doanh Vũ được Ly Uyên ‘ôm’ vào xe ngựa, lộ ra cái đầu nhìn Ly Uyên cười: “Ta khát, muốn uống trà.”

Ly Uyên lạnh lùng nói: “Nước trà mang theo quá khó uống, không biết giáo chủ thích như thế nào, ta lập tức sai người đi chuẩn bị.” Khi nói chuyện không hề không giận, toát lên vẻ lạnh nhạt.

Hoa Doanh Vũ không khỏi buồn cười, vẫn là lần đầu tiên thấy người này có vẻ sinh khí, trong lòng rõ ràng tức giận, trên mặt lại còn lạnh lùng thanh thanh cung kính. Hai người mặc dù không phải tình nhân, nhưng Ly Uyên cùng giáo chúng bình thường không giống nhau, thấy hấn sinh khí trong lòng ngược lại mơ hồ vui mừng. Nở một nụ cười quyến rũ, kéo Li Uyên vào xe ngựa, gọi Ly Tán nói: “Lên đường đi.” Lập tức buông mình xuống.

Ly Uyên vào xe ngựa, đoan chính ngồi, dò hỏi: “Không biết giáo chủ có gì phân phó?”

Hoa Doanh Vũ hừ cười một tiếng: “Trước mặt nhiều người như thế người dám sinh khí với ta, nếu là người khác, sớm đã vào thủy lao chịu tra tấn.” Mị nhãn trừng, trong lời nói mơ hồ lộ ra một chút ý tứ khác.

Ly Uyên liếc nhìn hấn một cái, nhỏ nhẹ nói: “Đa tạ giáo chủ đã nhìn thuộc hạ với con mắt khác.”

“Người.....” Hoa Doanh Vũ lóe ra ánh mắt nguy hiểm, “..... Muốn chết.” Lửa giận cùng áo choàng đỏ thẫm tựa hồ cùng nhau bốc cháy mãnh liệt.

Chợt nghe Ly Uyên thản nhiên nói: “Người không thích ta, ta cần gì tự mình đa tình.” Nói xong hạ mắt xuống, trông thật vô cùng ảo não.

Hoa Doanh Vũ tâm tình đột nhiên phấn chấn, quả nhiên y sinh khí. Chậm rãi ngã vào lòng y, ngón tay mảnh khảnh ở trước ngực y vỗ về chơi đùa, ôn nhu nói: “Ta vừa rồi bất quá là làm bộ cho Sở Tư Viễn xem, ta làm sao mà xem người như nô tài được, trà người pha đương nhiên là thứ tốt nhất, ta đương nhiên là thích nhất.”

Ly Uyên khẽ thở dài mím môi không biết suy nghĩ điều gì.

“Ly Uyên!” Hoa Doanh Vũ mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy Ly Uyên đột nhiên cười mang theo tất cả sự giận dữ, nhéo nhéo cái mũi Hoa Doanh Vũ: “Giáo chủ, người thật sự là chiết sát* thuộc hạ.”

Hoa Doanh Vũ thay đổi tư thế nằm ở trên đùi Ly Uyên, nhỏ nhẹ nói: “Hôm nay, nhìn thấy Sở Thiên Tầm kia, ta còn tưởng rằng hắn là một tên đáng ghét, không nghĩ tới lại là một tiểu tử ngốc, nhìn thật đáng thương.” Liếc trộm Ly Uyên một cái, thấy y không có phản ứng, lại nói: “Bộ đáng cũng vô cùng thanh tú, qua một thời gian nhất định sẽ trở thành nhân vật xuất sắc.”

Ly Uyên vẫn không nói, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, khóe môi bỗng nhiên mỉm cười.

“Người cười cái gì?” Hoa Doanh Vũ khẽ nhíu mày lại.

Ly Uyên cười nói: “Giáo chủ vừa rồi có liếc nhìn biểu tình của ta, hẳn là sợ ta ghen, nguyên lai ta chỉ là một trong rất nhiều người ngưỡng mộ người, thế mà hôm nay giáo chủ lại quan tâm đến cảm xúc của ta, chẳng lẽ..... Giáo chủ người.....”

“Nói bậy.” Hoa Doanh Vũ mạnh mẽ ngồi dậy, “Ta đường đường Hoa Ảnh Giáo giáo chủ, như thế nào xem trọng người, cầu nô tài.” Tâm tư bị nhìn thấu, khó tránh giận sôi gan, nhưng lại mơ hồ cảm thấy được Ly Uyên nói cũng không hoàn toàn là sai, trong lúc nhất thời tâm hoảng ý loạn, có chút lúng túng. Đảo mắt, lại lạnh nhạt nói: “Cút ra ngoài cho ta.”

Ly Uyên lạnh lùng cười, quả nhiên xốc lên xa liềm đi ra ngoài, Hoa Doanh Vũ giận dữ, nhưng cảm thấy có chút mất mát. Nắm chặt nhụy mao* trên thảm, biểu tình ai oán. Nhìn Ly Uyên rời đi, còn muốn gọi hắn trở về, nâng cánh tay ngọc lên, do dự một lát vẫn là từ từ đặt xuống, ngồi lui về chỗ cũ.

Về đến biệt viện, vén rèm lên, Ly Uyên trước sau như một vươn tay muốn ôm hắn xuống xe, Hoa Doanh Vũ rút lại thân mình lập tức cả giận nói: “Cút ngay, ai cho người chạm vào ta?” Tự mình nhảy xuống xe hung hăng đi vào biệt viện.

Ly Uyên nhìn nhìn đôi tay trống rỗng, không khỏi cười khổ đứng lên. Thân ảnh hồng sam nhanh chóng biến mất ở trước mắt, chợt có cơn gió thổi qua, sợi tóc đen nhánh phiêu tán trên không trung.

Ly Tấn đi đến đứng cạnh Ly Uyên, cảm giận bất bình nói: “Ca, người thật thích hắn sao, người phải biết rằng hắn.....”

“Ta biết.” Ly Uyên ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, “Người như Hoa Doanh Vũ sẽ không cam lòng nường thân bên bất cứ ai, dù cho chúng ta không hẳn là lưỡng tình tương duyệt*, nhưng đôi khi ta càng muốn giữ lấy hắn.”

“Ca.....” Nhìn con người lạnh lùng của Ly Uyên, đột nhiên tim đập nhanh một trận, hắn run rẩy không nói nên lời.

“Người có muốn hắn trở thành ‘đại tẩu’ của người không?” Ly Uyên đột nhiên có chút hài hước nói.

Ly Tấn buột miệng cười: “Nếu hắn cam tâm tình nguyện, sẽ là chuyện rất đáng mừng, nếu hắn không nguyện ý, phê đi vô công, đem hắn nhốt lại bên mình cả đời, không cho gặp bất kỳ ai.”

Ly Uyên hơi hơi vuốt cằm: “Ta cũng đang có ý đó.”

(Ác nha O_O, bá đạo nha, cường gian con nhà lành nha O_O)

chú thích:

diện thiện tâm ngoan: ngoài mặt hiền từ lòng dạ độc ác, vâng nom na với câu mặt người dạ thú, khuôn mặt bồ tát lòng dạ ác ma, cáo già đột lốt cừu non vân vân và vân vân...

lắm lắm: nghiêm nghị, rét căm căm (có vẻ bạn Sở Khanh rất là giận a ^3^)

si nhi: đứa ngốc, ngu, dốt, (đầu óc ngu si tứ chi phát triển ^3^)

nhuyễn mao: bộ lông mềm mại

lưỡng tình tương duyệt: đôi bên đều có tình ý với nhau

=====

Tại đại điện nguy nga lộng lẫy, trên tường phủ đầy các loại hoa hồng khác nhau, làm cho không gian tràn ngập hương thơm nồng đậm.

Đám người của Lí Huân Dương đang canh giữ trong đại điện. Hôm nay là ngày mười lăm, trời đã chạng vạng tối mà giáo chủ vẫn chưa trở về. Có vài vị đứng trong đại điện đều là Đường chủ, bên ngoài là lũ thuộc hạ, bọn họ đều uống hoa túy, nếu trong vòng một tháng không có giải được hoặc là chậm trễ dùng thuốc thì chắc chắn sẽ chết. Hiện giờ, sắc mặt mấy vị trưởng lão có địa vị thâm sâu đều ngưng trọng.

Ngồi ở vị trí trung tâm là Lí Huân Dương, Hoa Ảnh Giáo có hai Phó giáo chủ, một người là Ly Uyên, người còn lại là hắc hắc. Hắc hắc một thân huyền y, trầm ngâm yên lặng, mắt sáng như đuốc chăm chú nhìn phía cửa, mày kiếm, tinh mục*, cũng là là một nhân vật vô cùng ưu tú. Vô công khỏi phải bàn đến, ngoại trừ Hoa Doanh Vũ cùng Ly Uyên không ai có thể sánh bằng.

Chợt mấy người đang ngồi chờ trong điện bỗng nhiên trở nên vui vẻ, Lí Huân Dương phóng mắt nhìn lại, quả nhiên có một thân ảnh phi thường diễm lệ đang tiêu sái bước đến. Đi theo phía sau vẫn là khuôn mặt vô cảm của Ly Uyên và dáng vẻ luôn mang ý cười – Ly Tấn.

Có điều, sắc mặt giáo chủ tựa hồ không tốt lắm, có chút tái xanh đôi môi khẽ nhếch. Ngay lập tức, người trong điện vội vàng thu lại tâm tư hoan hỉ, cung kính nghênh đón giáo chủ.

“Giáo chủ thiên thu muôn đời.....”

Lời xua nịnh chưa nói xong, Hoa Doanh Vũ đã không còn kiên nhẫn mà quơ quơ ống tay áo:“Được rồi, toàn bộ lui xuống đi.”

Nếu là lúc bình thường Hoa Doanh Vũ nghe xong nhất định sẽ cười rạng rỡ, rồi sẽ đối với mình nói vài câu khen ngợi. Hôm nay giáo chủ có vẻ như không hài lòng lắm, vì thế Lí Huân Dương cân nhắc một lát mới tiến lên từng bước nói:“Giáo chủ, hôm nay là mười lăm.”

Hoa Doanh Vũ vừa nghe đột nhiên bật cười, thở dài trầm giọng nói:“Ta biết ngay mà, ta vừa bảo lui xuống thế nhưng không ai động đây, hóa ra là đang muốn cầu xin giải được.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nghe hắc hắc châm chọc lại nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, vừa rồi quá nôn nóng mà quên không nhẫn nại, chọc giận giáo chủ.

Hoa Doanh Vũ thu lại nụ cười, trầm ngâm một lát, rồi từ trong tay áo ném ra một cái lọ âm thanh lạnh lùng:“Lí Huân Dương, phát cho mỗi người một viên.”

Giáo chúng như trút được gánh nặng.

Lí Huân Dương ứng thanh* tiếp nhận cái lọ đi phân phát giải được, đến khi được chỉ còn vài viên, hắc hắc hồ cảm thấy thiếu một viên, nhưng trên mặt vẫn tĩnh bơ, cuối cùng chỉ còn Li Uyên và hắc hắc là chưa dùng được, khước môi Lí Huân Dương vẽ lên một đường cong, mang viên thuốc cuối cùng bỏ vào miệng mình.(đều >”

3. Chương 3

[tình cảm mãnh liệt, ngọt ngào h

]

~Ly Uyên nhất thời mừng rỡ, không để Hoa Doanh Vũ có thời gian suy nghĩ, nhanh chóng kéo cánh tay trắng nõn của hắn hướng về phía hạ thân của mình tìm kiếm.

Nơi đó thành linh trở nên nóng bỏng, dọa cho Hoa Doanh Vũ một phen nhảy dựng, kêu lên sợ hãi, vội vàng rút tay về.

Những hành động của hắn đều bị Ly Uyên để vào mắt, không những không buồn bực, ngược lại còn tấm tắc nở nụ cười cực kỳ mờ ám: “Vậy thì dùng thân thể của người đi.” Hoa Doanh Vũ giận dữ, trách mắng: “Hỗn trướng, người thật lão xược.” Tiếng mắng mang theo mười phần tức giận, bộ dáng đúng là sinh khí tới cực điểm.

Có lẽ đối với người khác khi thấy Hoa Doanh Vũ lúc này sẽ cho rằng hắn đang nộ khí công tâm, chỉ có Ly Uyên mới xem cái bộ dáng này như đang e lệ, rụt rè đến cực điểm. Cuối cùng Ly Uyên cũng không nghe hắn trách mắng nữa, một tay ra sức lôi kéo, mang Hoa Doanh Vũ đến gần, thân thể hai người lại dán chặt vào nhau không có lấy một khe hở.

“Giáo chủ đại nhân cơn giận thật lớn, hôm nay ta đã đến đây thì tuyệt đối sẽ không buông tha cho người.” Nam nhân đưa tay trên đầu đỉnh hoa hành mềm mại của Hoa Doanh Vũ, làm cho người dưới thân y run rẩy, “ta nhất định không làm đau người.....” Nam nhân vươn lưỡi liếm liếm đôi môi nộn hồng của hắn.

Cơ thể bị nam nhân ôm vào trong ngực đã trở nên yếu đuối vô lực, hơn nữa thỉnh thoảng lại bị đùa bỡn, thân mình tê dại, lập tức có cảm giác. Hạ thân Hoa Doanh Vũ đã cứng lên một nửa, làm cho hắn xấu hổ muốn chết.

Ly Uyên mím môi cười, chậm rãi đặt Hoa Doanh Vũ nằm ngay ngắn, lấy thân mình áp xuống, hướng về cái cổ tuyết trắng kia mà cắn một ngụm. Hai tay chậm rãi tách hai chân Doanh Vũ ra, mở rộng đến cực hạn. Tư thế *** đang như thế làm cho Hoa Doanh Vũ căng thẳng, nhưng hắn lực bất tòng tâm, thân thể không ngừng chỉ huy đại não, cắn răng mặc cho nam nhân làm xằng làm bậy.

Ly Uyên buồn cười nhéo hai gò má nộn hồng của hắn: “Tức giận sao, vì phu sẽ làm người thoải mái.”

Hảo một tiếng vì phu, khiến cho Hoa Doanh Vũ vừa tức vừa giận, hận không thể một chưởng đánh chết y. Nhưng trong lòng hắn mơ hồ sinh ra cảm giác vui sướng, nhất thời hoang mang, cũng không biết phải phản ứng ra sao.

Đôi tay to lớn vuốt ve món trốn làn da mềm mại của Hoa Doanh Vũ, cánh môi nóng bỏng không ngừng cắn mút hai nụ hoa xinh xắn trên ngực hắn, làm cho người dưới thân liên tục thở gấp, động tình không thôi.

Bàn tay lướt qua trung tâm khí quan, đùa nghịch một lát lại tiến về phía hậu đình, một đầu ngón tay lặng lẽ đi vào.

Hoa Doanh Vũ cảm thấy không thoải mái, hắn vận vẹo thân mình, Ly Uyên cười cười tiếp tục ‘thăm hiểm’ cái nơi cấm địa chưa bao giờ có người đặt chân đến kia.

“Thật khó chịu.....” Trong thanh âm lại có vài phần nũng nịu pha lẫn chút thích thú

Ly Uyên vội vàng trấn an: “Ngoan nào, sẽ nhanh thôi.” Cúi đầu lại ngậm vào hoa hành, cảm giác vui sướng làm y có chút căng thẳng, cuối cùng cũng dời đi được sự chú ý của tiểu yêu tinh dưới thân.

Khi cảm nhận thân thể hắn đã thích ứng, y liền cho tiếp một ngón tay tiến nhập. Hoa Doanh Vũ hơi nhú mi, Ly Uyên lập tức đi làm yên lòng hắn, tất cả mọi thủ đoạn ôn nhu đều giở hết ra, động tác vô cùng cẩn thận, tràn đầy sùng nịch, trong đôi mắt kia giờ đây tràn ngập tình yêu trào dâng như thác lũ. (OMG- cái triển này mệnh chém bão đã man)

Nắm lấy phân thân từ sớm đã trưởng đau để ở hậu huyệt nhỏ bé phốt hồng của hắn, chậm rãi xâm nhập. Hoa Doanh Vũ cắn môi yên lặng nhẫn nhịn, trong lòng dâng lên tư vị ngay cả bản thân cũng không hiểu rõ, tuy thẹn thùng đến đỏ mặt nhưng không cảm thấy chán ghét, thậm chí có chút yêu thích, trong lúc nhất thời ý loạn tình mê hắn quên mất nơi hạ thân đang đau đớn như bị xé rách.

Ly Uyên nào có dễ chịu gì, khi hoàn toàn tiến vào thì mồ hôi đã tuôn chảy đầm đìa, ***g ngực cường tráng dẻo dai phập phồng hô hấp, cổ họng khô khốc. Nén xuống dục vọng đang bùng bùng thiêu đốt, y ôn nhu an ủi người dưới thân: “Không đau, rất nhanh sẽ thư thái.” Y lặp đi lặp lại lời cam đoan êm ái thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng tin tưởng.

Khi cảm nhận được thân thể tiểu mỹ nhân đã sẵn sàng, y mới yên tâm bắt đầu luận động, ánh mắt thủy chung nhìn người dưới thân, sợ hấn sẽ không thoải mái. Khác với Hoa Doanh Vũ, đây không phải là lần đầu tiên Ly Uyên cùng người khác làm cái loại chuyện này, nhưng đây là lần y cẩn thận nhất, vui thích nhất.

“A.....” người bên dưới đột nhiên thở gấp, có vẻ như rất là hứng thú, Ly Uyên khoe miệng cong cong, chưa bao giờ y cảm thấy thỏa mãn như lúc này.

Lại một trận xâm nhập thật sâu, tiểu mỹ nhân không ngừng rên rỉ, ôm chặt cổ y mà xin khoan dung.

“Từ bỏ..... A đừng..... A..... Không..... Không được.....” Thân thể không ngừng run rẩy, lắc lư theo những lần va chạm, linh hồn hấn như bị hút đi mất, từng đợt từng đợt khoái cảm dâng trào khiến hấn cảm giác bản thân mình như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh, không biết phải làm sao.

“Vẫn còn sớm, chỉ có như vậy làm sao thỏa mãn được người.”

Tiếng nước *** loạn theo từng hồi cọ sát mãnh liệt phát ra, chân hấn không biết khi nào đã quẩn chặt lấy thắt lưng Ly Uyên, Ly Uyên đỡ lấy thân thể Hoa Doanh Vũ nhịp nhàng đi vào nơi sâu nhất, lấy hoa viên ôn tuyền xinh đẹp làm hậu cảnh, bức tranh *** mỹ hiện ra thật khiến cho lòng người điên loạn.

“Sâu quá Chậm một chút..... A..... Không được..... Ô ô đừng.....”

“Ngoan, rất nhanh sẽ cho người nghỉ ngơi.....”

“Ô ô..... Từ bỏ..... A..... nhanh một chút.....”

Từ ngữ lộn xộn làm cho Ly Uyên rất là thỏa mãn, cúi người hôn lấy môi hấn nuốt vào thanh âm nức nở kia.

Tối giờ Sửu, Ly Uyên mới ngừng tay, Hoa Doanh Vũ trải qua một đêm làm ầm ĩ, lại mới vừa tán công, mệt đến bất tỉnh nhân sự. Cuộn tròn trong lòng y say ngủ, Hàng mi dài xinh đẹp cùng hai má phần nộn, đang thiếp đi, bộ dáng nhu thuận đều làm cho Ly Uyên nội tâm xao xuyến, ôm hấn tẩy rửa sạch sẽ xong cũng không chịu buông tay, do dự một lát lại bế hấn lên giường cùng nhau chìm vào mộng đẹp.

Mặt trời lên cao, ánh dương rải đều lên nhân thế, xuyên qua song cửa khắc hoa, tràn vào tiểu viện, phút chốc gian phòng trở nên sáng ngời, soi rõ gương mặt hai người đang say giấc. Trên giường hai thân ảnh quang lóa gắt gao quẩn quýt lấy nhau không rời, bàn tay búp sen trắng như tuyết đang khoát bên hông của người nằm đối diện, đầu rút vào lòng ngực của đối phương, cái chăn bằng tơ tằm thượng hạng trượt xuống, lộ ra thân hình tuyết trắng của Hoa Doanh Vũ cùng cơ thể thon dài của Ly Uyên.

Mí mắt nặng nề vì bị ánh sáng làm cho khó chịu mà miễn cưỡng hé mở. Trước mặt hấn là hình ảnh Ly Uyên đang say ngủ, ngăn bì diện cụ che khuất đi nửa phần dung mạo, cánh môi xinh đẹp, cái mũi cao thẳng đang tỏa ra khí khái anh hùng cùng bộ dáng thêm thiếp cho dù chỉ nhìn thấy được nửa khuôn mặt nhưng vẫn làm người ta cảm giác nam nhân này cũng có chút anh tuấn.

Hoa Doanh Vũ nhìn y trong chốc lát thì chợt thấy cả người đau nhức, trong đầu tinh quang lóe lên, hấn nghĩ tới đêm qua giao hoan, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, trong lòng buồn bực, còn chưa kịp suy nghĩ cận kề liền hướng đến nam nhân đang say ngủ đánh một chưởng.

Không kịp phòng bị, nam nhân đã bị đánh bay xa ba thước, đụng vào ngăn tủ, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng thì một ngụm máu từ họng y phun ra.

Ly Uyên khụ khụ hai tiếng, bật cười: “Giáo chủ đại nhân mới sáng sớm đã không cho thuộc hạ yên ổn ngủ rồi.” Ôm lấy ngực, sắc mặt thống khổ, y gian nan nhặt lên quần áo rơi vãi trên đất.

“Ly Uyên, người thật to gan lớn mật, tối hôm qua dám.....” Nói tới đó lại không dám nói tiếp, cắn răng tức giận, “Người xéo vào thủy lao cho ta, cả đời không cho phép đi ra, ta muốn người Cầu, Tử, Bất, Đắc.” Hấn gần từng tiếng vô cùng lãnh khốc tàn bạo.

(cầu, tử, bất, đắc: muốn, chết, không, xong)

Ly Uyên biến sắc, ánh mắt lóe lên sự thống khổ, nhưng lập tức mỉm cười: “Tuân mệnh.”

“Người.....” Hoa Doanh Vũ trong lòng phần hận lại nói không nên lời.

Quay đầu tức giận: “Cút mau.”

Ly Uyên quả nhiên chậm rãi thông thả đi ra ngoài, làm cho Hoa Doanh Vũ càng thêm tức giận, oán hận đập nát ván giường. Lấy quần áo sạch sẽ mặc vào, hẩn nhìn xuống thấy toàn thân đều là hồng ngân, hình ảnh cuồng loạn tối hôm qua lại ùa về. Người nọ nhất định biết thời khắc mình tán công, nên mới chọn lựa tối hôm qua mà đến, nghĩ đến âm mưu của Ly Uyên, vì muốn chiếm lấy mình mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, biết là thế nhưng trong lòng lại không hề cảm thấy sinh khí.

Tối hôm qua đã làm một trận diên loạn đảo phượng, chứng kiến Ly Uyên đối mình ôn nhu dịu dàng đến cực điểm, bây giờ nghĩ lại, làm cho toàn thân hẩn như có lửa đốt, tâm tư xôn xao không thôi. Nhớ tới một câu phụ nhân kia, khéo môi bỗng nhiên nở một nụ cười, nhưng ngay lập tức hẩn khụ một tiếng trấn tĩnh, chẳng qua chỉ là một xú nam nhân, bằng cái gì có thể khiến cho Bốn giáo chủ tâm hoảng ý loạn? Quả thực là không thể tha thứ.

Nghĩ như vậy làm cho tâm tư hẩn thanh thoi hơn nhiều, bên môi nụ cười cũng trở nên tươi tắn hơn.

Ổn định tâm thần, hẩn bắt đầu luyện công, cảm giác công lực tăng nhiều, thân mình đã thoải mái không ít. Chợt nhớ lại lời nói tối hôm qua của Ly Uyên, ôn tuyên truyền sự ấm áp từ ngoài vào trong, không bằng từ trong ra ngoài mới là chính đạo.....

Hoa Doanh Vũ mạnh mẽ đá cái ghế ngã lắn, suy sụp ngồi tại chỗ, đường đường Hoa Ảnh Giáo giáo chủ, thế nhưng bị một cái giáo chúng phá..... phá thân, hẩn cực kỳ phần nộ nhưng tận sâu trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng.

Một tiếng đập cửa thanh thúy vang lên, dồn dập mà lo âu, người bên ngoài thở gấp có vẻ như rất vội vàng chạy đến.

“Vào đi”

Ly Tấn đẩy cửa, tiến vào phòng lập tức quỳ xuống, làm cái bộ dạng ‘anh dũng hi sinh’.

Hoa Doanh Vũ nghiêm nghị che giấu nụ cười, oán trách nói: “Người đây là muốn làm cái gì? Ta cũng chưa bạo ngược đến mức bắt thuộc hạ hề gặp ta là quỳ lạy như tể sao!”

Ly Tấn cúi đầu thu hồi cái bộ dáng hi hi ha ha thường ngày, hốc mắt đỏ bừng, cực kỳ đáng thương. Hoa Doanh Vũ nhìn sơ là biết hẩn thay Ly Uyên đến cầu xin. Trên mặt vẫn là ý cười: “Li Đường chủ chính là cánh tay đắc lực của bốn giáo, ta nào nỡ để người quỳ như thế, nhanh đứng lên đi.”

Vẫn không nhúc nhích, “Giáo chủ, ta không thể đứng dậy, ta thay ca ca chịu phạt. Giáo chủ thâm minh đại nghĩa, ca ca bị giam vào thủy lao nhất định là phạm phải tội không thể tha thứ, giáo chủ hẩn là rất tức giận.” Ly Tấn nghẹn ngào đáp.

“Nga?” Hoa Doanh Vũ nở một nụ cười yêu mị, “Ta nào có sinh khí, ta chỉ là thưởng phạt phân minh thôi.”

“Giáo chủ, bước vào thủy lao cơ bản mỗi ngày phải chịu ba mươi roi trách phạt, trên mấy cái roi đó thì dày đặc gai nhọn, đánh xong còn bị xối nước muối vào người, cai quản thủy lao lại là Lí Phó giáo chủ, hẩn cùng với ca ca luôn luôn bất hoà, ai biết được hẩn có biến ba mươi roi thành năm mươi roi, hay một trăm roi không, đến lúc đó chẳng phải ca ca chỉ còn nửa cái mạng sao, thỉnh giáo chủ khai ân.” Ly Tấn cố nén nước mắt, chớp mũi đều đỏ, nghẹn ngào cúi thấp đầu không dám ngẩng lên, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Hoa Doanh Vũ liếc nhìn hẩn một cái, cười khê: “Ta khi nào đòi lấy mạng hẩn? Nhưng trong lời nói của người lại hàm chứa ý tứ về tội, hãm hại Lí phó giáo chủ, Lí Phó giáo chủ là ta tự mình đề bạt, làm việc luôn công tư phân minh, người nói như thế là vu khống hẩn, hay là hoài nghi nhân lực Bốn giáo chủ. A, coi chừng ta lấy cái mạng nhỏ của người!”

Thân mình Ly Tấn chợt run rẩy, lập tức sửa sai: “Thuộc hạ không có ý tứ này, thuộc hạ chỉ sợ ca ca không chịu nổi.”

“Nếu chết ở trong lao đó là số mạng của hần, Hoa Ảnh Giáo ta không cần thứ phế vật như thế!” Hoa Doanh Vũ thu lại ý cười, “Cút ra ngoài, hay người cũng muốn bị ném vào thủy lao”.

Ly Tán bất động ngay tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, Hoa Doanh Vũ dường như có chút tức giận, trách mắng: “Cút xuống đi.”

Ly Tán vốn chẳng còn kiên nhẫn nữa, hiện tại thấy Hoa Doanh Vũ phần nộ như thế, trong lòng có chút bướng bỉnh cùng bực bội đều muốn trút ra hết, ngẩng đầu nhìn Hoa Doanh Vũ, gầm lên giận dữ: “Giáo chủ, người thật quá đáng, uống công ca ca thích người, chỉ cần người đối hần cười một cái, hần ngay cả chết cũng không từ nan, một ngày không thấy người giống như kẻ mất hồn, mặc kệ ca ca làm sai cái gì cũng không bao giờ đối với người bất lợi, hần thích người như vậy, thế mà người đùa giỡn hần, không vui một chút sẽ mang hần quảng vào thủy lao, đã vào nơi đó thì làm sao còn mạng đi ra.”

Hoa Doanh Vũ vừa nghe trong lòng xao động, nhưng biểu tình vẫn làm ra vẻ thờ ơ, không để lộ một tia cảm xúc nào, liếc nhìn kẻ đang quỳ, thản nhiên nói: “Người là đang trách móc ta?”

Ly Tán cắn răng cắn giận bất bình nói: “Thuộc hạ không dám, giáo chủ là nhân vật anh minh, ca ca làm sao xứng với người, hần chỉ là si tâm vọng tưởng, ta đã từng khuyên hần đừng mơ mộng hão huyền, giáo chủ đại nhân ngài tuyệt đối sẽ không thích hần, thế mà ca ca của ta vẫn một mực ôm mối tình si, nói thế nào cũng bỏ ngoài tai, ta tôn biết bao nước bọt can gián vẫn cứ vô dụng.”

“Người dám khuyên hần?” Hoa Doanh Vũ chưa kịp cân nhắc kĩ càng liền buột miệng nói ra, nói xong mới giật mình thấy lỡ lời, lập tức phản nộ: “Ý của ta là hần tính toán cái gì lại dám tính toán đi thích ta.”

Ly Tán sửng sốt, khuôn mặt của vị giáo chủ trước mắt bỗng nhiên trở nên đỏ bừng, đúng là đang thẹn thùng, biểu cảm biến đổi rất nhiều, vừa xấu hổ vừa buồn bực, có thể nào hần cũng thích ca ca, bất quá nghĩ đến ca ca mình không phải nhân vật tầm thường, nếu ca ca mà tự đứng ra lập môn phái không chừng thực lực so ra chẳng kém Hoa Ảnh Giáo. Còn về phần Hoa Doanh Vũ, hần luôn muốn mọi người trong thiên hạ ái mộ mình, nhưng hần dù sao cũng là một nam tử hai mươi tuổi rồi, trong lòng hần là đã đến lúc động tâm (động tình ấy), ca ca mỗi ngày theo sát hần, trong ba năm nay yêu thương sủng nịch hần lên đến tận trời, ngoài ca ca ra, quả thật không ai có thể xứng đôi với hần.

Tự hỏi một lát, Ly Tán nhân cầu đột nhiên lay chuyển, âm thầm tính kế, ngược nhìn Hoa Doanh Vũ phụ họa thêm: “Ta cũng nghĩ như vậy, ca ca dựa vào cái gì mà dám đi thích giáo chủ, cả ngày luôn mang cái mặt nạ xấu xí như quỷ, nhưng hần vẫn chấp mê bất ngộ, mỗi ngày vào ban đêm còn mộng tưởng giáo chủ cùng hần làm cái loại chuyện xấu xa kia mới vui sướng mà an giấc, thật đúng là to gan làm loạn.” Ly Tán thuận miệng thêm mắm dặm muối, nói dối không chớp mắt.

Hoa Doanh Vũ mặt đỏ tới cổ, lắp bắp nói: “Người..... Người sao lại biết?”

Ly Tán ưỡn ngực: “Ta nghe được, chúng ta ở chung một cái tiểu viện mà, ban đêm ngày nào hần cũng kêu ‘Giáo chủ, giáo chủ’, rồi thở hổn hển, vừa nghe là biết đang làm cái chuyện gì.” Mặt không đỏ khí không suyễn, đem sự việc bịa đặt nói thật rõ ràng rành mạch, không hề sơ hở.

Hoa Doanh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt nắm tay, các đốt ngón tay bị xiết trở nên trắng, sắc mặt lúc hồng lúc tái.

Ly Tán liếc nhìn hần một cái, thừa thắng xông lên nói tiếp: “Ca ca hần vốn không phải loại người dễ tiện, chỉ là từ khi gặp giáo chủ, mới trở nên sắc đắm bao thiên, hạ lưu vô sỉ.” Ly Tán nào biết chuyện tình đêm qua, một câu sắc đắm bao thiên, hạ lưu vô sỉ đã thật sự chọc điên Hoa Doanh Vũ.

Sắc đắm bao thiên: *** dục khắp trời (ặc coi em trai nó nói về ca ca nó kia)

“Mang hần lại đây cho ta!” Hoa Doanh Vũ gầm lên giận dữ làm cho Ly Tán run lập cập, Ly Tán vừa thấy bộ dáng Hoa Doanh Vũ biết là âm mưu thất bại, đúng là đã chọc tức hần rồi, trong lòng lo lắng, sắc mặt lập tức đại biến.

“Còn không mau đi!”

Ly Tán trầm ngâm một lát, cuối cùng là ngưng trọng* ứng thanh chậm rãi ra cửa.

Ngưng trọng: trang nghiêm

Tiếng đập cửa thanh thúy * lại vang lên, Hoa Doanh Vũ ổn định tinh thần nhìn về phía cửa, lạnh lùng nói: “Vào đi”

thanh thúy: trong treo

Ly Uyên vẫn là đang mặc một thân lục sắc sam tử, có điều y phục gần như bị xé rách thành vải vụn, khắp người toàn là vết máu khô đã trở nên đen thẫm, da thịt bong tróc, huyết nhục lẫn lộn lộ ra bên ngoài, miệng vết thương vô cùng khủng khiếp và dữ tợn. Trên mặt y vẫn mang ngân bạc diện cụ, hai chân khó khăn bước qua cánh cửa, quỳ xuống một gối, y chậm rãi nở nụ cười: “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ”.

Hoa Doanh Vũ trong lòng bỗng dưng tê dại, thống khổ không nói nên lời, hắn sớm quẳng luôn cái việc chất vấn y ra khỏi đầu. Mắt hướng hai tên giáo đồ bên cạnh, có chút ghen ngào ra lệnh: “Những người khác lui xuống hết đi”.

Ly Uyên ngẩng đầu, nhìn thấy con người yêu kiều bá mị kia hốc mắt đang phấp phồng, làm cho y có chút ngây ngẩn, không khỏi cười cười: “Người... Đau lòng? “.

Hoa Doanh Vũ sững sờ, ánh mắt phút chốc trợn to, ngượng ngùng quay đầu.

Ly Uyên cảm thấy cuống hòng đột nhiên dâng lên một trận ngọt ngào, tâm phách cũng trở nên đau xót. Hoa Doanh Vũ kinh hãi chạy đến ôm lấy y, vội vàng la to: “Sao lại bị thương nặng thế này?”. Hắn không biết rằng trong lời nói lúc này của mình hàm chứa biết bao nhiêu là lo lắng

Ly Uyên miễn cưỡng dùng sức, hơi hơi đẩy hắn ra một chút: “Cẩn thận kéo bẩn y phục của người, người mặc như vậy..... nhìn thật đẹp.....” Hôm nay Hoa Doanh Vũ mặc một bộ y phục màu hồng nhạt, màu sắc và hoa văn tao nhã, tuy chỉ là loại vải bình thường, nhưng khoác lên người hắn trông thật là diễm lệ.

Hoa Doanh Vũ đỏ mặt, trừng mắt liếc y rồi vẫn nhào đến ôm đối phương không buông. Khóe miệng Ly Uyên tươi cười rạng rỡ, vươn tay siết chặt lấy Hoa Doanh Vũ, đầu tựa lên vai hắn, dùng sức nặng toàn thân đè xuống, thở gấp một lát mới thấp giọng hỏi: “Hết giận sao?”

Hoa Doanh Vũ trong lòng tựa như có một con nai nhỏ đang nhảy múa loạn xạ, nếu nói mình nguội giận không phải là làm cho Ly Uyên càng thêm đắc ý sao, từ nay trở đi, y nhất định sẽ được đăng chân lên đẳng đầu mà đòi hỏi vô độ. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, Ly Uyên vì mình mà hình phạt nào cũng cam chịu chấp nhận, roi da trong thủy lao đều là thứ đặc chế, người bình thường chỉ ăn ba roi thì xương cốt đều nát, hiện tại nhìn cái bộ dạng hữu khí vô lực của Ly Uyên nhất định là bị thương rất nặng, nhất thời tâm loạn như ma, yên lặng thật lâu.

Ly Uyên thấy hắn không nói lời nào, chậm rãi ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Hoa Doanh Vũ, chân mày hơi hơi nhăn lại, đôi môi run rẩy kịch liệt. Cuối cùng, thật lâu sau đó mới thống khổ mở miệng, “Ta cứ cho rằng..... Người cũng thích ta.....” Y suy sụp hạ mắt xuống, khóe miệng thoáng hiện nét cười khổ.

Hoa Doanh Vũ trong lòng bất ổn, thấy Ly Uyên vẽ mặt đau thương, tâm tư hắn hàng vạn hàng nghìn lần không muốn ném cái loại tư vị chua xót này. Trên giang hồ hắn là cao thủ số một số hai, nhưng trong tình hình trước mắt, đầu óc hắn lại trống rỗng, sắc mặt thống khổ, không biết phải làm thế nào cho phải.

Hai người song phương yên lặng, bầu không khí ngượng ngùng kéo đến, thật lâu sau Ly Uyên đột nhiên bật cười: “Giáo chủ, thuộc hạ tự biết bản thân phạm vào tử tội, người giết ta đi.....”

“Chát” Một tiếng, bên má Ly Uyên bị giáng một cái bạt tai, xém chút nữa là đánh rớt luôn cái mặt nạ của y xuống, Hoa Doanh Vũ nổi giận nói: “Người nói chết là chết sao?”

Ly Uyên khẽ cau mày, yếu ớt vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay Hoa Doanh Vũ, đau lòng nói: “Có đau hay không?” Đầu ngón tay trắng nõn đã có chút sưng đỏ.

Hoa Doanh Vũ ngượng ngùng rút lại bàn tay, đứng dậy lăm lăm nói: “Đi..... Đi theo ta.....” Hắn cũng không quay đầu lại bỏ đi, bước được vài bước đột nhiên phát hiện phía sau không có ai theo, xoay người nhìn lại, Ly Uyên vẫn đang quỳ một gối xuống trên mặt đất, xung quanh toàn là máu tươi.

Ly Uyên ngẩng đầu, mỉm cười nhợt nhạt: “Không đứng dậy nổi.....”

Hoa Doanh Vũ liếc mắt trừng y một cái, đột nhiên cười duyên: “Hay cho Ly Uyên, đóng kịch đủ rồi, mặc dù ta không hoàn toàn hiểu người, nhưng cũng biết đến bảy, tám phần, chỉ có đánh người ba mươi roi, đừng có ở đó ăn vạ, đứng lên cho ta!”

Ly Uyên cúi thấp đầu xuống, cười khổ: “Biết rõ người không thích ta, thế nhưng ta vẫn cứ mãi thương nhớ người ...người có hay không một chút đau lòng..... Ta quả nhiên là kẻ ngốc nói mê, sau này..... Sau này ta sẽ không.....”

Hoa Doanh Vũ trong lòng nhói đau! Nhảy dựng, trừng mắt ngắt lời y: “Không cho phép người nói tiếp!” Bước nhanh trở lại, nâng Ly Uyên lên, nhẹ nhàng nói: “Ta đỡ người, đừng hồ ngôn loạn ngữ nữa.” Ngực khí hờn dỗi, mặt nhợt như tờ.

Ly Uyên tâm tình tốt lên, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, làm ra vẻ lạnh nhạt, cố ý để cho Hoa Doanh Vũ đi vào phòng ở phía sau tiểu viện.

Đi vào bên trong, vẫn là khung cảnh yên tĩnh tươi đẹp, hình ảnh phong tình kiều diễm đêm qua lại một lần nữa tràn về trong tâm trí, thân thể quang lỏa giao triền phóng túng, không chút e thẹn mà cứ ở dưới thân y phát ra thanh âm rên rỉ.

Hoa Doanh Vũ lập tức đỏ mặt, buông Ly Uyên ra, chậm rãi nói: “Cởi xiêm y, xuống nước rửa sạch miệng vết thương, trở lên thoa dược.”

Y phục trên người sớm đã rách nát thảm hại, chỉ kéo xả một chút liền rớt xuống hết, khuôn ngực rắn chắc la liệt vết thương, da thịt toàn thân không có lấy một mảng lành lặn.

Đâu phải chỉ có ba mươi roi!

Hoa Doanh Vũ nghiêng răng lạnh lùng hỏi: “Như vậy là sao?” Trên người đột nhiên nổi lên sát ý, âm hàn tỏa ra xung quanh

Ly Uyên cong cong khóe miệng, trầm giọng nói: “Người động thủ có lẽ không ngờ đến quan hệ ám muội giữa giáo chủ đại nhân và thuộc hạ, sẽ không đoán được người lại tự mình đi xem xét vết thương của ta.....”

Hoa Doanh Vũ căn bản còn đầy một bụng giận dữ, nghe thấy Ly Uyên nói xong lập tức đỏ bừng mặt: “Ai cùng người ám muội? Còn không xuống nước đi?”

Ly Uyên chợt tiến lên từng bước, vươn tay đem Hoa Doanh Vũ ôm vào trong ngực, cúi đầu nhìn hẩn không lên tiếng.

Hoa Doanh Vũ nhẹ nhàng từ chối một chút nhưng không có trốn tránh, tim hẩn bỗng nhiên đập nhanh hơn, quên cả việc dùng võ, ngây ngốc đứng trơ ra cho y ôm vào ngực.

“Giáo chủ, giáo chủ.....” Lời nói thì thâm văng vẳng bên tai, hơi thở nặng nề, chậm chạp, ngân nga khơi gợi ái tình.

Hoa Doanh Vũ đánh ‘yêu’ y một cái, thu lại ánh mắt, mân mê đôi môi đỏ mọng, oán giận nói: “Ngày thường ta kêu gọi thành quen, ai thấy cũng tránh, chỉ có người, ta không có biện pháp nào nắm bắt được người, phạt người ta lại luyện tiếc”

Ly Uyên lộ ra sắc mặt vui mừng, ánh mắt lóe lên tinh quang, siết chặt lấy đối phương, vội la lên: “Người cũng thích ta, rất thích ta đúng không? Đúng không?”

Hoa Doanh Vũ nở nụ cười thanh khiết: “Thật không biết xấu hổ.”

Ly Uyên cúi đầu cuốn lấy đôi môi hẩn, ra sức khơi mở, rồi trượt cái lưỡi vào, quấn lấy cái lưỡi ngọt ngào của mỹ nhân, thân thể bắt đầu khô nóng, phân thân bỗng nhiên cứng rắn phát đau.

Ánh mắt Hoa Doanh Vũ trừng lớn, đẩy mạnh Ly Uyên ra, tát y một cái: “Lại động dục lung tung, cút xuống nước cho ta.”

Ly Uyên sờ sờ cái mặt đang phát đau, lòng vui rạo rực nhảy xuống nước: “Lần sau khi chỉ có hai chúng ta, nhất định phải gỡ cái mặt nạ này ra, tránh làm bị thương đầu ngón tay xinh đẹp trắng nõn của người, người bị thương thì ta rất đau lòng”

Hoa Doanh Vũ hừ cười: “Sớm bảo người cho ta xem mặt rồi, người lại không chịu, hẳn là cực kỳ xấu xí.”

Ly Uyên ừ hử cho qua chuyện, thân thể bị thương ngâm vào trong nước làm y đau đớn, cắn răng tiếp tục chịu đựng.

Hoa Doanh Vũ ngồi bên cạnh dục trì, vươn tay chọc chọc cái mặt nạ kia, bàn tay bất chợt bị Ly Uyên nắm chặt, nhẹ nhàng đưa lên môi hôn một cái: “Phu nhân.....”

Hoa Doanh Vũ vẻ mặt e thẹn, đứng lên định xoay người rời đi, Ly Uyên đột nhiên đưa tay bắt lấy hần, kéo xuống nước, Hoa Doanh Vũ còn chưa kịp phục hồi tinh thần thì đã bị Ly Uyên ôm vào trong ngực.

Hoa Doanh Vũ liếc mắt một cái: “Người muốn làm gì?”

“Phu nhân.....” Thanh âm Ly Uyên nặng nề vang lên, “Xoa xoa giúp ta một chút được không?”

Hoa Doanh Vũ thuận theo tầm mắt của y nhìn lại, thấy phân thân Ly Uyên cao cao ngẩng lên, vừa thẹn vừa giận, liền nghĩ đến chuyện tình đêm qua.

Khuôn mặt ai oán nói: “Người..... Không thể tự làm được sao?”

“Chỉ có phu nhân làm mới thoải mái.” Ly Uyên nhìn hần đỏ mặt, trong lòng mơ hồ hưng phấn, còn muốn trêu chọc hần một chút.

“Người không được gọi ta như thế khi ở bên ngoài.” Hoa Doanh Vũ trừng hần, liếc mắt sắc gọn.

“Đương nhiên.” Ly Uyên ngâm vành tai hần, thì thầm nói, “Khi có ngoại nhân người là giáo chủ, khi không có ngoại nhân người chỉ là phu nhân của ta.....”

Khuôn mặt Hoa Doanh Vũ đỏ bừng, lấy hết can đảm trượt tay xuống hạ thân của y cầm lấy phân thân nóng bỏng kia, cả mình hần tựa vào ngực Ly Uyên, dánh về thập phần e lệ rụt rè.

“Tay phải di chuyển.....” Ly Uyên cầm lấy tay hần ‘chỉ dạy cẩn thận’, “Đúng..... Cứ như vậy..... Ừm..... từ trên đi xuống..... Ừm.....” (Ặc mở lớp GDCD àh O__o)

Nhắm chặt mắt, Hoa Doanh Vũ tùy tiện xoa nắn một lát cũng không thấy nơi đó có dấu hiệu trở về hình dạng ban đầu, hần thống khổ khóc không ra nước mắt: “Còn phải làm bao lâu.....”

“..... Thực thoải mái..... Ừm.....”

“Rốt cuộc phải làm đến khi nào.....”

Ly Uyên đem mặt áp sát, hôn lên hần, một lát sau Hoa Doanh Vũ cả người mềm nhũn, tay cũng quên mất ‘nhiệm vụ’. Ly Uyên chỉ cảm thấy toàn thân dục hỏa thiêu đốt khó nhịn, hạ thân đau đớn kỳ lạ. Buông tha cho đôi môi của Hoa Doanh Vũ, y ôn nhu đặt câu hỏi: “Nơi đó đau không?”

“Là sao?”

Cái tay đang đặt tại thất lưng chậm rãi trượt xuống dưới, tiến tới khe hở tư mật nơi song khâu nhẹ nhàng như ấn.

song khâu = bát nguyệt thập ngũ = chỗ để ngồi = nói ra thật ngại O__O

khe hở tư mật: nguyên văn Hán Việt là ‘khích phùng’, cái này đoán theo văn cảnh, giới rang hồ danmei thường miêu tả nó là đóa hoa cúc nở rộ, hay đóa phù dung bầm dập dưới mưa, hoặc đóa hồng hoa e lệ trong sương sớm, ày ja, đừng bắt người ta giải thích nữa mà.

Hoa Doanh Vũ mặt đỏ như ráng chiều nhìn y giận dữ: “Đau, người không được chạm vào!” Đôi mắt nhỏ xinh khê chớp, kiều mị mê người.

Ly Uyên cười cười xoa xoa nắn nắn gò má đỏ hồng của hần: “Đi lên đi, trở về phòng thay y phục, cẩn thận kéo cảm lạnh.”

“Người đuổi ta?” Hoa Doanh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, “Chính là bởi vì ta không cho người làm?”

Ly Uyên cười khanh khách, ôm hấn dỗ dành: “Nói gì vậy, người ở đây sẽ khiến ta nghĩ ngợi vẩn vơ mất, chỉ được phép ngắm mà không được phép chạm, ta làm sao tiêu hỏa, người a, đi thay y phục sạch sẽ đi, ta rửa sạch miệng vết thương sẽ đi tìm người thoa được.”

Hoa Doanh Vũ xoay người, nhưng lại không muốn rời đi. Làm sao hấn nỡ ly khai y chứ, lúc trước hai người còn mơ mơ hồ hồ, hiện tại mọi chuyện đã nói rõ ràng, lòng tràn đầy vui mừng, chỉ tạm cách xa y một lát hấn cũng không muốn. Hấn nằm ở trên ngực Ly Uyên, thủ thủ: “Ta cho người làm, cho người làm, người không được đuổi ta đi.”

Ly Uyên một tay ôm thắt lưng hấn, một tay vuốt ve lưng hấn, khẽ cười nói: “Người như vậy là không ngoan?”
“Chính là không ngoan.”

“Hảo, hảo, vậy người đợi ở trong đây đi, ta... ta sẽ cố gắng nhịn xuống.” Hiện tại tâm tư Ly Uyên vui mừng đến nỗi không nói nên lời, tâm can bảo bối nhu thuận đáng yêu tựa vào trong lòng mình, vừa quyến rũ vừa nũng nịu, luyến tiếc ly khai mình, lòng y tràn ngập thỏa mãn, vẻ mặt mê muội của y không bút nào tả nổi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hoa Doanh Vũ rất thú vị, y tiến lại gần cắn yêu một ngụm.

Hai người thân thân ái ái làm đôi uyên ương dực cùng nhau tẩy rửa, bình thường mà làm cái loại chuyện này không khỏi khiến người ta đỏ mặt tía tai, nếu không vì bận tâm thân thể của Hoa Doanh Vũ, y đã sớm đem hấn đặt ở dưới thân hảo hảo yêu thương một phen.

Hai người ở trong nước náo loạn âm ỉ, Hoa Doanh Vũ dựa vào vai hấn thở hổn hển, đột nhiên cười rộ lên: “Hảo Ly Uyên, người cho ta xem mặt của người nha.”

“Không sợ ta dọa người sao?” Ly Uyên mỉm cười hỏi lại, đưa môi tiếp cận đôi môi mềm mại của Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ hé miệng nhẹ nhàng cắn môi y, rồi mới buông ra: “Lúc trước, ta chỉ thuận miệng nói, ta làm sao tin được bộ dạng người khó coi, Ly Tấn nhiều lần đều nói bóng nói gió với ta, nói ta nếu biết được dung mạo của người, chắc chắn ghen tị nổi điên.”

Một tay vòng qua thắt lưng hấn, tay còn lại thì vân vê đóa thù du trước ngực Hoa Doanh Vũ, làm cho Hoa Doanh Vũ thở gấp liên tục, y mới nói: “Ít nghe Ly Tấn nói bậy đi, cả ngày không một câu đúng đắn.”

“Người nói chuyện cũng không đúng đắn.” Hấn ai oán liếc y một cái.

Ly Uyên đột nhiên nở nụ cười: “Lời ta nói điều là sự thật, giáo chủ đại nhân xinh đẹp tuyệt trần như thế, có biết bao kẻ ái mộ người. Nếu ta không đem tâm tư của mình bày tỏ với người, biết đến khi nào người mới chịu để ý tới ta?”

Hoa Doanh Vũ nhìn y, cố làm ra vẻ giận dữ: “Là người câu dẫn ta.”

“Ta là thích người.....” Y cắn nhẹ lên môi của hấn, thì thầm “Phu nhân của ta.....”

“Mau cho ta xem dung mạo của người đi.” Hấn nhanh nhẹn vươn tay gỡ cái mặt nạ kia ra, nhưng tay hấn một lần nữa bị chặn lại.

Ly Uyên chậm rãi vươn tay xoa nhẹ ngân bạc diện cụ, nhẹ nhàng tháo nó xuống, lộ ra dung nhan thật sự.

Hoa Doanh Vũ trong chớp mắt quên cả hô hấp, yên lặng cả nửa ngày, thật lâu sau đó hấn đột nhiên oán giận nói: “Sau này đừng mang mặt nạ cho ta.”

“Sao lại sinh khí?” Y vuốt vuốt cái mũi xinh xắn, trong mắt tràn ngập sự cưng chiều.

Ngày thường y vẫn mang mặt nạ, trong giáo từ trên xuống dưới đều cho rằng y xấu xí không dám gặp ai, nào biết rằng khuôn mặt y phi thường tuấn mỹ khiến cho người khác phải giật mình. Mà rậm phi dương, đôi mắt so với đêm tối còn đen thẫm hơn nữa, nhìn vào cứ khiến người ta trầm luân không nổi rời đi, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng manh hơi cong cong, mang theo vẻ tươi cười như có như không, ngũ quan hoàn mỹ tinh tế, đường nét nhu hòa, thật là kinh thể dung mạo khiến bao kẻ điên cuồng mơ ước.

Hoa Doanh Vũ cắn cắn môi tức giận nói: “Người mang cái bộ dáng này đi ra ngoài, nữ nhân trong thiên hạ nhìn thấy nhất định sẽ hồ loạn phát tình, đến lúc đó ta thấy một người thì giết một người, chẳng phải sẽ kiệt sức mà chết sao?”

hồ loạn phát tình: động dục không kiềm chế được (_ . _ |||)

Ly Uyên cười ha ha ôm chặt Hoa Doanh Vũ, “Lúc trước chính vì khuôn mặt này làm cho không ít nữ tử đau khổ dây dưa, cuối cùng ta chỉ còn cách phải mang diện cụ.”

Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng, không thèm nói lời nào.

Ly Uyên đến gần cọ cọ vào hai má của hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Còn giận?”

“Hừ, Hoa Doanh Vũ ta là người thế nào, người xem ta giống cái bọn nữ nhân điên cuồng mê luyện người sao?”

Hoa Doanh Vũ trong lòng kỳ thật là vui mừng, nhưng do hắn vốn cao ngạo, làm sao dễ dàng chịu áp chế, thuận miệng nói một câu lập tức có lại khí thế giáo chủ

“Không.” Ly Uyên nhìn sâu vào ánh mắt hắn, “Là ta mê luyện người..... Đã không thể tự kiềm chế.....”

Hoa Doanh Vũ bật cười: “Không một câu đứng đắn.”

Ly Uyên mỉm cười theo hắn, lại ôm lấy hắn, đầu tựa lên vai hắn: “Ta thích người, vẫn thích người, sau này vô luận phát sinh bất kỳ chuyện gì, ta vẫn sẽ bảo hộ người, mãi mãi không buông tha người.”

Hoa Doanh Vũ vừa cười: “Vô công của người là do ta chỉ dạy nha, có mấy cân mấy lượng ta còn không biết, còn muốn bảo hộ ta, hảo hảo luyện công đi, đừng có suốt ngày nghĩ toàn chuyện mây mưa, đáng xấu hổ đó nữa.” Trong miệng tràn ngập ngữ khí oán trách.

Hoa Doanh Vũ bỗng nhiên nhớ tới lời kể của Ly Tán, nghĩ đến ban đêm Ly Uyên tự mình làm cái chuyện phóng túng đó, hắn mới nói lên lời châm chọc. Nhưng vì hiện tại hai người đang lúc tình ý nồng nàn, hắn cũng không có sinh khí, ngược lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Nhưng thật ra Ly Uyên mơ hồ nghe được ý tứ trong lời oán trách kia, “Việc đáng xấu hổ gì?”

Hoa Doanh Vũ nghĩ rằng Ly Uyên cố ý trêu đùa hắn, hừ một tiếng bất mãn lườm lườm hắn. “Ly Tán nói người buổi tối cứ mơ tưởng ta cùng người làm cái loại chuyện đó.....” Thanh âm càng nói càng nhỏ, cuối cùng cũng không thể nghe được.

Ly Uyên tỉnh ngộ, hừ cười một tiếng: “Tiểu tử đó hồ ngôn loạn ngữ, loạn nói huyền thuyên, ta nhất định phải cắt lưỡi hắn.”

“Hồ ngôn loạn ngữ?” Hoa Doanh Vũ cắn cắn môi thu lại ánh mắt, trong lòng có chút mất mát, lúc trước vẫn tưởng Ly Uyên thích hắn điên cuồng mới trở nên như thế, hiện tại nghĩ đến, lại cảm thấy sự việc không giống như mình tưởng tượng.

Ly Uyên thấy hắn ử rữ như thế liền phần nào đoán ra tâm tư của hắn, Hoa Doanh Vũ luôn luôn có những suy nghĩ quỷ dị, lại bất nam bất nữ, người giang hồ đều gọi hắn là yêu nhân, ngay cả mọi người trong giáo cũng chẳng hiểu nổi ý thích của hắn, hỉ nộ vô thường, càng giống với nữ tử bình thường thích khẩu thị tâm phi. Chỉ cần nhìn sơ là biết hắn cố tình làm ra vẻ để Ly Uyên đoán được tâm trạng của hắn. (khẩu thị tâm phi: nghĩ một đằng nói một nẻo, thương là do ngưỡng ngưỡng mà ko dám “đối diện với sự thật”)

Dùng sức kéo thắt lưng hắn đến gần, hai người dán sát vào nhau, y ghé vào lỗ tai hắn thổi một hơi ôn nhu nói: “Sự việc kia đương nhiên là muốn cùng người làm, một ngày không nghĩ đến người thì cả người ngứa ngáy, khó có thể đi vào giấc ngủ, nhưng ta không muốn cho Ly Tán biết, tiểu tử đó chỉ nói nhằm lừa người, vô tình nói đúng một chút.”

Hoa Doanh Vũ nhất thời vui vẻ tươi cười rạng rỡ, nhưng lập tức thu lại vẻ tươi cười oán trách hắn: “Hừ, đầu óc toàn chứa đầy chuyện mờ ám.”

Ly Uyên đưa lưỡi liếm liếm đôi môi Hoa Doanh Vũ, lại nói: “Trong đầu ta tràn ngập hình ảnh của người, làm sao còn chỗ cho những chuyện khác.”

Hoa Doanh Vũ nhin không được bật cười trước, “Bớt ba hoa với ta, nước suối này tuy có công dụng chữa thương, nhưng ngâm lâu sẽ làm đầu óc choáng váng, nhanh tẩy rửa một chút, ta giúp ngươi thoa được.”

(Tác giả: Thượng bộ đã gần xong

~)

tại sao ta lại có thể edit nó thành 1 câu triện cực kỳ sến súa thế này

ta là ta muốn 2 anh nhanh chóng bay vào chém giết nhau 1 mất 1 còn mới dzui, tìm bay pháp phối thể này có ngày ta đột quỵ mà chết quá (____.____!!!!)

không hiểu sao dạo này thích mấy trò dần vặt dày dọa nhau ghê, *hắc hắc* cũng sắp đến lúc các anh tàn sát lẫn nhau rồi =]]

4. Chương 4-1

Lười biếng nằm dựa vào tọa ý, một tay chống đầu, dáng vẻ nhàn nhã, hàng mi như liễu, mị nhãn như tơ, bên dưới cái mũi xinh xắn là đôi môi đỏ mọng, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra nhẹ nhàng ngáp dài một cái: “Mạc Đường chủ, có chuyện gì sao?” Trong lời nói chứa đầy vẻ mệt mỏi.

Tọa ý: ghé dựa

Trước mặt là mấy vị tiền bối có địa vị không nhỏ trong giáo, và Mạc Vãn – người cao tuổi nhất trong số đó, chòm râu bạc trắng, thân thể phong phanh, nhưng lại toát lên dáng vẻ tiên phong đạo cốt. “Giáo chủ, thuộc hạ có việc quan trọng cần bẩm báo.” Sắc mặt hắn cực kỳ nghiêm túc.

Hoa Doanh Vũ nhẹ nhàng mỉm cười: “Mạc Đường chủ, sao lại làm cái bộ dạng sầu mi khổ kiểm làm gì, có đại sự gì khiến ngươi lo lắng chẳng?”

sầu mi khổ kiểm: mặt mày ủ dột, đăm chiêu

“Giáo chủ.” Thanh âm Mạc Vãn trầm thấp, “Thám tử hồi báo, bạch đạo Trung Nguyên tập hợp rất đông người, ngựa mưu đồ bí mật tấn công Hoa Ảnh Giáo, không lâu sau sẽ có hành động.”

Nụ cười của Hoa Doanh Vũ trở nên ngoan độc, sát khí trên người càng thêm dày đặc hơn. “Lâu rồi không có giết người, ta đã quên mất hương vị của máu tươi, cũng đến lúc nên động gân động cốt một chút.”

Ngũ đại Đường chủ, tam đại Trưởng lão, hai đại Phó giáo chủ đồng loạt quỳ xuống, cung kính nói: “Giáo chủ Vãn thành Vô đức, độc bá vô lâm.”

Nhất thời tiếng tung hô nổi lên bốn phía, Hoa Doanh Vũ không nhin được thở dài: “Được rồi được rồi, mấy cái lời hô hoán khoa trương này không biết là ai bày ra nữa, nói đi nói lại y như rập khuôn, ta nghe mà buồn cười” Hắn phát tay áo ra hiệu cho phía dưới im lặng.

Hoa Doanh Vũ chau mày tự hỏi, Bạch đạo vô lâm tuy rằng luôn luôn xem Hoa Ảnh Giáo không vừa mắt, nhưng cũng không có xung đột gì đáng kể, công khai khiêu khích như thế này vẫn là lần đầu tiên. Trước đó vài ngày tuy rằng hắn có chút đùa bỡn với việc hôn nhân của tiểu tử Sở gia, nhưng dù sao lời hắn nói cũng là sự thật, không nghiêm trọng đến nỗi khiến cho vô lâm sóng to gió lớn. Huống hồ Liễu Thanh Phong là người thông minh, cho dù có oán giận cực điểm cũng sẽ không ngu ngốc đi gây chiến, trong chuyện này nhất định có huyền cơ.

Huyền cơ: điều kỳ lạ, kỳ quặc, bí ẩn.

Hoa Doanh Vũ trở mình, thay đổi tư thế nằm rồi vẫn tự nhiên hỏi: “Mạc Đường chủ, trong cái tin tức mà ngươi bẩm báo, ta thấy có điều gì đó thật mờ ám, bọn chính đạo sẽ không tự tiện như thế”

“Dạ.” Mạc Vãn ngữ khí ôn hòa nói, “Ngày Sở Thiên Tầm thành thân, giáo chủ hảo ý mang đại lễ tới tận cửa tặng hắn, vì giúp bạch đạo nhân sĩ giữ gìn thể diện, hắn cần rằng chấp nhận lí do thoái thác của Liễu

Thanh Phong, nhưng vài ngày sau lại xuất hiện thì thể Liễu Y Y, trên đó còn lưu lại dấu vết dấu vết” Mắt khẽ hướng nhìn qua Ly Uyên, lặng im không nói.

Biểu cảm Ly Uyên vẫn luôn luôn âm lãnh, sắc mặt không đổi, khí thế uy nghiêm

Hoa Doanh Vũ giương mắt nhìn thoáng Ly Uyên, nhẹ giọng:“Nói tiếp.”

“Dấu vết của...Hoa Lãm kiếm.”

Thoáng chốc mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Ly Uyên, nếu hẳn gây ra chuyện đó thật sự có thể khơi mào võ lâm phân tranh, Hoa Doanh Vũ vốn cùng võ lâm chính phái luôn luôn bất hoà, chỉ còn thiếu một cái ngòi nổ, và hiện tại cái chết của Liễu Y Y đã trở thành lý do quang minh chính đại nhất để cho bạch đạo viện cớ thảo phạt ma giáo.

Toàn thân Ly Uyên tỏa ra hàn khí, đôi môi mấp máy, phun ra vài chữ ngắn gọn:“Không phải ta làm.”

Lí Huân Dương là người đầu tiên không phục, cười lạnh nói:“Không phải người thì ai vào đây, Hoa Lãm Kiếm là thánh bảo trong giáo, một năm trước giáo chủ đã ban cho người, người còn dám chối?”

Một năm trước Hoa Doanh Vũ võ công tiến bộ thần tốc, có thể lấy tay thay kiếm, vui mừng mang bội kiếm tùy thân ban cho Ly Uyên, cho đến nay Ly Uyên vẫn mang theo bên mình.

Ly Tán giận dữ, tiến lên từng bước hét lớn:“Đừng có mà hàm hồ, lúc trước đại ca bị nhốt vào thủy lao, người trút trên người hẳn không biết bao nhiêu roi, đại ca tỉnh dưỡng chưa được nửa tháng, hơi sức đâu mà đi giết cái loại hạ nhân rác rưởi đó, huống hồ người kia chỉ là một nhân vật tầm thường nhỏ bé, cần gì đại ca ra tay, rõ ràng là vu oan giá họa. Hoặc là nàng tự mình kết liễu rồi bọn bạch đạo mượn cớ đó gây chiến, cũng không phải không có khả năng.”

“Hừ, người rõ ràng là bao che.” Lí Huân Dương giận dữ mắng nhiếc.

Ly Tán không cam lòng yếu thế trừng mắt liếc hẳn:“Người có bằng chứng không mà lớn giọng với ta, đã vậy còn dám tự xưng thiết diện vô tư, hóa ra cũng như mấy tên tiểu nhân ném đá xuống giếng.”

Hoa Doanh Vũ bực mình phát tay áo:“Được rồi, được rồi, câm miệng hết cho ta, sự tình còn chưa rõ ràng, mới chỉ là lời đồn thổi băng quơ, nói không chừng miệng vết thương kia căn bản không phải do Hoa Lãm Kiếm gây nên.”

Ly Uyên mặt không chút thay đổi, tầm mắt vẫn chăm chú nhìn Hoa Doanh Vũ, Hoa Doanh Vũ đang nghiêng đầu nghe giáo chúng tranh luận, có chút mất kiên nhẫn.

“Giáo chủ!” Lí Huân Dương tiến lên từng bước.

Bỗng dưng Hoa Doanh Vũ ngừng lên, vỗ vào tay vịn tọa ý giận dữ nói:“Lí Huân Dương, người đúng là không biết an phận, Bốn giáo chủ nói câm miệng thì tất cả phải câm miệng hết, người dám nhiều lời một lần nữa xem, ta lập tức cho người sống không bằng chết!”

Lí Huân Dương há miệng thở dốc, thật lâu sau mới trấn tĩnh ngậm mồm, cắn giận lui về sau hai bước.

Hoa Doanh Vũ lại nói:“Việc ở thủy lao, ta suýt nữa quên mất, bốn giáo quy định, bất kỳ ai bước vào lao, trước tiên đều phải chịu ba mươi roi, người dám trái luật, lập tức đánh Ly Uyên hơn tám mươi roi, ruốt cuộc người có tâm tư gì!”

Hoa Doanh Vũ bình thường đều luôn ra vẻ tiểu lý tàng đao, dù khi nổi lên sát khí giết người cũng chỉ cười mỉm nhẹ nhàng, không hiểu sao hôm nay hẳn nổi giận, giáo chúng từ trên xuống dưới lần đầu tiên chứng kiến bộ dáng này của hắn, nhất thời đều run rẩy, sững sờ tại chỗ.

Tiểu lý tàng đao: nụ cười ẩn chứa đao, kiếm; nôm na nụ cười của ác quỷ, miệng mỉm cười trong lòng bỏ đao.

Lí Huân Dương hoảng sợ há hốc mồm, ngay lập tức hẳn giả lả cười:“Chỉ có ba mươi roi, nhất định là Ly Phó giáo chủ không chịu nổi hình phạt, mơ mơ hồ hồ nhớ nhầm.” Trông hẳn lúc này y như con cầu trung thành đang ton hót nịnh chủ.

Đột nhiên Hoa Doanh Vũ cười to, khiến người ta không rét mà run, làm cho không khí xung quanh trở nên căng thẳng vô cùng. Cười đến nước mắt đều muốn trào cả ra ngoài, Hoa Doanh Vũ khó khăn kiềm chế bản thân nói: “Hắn không hề nói cho ta biết, là ta tự mình đếm từng vết thương trên người hắn”.

Lí Huân Dương chưa từng nghĩ tới Hoa Doanh Vũ sẽ làm chuyện như vậy, đứng ngây ngốc một hồi không biết phản ứng thế nào, Hoa Doanh Vũ quả nhiên là kẻ quái dị. Hắn nén xuống sợ hãi ngượng ngùng nói: “Giáo chủ..... Thuộc hạ.....”

Hoa Doanh Vũ cắt ngang lời hắn: “Phản rồi, ta đã nói nếu ngươi còn dám thốt ra một chữ thì ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!”

Lí Huân Dương kinh hãi, đang muốn biện hộ cho bản thân nhưng lời đến miệng lại không thốt ra được, chỉ sợ càng nhiều lời càng chết thảm hơn, cuối cùng hắn đành cắn răng ngậm chặt miệng.

Hoa Doanh Vũ thở dài: “Ta cũng không có ý phạt ngươi, ngươi trở về nhận năm mươi roi là được, lui xuống đi.” (thật sự bọn chém khúc này á)

Lí Huân Dương quỳ xuống dập đầu tạ tội, hiên ngang lảo liệt bước ra.

Mạc Vấn do dự một lát rồi mới tiến lên từng bước nói: “Giáo chủ, chính đạo cùng giáo phái ta đang chiến đấu căng thẳng, đương là lúc dùng người, không bằng.....”

“Ngươi nghi ngờ năng lực Bồn giáo chủ sao? Cảm thấy rằng thiếu đi một tên Lí Huân Dương thì bồn giáo sẽ đại bại sao?”

“Thuộc hạ không dám.” mặc dù Mạc Vấn đã mở miệng hỏi nhưng vì lời nói của giáo chủ lúc này khiến hắn không khỏi sợ hãi run lấy bầy.

Hoa Doanh Vũ lộ ra tươi cười: “Mạc Đường chủ sao lại hoảng hốt như vậy, ta cũng sẽ không ăn ngươi.”

Mọi người nghe thấy Hoa Doanh Vũ không có tự xưng “Bồn giáo chủ” nữa, biết rằng hắn đã nguôi giận, yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên hỉ nộ vô thường!

“Mạc Đường chủ, nếu có động tĩnh gì lập tức bẩm báo với ta. Ly Uyên người lưu lại, những người khác tất cả đi xuống đi.” Hoa Doanh Vũ cười dài phát phát tay ý bảo toàn bộ lui ra.

Giáo chúng đi ra ngoài hết nên trong đại điện to lớn chỉ còn lại hai thân ảnh, Hoa Doanh Vũ ngẩng đầu nở nụ cười diễm lệ: “Ly Uyên, một mối quá à ~~, ngươi đến đây ôm lấy ta đi

.”

Ly Uyên gỡ bỏ mặt nạ quả nhiên đi qua ôm lấy hắn, mu bàn tay mềm nhẹ vuốt ve hai má Hoa Doanh Vũ: “Không nghi ngờ ta sao?”

Hoa Doanh Vũ kề sát vào mặt y, dịu dàng đặt lên môi y một nụ hôn nhẹ, “Hoa Lâm Kiếm là do ta tặng ngươi, ta thật sự không tin ngươi dùng nó mà đi giết cái loại người đó.”

Ly Uyên thâm tình nhìn Hoa Doanh Vũ khoe miệng thoáng xuất hiện nụ cười ôn nhu, đôi mắt đen lầy như cuốn hút linh hồn người đối diện. Hoa Doanh Vũ bị y chăm chú ngắm nhìn đến mất cả tự nhiên, hắn cảm thấy toàn thân nhiệt hỏa thiêu đốt, hơi thở trở trở nên gấp gáp, dưới thân có một vật gì đó đã không chịu an phận mà bắt đầu rục rịch.

Hắn lúng túng liếc Ly Uyên: “Nhìn cái gì mà nhìn, cẩn thận ta móc mắt ngươi ra.” Trong thanh âm tràn đầy khẩu khí nũng nịu.

Ly Uyên dùng ngón tay vuốt ve viền môi đỏ mọng của đối phương đột nhiên hỏi: “Ngươi phạt Lí Huân Dương là thay ta trút giận sao?”

Bị nam nhân nhìn thấu tâm tư, trên mặt hắn thoáng chút ngượng ngùng, vừa rồi hắn đối với Lí Huân Dương là dùng khẩu khí hùng hổ dọa người đã quá rõ ràng đến cực điểm, chẳng qua bây giờ bị Ly Uyên nói trúng suy nghĩ trong lòng, khiến hắn khó tránh có chút e lệ rụt rè, nhưng hắn vẫn cố liếc xéo Ly Uyên, ương bướng nói: “Ai thèm vì ngươi, ta là công chính vô tư!”

“Dạ, giáo chủ đại nhân của ta cực kỳ công chính” Lời chưa nói hết y đã nhin không được hôn lên bờ môi mềm mại mê người, ra sức mút lấy đôi cánh hoa đỏ mộng yêu kiều, đầu lưỡi linh hoạt lập tức trượt vào khoang miệng ấm áp, cắn nuốt vô số tân dịch* ngọt ngào như mật.

Tân dịch: nước bọt, nước dãi, nước miếng [nghe có tởm lợm ko nào =))]

Hai người hôn đến nhiệt hỏa triêu nhiên*, nan phân nan xá*. Thật lâu sau Ly Uyên mới phát ra thanh âm khàn khàn, ôn nhu nói: “Phu nhân..... Ta muốn người.....”

“Nơi này là đại điện..... A.....” Lời oán thán vẫn chưa nói xong, hai điểm hồng đậu trước ngực đã bị nam nhân vôn vê, xoa nắn trong tay, tuy có chút đau nhưng thoải mái đến không thốt nên lời

Nhiệt hỏa triêu nhiên: khí thế ngất trời, hôn đến cuồng loạn, đầu óc quay cuồng

nan phân nan xá: khó khăn chia lìa

Nam nhân một tay ôm lấy thắt lưng hắn, đem toàn bộ y phục trút bỏ, làm lộ ra xương quai xanh tuyệt mỹ, thân thể tuyết trắng, còn có hai nụ hoa nhỏ xinh màu đỏ nhạt, trên mặt hắn dần dần phỉếm hồng, xuất hiện biểu cảm mê ly, bộ dáng liêu nhân đến cực điểm.

Nam nhân cúi xuống dịu dàng cắn lấy nhũ đầu của mỹ nhân, dùng răng nanh nhẹ nhàng cạo xát, phát ra tiếng mút nước *** mỹ. Hạt hồng đậu bé nhỏ bị cắn đến đỏ ửng, sưng lên, sáng bóng lấp lánh. Nam nhân chậm chạp do dự không cắn bên kia, khiến cho Hoa Doanh Vũ khó chịu vận vẹo thân mình, rụt rè, e lệ cong người, mang hạt hồng đậu còn lại tiến đến gần miệng y.

Nam nhân hài hước cười, nuốt lấy mỹ thực được đưa đến trước mắt, Hoa Doanh Vũ một lần nữa dâng lên khoái cảm. Hắn cảm thấy thân thể dần dần khô nóng, mấy ngày gần đây, đặc biệt là hai ngày qua, hầu như là ngày ngày cầu hoan, Hoa Doanh Vũ sớm đã tìm thấy lạc thú, tìm hân bồng đập nhanh hơn, trong lòng khao khát chờ mong, nam nhân dục vọng quá sức mãnh liệt, luôn luôn không thỏa mãn nỗi y, mỗi lần kết hợp đều làm hân sức cùng lực kiệt, điên cuồng đến tột đỉnh, chỉ thoáng nghĩ tới nam nhân vì hân mà cấm dục trong nhiều năm, trong lòng lại tràn đầy mật ngọt.

Đầu lưỡi nóng bỏng tàn sát bờ bãi trên thân thể trắng nõn của hân, chậm rãi đùa nghịch tại nơi cấm địa kia, ở tại mặt đùi trong, nam nhân cuồng dã lưu lại mấy dấu hôn ngân đỏ ửng. Hoa Doanh Vũ không thoải mái nức nở hai tiếng: “Ly Uyên..... Uyên.....” Hai tay không tự giác trượt xuống, xoa xoa dục vọng cương cứng, hoa hành màu hồng nhạt tinh xảo, xinh xắn trông rất đáng yêu đang cao cao ngẩng đầu

Ly Uyên nhíu mày nhìn biểu cảm mê loạn của người trong lòng, y tự mình vuốt ve ngọc hành xinh đẹp của hân. Chỉ sau một lúc, Hoa Doanh Vũ liền khóc lóc thảm thiết: “Tự mình lộng* không thoải mái.....” Hân kéo bàn tay to lớn của Ly Uyên đặt lên hạ thân mình, tựa hồ chỉ có đôi tay mạnh mẽ hữu lực kia mới có thể thỏa mãn hết thấy dục vọng tham lam tựa biển sâu không đáy của hân.

Ly Uyên một bên hôn lên mặt hân, một bên giúp hân bộ lộng*: “Phu nhân..... Còn thích?”

Hoa Doanh Vũ cắn cắn môi dưới khe khẽ gật gật đầu: “Thích”

Ngọc hành duyên dáng càng trưởng càng lớn, bỗng nhiên Ly Uyên thu tay lại, khuôn mặt tỏ vẻ ưu sầu: “Ta cũng muốn a.....”

Đôi mắt xinh đẹp lờm y một cái, vén lên vạt áo của y, hân vươn tay đi vào dò xét, mặt đỏ bừng: “Như vậy được không?”

“Ngậm lấy nó.....” Trong mắt y lộ ra ý tứ xấu xa, kề sát vào người ái nhân, cắn nhẹ vành tai tinh tế của Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ hầu như là lập tức phản bác: “Ta không làm.”

“Phu nhân..... Cũng nên cho vi phu sướng khoái một chút chứ..... Ta muốn xem bộ dáng ý loạn tình mê của người nha~~.....” Ly Uyên vôn vê nhũ tiêm Hoa Doanh Vũ, lúc nặng lúc nhẹ

Hoa Doanh Vũ hừ cười một tiếng: “Hạ lưu!” Hân bắt đầu từ trên người Ly Uyên trượt xuống, quỳ gối trên mặt đá cẩm thạch, bàn tay nhỏ bé cầm lấy phần thân nóng bỏng, hơi thở mùi đàn hương từ miệng chậm rãi tỏa ra, trong đầu hiện lên hình ảnh khi Ly Uyên thay hân ngậm lấy tiểu bảo bối mà liếm hút.

Tâm tình Ly Uyên dị thường kích động, nhìn dáng vẻ ái nhân quyền rũ dịu dàng như thế, y xem chút nữa không khống chế được mà đem hắc đặt ở dưới thân, điên cuồng xô xuyên qua. Người dưới thân y đã hé mở làn môi đỏ mọng, đôi cánh hoa mềm mại hơi hơi chạm vào đỉnh lỗ nhỏ, thân thể lập tức truyền đến một trận khoái cảm mãnh liệt. Ngay tại thời khắc cuồng nhiệt này, Hoa Doanh Vũ lại do dự, ngẩng lên nhìn Ly Uyên ra sức lắc đầu.

Nén xuống dục vọng đang bùng bùng thiêu đốt, y vuốt nhẹ làn tóc đen của hắc hỏi: “Sao không tiếp tục?”

“Nó rất to..... Ta quả nhiên không thể bao lấy hết.....” biểu tình vô cùng ủy khuất.

Ly Uyên gần như đã không thể khống chế được bản thân, phu nhân nguyện ý vì y mà làm loại chuyện này khiến lòng y tràn đầy kích động, không nghĩ tới người nọ muốn cho y khoái hoạt mà cố hết sức hầu hạ tận tâm. Do đó Ly Uyên lập tức cúi xuống thân mình hôn lên đôi môi mềm mại của Hoa Doanh Vũ, sung sướng mút lấy đầu lưỡi hắc.

Hàm trụ: môm na là ngậm lấy

“Uyên..... Ta chỉ hàm trụ đỉnh được không?”

Nào còn chuyện gì tốt hơn nữa, nghe thấy lời nói đáng yêu của đối phương, thiếu chút nữa y đã bắn ra, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, đè thấp thanh âm nói: “Hảo.....”

Hoa Doanh Vũ chậm chậm mở miệng, run rẩy hàm trụ, cái miệng nhỏ nhắn của hắc đương nhiên ngậm không hết quả vật cực đại kia, buộc lòng phải vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lộng.

Đột nhiên đồng tử Ly Uyên phóng đại, thiếu chút nữa y đã tiết ra. Cúi xuống nhìn thấy bàn tay to lớn của mình đang xoa nắn cái mông trắng nõn của đối phương, ngón tay y đang ve vãn chơi đùa tại huyết khẩu đỏ thắm mềm mại, thâm nhập vào giữa hai chân Hoa Doanh Vũ một ngón tay, thân thể hắc run lên, răng nanh không cẩn thận cọ xát một chút vào cái vật to lớn dưới hạ thân nam nhân, làm cho chất dịch nóng ẩm phun trào ra.

Hoa Doanh Vũ ngược mặt lên, bắt mắt oán giận nhìn Ly Uyên, chất lỏng màu trắng ngà vì quá tải mà tràn ra khóe miệng, khung cảnh *** mỹ đến cực điểm, Ly Uyên kinh ngạc phát hiện phản thân chính mình vì thế mà lập tức ngẩng cao đầu.

Ly Uyên dỗ dành Hoa Doanh Vũ, thay hắc lau chất lỏng đang tràn ra ở khóe môi, buồn cười hỏi hắc: “Sao thở phì phì vậy, rất khó uống sao?” Ôm lấy Hoa Doanh Vũ đặt lên đùi mình.

Hoa Doanh Vũ cắn cắn bờ môi đỏ mọng: “Nhiều lắm..... Ta nuốt không hết!”

Hóa ra là vậy! Ly Uyên một lần nữa cực kỳ cảm động, tại sao người này luôn thốt nên những lời nói thật đáng yêu, làm cho người ta muốn ngừng mà cũng không ngừng được.

Ly Uyên một bên xoa nắn ngọc hành của Hoa Doanh Vũ, một bên liếm lộng hai hạt hồng đậu trước ngực, làm cho Hoa Doanh Vũ lại một lần nữa chìm đắm trong bể *** vọng.

Ngón tay kiên nhẫn xâm nhập hoa huyết ẩm áp ẩm ướt, khiến người dưới thân thở gấp liên tục.

“Uyên..... Ta muốn người..... Ân..... A.....” Tiếng rên rỉ mê loạn mà liêu nhân.

“Hôm nay người tự mình tới.”

Hoa Doanh Vũ đỏ mặt trừng mắt liếc y một cái, chậm rãi mở ra bờ mông tuyết trắng cắn môi dưới từ từ ngồi xuống. Động tác này làm cho mạch máu của Ly Uyên hầu như muốn nổ tung

Hai tay hắc quần chặt lấy vai Ly Uyên không ngừng vịn vịn vòng eo, Ly Uyên nâng thất lưng hắc chuyển động theo quy luật.

“Ly Uyên..... Uyên..... Thật thoải mái..... A ngô..... Ân.....” Vì sức nặng của thân thể nên mỗi lần xuất nhập đều tiến vào chỗ sâu nhất, sâu đến tận cùng.

Khóe miệng Ly Uyên cong lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập vẻ thỏa mãn, “Còn sớm, hôm nay ta muốn dốc sức yêu thương người, bằng không ta tuyệt đối không buông tha cho người đâu.”

“Ồ..... Quá sâu Ly Uyên..... Ly Uyên.....”

“Ta ở đây.” Tứ thần mập hợp, Ly Uyên đối với đôi môi như hoa như ngọc của Hoa Doanh Vũ hết gặm lại cắn, ngón tay từ bên hông trượt ra vuốt ve khuôn ngực nhẵn nhụi, trong không khí nóng bỏng tỏa ra mùi xạ hương nồng đậm, rất lâu sau đó mới có thể tiêu tán bớt đi.

Tứ thần mập hợp: hiểu đơn giản là deep kiss or snake kiss, minh họa xuống cuối bài nhé.

“A..... Từ bỏ..... Ta chịu không nổi” Cực độ khoái cảm cuốn cuộn dâng trào như thủy triều lên làm hấn không sao chống đỡ nổi, mỗi lần cọ sát gần như là chết đi sống lại, linh hồn lơ lửng trên không trung, cả thân thể dường như không còn là của mình nữa, nhẹ nhàng bay bổng lên cõi thần tiên.

“Gọi tên ta.” Ly Uyên làm còn chưa đủ, tựa hồ như muốn đem toàn bộ dục vọng của ba năm nhẫn nhịn thống khổ mà phát tiết lên trên thân đối phương. Mỗi một động tác va chạm đều mang theo tiếng hút nước *** loạn, cùng thanh âm rên rỉ của Hoa Doanh Vũ đan xen, hòa quyện vào nhau, khiến cho nam nhân không tài nào khống chế được bản thân.

“Uyên..... Uyên..... A..... Chậm một chút.....” Hoa Doanh Vũ giờ đây đã gần kề trạng thái cuồng loạn, thân thể vô ý mà vùng vẫy quơ quào loạn xạ.

“Gọi ta phu quân.....”

“Phu quân..... A..... Từ bỏ..... Từ bỏ..... đủ rồi.....” Hoa Doanh Vũ liên tục lắc đầu, mồ hôi chảy ra đầm đìa

“Rất nhanh sẽ xong.” Cuối cùng y cũng tiết ra trong thân Hoa Doanh Vũ, chất lỏng nồng đậm do quá nhiều mà chảy ra khỏi huyết khẩu, mị thịt có chút hỗn độn, tiểu huyết màu phấn hồng phập phồng khép mở, Ly Uyên nuốt khẩu nước bọt, có vẻ như một nơi nào đó trên thân y lại muốn cương cứng lên.

Hoa Doanh Vũ yếu đuối cuộn tròn trong lòng Ly Uyên, hấn bây giờ dù có cố gắng cũng không nhất nổi tay chân.

Ly Uyên ôm hấn vuốt ve cái lưng bóng loáng, cọ cọ vào hai gò má xinh xinh.

“Uyên..... theo tiểu lộ* trở về, ta muốn tắm rửa, dính dính như vậy khiến ta khó chịu.....” Khuôn mặt hấn lúc này trông thật nhu hòa, hồng hồng đáng yêu, cực kỳ mê người.

Tiểu lộ: đường tắt, đường nhỏ

Ly Uyên ghé vào tai hấn thì thầm:“Chúng ta về dục trì làm một lần nữa, được không?”

Hoa Doanh Vũ quần lấy cổ Ly Uyên:“Sao trên đời lại có một kẻ hư hỏng như người thế này! Cứ muốn cùng ta làm cái loại chuyện đó.”

Ly Uyên cười cọ sát vào mặt của hấn:“Ai bảo phu nhân của ta yêu kiều diễm lệ như vậy, với người dù có làm bao nhiêu lần vẫn không thấy đủ.”

Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng cắn vào ngực hấn một ngụm, Ly Uyên bỗng nhiên nhú mày, cúi đầu rên rỉ, hạ thân lại rụt rịch ngắc đầu, cương cứng.

“Người!” Hoa Doanh Vũ thẹn thùng đỏ mặt nhìn nhũ tiêm Ly Uyên, cắn cắn môi nhỏ giọng nói,“Trở về rồi làm, không nên ở đây nữa.”

Ly Uyên mừng rỡ lập tức lấy y phục khoác cho Hoa Doanh Vũ, rồi nhanh chóng ôm hấn rời khỏi đại điện.

Hai người triển miên cả một buổi chiều, tới khi hoàng hôn Hoa Doanh Vũ đã mệt mỏi say ngủ, khoe miệng mang theo ý cười ngọt ngào, bộ dáng nhu thuận đáng yêu. Ly Uyên nằm bên cạnh chăm chú ngắm nhìn mỹ nhân, vươn ngón tay nhẹ nhàng đùa nghịch hàng mi dày cong vút của Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ khó chịu nhắm chặt hai mắt, hơi hơi bĩu môi, có vẻ như đang oán giận.

Ly Uyên nhỏ giọng cười vài tiếng, nhẹ nhàng bước xuống giường, mang vào ngân bạc điện cụ rồi lặng lẽ li khai. Đóng cửa lại, thoáng nhìn qua người trong phòng, khoe miệng tiểu mỹ nhân hơi nhếch lên, thật sự làm cho lòng người rung động.

5. Chương 4-2

Quay về phòng mình, đã thấy Ly Tán ngồi đợi bên trong, trông thấy Ly Uyên, Ly Tán vội vàng kéo hẳn ngồi xuống, rồi đóng chặt cửa lớn.

Ly Tán cười hì hì nhìn Ly Uyên: “Gần đây trông ca có vẻ thư sướng nhỉ?” Đôi mắt to tròn linh động lóe lên tinh quang.

Ly Uyên cười mà không đáp, không thể tiết lộ, không thể tiết lộ.

Ly Tán trêu đùa: “Giáo chủ đại nhân quả là một tiểu mỹ nhân nha, vừa quyến rũ vừa đáng yêu, ta còn tưởng rằng ca sẽ không bao giờ có cơ hội nữa chứ, không ngờ ca lại nhanh chóng chiếm được thiện nghi của người ta như thế.”

Ly Uyên hừ cười một tiếng, trên mặt thoáng lộ ra nét cười quỷ quyệt: “Nhanh gì mà nhanh, ta chỉ may mắn tính toán đúng thời cơ.”

Ly Tán vẫn giữ cái bộ dáng hì hì ha ha nói: “Đại ca, người thật đúng là một tên phiến tử, vừa chiếm thân vừa gạt tình người ta, giáo chủ đại nhân nếu biết sự thật chắc sẽ tức đến hộc máu mà chết.”

Phiến tử: tên bịp bợm, dối trá, lừa đảo.

Ly Uyên lạnh lùng lườm Ly Tán: “Ai nói với người ta lừa dối? Doanh Vũ là phu nhân của ta, là tẩu tử của người, hiện tại cũng như sau này người phải luôn luôn tôn trọng hắn.”

Ly Tán hơi sững sốt, nhưng lập tức khôi phục lại dáng vẻ tươi cười, chớp chớp mắt: “Đại ca người quả nhiên bị đại tẩu mê hoặc.”

Ánh mắt Ly Uyên tràn ngập sự đắc ý, ngân bạc diện cụ không thể che giấu hết sự nhu tình, vui vẻ trên dung mạo hắn. Ngay cả khi Ly Tán nhìn thấy cũng chấn động, nguyên bản hắn vẫn nghĩ Hoa Doanh Vũ kiêu ngạo như thế sẽ không có khả năng thần phục dưới thân nam nhân hầu hạ, cho dù kẻ ấy có địa vị tôn quý vĩ đại như Ly Uyên, nhưng mà Ly Uyên đã thật sự làm được. Lúc trước Ly Tán còn cho rằng Ly Uyên chơi chán Hoa Doanh Vũ rồi sẽ buông tay, hiện tại xem ra mọi chuyện đã có sự chuyển biến thú vị.

Ly Uyên này giờ vẫn còn đắm chìm trong hồi tưởng ngọt ngào, ngơ ngẩn một lúc mới thu lại ý cười, hỏi: “Khi nào Bạch đạo động thủ?”

“Mười bốn tháng này.”

“Đổi sang mười lăm.” Không chút bận tâm, y rót cho mình chén trà, một hơi uống cạn.

Ly Tán cả kinh, mở to mắt, cuối cùng gật đầu nở nụ cười: “Như vậy cũng tốt, cho hắn trở tay không kịp.”

“Làm việc cẩn thận một chút, đừng để lộ dấu vết.” Ly Uyên thản nhiên phân phó, trong đôi mắt sắc bén ẩn chứa quang mang biến hoá kỳ lạ liên tục thay đổi, làm cho người ta rụt rè sợ hãi.

Ly Tán vẫn điềm nhiên khi thấy chuyện quái dị, vẫn giữ cái bộ dáng tươi cười quen thuộc: “Dạ, đại ca, hì hì, nhìn ba năm cuối cùng có thể hoạt động chân tay rồi, ta thật sự mong muốn nhìn biểu cảm kinh ngạc của đám giáo nhân kia “

Ly Uyên liếc nhìn hắn một cái: “Ly Tán, đệ quả nhiên ngoạn tâm thái trọng.”

Ngượn tâm thái trọng: theo Keng chắc là thủ đoạn độc ác

“Đệ như thế gọi là tiểu lí tàng đao!” hắn không phục bĩu môi cãi lại.

Ly Uyên đứng dậy phủi phủi áo choàng, “Không ở đây nói chuyện phiếm với người nữa, ta lo Doanh Vũ ngủ không yên giấc, ta đi trước đây.” Dứt lời cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Ly Tán nhúc nhích, người này quá mức mê luyện giáo chủ rồi, chỉ có nửa khắc mà cũng luyện tiếc không nổi xa?

Nửa đêm, bụng đói cồn cào khiến Hoa Doanh Vũ đang thư thư phục phục say ngủ chợt tỉnh dậy, nam tử bên người vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn vẫn an ổn yên giấc, Hoa Doanh Vũ cảm thấy ngáy ngốc, nam nhân

này có chân mày thật dày, bắt giắc hấn khê chạm vào đôi chân mày nhu liễu của mình, ánh mắt nam nhân cũng rất linh động, thật sắc bén, không giống với ánh mắt mị hoặc quyến rũ của mình. Khi nam nhân ngủ, lòng ngực phập phồng hơi thở trầm ổn. Nhìn đến đôi môi mỏng manh kia, Hoa Doanh Vũ muốn cắn một ngụm lên đó. Nghĩ vậy, hấn liền nhướn người lên tiếp cận đôi cánh hoa ngọt ngào của nam nhân, mút lấy nhấm nháp một hơi.

Nam nhân đang ngủ say sưa, cảm giác bên môi có vật gì đó mềm mại bao phủ, ánh mắt còn chưa mở, khóe miệng đã cong lên nhanh chóng nhiệt liệt đáp trả.

Sờ sờ hai gò má xinh xắn của tiểu mỹ nhân, y cười đến vô cùng ôn nhu hỏi:“Sao không ngủ? Có phải bị đói nên tỉnh?”

Hoa Doanh Vũ vuốt cái bụng lép xẹp oán trách:”Tất cả là tại ngươi, tiêu hao nhiều thể lực của ta như vậy”

“Ta gọi người mang bữa khuya đến ngay, ngươi nằm chờ một chút.” Dứt lời hấn mặc quần áo đứng lên.

“Giờ nào rồi?”

“Gần đến giờ Sửu.” Nam nhân nhẹ nhàng đặt lên môi hấn một nụ hôn rồi xoay người ra cửa, đi chưa được vài bước đã gặp Mạc Vấn đang vội vàng đi tới. sắc mặt Mạc Vấn vừa lo lắng vừa tái nhợt, y như cái chòm râu hoa râm của lão.

Thấy Ly Uyên lập tức đến gần, la lớn:“Giáo chủ đâu? Ta có việc rất gấp cần bẩm báo.”

Ly Uyên thản nhiên nói:“Hấn vừa mới gọi ta hầu hạ, hiện giờ đang ở trong phòng chờ bữa khuya, ngươi có việc gấp gì?”

“Việc liên quan đến chuyện ban sáng, ta phải nhanh chóng tìm giáo chủ, nhưng giáo chủ không cho phép người khác ra vào tùy tiện trong viện tử của mình, phiền Ly Phó giáo chủ truyền lời hộ ta một tiếng.”

“Được, ngươi chờ ta một lát.” Ly Uyên phân phó hạ nhân lập tức vào bẩm báo cho Hoa Doanh Vũ, Mạc Vấn đứng bên ngoài chờ mà lòng nóng như lửa đốt, trên mặt mồ hôi thi nhau túa ra.

Một lúc sau nghe tiếng gọi của Ly Uyên, hấn ngay lập tức phóng nhanh vào viện tử của Hoa Doanh Vũ. Giáo chủ ngồi ở đình lý chờ hấn, Ly Uyên thì giúp giáo chủ phủ thêm ngoại bào, dưới ánh trăng trong suốt lung linh, giáo chủ tựa như một tiên nhân xinh đẹp.

Thấy bộ dáng lo lắng của Mạc Vấn, Hoa Doanh Vũ không khỏi buồn cười nói:“ Chuyện gì khiến cho Mạc Đường chủ bị dọa đến mất mật thế?”

Mạc Vấn lau đi lớp mồ hôi trên trán:“Giáo chủ, thuộc hạ vừa nhận được tin, bọn Bạch đạo quyết định ngày mười lăm này sẽ tiến đánh chúng ta.”

Hoa Doanh Vũ lớn tiếng cười to:“Quả thật buồn cười chết được, bọn Bạch đạo cũng không phải lần đầu tiên muốn gây chiến với Hoa Ảnh Giáo, cần gì phải kinh hãi? Chỉ có vậy mà làm ngươi sợ đến nông nổi này, thật là làm mất mặt giáo phái ta!” Câu cuối cùng tràn đầy khinh thường.

Thân thể Mạc Vấn run rẩy, thanh âm nhỏ đến mức cơ hồ nghe không rõ:“Bởi vì, đó là ngày mười lăm a.....”

Hoa Doanh Vũ chống cằm, nở nụ cười duyên dáng, nhẹ nhàng nói:“Ngươi chính là sợ ta sẽ không phát giải được?”

Mạc Vấn lập tức quỳ xuống, kích động biện giải:“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ muốn vì đại cục suy nghĩ, sợ giáo chủ quên mất chuyện đó..... Vì giáo chủ sắp xếp cục diện chu toàn mà thôi.”

Hoa Doanh Vũ hừ cười một tiếng:“Tâm tư của các ngươi ta làm sao không nhìn thấu, nếu ta giải độc cho các ngươi, các ngươi chắc chắn làm phản rồi cắn lại ta, nói cho ngươi biết, truyền lệnh đi xuống, ngày mười lăm dù bất cứ giá nào cũng phải dốc toàn lực chiến đấu, nếu dám chây lười, dù có đánh lui được địch nhân, một viên giải được ta cũng không phát!”

Ly Uyên đang đứng ở một bên nghe những lời đó, mặt vẫn không chút thay đổi, bỗng nhiên khóe môi cong lên thoáng hiện tia đắc ý, thật không ngờ Ly Tấn làm việc hiệu quả đến thế, mới vừa hạ lệnh sửa lại ngày mười lăm, bạch đạo lập tức liền thay đổi thời gian.

“Dạ, dạ dạ, giáo chủ nói rất đúng, thuộc hạ sẽ dốc lòng chiến đấu, tuyệt đối không có nửa điểm lùi bước.”

“Nghe rõ đây, lập tức mang Si Mị Vồng Lượm* xuống chân núi bầy trăn, ngày mười lăm phải mang đầu tướng lĩnh bọn Bạch đạo về đây, ta muốn xem ruốt cuộc bọn chúng mặt mày tròn méo ra sao mà dám đến đây khiêu chiến”. Trong mắt hắc lóe lên tia nhìn lạnh lùng tàn khốc.

Mạc Vần hậm hực lui xuống, Hoa Doanh Vũ trong lòng tức giận cũng không nói gì thêm. Ly Uyên từ phía sau ôm choàng lấy hắn, dịu dàng hỏi: “Sao lại sinh khí?”

Hoa Doanh Vũ cực kỳ phiền muộn, tuy rằng võ công hắn rất cao, nhưng hắn cũng chẳng muốn thu phục lòng người, nếu không có Hoa Túy, trong giáo từ trên xuống dưới liệu có mấy ai cam tâm tình nguyện phục tùng hắn chứ? Mà cái chức giáo chủ này hắn cũng có muốn làm đâu, đời đời đều là giáo chủ, phát huy Hoa Ảnh Giáo đã trở thành tổ huấn không thể làm trái, khi được sinh ra đã phải gánh lấy cái trách nhiệm này. Ngoại nhân đều xâm xỉ hắn là loại ái nam ái nữ, không một ai chịu hiểu tâm tư của hắn, chỉ mong sao được làm thân nữ nhi, nếu hắn là nữ nhi, phụ thân chắc chắn sẽ cưới thêm kiều thê, để sinh ra một nam tử tiếp nhận Hoa Ảnh Giáo.

Chỉ nguyện thân là nữ nhi.....

Hoa Doanh Vũ mỉm cười hôn lên khuôn mặt của Ly Uyên, oán giận nói: “Sao lại không tức giận chứ, cản trở ta ăn khuya, làm ta đói muốn chết.” Nhu nhược vô cốt, nhẹ nhàng ngã vào lòng Ly Uyên, quần lấy cổ hắn làm nũng.

Nhu nhược vô cốt: vô = không, cốt = xương: nôm na mềm như bún, anh dạo còn hơn giảo xà.

Ly Uyên ôn nhu hôn nhẹ môi hắn: “Có biết rằng dáng vẻ này của ngươi làm tim ta đau nhói không, phụ nhân của ta đói bụng đến nhường này sao? Để ta đi thúc giục bọn chúng.” Nói là làm, hắn liền đứng dậy định rời đi.

Đột nhiên Hoa Doanh Vũ kéo hắn lại, tựa vào trong lòng hắn có chút âu sầu nói: “Đừng đi, bọn chúng chuẩn bị đồ ăn tốt mới dám mang đến, ta có chút mệt mỏi, muốn người ôm ta.” Vùi đầu vào ngực Ly Uyên, như muốn chôn giấu đi nỗi cô đơn đang dâng trào.

Ly Uyên ôm hắn, hắn cũng không nói gì, đành để mặc hắn tựa vào lòng ngực mình, nhẹ nhàng vuốt ve từng lọn tóc đen mượt, nỗi thương tiếc tràn ngập trên dung nhan tuấn mỹ.

“Ly Uyên.....” Thanh âm rầu rĩ.

“Ân?”

“Nếu không có Hoa Túy, ngươi có tốt với ta không?” Hắn dùng sức nép sát vào nam nhân, cái đầu nhỏ nhắn chôn thật sâu trong lòng đối phương, không muốn người kia nhìn thấy biểu cảm của hắn lúc này.

Ly Uyên muốn nâng mặt hắn lên, nhưng Hoa Doanh Vũ mạnh mẽ đẩy tay đối phương, cái đầu cố chấp không chịu lộ ra.

Ly Uyên thở dài: “Năm ấy, ta mười bảy tuổi, lần đầu tiên gặp ngươi tại Lạc thành, từ đấy về sau hôn khiên mộng nhiều, thân ảnh ôn nhu động lòng người của ngươi cứ mãi tồn tại trong tâm trí ta không hề phai nhạt, cuối cùng ta quyết định đi tìm ngươi. Ly Tấn vẫn cho rằng ta đã phát cuồng, kiên quyết theo ta lên núi, sợ ta bị hồ ly tinh mê hoặc, và ta đã lưu lại đây ba năm. Ngươi nói xem, không có Hoa Túy, ta có thể đối tốt với ngươi không?”

Hôn khiêu mộng nhiều: hôn khiêu: câu dẫn linh hồn; mộng nhiều; quấy phá giấc ngủ, tóm lại 1 câu: tương tư thành cuồng.

Chậm rãi nâng đầu của hắn lên, thấy trên mặt tiểu mỹ nhân ngập tràn nước mắt, từ trước đến giờ chưa từng thấy qua Hoa Doanh Vũ rơi lệ Nam nhân lòng đau như cắt, hôn đi những hạt châu lấp lánh trên dung nhan tuyệt mỹ, mặt hắn mảy mủn, nói: “Sao lại khóc? Hôm nay, ngươi thật sự muốn thấy ta đau lòng mới cam tâm ư?”

“Ly Uyên, ta.....” Dường như hắn khóc càng thêm thảm thiết, nước mắt toàn bộ thấm vào quần áo của Ly Uyên, cái mũi trở nên đỏ hồng, miệng vắn vẹo đi, ôm chặt cổ Ly Uyên không ngừng rơi lệ.

Bộ dáng kia cũng cực kỳ đáng yêu.

Ly Uyên vỗ nhẹ lưng hắn: “Đừng khóc, khóc lớn như vậy sao giống với một giáo chủ khí thế trường dương bạt hổ a.”

Trường dương bạt hổ: cao ngạo, bướng bỉnh; kiêu căng hợm hĩnh; ngông nghênh hách dịch

Khuôn mặt Hoa Doanh Vũ vẫn chan chứa nước mắt, liếc nhìn nam nhân, bộ dáng đáng yêu đến cực hạn.

Ly Uyên trong lòng đau xót, con người luôn luôn kiêu ngạo không ai sánh bằng hiện giờ lại yếu ớt như ngọc lưu ly, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào sẽ vỡ tan thành từng mảnh. Tâm hắn tê dại, lời ngon tiếng ngọt đã đến cửa miệng cũng không cách nào thốt ra được.

Ly Uyên kéo tay áo mình lau đi hạt lệ còn vương nơi khóe mắt ái nhân: “Ta sẽ mãi mãi đối tốt với ngươi, mãi mãi bên cạnh ngươi, đừng khóc nữa.”

Hoa Doanh Vũ dè nén cảm xúc, từ trong lòng nam nhân đứng lên, lập tức biến trở về bộ dáng Hoa Doanh Vũ cao ngạo bình thường, khuôn mặt diễm lệ tái mét nhưng vẫn cố làm ra vẻ giận dữ: “Bốn giáo chủ khóc hồi nào? Con mắt nào của ngươi thấy ta khóc? Coi chừng ta móc cầu nhãn của ngươi ra!”

Khẩu khí mắng người thật là đanh đá, chua ngoa...

Nếu là người bên ngoài thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ sợ đến mức vãi cả ra quần, chỉ có Ly Uyên giờ phút này đang cố nén cười, sùng nịch nói: “Phu nhân có khóc à?” Lại nói: “Đến đây cho vi phu ôm nào, trong ngực trống trải làm cho ta cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.”

Hoa Doanh Vũ mấp máy môi, thanh âm oán than rầu rĩ từ miệng thoát ra, thân thể chủ động nép sát vào lòng Ly Uyên, để cho hắn ôm lấy mình thật chặt.

Ly Uyên ôm lấy hắn, bỗng nhiên cười nói: “Hôm nay phu nhân thật đẹp.”

Hoa Doanh Vũ vừa trềng mắt liếc hắn, vừa cười: “Thế ngày thường ta không đẹp sao?”

Ly Uyên cười to: “Quả nhiên ngươi thích nghiền ngẫm từng chữ một, khen ngươi một câu ngươi liền suy bụng ta ra bụng người.”

Hoa Doanh Vũ do vừa rồi khóc lóc thảm thiết, nên trên mặt đỏ bừng làm cho người ta chỉ muốn cắn yêu một ngụm, ngồi dựa vào Ly Uyên làm cho hắn tâm tư xao động. Ly Uyên cố nén nổi lòng, bỗng nhiên nói: “Doanh Vũ, ta muốn đưa ngươi về nhà báai đường thành thân, muốn ngươi đường đường chính chính trở thành phu nhân của ta.”

Hoa Doanh Vũ trong lòng chấn động, không phải hắn không thích, chính là điều này có thể xảy ra sao, không nói đến thân phận hắn đường đường là giáo chủ Hoa Ảnh Giáo, mà chỉ cần nói đến chuyện nam nhân thân cận nhau đã làm cho thế nhân rất khó tiếp nhận rồi. Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng hoan hỉ, vừa nghĩ tới có thể quang minh chính đại làm phu nhân của Ly Uyên, cái loại cảm xúc này khiến cho tâm hồn hắn lâng lâng bay bổng.

Sau một lúc do dự thật lâu, vẫn không nói nên lời

Ly Uyên thấy hắn ngần ngừ cả buổi, có vẻ nhìn ra nỗi băn khoăn của hắn, lại nói: “Trong nhà ta, ngoại trừ phụ mẫu đã tạ thế, chỉ còn Ly Tấn là đệ đệ, hắn đương nhiên nguyện ý ngươi làm đại tẩu của hắn. Còn bọn người trong giáo, nếu ngươi không muốn cho bọn chúng biết sự thật, thì chúng ta cứ như hiện giờ che giấu, ở trước mặt ngoại nhân, ngươi đội hồng khăn, ngoại trừ ta sẽ không ai biết ngươi xuất giá, ta thật sự mong muốn nhanh chóng được chiêm ngưỡng dáng vẻ của ngươi khi mặc vào hỉ phục.”

Hoa Doanh Vũ luôn luôn thích tiên diễm xiêm y, trong lòng chợt tưởng tượng ra hình ảnh mình đội hồng khăn, thân mặc giá y, đường đường chính chính bước vào hỉ đường cùng với Ly Uyên làm lễ thành hôn, trong lòng cực kỳ xao động, tim đập thình thịch, vui mừng đến nỗi muốn ngất đi.

Hiện tại quan hệ của hai người chẳng khác gì phu thê, còn chuyện thành hôn hắn phi thường mong muốn, nếu Ly Uyên đã mở miệng, bản thân cũng không ngại từ chối, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, tiểu mỹ nhân nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Ly Uyên vui mừng khôn xiết, nâng khuôn mặt điểm lệ của hắn lên, hôn lấy hôn để như không muốn dừng lại.

Hoa Doanh Vũ làm ra vẻ tức giận, chỉ vào mũi nam nhân sắc giọng: “Bớt vui mừng quá sớm đi, nếu giá y cùng phượng quan không đẹp, ta sẽ không lấy người.”

Ly Uyên còn tâm trí đâu mà quản mấy cái chuyện này, hiện tại cho dù bắt hắn lên trời hái sao, hắn cũng sẽ mất trí mà bắt thang đứng hái, được ôm mỹ nhân trong lòng, Ly Uyên còn mong muốn gì hơn.

“Nhất định là tốt nhất! Phu nhân của ta đương nhiên xứng với thiên hạ đệ nhất bảo vật!”

Hoa Doanh Vũ tươi cười như đóa hoa tuyệt sắc, dưới ánh trăng bàng bạc quả thật xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta thất hồn lạc phách.

thư thư phục phục: thoải mái

Si Mị Vồng Lợm: đầu trâu mặt ngựa

(ngoài lề – theo Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh Lược Giải)

.....Những hạng người người có trí tuệ mà không có thiện căn đa số đều từ quỷ quái yêu ma mà sanh ra trên thế gian. Như sơn tinh ở núi lâu năm thành yêu quái, là loài si mị vồng lợm (quỷ xuất sanh từ gỗ đá). Những loại quỷ thần đầu trâu mặt ngựa này là những yêu tinh lâu năm thường ăn thịt người, hay những yêu quái đã chết lâu rồi, nay trở lại làm người. Chúng rất thông minh như những người khác. Tuy nhiên, chúng làm việc gì cũng đều không thông minh, luôn làm những việc sai lầm, chuyên môn không giữ luật lệ. Những việc có hại đến người khác thì chúng đều làm. Chúng thường nói những điều làm loạn trật tự xã hội, vì sợ thiên hạ không bị loạn. Loại người này có trí tuệ mà không có thiện căn.

Giá y: y phục của tân nương khi kết hôn

phượng quan: mũ phượng

ặc, ước mơ của Vũ ka chỉ là được ăn ngon mặc đẹp, lên xe bông về nhà chồng thui sao, anh ước gì mờ 3 trăm thế ” _____

6. Chương 5

Ngày 15 tháng 5.

Vào hạ, thời tiết dường như dần dần trở nên oi bức. Nhưng hôm nay là một ngày tuyệt đẹp hiếm thấy, bầu trời xanh trong cao vợi vợi, nắng ấm trải rộng xuống nhân gian, từng cơn gió hiu hiu mát mẻ thổi nhẹ làm xao động cành lá...

...Từ sáng sớm, người trong Bạch đạo đã nhanh chóng chỉnh đốn nhân mã, gấp rút tiến lên núi, thảo phạt Hoa Ảnh Giáo.

Sở Thiên Tầm trầm ngâm đứng ở chân núi, trong lòng rối ren như tơ vò. Nhắc đến Liễu Y Y, tuy ngoài mặt là nương tử của mình, nhưng ngày đó xảy ra chuyện động trời như vậy, ngay cả đêm tân hôn cũng phải phân phòng ngủ riêng, sáng hôm sau cũng chỉ gặp qua nàng ta một lần, tình hình cùng ngày truyền ra tin nàng ta chết, đối với vị “nương tử” hữu danh vô thực kia làm sao có thể phát sinh tình cảm được chứ. Chính vì mình với nàng là phu thê trên danh nghĩa, nên bây giờ người ta mới bắt mình đứng mũi chịu sào sự kiện lần này.

Sở Thiên Tầm tuy rằng đơn thuần, nhưng hắn không phải ngốc tử, người trong Bạch đạo đương nhiên cũng biết rõ Liễu Y Y là một cô nương bất trính bất khiết, song vì giữ gìn sĩ diện của võ lâm Bạch đạo, nên bọn chúng mới chấp nhận cách biện giải của Liễu Thanh Phong. Cái chết của Liễu Y Y căn bản chỉ là cái cớ để tiến đánh Hoa Ảnh Giáo, còn hung thủ thật sự sát hại nàng là ai, dĩ nhiên chẳng người nào quan tâm mà đi tra xét thực hư.

Hôm ấy thành hôn, lần đầu tiên hấn gặp gỡ Hoa Doanh Vũ, từ đó về sau ngày đêm nhưng nhớ khôn nguôi. Sau khi nghe tin Bạch đạo liên minh tiêu diệt Hoa Ảnh Giáo, lòng hấn lại cảm thấy bức rức không yên.

Tuy rằng có chút đau khổ nhưng hấn vẫn theo đoàn người đi về phía rừng cây nhỏ....

Mũi chân cọ cọ vào bùn đất, mảy rậm rủ xuống, trông bộ dáng hấn bây giờ hệt như một con thỏ với đôi tai dài cụp xuống buồn bã, chán chường.

Sở Tư Viễn tới gần, hừ một tiếng, dùng sức đánh vào lưng hấn một cái: “Ủ rừ, còn giống cái bộ dáng gì nữa, Y Y là thê tử của ngươi, hôm nay ngươi là nhân vật trung tâm của liên minh tiêu diệt ma giáo, tỏ ra một chút khí thế đi!” Dáng vẻ thập phần uy nghiêm nói.

Sở Thiên Tầm lẩm bẩm: “Hài nhi làm sao mà làm ra vẻ khí thế được, ngay cả hình dáng của Liễu Y Y con còn không nhớ rõ nữa là.....”

Sở Tư Viễn trừng hấn, liếc mắt cảnh cáo, đề thấp thanh âm nói: “Lời này tuyệt đối không được nói lung tung, đồng đạo đã vì Sở – Liễu hai nhà mà ra sức chiến đấu, ngươi hôm nay mà rút lui trở về, trận chiến này nhất định bị hủy.”

Hấn miễn cưỡng gật đầu, xoay người sang chỗ khác thở dài, ngẩng đầu nhìn tòa nhà trắng lệt trên đỉnh núi, thật nhỏ, thật xa Người kia chắc là đang ở trong đó.

Liễu Thanh Phong ở một bên thấy bộ dáng chán nản Sở Thiên Tầm, tuy trong lòng giận dữ, nhưng trên mặt thì lại làm ra vẻ cười cười, ôn thanh nói: “Hiền tể nhất định là cực kỳ thương tâm, hôm nay đã thay tiểu nữ Y Y cùng những vị anh hùng hảo hán chết dưới tay giáo đồ Hoa Ảnh Giáo mà ra mặt đòi lại công đạo, hồn thiêng của Y Y có biết cũng sẽ ngậm cười nơi chín suối”. Liễu Thanh Phong vốn là một tên ngụy quân tử, kế hoạch lần này chính là do hấn khởi xướng, nếu có thể tiêu diệt được Hoa Ảnh Giáo, trên giang hồ chắc chắn sẽ tung hô danh tiếng của hấn, được như thế thì dù có hi sinh một đứa nữ nhi cũng chả hề hấn gì.

Thấy Sở Thiên Tầm lặng yên không nói, vỗ vỗ vai hấn ra vẻ an ủi, rồi mới xoay người sang chỗ khác tỏ ra khí phách hào hùng nói: “Mọi người hấn là đã nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta nên lập tức đứng dậy khởi hành, nhanh chóng tiến lên núi đánh cho lũ ma giáo trở tay không kịp.”

Trong lời nói tràn đầy khí thế oai phong lẫm liệt, cổ động lòng người, mọi người lập tức phụ họa theo: “Đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, tiêu diệt ma giáo, tiêu diệt ma giáo.”

Sở Thiên Tầm căn môi nhìn mọi người hùng hực khí thế chiến đấu, trong lòng cảm thấy thật khổ sở, Sở Tư Viễn nhìn thấy nhi tử tâm trạng nào nề, liền huých vào khuỷu tay hấn. Sở Thiên Tầm vẫn ngoan cố không chịu mở miệng hô theo. Sở Tư Viễn đành phải tiến lên từng bước che chắn phía trước cho hấn, không để cho người khác nhìn thấy biểu tình của hấn lúc này.

Đội ngũ chậm rãi xuất phát hướng về phía đỉnh núi, khí thế có chút hùng tráng. Đi được nửa ngày đường, dù thời tiết khá mát mẻ cũng không tránh khỏi toàn thân lấm tấm mồ hôi.

Sở Thiên Tầm nhìn khu rừng, miệng lẩm bẩm: “Cánh rừng này thật là quỷ dị, đi mãi mà không ra được.”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng bị Liễu Thanh Phong nghe không sót một chữ, vẻ mặt hấn bất chợt tỏ ra kinh hãi: “Không ổn, khu rừng có bày trận pháp!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt ngộ ra, nơi này quả nhiên là chỗ bọn hấn đã nghỉ ngơi ban sáng. Điều làm cho người ta kinh hoàng hơn cả chính là một đám người đi phía sau đã mất tung mất tích.

Lúc này Lý Huyền Ky _ người đã sớm lấy lại bình tĩnh _ lập tức hét lớn: “Mọi người mau chóng tập trung lại đây, không được tách ra.”

Mọi người nghe vậy, tức khắc tự giác tụ họp ở giữa, tạo thành một vòng tròn, đưa mắt nhìn bốn phía đề cao cảnh giác.

Liễu Thanh Phong liền hỏi: “Lý đại chương môn, ngươi biết cách phá giải trận pháp này không?”

Lý Huyền Ky vượt vượt chồm râu hoa râm: “Khó a, Hoa Ảnh Giáo này quả nhiên danh bất hư truyền, mọi người tuyệt đối không được nóng vội, đi vào tử môn đó chỉ có một con đường chết.”

Một giọng nam lạnh lẽo vang lên: “Lý đại chương môn quả nhiên có chút tài vật, nhưng nếu muốn phá được trận pháp của chúng ta thì cần hảo hảo mà học tập thêm đi.”

“Ca ca, dài dòng với hẳn làm gì, đã lâu không có giết người, làm ta nhớ hương vị máu tươi muốn chết a ~~.”

Ai nấy đều kinh hãi, chỉ nghe thanh âm không thấy chân nhân, với lại thanh âm này vô cùng quỷ dị, giống như tiếng nói của yêu ma từ âm tào địa phủ truyền đến.

Lý Huyền Kỳ lập tức trấn định, quét mắt sang mọi người nói: “Nhất định là Si Mị, Vong Lượng dưới trướng của Mạc Vấn. Hai người này am hiểu Ngũ Hành trận pháp, mọi người phải cẩn thận một chút.”

Liễu Thanh Phong thấp giọng nói: “Lý chương môn, bây giờ làm gì đây.”

“Muốn phá trận pháp này cần một thời gian nhất định..... chờ ta hảo hảo ngẫm lại đã.” Lý Huyền Kỳ bấm đốt tay tính toán.

Thình lình điện quang hỏa thạch lóe lên, hai thân ảnh hắc – bạch đột nhiên xuất hiện, chưa kịp nhìn cho rõ ràng thì lại biến mất không tung tích.

“Nga ha ha, bạch đạo là lũ phế vật, ngay cả trận pháp đơn giản như thế cũng không phá nổi, còn muốn lớn mồm hô hào tấn công Hoa Ảnh Giáo.”

Sau đó người kia liền nói tiếp: “Giáo chủ Anh Minh Thần Võ, Nhất Thống Giang Hồ.”

“Nga ha ha a.....” tiếng cười âm trầm không ngừng quanh quẩn trong không trung, những thanh âm quỷ dị rời rạc bỗng dừng tụ hợp lại với nhau, chỉ rõ nơi phát ra chúng.

Nắm bắt thời khắc hiểm có này, Lý Huyền Kỳ hét lớn: “Mọi người ở yên tại chỗ, các Đại chương môn hướng theo tiếng động quỷ dị đó đánh tới, giết chết Si Mị, Vong Lượng, yêu trận sẽ tự phá!”

Liễu Thanh Phong, Sở Tư Viễn, Sở Thiên Tầm, Lý Huyền Kỳ, còn có người của Tứ Đại môn, Ngũ Đại phái nhanh chóng làm theo, nhưng mà thanh âm càng lúc càng xa, mười mấy chương môn đã để bọn họ chạy mất. Mọi người trấn định cước bộ, giạt mình phát hiện đã ra khỏi khu rừng. Liễu Thanh Phong nắm lấy thời cơ nói, “Các Đại chương môn đều là võ lâm hảo hán, hôm nay, mau tiến lên núi, dựa vào hai mươi người chúng ta nhất định bắt được yêu nhân.”

Lý Huyền Kỳ chấp tay thi lễ: “Ta ở đây phá trận, sau đó sẽ mang đại đội nhân mã tiến lên hỗ trợ.”

Mọi người gật đầu đồng ý mang theo khí thế như vũ bão, phi thân lên núi.

Càng tới gần tòa nhà kia, hàn khí càng nặng nề, trong lòng chương môn của mấy môn phái nhỏ đều có chút căng thẳng, nhưng vào thời khắc này, dù có đáng sợ đến thế nào đi nữa thì ngoài mặt cũng phải làm ra vẻ vô sự. Liễu Thanh Phong cùng Sở Tư Viễn đi phía trước, đang muốn bước qua đại môn, đột nhiên từ bên trong, có một thiếu niên bộ dáng linh động đáng yêu đi ra, mọi người ai cũng đề phòng, lui lại vài bước.

Thiếu niên mang theo khuôn mặt hí ha hí hửng, mắt to lưu động quét qua đám người bọn họ, nhìn một hồi lâu mới hí hí ha ha cười nói: “Các người chính là người mà giáo chủ đang đợi đấy hử, hí hí, sao toàn là một đám lão nhân thế này. A, người kia ta biết nha, Sở gia tiểu tử!” Thiếu niên nhìn Sở Thiên Tầm nhíu mày.

“Yêu Nghiệt! Nạp mạng đi!” Liễu Thanh Phong hét lớn một câu rồi rút kiếm đánh về phía Ly Tán, Ly Tán lay động thân mình, né qua một bên. Hai người giao đấu hơn mười chiêu, bất phân thắng bại, Liễu Thanh Phong có vẻ như đã dốc hết sức, nhưng chỉ thấy thiếu niên vẫn cứ như rắn nước nhanh nhẹn mà chạy loạn quanh lão.

Thiếu niên dần dần lui về phía sau từng bước, đột nhiên hí hí cười nói: “Lão già, Bốn đường chủ còn chưa có rút kiếm mà!” Chỉ thấy lóe ra điện quang hỏa thạch, thiếu niên rút ra bội kiếm đâm tới, Liễu Thanh Phong chống đỡ không nổi đành lui về sau mười bước, cũng may nhờ có Sở Tư Viễn ở đằng sau hỗ trợ giúp, lão mới đứng vững được.

Ly Tán trưng ra cái mặt đáng yêu cười cười: “Hí hí, hôm nay ta đã bắt chấp nguy hiểm rút kiếm hộ giáo, giáo chủ nhất định trọng thưởng ta hậu hĩnh.”

Sở Tư Viễn tiến lên từng bước: “Để lão phu thu thập người.”

Ly Tán thu kiếm khoát tay: “Ngàn vạn lần không nên thế, giáo chủ để cho ta tới tiếp các người, ngài ấy cũng chờ đến nóng ruột lắm rồi, các người cũng nên vào đó trước, giữ lại chút sức lực để cùng giáo chủ của chúng ta hảo hảo đàm luận!” Hắn lộ ra vẻ mặt vô hại cùng bộ dáng thành khẩn ‘năn nỉ’.

Nghe xong Liễu Thanh Phong chợt lóe lên suy nghĩ, bắt giặc bắt vua trước, hiếm khi được Hoa Doanh Vũ cố ý ngồi chờ tiếp đón bọn họ, không nên cùng cái tiểu bối này dây dưa làm chi để nhận lấy phiền phức, giữ lại một chút khí lực đối phó với ma đầu kia là quan trọng hơn cả. Nghĩ liền làm, lão tiến lên từng bước: “Hảo, đợi chúng ta giải quyết Hoa Doanh Vũ sẽ đến dọn dẹp cái tiểu yêu nghiệt nhà người!” Dứt lời dẫn theo một đám người đi vào bên trong.

(hi vọng các anh đẹp trai mặt dày của cái NXB nào đấy sẽ không lượn qua đây vác cái bài nì của pé đi rêu rao khắp nơi, như thế là vô sỉ lắm biết không, pé hi vọng các anh biết đọc tiếng người vì bé không biết nói tiếng súc vật như các anh các chị đâu ạh. Pé biết bản dịch bé không có tốt, nên bé hy vọng các bạn đừng có vác lên wattpad, nhiều người vẫn cố tình không chịu hiểu nha, vác lên trên đó còn đổi tên lại nữa, nhưng các bạn biết đấy, gu gỗ đại ka có sức mạnh vô biên, nên các bạn làm cái gì thì huynh ấy biết hết cả đấy!!! thân)

Ly Tán bĩu môi, tránh sang một bên nhường đường cho bọn họ tiến vào. Sở Thiên Tầm đi sau cùng, vừa đuổi kịp đoàn người phía trước, bỗng nhiên hắn bị người nào đó chụp lấy, hơi thoáng giật mình, quay đầu lại liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ly Tán đã kề sát tự lúc nào

“Sở gia tiểu tử, người vì thế tử đã chết mà âu sầu hử?” Ly Tán hì hì cười hỏi, biểu tình trên mặt thì ngập tràn khoái hoạt.

Rõ ràng lời nói mang theo ý chế nhạo, nhưng Sở Thiên Tầm nghe xong lại tưởng đó là lời quan tâm, thăm hỏi. Dừng cước bộ, đứng nhìn Ly Tán hồi lâu không biết phải trả lời ra sao.

Lúc sau, hắn thấy y phục ở bả vai Ly Tán rách một lỗ, chắc vừa rồi bị Liễu Thanh Phong đả thương. Hắn lập tức lấy một lọ kim sang được từ trong tay áo, đưa cho Ly Tán: “Được này dùng rất tốt, ta cho người.”

Ly Tán hơi sững sốt, dự định chỉ trêu chọc hắn một phen, ai mà ngờ tình hình lại trở thành như vậy. Chép miệng, nghĩ thầm đúng là tên gốc tử.

Thấy Ly Tán không đưa tay nhận được, hắn tưởng thiếu niên này ghi hận trong lòng, oán hận mình, vì lần trước hắn đã ở nơi khác giết mấy tên giáo đồ Hoa Ảnh Giáo. Sở Thiên Tầm lập tức khấn trương biện giải: “Lần trước ta giết mấy người kia vì bọn chúng là người xấu, ta vì giúp một cô nương giải vây... ta.... ta không có cố ý gây phiền phức với các người.” Khuôn mặt hắn trưởng lên đỏ bừng.

“Đồ gốc tử.” Ly Tán bật cười, đưa tay giật lấy kim sang được.

“Tầm nhi, Nhanh lên! Người cùng yêu nhân kia nói cái quái quỷ gì đó!”. Thấy Sở Thiên Tầm chậm chạp đuổi theo, Sở Tư Viễn quay lại tìm, thấy hắn cùng Ly Tán đang tán gẫu khá là vui vẻ, trong lòng giận dữ, nên ngữ khí của lão mới khó nghe như vậy.

Sở Thiên Tầm vội vội vàng vàng “vâng dạ” hai tiếng, rồi chạy biến theo phụ thân.

Trong đại điện bây giờ có rất đông người, ngoại trừ Lí Huân Dương đang bị nhốt ở thủy lao, cao thủ Hoa Ảnh Giáo hầu như đều tập trung hết về đây.

Hôm nay Hoa Doanh Vũ mặc một bộ xiêm y mới đồ rực, trên lớp vải có thêu mấy đóa mẫu đơn duyên dáng, khoát lên người hắn không những không hề có một chút thô tục nào mà còn tăng thêm vẻ yêu kiều quyến rũ. Mái tóc đen mượt dài ngang thắt lưng được buộc bởi một cái ngọc hoàn, bộ dạng lười nhác ngồi phía trên cao, buông rũ ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn xuống những con người hèn mọn bên dưới.

Hoa Doanh Vũ nhướn cười e lệ: “Hôm nay, sao ở đây đông thế này, hay là có kẻ nào “tưởng nhớ” bản tôn chăng?”

Liễu Thanh Phong cười lạnh một tiếng: “Hoa Ảnh Giáo các người luôn làm xằng làm bậy, khinh thường nhân sĩ võ lâm, lúc trước sát hại vô số giang hồ hảo hán, gần đây lại giết chết nhi nữ của ta, ta thân là minh chủ võ lâm, đương nhiên phải đứng ra lấy cầu mạng nhà người!”

Hoa Doanh Vũ đột nhiên cười lớn, âm thanh quỷ dị vang vọng khắp đại điện, mọi người tâm thần chấn động, bất giác lui về sau vài bước.

Hoa Doanh Vũ thỏa thê cười nhạo xong thì thở hổn hển, liếc xéo cái lão già ngông nghênh kia một cái: “Bản tôn giết người nhiều lắm, chẳng nhớ nổi nữ nhi của ngươi là ai, nếu là do ta ra tay, nàng chết sẽ cực kỳ thống khổ.”

“Ngươi!” Liễu Thanh Phong nghiêng rằng nghiêng lợi, “Ngươi sẽ chết không tử tế! Yêu nghiệt, hôm nay ta nhất định lấy mạng chó nhà ngươi!”

Liễu Thanh Phong giận dữ, rút kiếm hướng thẳng về phía Hoa Doanh Vũ đâm tới. Hoa Doanh Vũ nghiêng đầu, để cho mái tóc lòa xòa bay bay trong không trung, cũng chẳng để ý gì đến hành động điên cuồng của lão nhân kia.

Bỗng nhiên một trận cường quang hồng sắc chiếu sáng cả đại điện, Ly Uyên rút ra Hoa Lãm kiếm, thân kiếm trong suốt long lanh, chạm khắc đồ đằng sắc vi*, kiếm rời khỏi vỏ, liền phát ra ánh sáng đỏ rực như máu.

Đồ đằng sắc vi: hình trang trí hoa tường vi (hoa tường vi sột gu gồ ra thấy nó giống hoa hồng)

Liễu Thanh Phong ngây người, thanh kiếm hồng sắc đã hướng về phía hắn đâm tới, đánh rớt, kiếm trong tay lão.

Ly Uyên thu kiếm, trở về đứng bên cạnh Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ tự sân tự oán* trừng Ly Uyên, dịu dàng nói: “Ly Uyên, ngươi dám lấy kiếm ta ban cho đi đối phó với cái loại cẩu tạp chủng này sao, ngươi muốn ta lấy đầu của ngươi xuống ngươi mới vừa lòng hả.”

Tự sân tự oán: ảnh giận, ảnh làm nũng

“Thuộc hạ biết tội, thuộc hạ cứ tưởng rằng đương kim minh chủ võ lâm cũng là cao thủ gì đó.” Y thản nhiên trả lời, ý tứ sỉ nhục địch nhân lộ rõ trong câu nói.

Liễu Thanh Phong giận dữ: “Yêu nhân, điên ngôn điên ngữ, xem ta hôm nay thế nào tiêu diệt các ngươi.”

Hoa Doanh Vũ vờ như không nghe thấy, quét mắt qua hơn mười vị cường môn đang đứng phía dưới, đôi mày xinh đẹp hơi hơi chau lại: “Vốn tưởng rằng hôm nay bản tôn có thể thư giãn gân cốt một chút, ai mà ngờ các ngươi chỉ là lũ phế vật, chắc không đến lượt bản tôn ra tay rồi.”

Sở Tư Viễn nãy giờ nhẫn nhịn, cuối cùng chịu không nổi đành tiến lên từng bước, quát to: “Hoa giáo chủ khẩu khí lớn thật, những người đến đây hôm nay đều là võ lâm hào kiệt, sẽ không làm Hoa giáo chủ mất hứng đâu.”

Hoa Doanh Vũ liếc hắn, “Đây không phải Sở tiền bối sao, ngài hôm nay cũng tới à, ôi, ta suýt nữa quên mất, con dâu phong lưu của ngươi đâu, Sở gia tiểu tử đâu, có đến không?”

Ánh mắt của mọi người đồng loạt bắn về phía Sở Thiên Tầm, từ khi Sở Thiên Tầm tiến vào đại điện đều chăm chú nhìn Hoa Doanh Vũ đến xuất thần, có nghe được cái gì khác nữa đâu, bỗng nhiên hắn chợt giật mình tỉnh táo lại, mọi người đều nhìn hắn, chờ đợi hắn sẽ nói một cái gì đó.

Sở Thiên Tầm tiến lên từng bước, cung kính thở dài, ôn thanh nói: “Hoa giáo chủ hảo.”

Hoa Doanh Vũ che miệng bật cười, nhìn hắn.

Sở Tư Viễn nổi nóng, rồi lại nghe Sở Thiên Tầm nói: “Hoa giáo chủ, Liễu Y Y thật sự do ngài giết sao?”

Hoa Doanh Vũ lớn giọng trả lời, khẩu khí hùng hổ dọa người xen lẫn châm chọc: “Ta giết nàng làm cái gì, ngươi nghĩ Hoa Doanh Vũ ta nhân rồi đến nỗi không có chuyện gì làm sao?”

Sở Thiên Tầm vốn cũng tin rằng Hoa Ảnh Giáo không làm chuyện đó, Hoa Doanh Vũ nói vậy cũng có chút đạo lý, liền hỏi tiếp: “Vậy miệng vết thương kia, ngươi giải thích làm sao?”

Hoa Doanh Vũ hừ cười: “Hóa ra muốn tìm hung thủ, Ly Uyên là Phó giáo chủ của ta, võ công tuy thấp hơn ta, nhưng trong chốn giang hồ cũng xem như là cao thủ hàng đầu, giết một tiểu nữ tử mà phải rút kiếm sao, người cho rằng Hoa Lãm Kiếm có thể tùy tiện chém bậy chém bạ hả?”

Sở Tư Viễn phát giận, người trong bạch đạo đều biết cái chết của Liễu Y Y không phải do Hoa Ảnh Giáo gây nên, đó chỉ là cái cớ để bọn họ kêu gọi nhân sĩ võ lâm tiêu diệt ma giáo, hiện tại đang bị trêu chọc, mà tiểu tử ngốc này còn đứng tán hươu tán vượn về đạo lý, chính nghĩa với Hoa Doanh Vũ. Dưới cơn thịnh nộ, lão quát to: “Hoa Doanh Vũ, đừng có giả bộ, hôm nay ta nhất định phải cùng người phân rõ cao thấp.”

Hoa Doanh Vũ thở dài, rầu rĩ nói: “Bọn xú nam nhân các người, bản tôn cùng các người động thủ chỉ sợ làm bẩn những ngón tay ngọc ngà của ta.” Nâng mười đầu ngón thủ thon dài tinh tế, hẩn ngẩng nhìn đầy luyến tiếc.

Hoa Doanh Vũ này quả thật là mỹ nhân hiếm thấy trong thiên hạ, nhưng cách hành xử thì thập phần quái đản, lời như thế mà cũng dám thốt ra khỏi miệng, yêu nhân này quả nhiên điên điên khùng khùng, bất nam bất nữ.

Hoa Doanh Vũ đột nhiên đứng lên, thu lại nét cười: “Hôm nay nếu ta động thủ, chỉ sợ các người không có đường sống trở về, bản tôn mở lòng từ bi, cho các người một cơ hội. Sở Thiên Tầm, nếu người có thể tiếp được mười chiêu của ta, ta sẽ buông tay chịu trói, muốn chém muốn giết tùy ý các người.”

Trong điện lập tức truyền đến một trận cười nhạo. Sở Thiên Tầm tuy rằng không phải tuyệt thế cao thủ gì, nhưng cũng là thiếu niên anh tuấn, võ công cũng có chút thành tựu. Hẩn làm sao mà không tiếp nổi mười chiêu chứ, mọi người trong lòng đều thầm chế giễu, Hoa Doanh Vũ này thật là kiêu ngạo quá đi.

Sở Thiên Tầm nhìn Hoa Doanh Vũ trong lòng không khỏi rầu rĩ tự hỏi, sự tình đã giải thích rõ ràng rồi mà, tại sao còn phải quyết đấu nữa.

Hoa Doanh Vũ cười châm biếm: “Sở gia tiểu tử, lại suy nghĩ gì thế, hay là người sợ sẽ làm tổn thương ta?”

Sở Tư Viễn nhìn Sở Thiên Tầm quát lớn: “Y Y là người của Sở gia, Sở gia nên vì nàng báo thù, người cứ tiếp hẩn mười chiêu, coi như là giải mối oán hận cho Y Y đi.” Nói xong, lão đẩy nhi tử đến trước mặt địch nhân.

Hoa Doanh Vũ thông thả bước xuống bậc thang, đi đến trước mặt Sở Thiên Tầm, khẽ cười: “Động thủ đi.”

“Người không cầm kiếm sao?” Sở Thiên Tầm nhìn Hoa Doanh Vũ hỏi.

Hoa Doanh Vũ chậm rãi ngẩng đầu: “Đã lâu không sử dụng kiếm, tay ta so với kiếm còn sắt bén hơn, người cẩn thận coi chừng mất mạng đấy!” Hoa Doanh Vũ lườm hẩn, bắt đầu ra tay.

Hoa Doanh Vũ khí thế áp đảo, Sở Thiên Tầm tiếp được mấy chiêu đã là cố hết sức rồi, hẩn nào biết Hoa Doanh Vũ chỉ mới dùng có một thành công lực.

Nhanh như chớp giật, Hoa Doanh Vũ đột nhiên gia tăng lực đạo, nhìn thấy chiêu phong đánh về phía mình, Sở Thiên Tầm lay động thân hình, áp thẳng thân kiếm cùng Hoa Doanh Vũ giằng co.

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, hẩn nghĩ rằng chiêu cuối cùng đó sẽ khiến cho Sở Thiên Tầm thất bại thảm hại. Nào ngờ, trong cơ thể thành linh dâng lên một cỗ hàn khí, nội lực đang tụ tập bỗng nhiên tiêu tán mất, tránh không nổi một kiếm đang hướng về phía mình của tên tiểu tử ngốc kia.

Sở Thiên Tầm cũng đã phát hiện dị trạng của hẩn, liền thu kiếm nhưng lại phát hiện kiếm khí khó thu, ngay khi mũi kiếm cách ngực Hoa Doanh Vũ chỉ có một tấc, một đạo hồng quang đâm tới, chặt đứt đường kiếm nguy hiểm của Sở Thiên Tầm, làm hẩn chấn thương, phải lùi về sau hai bước, cho đến lúc đụng vào tường mới ngừng lại được, một ngụm máu tươi vì thế mà phun ra.

Thân mình Hoa Doanh Vũ ngã về phía sau, tay áo tung bay, tóc đen rối loạn, hình ảnh tuyệt đẹp như trăm hoa khoe sắc. Một cánh tay thon dài vươn ra ôm lấy Hoa Doanh Vũ, đỡ lấy thất lưng hẩn, toàn thân hẩn rơi vào lòng của nam nhân phía sau.

Ly Uyên khụy xuống một chân, để cho Hoa Doanh Vũ dựa vào ngực mình. Tuyệt mỹ dung nhan trở nên vận vẹo, ngón tay xinh đẹp thon dài bắt lấy vạt áo nam nhân, thanh âm run rẩy: “Nhuyễn cân tán, ta trúng nhuyễn cân tán.....” (anh đã chính thức bị thuốc *cười lẫn lộn*)

Hi, tiếp tục thân chào các anh chị của NXB ĐN thân iu, pé lại có thêm một tiết mục độc thoại với các anh các chị, mong là các anh các chị không chê bé nhiều chuyện, chuyện của bé làm không có hay đâu, các anh các chị đừng có nghĩa bé nữa nha. Các anh các chị nếu rảnh quá thì kiếm việc nào đang hoang mà làm đi, đừng có suốt ngày rình mò nhà người ta mà trộm cắp mãi thế, hi vọng các anh chị sẽ về tra từ điển của từ khốn nạn, và các từ đại loại như vô liêm sỉ hay thô bỉ ổi, =>ây nó không phải là một loại trái cây đâu nhá =))

Ly Uyên siết chặt đôi tay, gắt gao đem Hoa Doanh Vũ ôm sát vào lòng, vuốt ve mái tóc nhung huyền của hấn, thanh âm trầm thấp, nỉ non: “Không có gì đâu, đợi ta giải quyết mọi việc xong xuôi, sẽ đưa giải được cho người.”

Hoa Doanh Vũ kinh hãi, đồng tử đột nhiên phóng đại, tim hấn đau nhói, ngay tức khắc hấn hiểu ra âm mưu của Ly Uyên. Cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, đẩy Ly Uyên ra, rống lên: “Người phản bội ta!”

Về mặt Ly Uyên không chút thay đổi, lần thứ hai dùng sức đưa hấn giam chặt trong ngực, thanh âm phát ra càng ôn nhu: “Người nghỉ ngơi đi, ta sẽ nhanh chóng giải quyết xong.”

Hoa Doanh Vũ vẫn tiếp tục giãy giụa, tay chân vô lực, thân thể bất động, đôi mắt xinh đẹp phát ra vô vàng oán khí bắn về phía nam nhân, bỗng chốc, toàn bộ tình cảm yêu thương trong lòng hấn biến thành thù hận, như muốn len sâu vào tận xương tận tủy, Hoa Doanh Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể băm vằm tên nam nhân khốn nạn đang ôm lấy mình ra làm trăm mảnh.

Liễu Thanh Phong cùng đám nhân sĩ Bạch đạo âm thầm đặc ý, hừ cười một tiếng: “A, hóa ra là nội bộ lục đục, người trong ma giáo quả nhiên không ai giống kẻ bình thường. Hoa ma đầu, Thiên Tâm đã tiếp người mười chiêu, người cũng nên thực hiện lời hứa chứ? Bất quá cho dù người nuốt lời, thì hôm nay người cũng khó tránh tai kiếp nha.

~”

Trong lòng Hoa Doanh Vũ ngập tràn giận dữ, hấn làm sao chịu nổi sự sỉ nhục này, giáo nhân phía sau ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, không biết phải làm sao mới đúng, chợt nghe Hoa Doanh Vũ gầm lên: “Các người lập tức động thủ, giết sạch bọn chúng, một tên cũng không được thoát!”

Hôm nay là ngày mười lăm, nếu rơi vào tay Bạch đạo, khó tránh khỏi cái chết, đắn đo thiệt –hơn xong liền đồng loạt rút kiếm, chuẩn bị ác chiến một trận.

Ngay lúc này, một thiếu niên mang theo biểu tình vui vẻ dừng lại trên bậc thang, cười hi hi ha ha, trong tay hấn cầm một lọ thuốc, giáo chúng nhìn thấy, đôi mắt lóe lên sự vui mừng, cái lọ kia chính là giải được!

Ly Tấn hi hi cười: “Nếu các người động thủ, ta sẽ phá hủy giải được này, xem các người sống nổi không!” Ngoài mặt thì ngụy trang bằng nụ cười thơ ngây, còn lời nói thì âm trầm đáng sợ, khiến kẻ khác nghe xong toàn thân phát lạnh.

Giáo chúng nhìn nhau, trong lòng bắt đầu dao động.

Ly Tấn thấy bọn họ chần chừ, liền vừa cười vừa nói: “Ta biết cách giải hoàn toàn độc của Hoa Túy đó nha ~!”.

Làm sao giáo chúng còn có thể do dự được nữa, lập tức buông vũ khí đầu hàng, đồng loạt quỳ xuống bái lễ: “Ly Đường chủ thâm minh đại nghĩa, chúng ta nguyện một lòng trung thành.”

Ly Tấn cười hi hi đem giải được ném cho bọn hấn: “Lời này ta thích nghe.”

Hoa Doanh Vũ lộ khí công tâm, đôi môi dường như hơi hơi run rẩy, nhưng hết thấy những điều này không làm hấn đau khổ bằng sự phản bội của Ly Uyên.

Với cục diện trước mắt, Liễu Thanh Phong lập tức thay đổi thái độ, cung kính nhìn Ly Uyên nói: “Các hạ quả là người đại nhân đại nghĩa, vì chính nghĩa không tiếc phản bội ma giáo, tại hạ thật sự bội phục, để ta

đem tên yêu nghiệt Hoa Doanh Vũ này xử lý xong, người có thể cải tà quy chánh, Bạch đạo chúng ta luôn hoan nghênh người gia nhập, đại môn Liễu gia lúc nào cũng chào đón người.” Lời nói chánh nghĩa lâm nhiên thốt ra thập phần khách sáo, mấy vị trưởng môn Bạch đạo đều nhất tề gật đầu, tán thưởng không thôi.

Liễu Thanh Phong đương nhiên không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này, một là có thể làm ngư ông đắc lợi mà thu phục ma giáo, kiếm chút danh tiếng, hai là lão sẽ được xưng tụng là người khoan dung độ lượng, quả thật là nhất cử lưỡng tiện nha.

Ly Uyên quay lưng về lũ người kia, cười lạnh, ôm lấy Hoa Doanh Vũ đặt ở trên ghế, không hề để ý đến ánh mắt phẫn nộ của hắn, nam nhân vẫn cứ ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mại:“Đừng lo lắng, ta đã từng nói sẽ bảo vệ người, ta sẽ nhanh chóng quay lại.”

Hoa Doanh Vũ còn tâm trí đâu mà nghe thấy lời nói của ai nữa, lời ngon tiếng ngọt khi xưa dường như bây giờ đã trở thành độc dược, găm nhấm tâm can hắn, giày vò linh hồn hắn. Khó khăn nâng lên đôi tay vô lực, bắt lấy cánh tay Ly Uyên, hắn nhoài người về phía trước, đột nhiên hé miệng cắn mạnh, cố sức siết chặt hàm răng.

Ly Uyên mặt nhăn mày nhú, nhấn xuống cơn đau đớn, cắn đến mệt mỏi, không còn khí lực, cuối cùng đành chậm rãi thả lỏng khớp hàm. Miệng hắn đầy máu tươi, từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Hôm nay..... Rốt cuộc ta cũng nếm được hương vị máu tươi” Gắng hết sức mỉm cười, sắc mặt tái nhợt.

Ly Uyên cười khở, đứng dậy đối mặt với quần hùng, lạnh lùng nói:“Ta có nói sẽ đưa Hoa Doanh Vũ cho các người xử lý hử?”

Ánh mắt Liễu Thanh Phong đột nhiên sắc bén:“Người muốn bao che cho hắn?” Cân nhắc lại một chút, lão bỗng hét lên thất thanh:“Người muốn làm giáo chủ?” Trong lòng bỗng dưng khấn trương, lão siết chặt chuỗi kiếm.

Ly Uyên lạnh lùng cười:“Chuyện đùa, Hoa Ảnh Giáo đương nhiên phải diệt, người có gì bất mãn?”

“Người thật ra là địch hay bạn?Tại sao không chịu giao yêu nghiệt cho chúng ta xử trí?” Liễu Thanh Phong trực tiếp hỏi thẳng.

“Buồn cười! Bổng vương làm việc cần các người dạy sao?” Bàn tay chậm rãi gỡ xuống mặt nạ, lộ ra dung nhan anh tuấn kinh thể hãi tục. (e biết anh đẹp trai mặt rồi, có cần phô trương vậy k?)

Người trong bạch đạo kinh hãi, Liễu Thanh Phong là người đầu tiên nhận ra hắn, lập tức quỳ xuống thi lễ:“Bái kiến Bát vương gia.” Đám người còn lại như hít phải một luồng lương khí, cũng đồng loạt quỳ xuống khấu đầu theo.

Hóa ra đây chính là nguyên nhân khiến y phải mang mặt nạ!

Võ lâm không phải là nơi đơn giản, người trong bạch đạo phần lớn đều tự cao tự đại, không thích làm sinh ý thô tục bình thường. Hàng năm, triều đình đều cho vay một phần ngân lượng, để cho các môn phái tự chi tiêu, phát triển thế lực, đồng thời triều đình cũng nhân việc này mà mượn sức nhân sĩ giang hồ. Bát vương gia Ly Uyên là người đảm nhiệm công việc này, cho nên người trong võ lâm Bạch đạo đa số đều cùng y qua lại, gặp gỡ vài lần. Ba năm trước, thế lực Hoa Ảnh Giáo ngày càng khuếch trương, triều đình vài lần cử người chiêu hàng nhưng không thành công, Vì vậy mà Ly Uyên cùng Cửu vương gia Ly Tấn phải cải trang, lén trà trộn vào Hoa Ảnh Giáo để thừa cơ tiêu diệt mầm mống hậu họa này, và gây ra cục diện ngày hôm nay.

Hoa Doanh Vũ ngồi ở phía sau, tay chân không kiềm được từng trận run rẩy.... giả dối.... đều là giả dối.... ngay từ đầu chỉ là một âm mưu.

Tiền hoa nguyệt hạ, cùng nhau thề non hẹn biển.....tất cả đều là giả dối... (*)

(dưới ánh trăng, bên khóm hoa, đôi ta cùng nhau thề nguyện sống chết không chia lìa....làm nhớ đến sau bụi chuối, Chí Phèo cùng Thị Nở hò hẹn quá=))

~[Khó trách, ngay từ đầu, dù cho vô cớ đánh Ly Uyên, y cũng không đánh trả, mắng y cầu nọ tài, y cũng chỉ cười cười bỏ qua, thậm chí y dám bất chấp tính mạng tiếp cận, cùng mình...làm ra loại chuyện đó. Cứ

mãi ngây thơ cho rằng, y điên cuồng yêu mình, hóa ra y chỉ là muốn đạt được mục đích mà bất chấp mọi thủ đoạn.

Hảo một cái Ly Uyên, đường đường là Bát vương gia quyền cao thế trọng, thế nhưng lại giả vờ làm một con chó trung thành trước mặt ta, khom lưng khụy gối.]

Cổ họng dâng lên mùi máu tươi, cắn chặt răng nhin xuống cảm giác khó chịu trào dâng. Hắn thật hận, thật hận bản thân mình ngu ngốc đã động chân tâm. Ở dưới thân nam nhân uyển chuyển hầu hạ, cuồng loạn cầu hoan, tất cả hoài niệm giờ đây đều biến thành những mũi kim đâm thật sâu vào tim hắn, rỉ máu.

Hoa Doanh Vũ kiêu ngạo ngang tàng, so ra cũng chẳng bằng một tên luyện đồng!

Hôm trước, trong đêm khuya tĩnh mịch, y cầm lấy tay mình, thổ lộ tình yêu, muốn cùng mình thành thân, còn nói sẽ vì mình tìm một bộ giá y đẹp nhất, phượng quan hoàn mỹ nhất.

Y từng nói, chỉ có mình mới xứng với thiên hạ đệ nhất trân bảo.

Ở trong lòng y, mình đã khóc thảm thiết như một tên ngốc, một tên đại ngốc tử...

Đúng là một câu chuyện buồn cười nhất thiên hạ, ngay thời điểm mình hân hoan, sung sướng, y nhất định là trong lòng thâm trêu cợt, đắc ý, dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình, bản thân mình cũng thật khờ dại, lại tưởng ánh mắt ấy là ánh nhìn si mê, mà trầm luân đến không tự thoát ra được.

Trong lòng thật thống khổ, nếu không phải do nam nhân kia thừa nhận, hắn làm sao mà tin nổi câu chuyện đang diễn ra trước mắt, hắn không phải hận Ly Uyên âm thầm sắp đặt mọi cạm bẫy, hắn chỉ hậnhóa ra Ly Uyên không thật lòng yêu thương hắn.....

Y không yêu ta, y lừa dối tình cảm của ta.....

Tim đau thắt, so với những lần tán công trong quá khứ, càng đau đớn hơn.

Đau đến tê tâm liệt phế.

Miễn cưỡng nhắm chặt hai mắt, không bao giờ ... có thể khóc nữa, tại sao phải khóc. Hắn là Hoa Doanh Vũ kiêu ngạo, chính là Hoa Doanh Vũ ngang tàn không ai bì kịp.....

Giờ đây không một ai quan tâm, chú ý đến bộ dáng thống khổ của tiểu mỹ nhân kinh diễm thiên hạ....

Liễu Thanh Phong ra sức lấy lòng Ly Uyên, cười nói:“Bát vương gia vì dân trừ hại, quả nhiên đại nghĩa lắm, chờ cho cục diện ổn thỏa, ta nguyện phục tùng dưới trướng của ngài, nếu Bát vương gia đã ra mặt, Hoa Ảnh Giáo đương nhiên sẽ do ngài xử lý.”

Ly Uyên không trả lời, chỉ quét ánh mắt sắc bén về phía mọi người. Lạnh lùng nói:“Một khi đã như vậy, thỉnh các vị xuống núi trước, các vị đã bảo vệ tinh thần võ lâm rất tốt, Thánh Thượng cũng có ý khen ngợi các vị, hy vọng các vị sau này có thể toàn tâm toàn ý duy trì hòa bình võ lâm.”

Sau khi bắt ôn bắt hỏa nói xong, mọi người đều lộ ra vẻ mặt vui sướng, ngụ ý hàm chứa trong lời nói của Ly Uyên quá rõ ràng, triều đình sắp tới sẽ tiếp tục cấp phát ngân bảo, chuyện tốt như vậy, làm sao mà mắt húng cho được, ai nấy đều mừng thầm, xoay người rời đi.

Sở Thiên Tầm đứng ngốc lẩn tại chỗ, tay chân run rẩy, lúc này Hoa Doanh Vũ ngồi trên tọa ỷ, mặt không chút thay đổi, đôi mắt xinh đẹp đã mất đi tiêu cự, thân thể vô lực xụi lơ. Sở Thiên Tầm chợt cảm thấy đau lòng, ngậy người ra không hề nhúc nhích.

Sở Tư Viễn quát khẽ, kéo hồn hắn trở về:“Tầm nhi!”

Vẫn không có phản ứng.

Sở Tư Viễn bắt lấy cánh tay nhi tử, kéo hắn xoay người li khai đại điện. Một nửa linh hồn dường như đã bị câu đi mất, ánh mắt hắn vẫn lưu luyến ngắm nhìn Hoa Doanh Vũ. Cho đến khi bị phụ thân lôi đi thật xa, Sở Thiên Tầm không thể nhìn thấy Hoa Doanh Vũ được nữa, mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, trong lòng ngổn ngang trăm mối ưu phiền, không biết làm sao cho phải.

Ly Uyên xoay người ôm lấy chân tay vô lực của Hoa Doanh Vũ, si ngốc nhìn hắn, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Hoa Doanh Vũ cắn chặt môi dưới, nhắm hai mắt lại, khuôn mặt trắng bệch không một tia huyết sắc.

Ly Uyên há miệng thở dốc, người kia quả thật đã hận mình thấu xương.

Vẫn không mở miệng, vẫn không cất lời, con người cao ngạo như vậy, đã vì mình mà nguyện ý nường thân, nguyện ý trở thành phu nhân của mình. Thế nhưng mình đã lừa gạt hắn, làm tổn thương hắn, hắn làm sao có thể tha thứ cho mình đây, hắn làm sao còn có thể tin tưởng mình nữa đây?

Doanh Vũ, ta thật sự yêu ngươi, càng lúc càng yêu ngươi hơn, ta chỉ muốn đem ngươi giấu ở một nơi thật xa, không cho bất luận kẻ nào trông thấy. Ý muốn độc chiếm mãnh liệt như vậy, ngươi liệu có biết hay chăng?

Ngắm nhìn thân ảnh bất động trong vòng tay thật lâu, lòng hắn tràn đầy ân hận cùng tự trách, dù sao đi nữa, chuyện cũng đã xảy ra, giờ đây y chỉ hi vọng, một ngày nào đó tình yêu sâu đậm của y sẽ làm cho Hoa Doanh Vũ cảm động, tha thứ cho y, rồi cả hai sẽ giống như ngày xưa, Hoa Doanh Vũ sẽ đối với y vừa cười vừa mắng, vừa hận vừa yêu, mãi mãi quấn quýt bên nhau đến trọn đời, trọn kiếp.

Cuống hòng ghen ngào, bỗng nhiên y nghe tiếng cười nhạo đang nằm trong lòng ngực thốt lên thanh âm thật khê: “Ly Uyên, ta muốn ngươi chết.”

7. Chương 6

“Ngươi muốn ta chết, còn ta chỉ cần ngươi yêu ta.” thanh âm nỉ non cứ như vậy mà quanh quẩn trong đại điện rộng lớn.

Hoa Doanh Vũ cúi đầu, yết hầu khô khốc, đau đớn đến không thốt nên lời.

Bản thân ta đã từng yêu y biết bao, nếu được lựa chọn, ta nguyện chết.... lúc ấy y liệu có yêu ta chăng?

Cắn chặt đôi môi trầm tư suy nghĩ, giấu đi biểu tình trên dung nhan tuyệt mỹ giờ đã tiêu tụy, hắn muốn né tránh ánh mắt xem thường, khinh bỉ của nam nhân kia. Y là Vương gia, bên người luôn có vô vàng mỹ nhân cam tâm tình nguyện, sẵn sàng chờ y ban ơn mưa móc, còn mình, chỉ là có chút hương sắc, cho nên mới khiến y nảy sinh chút hứng thú đùa giỡn. Cũng bởi vì y là Vương gia, làm sao có thể tôn trọng, yêu thương một tên hạ nhân chuyên làm ẩm giường.

Thân phận mình hiện giờ khác chi một tên nam sủng. Thế mà cứ mãi ảo tưởng đã chiếm được thứ tình cảm đẹp nhất thế gian.

Phải cố gắng lắm mới nén xuống được những giọt lệ phần uất chực chờ tuôn rơi!

Ôm Hoa Doanh Vũ vào phòng, thương tiếc xoa nhẹ lên gò má hắn, hắn vẫn cứ nhắm chặt hai mắt, quả thật ngay cả liếc mắt cũng không muốn nhìn đến mình sao?

Mang đến xích sắt được tôi luyện từ huyền thiết trăm năm, nam nhân chậm rãi vòng quanh tay Hoa Doanh Vũ, do dự một lát cuối cùng đã khóa xong tay chân của hắn.

Bỗng nhiên cảm thấy cổ tay truyền đến hơi lạnh, bỗng nhiên mở to hai mắt, phần nộ nhìn sợi sắt đen ác nghiệt chêm chệch quần lấy cánh tay tuyết trắng, hắn làm sao chịu nổi loại khuất nhục này, nhưng dù cho cơn thịnh nộ có lớn đến đâu đi chăng nữa, hắn vẫn không thể thốt ra được tiếng mắng chửi, đành phải lạnh lùng nói: “Ngay tại đây giết chết ta đi, cần gì phải lãng phí đến hình cụ hiểm có này?”

Ly Uyên cười khò: “Giáo chủ võ công cao cường, ta sợ ngươi bỏ trốn.”

Đột nhiên Hoa Doanh Vũ ngửa mặt lên trời mà cười như điên như dại: “Hôm nay là ngày mười lăm, cho dù không trúng nhuyễn cân tán, đến giờ hội công lực của ta sẽ mất hết, hàn khí công tâm mà chết, ngươi đem ta nhốt ở chỗ này, ta cuối cùng vẫn chết, làm sao mà trốn được.”

Ly Uyên âm thầm cười, nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve đôi gò má xinh đẹp của Hoa Doanh Vũ, vẫn giữ thái độ ôn nhu như trước kia: “Ta đâu nỡ để người một mình chịu khổ, đêm nay có ta ở đây, người nhất định sẽ thoải mái vượt qua thời khắc tàn công.”

Hoa Doanh Vũ kinh hãi, ý tứ trong lời nói của Ly Uyên rõ ràng là tối nay vẫn muốn cùng mình giao hoan. Tim hắn đau đớn run rẩy như có hàng vạn con trùng độc thi nhau gặm nhấm*, khóe miệng gợi nên nụ cười chua xót, hiện tại nhớ đến những giây phút ngọt ngào trong quá khứ, hắn chỉ cảm thấy căm phẫn, cùng nhục nhã, làm người ta chỉ muốn rút dao tự sát.

(* nguyên văn là “vạn nghĩ phê tâm”: nghĩa là hàng ngàn con kiến cắn xé tim gan, chợt thấy dùng “kiến” hơi kỳ, nên bạn mạn phép chế thành trùng độc, dù sao cũng là động vật bậc thấp, trùng độc thì hình dung sẽ ghê hơn 1 tí tẹo).

Ly Uyên tiếp tục nhẹ nhàng xoa nắn khuôn mặt tái nhợt của hắn: “Phu nhân..... Ta.....”

“Đừng có dùng từ đó mà gọi ta!” Hắn điên cuồng phẫn nộ hét lên.

Trong lòng Ly Uyên dường như đau nhói, thanh âm ghen nào: “Ta..... Là bất đắc dĩ.....”

Hoa Doanh Vũ cơ hồ không cầm được nước mắt. Hắn nói hắn bất đắc dĩ...ha ha ...quả thật là bất đắc dĩ mà, bất đắc dĩ tiếp cận, đùa giỡn tình cảm của mình..... Bất đắc dĩ giẫm nát tâm can của mình.....

Đồng tử nam nhân trở nên u ám, trong cung ngoài cung âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp, hại mình hại người, tình cảnh ngày hôm nay hắn cũng đã dự đoán trước được. Nhưng nếu cho y một cơ hội làm lại, ngày đó, y nhất định sẽ không cải trang lẫn vào Hoa Ảnh Giáo, mà sẽ dùng thân phận Vương gia, đường đường chính chính tiếp cận Hoa Doanh Vũ.

Nhưng thời gian làm sao có thể quay lại ...

Hôn nhẹ lên khuôn mặt trắng bệch của Hoa Doanh Vũ, thấp giọng nói: “Doanh Vũ, ta thích người.”

“Cái người thích là thân xác của ta!” Cơ hồ là lập tức mở miệng, thanh âm không kiềm được run rẩy

“Doanh Vũ, ta thích người.”

“.....”

“Doanh Vũ, ta thích người.”

Không biết làm sao giải thích với đối phương sự hối hận cùng tình cảm chân thành này, thiên ngôn vạn ngữ đến bên miệng cũng chỉ có thể thoát ra được năm chữ kia. Nam nhân cứ lặp đi lặp lại lời nỉ non, như muốn khắc sâu vào tâm trí người nọ, khiến hắn cảm thông và tha thứ cho mình.

“Ta van người, đừng nói nữa.” Cuối cùng Hoa Doanh Vũ nhịn không được nước nở từng tiếng đứt quãng, từng hạt châu lệ long lanh tràn ra từ khóe mắt, chậm rãi rơi xuống, đôi môi run rẩy không ngừng khép mở, “Ta van người, van người, đừng nói nữa.....”

“Doanh Vũ, Doanh Vũ..... Người đừng khóc.....” Tâm trí rối loạn, tay chân luống cuống, giờ đây Ly Uyên không tài nào đoán ra được suy nghĩ của Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ nhắm hai mắt lại, nhưng dòng lệ vẫn theo khóe mi chảy xuống, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Ly Uyên gắt gao siết chặt hắn trong lòng: “Doanh Vũ, ta thích người..... Ta thích người..... Ta thích người..... Ta thích người.....”

Nghe thấy nhiều ái thanh cùng một lúc, Hoa Doanh Vũ chỉ cảm thấy tâm can đau đớn như bị xé nát, cố sống cố chết kiềm chế không cho nước mắt chảy ra nữa, nhưng càng nén nhịn thì lệ tuôn càng thêm thấm hơn.

Không biết đã trải qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Ly Tấn, Ly Uyên đem Hoa Doanh Vũ đặt nằm ngay ngắn trên giường, sờ sờ hai má ướt đầm nước mắt của hắn, miễn cưỡng mở miệng nói: “Ta có việc phải xử lý, nhĩ hảo nghỉ ngơi cho tốt, ta lập tức quay lại.” Thanh âm vừa dứt liền xoay người bỏ đi, y sợ nếu cứ nán nã sẽ luyến tiếc không thể buông hắn ra, sợ hắn không kiềm nén được xúc động mà gây tổn thương bản thân.

Ra khỏi phòng, không quên khóa cửa lại. Y lập tức biến trở về con người băng lãnh tuyệt tình – Ly Uyên.

Tại ngoại viện, Ly Uyên ngồi trong đại sảnh thưởng thức hương trà, nghe Ly Tấn hồi báo: “Bạch đạo dưới chân núi đã giải tán, đám người Liễu Thanh Phong sau khi rời đi đã quay trở lại, hiện tại đang chờ ở bên ngoài, ca có muốn gặp không?”

“Truyền hắc vào đi.”

Không lâu sau, Liễu Thanh Phong theo hạ nhân tiến vào, vừa thấy Ly Uyên, lão đã lon ton đến gần nịnh hót: “Chúc mừng Vương gia đại công cáo thành.”

Ly Uyên lạnh lùng nhìn lão, liếc mắt một cái nói: “Chuyện này là lẽ đương nhiên, có gì đáng chúc mừng.”

Liễu Thanh Phong cười cười xấu hổ, đảo mắt lại nói: “Không biết Vương gia có hài lòng với biểu hiện của Liễu mỗ trong ba năm nay?”

Ly Tấn giấu cột một tiếng, hóa ra Liễu Thanh Phong vì muốn được ban thưởng mới nấn ná ở đây, đúng là cái đồ ngụy quân tử.

“Ba năm nay, ngươi đã giúp Bồn vương chưởng quản Bạch đạo rất tốt, nhưng nhờ đó mà ngươi cũng đạt được không nhỏ ích lợi, vừa có danh, vừa có tiếng, sản nghiệp nhà ngươi ngày một sung túc, tứ phương xu nịnh, vậy thì còn cần Bồn vương ban tặng cái gì nữa?” Ly Uyên hơi hơi đề cao giọng. Mặc dù hôm y đã hoàn thành ước nguyện của ba năm qua, nhưng trong lòng không hề cảm thấy cao hứng chút nào, ngược lại, y có cảm giác vô cùng thống khổ. Khéo thay, ngay lúc này Liễu Thanh Phong lại tới gặp y đòi ban thưởng, trong lòng dĩ nhiên là giận sôi gan, ngữ khí theo đó cũng trở nên băng lãnh.

“Không dám không dám.” Liễu Thanh Phong vốn là kẻ hiểu chuyện, nên vội vàng vâng vâng dạ dạ, lập tức biện giải: “Bởi vì hành động lần này, ngay cả mạng của nữ nhi, tiểu nhân cũng không màng đến, trong lòng thật sự thương tâm, nhưng do Vương gia cần, tiểu nhân cũng không dám không dâng a.” Rõ ràng là lão ra tay tàn độc với nữ nhi, thế mà qua lời nói ba hoa của lão đã biến thành tấm lòng sắc son vì chủ quên thân, vô cùng cảm động.

Ly Uyên thầm cười một tiếng, biểu tình trên mặt vẫn không chút thay đổi, bình thanh* nói: “Ta biết ngươi trung thành, tận tụy với Bồn vương, rất đáng khen, nên thưởng, không biết ngươi muốn ta ban cái gì?”

Bình thanh: nói đều đều không lộ cảm xúc

Liễu Thanh Phong nở một nụ cười *** đấng: “Chuyện này.....”

“Cứ nói thẳng, đừng ngại.” Ly Uyên đã chờ đến mất kiên nhẫn.

Liễu Thanh Phong đứng thẳng người lên, nói: “Hoa Doanh Vũ kia chắc chắn sẽ không quy phục triều đình, tàn hại vô lâm, Vương gia nhất định là muốn xử tử hắc. Có điều.....”

“Có điều cái gì?” Ly Uyên nén xuống tức giận, trong mắt lóe lên hàn quang cực kỳ nguy hiểm.

Ly Tấn cười hì hì ngồi ở một bên hóng hớt, mặc dù không biết lão nhân kia muốn nói cái gì, nhưng có vẻ sắp có kịch hay để xem rồi nha.

“Có điều Hoa Doanh Vũ xinh đẹp như vậy, chết đi thật sự rất đáng tiếc, chi bằng để tiểu nhân phết đi vô công của hắc, cắt đứt gân tay, gân chân của hắc, nhốt vào mật thất, ngày ngày dùng mị dược dạy dỗ, tra tấn cùng giày vò thân xác hắc, Hoa Doanh Vũ này nhất định sẽ đau đớn tủi nhục đến sống không bằng chết, đồng thời giúp Vương gia thỏa cơn tức giận. Vương gia..... Người xem..... Hắc hắc.....”

Hai tay siết chặt thành nắm đấm, trên trán gân xanh bạo khởi, nam nhân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cười nói: “Hảo, thật sự là hảo.”

“Đa tạ Vương gia.”

Ly Tấn hì hì cười: “Liễu Thanh Phong, ngày lành của ngươi sắp đến rồi!”

“Liễu Thanh Phong, ngươi thông thả về trước, ta thăm vấn Hoa Doanh Vũ xong, lập tức giao hắc cho ngươi.” Ly Uyên sắc mặt tái xanh nói.

Liều Thanh Phong hắc hắc cười, cao hứng chấp tay thì lễ rồi lui ra ngoài, lão đã đi thật xa mà tiếng cười *** đang vẫn vang vọng không tan.

Ly Tán hì hì cười nói: “Đệ thấy Liều Thanh Phong có vẻ sống an nhàn quá lâu rồi, muốn thưởng thức mùi vị địa ngục đây mà.”(*)

Cố ý viết vậy để PR cái WP của mình (PR mọi lúc mọi nơi)

Ly Uyên cười lạnh hai tiếng, trong đôi mắt lộ ra quang mang lạnh lẽo: “Mùi vị địa ngục? Ta không giết lão. Chỉ chặt đi tứ chi, cắt bỏ mệnh căn tử*, ngâm lão trong thùng thuốc để lão hảo hảo sống tốt. Tìm giúp lão hai công cầu to lớn, cho uống mị dược, thao lão đến chết đi sống lại!”(*)

Công cầu: cầu được (không lẽ cầu cái>_____< mị=”” dược=”” viagra=”” (keng=”” chỉ=”” đoán=”” thui=””))~” thao=”” ***=”” (cái=”” nì=”” bạn=”” keng=”” chế,=”” câu=”” nói=”” trong=”” qt=”” chỉ=”” là=”” “để=”” lão=”” sống=”” không=”” bằng=”” chết,=”” ồ=”” như=”” thể=”” thì=”” nhẹ=”” nhàng=”” quá,=”” không=”” thể=”” hiện=”” được=”” bản=”” met=”” tàn=”” ác,=”” biến=”” thái,=”” bịnh=”” quạn=”” của=”” uyên=”” uyên=”” nha~~)” trong=”” đôi=”” mắt=”” càng=”” phát=”” ra=”” hàn=”” quang=”” lạnh=”” lẽo,=”” tên=”” cảm=”” thú=”” kia=”” lại=”” có=”” thể=”” nghĩ=”” ra=”” những=”” biện=”” pháp=”” đòi=”” bại=”” như=”” vậy=”” để=”” đây=”” dọa=”” phu=”” nhân=”” của=”” mình,=”” đáng=”” chết.=”” “hì=”” hì,=”” công=”” cầu=”” làm=”” sao=”” mà=”” chơi=”” vui=”” được,=”” theo=”” đệ=”” thấy=”” thì=”” nên=”” tìm=”” cái=”” gì=”” đó=”” ghê=”” tởm=”” hơn=”” một=”” chút=”” đi.”=”” thiếu=”” niên=”” vừa=”” nở=”” một=”” nụ=”” cười=”” thiên=”” chân=”” khả=”” ái*,=”” vừa=”” thốt=”” ra=”” những=”” lời=”” hết=”” sức=”” độc=”” ác=”” tàn=”” bạo.=”” thiên=”” chân=”” khả=”” ái:=”” ngây=”” thơ,=”” dễ=”” thương,=”” trong=”” sáng=”” (=”” pé=”” keng=”” là=”” 1=”” ví=”” dụ=”” sống=”” đây:”=””>

~Ly Uyên hừ cười một tiếng, nhìn Ly Tán nói: “Việc giải độc Hoa Túy hoãn lại một thời gian, hiện tại Doanh Vũ cực kỳ thương tâm, ta làm sao nỡ động thủ với hắn.”

“Còn đám Đường chủ kia phải tính làm sao?”

Khóe miệng vẽ nên nụ cười băng giá lạnh thấu xương: “Bọn hắn xứng đáng có được máu của Doanh Vũ?”

“Hi hi, đại ca quả nhiên là một kẻ điên!”

Ngoài lề: hi vọng các anh đẹp trai mặt dày của cái NXB nào đấy sẽ không lượn qua đây vác cái bài nì của pé đi rêu rao khắp nơi, như thế là vô sỉ lắm biết không, mong các anh biết đọc tiếng người vì bé không biết nói tiếng súc vật như các anh các chị đầu ăh.

Trở về phòng, Hoa Doanh Vũ dường như đã ngủ say, trên khuôn mặt trắng bệch đầy nước mắt trong suốt, đôi mắt xinh đẹp vì xót thương quá độ nên đã sưng mọng cả lên. Nhìn thấy y như vậy Ly Uyên không khỏi đau lòng, Doanh Vũ của hắn, phu nhân của hắn, kiều ngạo ngang tàng là thế mà giờ đây lệ vương đầy mặt. Quả thật mình đã làm hắn tổn thương đến cực điểm. Thiên bất cai, vạn bất cai (*), hắn không muốn mang thân phận này nữa, không muốn cả hai có kết cục nghiệt ngã như vậy.

Thiên bất cai, vạn bất cai: ngàn vạn lần không nên....

Nhịn không được ngồi xuống đầu giường, từng chút từng chút một, đem dung nhan tuyệt mỹ kia khắc sâu vào tâm trí. Lại tiếp tục nhịn không được vươn tay vuốt ve đôi gò má tinh tế, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà khuôn mặt này đã trở nên tiêu tụy đáng sợ.

Điều là lỗi của ta....

Nhẹ nhàng, cẩn thận hôn lên đôi môi mềm mại như hoa giờ đã không còn một tia huyết sắc, dường như sợ đánh thức tiểu mỹ nhân, sợ nhìn thấy ánh mắt căm hận của hắn. Ly Uyên chậm rãi cọ sát, chậm rãi liếm mát.

Không biết đã ngồi ở đây bao lâu rồi, khuôn mặt kia dù có nhìn ngắm thật nhiều lần vẫn không thấy đủ. Bản thân mình thích cái tính khí trẻ con nũng nịu của Hoa Doanh Vũ, sự bướng bỉnh của hắn so với bất kỳ ai cũng vô cùng đáng yêu. Hắn đã cho mình nắm lấy tay, hắn đã cho mình ôm vào lòng, cuối cùng ngay cả tâm cũng trao nốt cho mình. Còn bản thân mình thì sao, tính kế với hắn, phản bội hắn, suốt ba năm đều

giả tình giả nghĩa. Hắn vốn là người tâm cao khí ngạo, hống hách ngang tàng là vậy, làm sao có thể chấp nhận nỗi sợ thật này....hiện tại, làm sao có thể tha thứ cho người đã lừa dối hắn như mình đây.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng bàng bạc lạnh lẽo chiếu rọi căn phòng u ám, tịch mịch. Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, đúng thật là trăng tròn.

Nguyệt viên là ngày đoàn viên....(nguyệt viên: ngày rằm, ngày trăng tròn)

Còn đêm nay, chẳng lẽ lại là ngày nguyệt viên nhân tán sao.... (nhân tán: ngày 2 đưa chia tay)

Trong cơn mơ ngủ, vì không thoải mái mà khẽ nhăn mày, tay đang muốn nâng lên, vô tình làm cho gông xiềng nặng nề chuyển động, tiếng kim loại va đập vào nhau kêu leng keng(*). Đột nhiên mở mắt ra, lập tức nhớ đến mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay. Toàn thân trở nên cứng đờ, thân thể một mảnh lạnh ngắt.

(leng keng: cố ý nhét tên mình vào để tự sướng và PR bản thân thui:>~)

Ly Uyên ngồi ở đầu giường vẻ mặt phức tạp quan sát hắn, đôi mày kiếm gắt gao nhăn lại.

Hoa Doanh Vũ trong lòng chua xót, ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, còn để cho ngoại nhân nhìn thấy tình cảnh khốn đốn của mình. Vốn có lòng tự tôn rất mạnh, hắn làm sao chịu nổi loại sỉ nhục này. Vì quá giận dữ hắn mất đi sự tỉnh táo, không còn phân biệt được ai với ai nữa, thâm thù đại hận cũng quăng luôn ra khỏi đầu, giờ phút này hắn chỉ muốn cái gã đang ngồi bên cạnh mình biến mất, hắn muốn yên tĩnh....Hắn há mồm gầm lên giận dữ:“Người cút đi cho ta.”

“Doanh Vũ, giờ hơi” Thanh âm vẫn cứ nhàn nhạt cất lên, không hề thay đổi.

Hoa Doanh Vũ cười to, cười đến vô cùng thâm thúy:“Tốt, hôm nay để cho ta chết tại đây đi.” Lời cuối cùng không kiềm nổi xúc động mà trở nên nghẹn ngào

Ly Uyên thống khổ nhắm hai mắt lại, đôi tay run rẩy lấy ra một viên đan dược:“Hôm nay là ngày người tán công..... hãy triệt để mà tán hết đi.....”

Hoa Doanh Vũ hoảng sợ mở to mắt, thân mình sợ hãi run lên từng hồi, rụt lui về phía sau:“Người muốn..... Phế đi vô công của ta?”

“Hoa giáo chủ vô công đệ nhất thiên hạ, giữ lại công lực của người ...ta sợ người sẽ chạy thoát, chỉ bằng phế đi tất cả

Hảo một câu phế đi tất cả, chỉ với một câu đơn giản này đã đem hai mươi năm khổ luyện của mình đổ sông đổ biển. Tiếng cười càng trở nên thâm thúy, bi thảm:“Hảo, Hoa Doanh Vũ ta dù có thắng thiên (*), cũng sẽ nguyên rủa người ngày ngày sống không bằng chết, vĩnh viễn chịu nỗi khổ của vạn kiếp luân hồi!” Một đôi mắt phượng xinh đẹp tràn đầy tơ máu như ngập chìm trong rừng cao lương (*) trùng lớn nhìn nam nhân, oán khí phát ra làm cho người ta phải e dè sợ hãi.

Thăng thiên: châu trời, die á

Vì sao lại có vụ “cao lương ở đây” vì bọn Keng thấy trong QT nó ghi thế á, tác giả mang hình ảnh “cao lương” vào đây vì chắc là cái ruộng đó đỏ như máu....Trong bộ phim “cao lương đỏ” a nam chính đã cướp chị nữ chính từ trong kiếp hoa chạy vào rừng cao lương đỏ, abc-xyz trong đó 3 ngày thì chị có mang, sau đó.... Keng quên rồi....>_____

8. Chương 7-1

Hoa Doanh Vũ ngồi ở trong phòng lặng người xuất thần, trong đầu âm thầm tính kế thoát thân, không thể ngồi chờ chết, muốn báo thù thì nhất định phải trốn ra ngoài. Ngẫm nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ được hảo mưu kế nào, hắn mơ hồ cảm thấy Ly Uyên hình như không quản hắn quá chặt chẽ, nhưng gần đây, thế lực của Ly Uyên rất lớn có thể một tay che trời, bản thân mình lại bị phế mất vô công, chắc chắn sẽ không có khả năng trốn thoát dễ dàng. Trầm ngâm thờ dãi, lòng tràn đầy buồn bực.

Ly Uyên vừa đẩy cửa vào, liền thấy người kia nhắm mắt âu sầu, thân hình tuyết trắng nửa kín nửa hở dưới lớp chăn mỏng, để lộ ra khuôn ngực xinh đẹp cùng cái cổ trắng ngần, trên đó còn lưu lại rất nhiều hồng ấn

– dấu vết của một đêm dài dây dưa triền miên. Trông thấy Ly Uyên, hần ngoảnh đầu đi không nói gì, trên mặt cũng chẳng có biểu cảm đặc biệt

Ly Uyên cũng không lên tiếng, lặng lẽ ngồi xuống bên mép giường, giữ chặt tay hần, dùng sức kéo hần vào lòng. Nhẹ nhàng hỏi: “Đói bụng chưa? Vừa rồi cũng không có dùng hết cháo, muốn ăn thêm một ít không? Ta bảo đầu bếp đi làm, người sao không chịu nghỉ ngơi một chút, mà ngồi suy nghĩ gì thế.....”

Hoa Doanh Vũ mất hết kiên nhẫn, ngắt ngang lời hần: “Người lải nhải cái gì, không phải trước kia người luôn cảm như hần sao?”

Ly Uyên á khẩu, đè thấp thanh âm: “Ta đây..... quay trở lại như trước..... Được không?” Trong lời nói có chút ghen ngào, nghe thật náo nức.

Nhớ đến lúc xưa, Hoa Doanh Vũ càng cảm thấy thống khổ hơn, cố gắng kiềm chế cơn giận đang bốc cao, lớn giọng quát: “Được không? Người nói nghe dễ dàng quá nhỉ?”

Ly Uyên thân mình run lên, cứng họng không biết đáp trả thế nào, đành giả vờ lảng sang một câu chuyện khác: “Vừa rồi Sở Thiên Tầm đến đây.” Dùng lực siết chặt người trong lòng một chút, đôi tay vuốt ve mái tóc đen mượt mềm mại.

Hoa Doanh Vũ sững sốt, trong khoảnh khắc trong đầu đã hiện lên vô vàng kế hoạch. Sở Thiên Tầm tâm tư đơn thuần, hần đã sớm phát hiện Sở gia tiểu tử này nhìn hần với ánh mắt cuồng si, đầy mê luyến, nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, không để lộ ra một chút hành động khác thường, hỏi: “Hần đến làm gì? Còn muốn lấy mạng ta?”

“Hần..... Muốn xem người có tốt không” Ly Uyên đè nén lòng ghen tuông trả lời.

Hoa Doanh Vũ trong lòng chấn động một chút! Liền nhanh chóng theo đó vạch ra mưu kế. Nhẹ giọng hỏi: “Người đồng ý với hần?”

“Không có.”

Nghe thấy cái đáp án như vậy, Hoa Doanh Vũ không hề có chút thất vọng, ngược lại còn cảm thấy có chút hy vọng. Sở Thiên Tầm này rất cố chấp, nếu hần đã có ý định muốn đến thì nhất định sẽ đến cho bằng được, vả lại võ công của tiểu tử ngốc cũng không tồi, chỉ cần mình ở phía sau chỉ điểm, chắc chắn sẽ thoát được ra ngoài.

Nhẹ nhàng cười: “Đề ý đến hần làm gì, ta làm sao lại muốn gặp hần.” Ngược nhìn Ly Uyên, cố gắng làm ra dáng vẻ điềm đạm, thân thiết.

Ly Uyên chợt cảm thấy tâm tư rạo rực, siết chặt đôi tay, hôn lên hai gò má xinh xắn của Hoa Doanh Vũ. Hoa Doanh Vũ cũng không có né tránh, ngược lại còn nũng nịu oán trách nam nhân: “Ta đói bụng rồi! Người muốn ta đói chết à?”

Ly Uyên kinh hãi, ôm sát Hoa Doanh Vũ cao hứng đến tay chân luống cuống: “Muốn ăn gì? Ta lập tức sai người đi làm.”

“Bình thường ta thích ăn gì thì bây giờ ăn cái đó, người phải giống như trước kia, uy ta nha~~!” Khẽ cười một tiếng, hần đột nhiên lại rầu rĩ, không vui, nhìn xuống gông xiềng thô cứng “Ta bị cái thứ này khóa lại..... Không thể tự mình dùng bữa..... Y như một tên phế nhân.....”

Ly Uyên trong lòng hoan hỉ vì thấy thái độ Hoa Doanh Vũ có chút chuyển biến, bộ dáng giống y như trước kia, cực kỳ đáng yêu, y cao hứng đến tim đập chân run. Vừa đảo mắt lại thấy biểu cảm thương tâm của người kia, làm sao y vui cho nổi, nghĩ thầm Hoa Doanh Vũ đã mất đi võ công, có trốn cũng trốn không thoát. Y ôm chặt lấy Hoa Doanh Vũ, dường như lấy lòng mà ôn nhu nói: “Phu nhân chịu khổ rồi, Ly Uyên ngàn vạn lần không muốn, bây giờ ta lập tức giải khai xiềng xích cho người.” Vừa dứt lời, y liền nhanh chóng lấy ra chìa khóa, tháo bỏ hình cụ nặng nề.

Xoa xoa cổ tay đỏ ửng, trong lòng nhói đau, thanh âm ôn nhu tới mức có thể vắt ra cả chậu nước, “Là ta không tốt, làm phu nhân bị thương, ta nhất định hảo hảo chăm sóc người, sẽ không bao giờ để người bị thương chịu khổ nữa.”

Hoa Doanh Vũ rút tay, trừng y:“Hừ, người muốn tạo phản hả? Còn không mau đi chuẩn bị đồ ăn, muốn đói chết ta a?”

Nhìn bộ dáng giương nanh múa vuốt của Hoa Doanh Vũ, Ly Uyên kinh hãi nhưng lập tức mừng rỡ. Đây chính là hắc – Doanh Vũ, kiêu ngạo, bốc đồng. Vui vẻ đứng lên, thanh âm vì sung sướng quá độ mà phát run:“Ta lập tức đi phân phó hạ nhân, không được, ta phải ở bên cạnh thúc giục chúng, người chờ ta một lát, ta sẽ nhanh chóng quay về.” Tay chân luống cuống giúp Hoa Doanh Vũ mặc quần áo, cẩn thận đắp chăn cho hắc, rồi vội vàng vàng ly khai, cước bộ thoải mái, khoan thai.

Ra tới bên ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, thân thể Ly Uyên kịch liệt run rẩy, đi được hai bước, dưới chân vô lực làm y lảo đảo ngã lộn ra đất. Giống hệt như tiểu hài tử ngồi xổm xuống bất động, ôm lấy đầu, bộ dáng vạn phần thống khổ. Y hiểu được, rõ ràng hiểu được, tình cảnh vừa rồi, Hoa Doanh Vũ là giả vờ, chính y.....cũng hòa theo Doanh Vũ mà hợp xướng diễn chung một vở kịch.....

Ly Uyên đè nén cảm xúc, đứng dậy phui phui áo choàng, khoát vào cái mặt nạ Vương gia băng lãnh, phân phó hạ nhân chuẩn bị vài món thức ăn, còn bản thân thì đi đến thủy lao.

Tại hang động ngậm âm u, ẩm ướt, khắp nơi đều phát ra mùi xác chết thối rữa, hỗn hợp uế khí tởm lợm có thể khiến người ta đầu choáng mắt hoa, nôn thốc nôn tháo. Cái nơi quỷ ám này, bản thân y ít nhiều cũng từng lui tới, lần trước vừa mới từ đây bước ra, chỉ còn nửa cái mạng, hôm nọ cũng vừa mới tiễn người vào, khéo thay hôm nay có việc lại phải đến đây.

Ly Tán nhìn thấy y thì hì hì cười:“Đại ca, tiểu tử gốc kia vô cùng thú vị, biểu tình ủy khuất, bị ta trêu chọc liên ngượng ngùng, e thẹn a~~.”

Ly Uyên gạt đầu đi vào xem xét, người nọ bị trói trên vách tường, trên người không có bị thương, huyết đạo bị phong tỏa, nên thân thể bất động. Thấy Ly Uyên liếc la ó chữ bới:“Người gạt ta, người không cho ta gặp Hoa giáo chủ thì coi như xong đi, vậy mà người đem ta nhốt ở đây, ta..... Ta..... Ta phải mắng người!” Vừa nói hốc mắt cũng đỏ hết lên, nói là mắng chữ người nhưng bất quá mấy lời thốt ra khỏi miệng giống y như là đang giảng đạo lý, một chữ chua ngoa, thô lỗ cũng không dám đề cập đến.

Quả thật là một tên tiểu tử gốc tử!

Sở Tư Viễn tuy bắt phân thị phi trắng đen, nghe lời xúi giục của Liễu Thanh Phong tấn công Hoa Ảnh Giáo nhưng cách đối nhân xử thế của lão cũng được xem như là một quân tử. Song con người nào phải thánh nhân, khó tránh khi gặp chuyện, thường xử lý theo tình cảm nên có đôi khi thiên vị, hồ đồ. Quả thật lão cũng dạy ra một đứa con tính tình cố chấp y chang phụ thân, thái độ làm người chính trực, tiếc thay có hơi ngốc một chút...

Ly Uyên trầm giọng, mặt không chút thay đổi nói:“Câm miệng, nếu người cứ mơ tưởng đến Hoa Doanh Vũ, ta sẽ cho người muốn nói cũng không được.”

Sở Thiên Tầm há mồm rồi nhanh chóng ngậm lại, giống như sợ bản thân nhin không được mà cắn môi. Ánh mắt mở to trừng lớn như chuông đồng, trái ngược hẳn với biểu tình ủy khuất đáng thương của hắc.

Ly Uyên nhếch môi, khinh thường nhìn tiểu tử gốc, thản nhiên nói:“Qua mấy ngày nữa, Bồn vương sẽ thả người ra ngoài, người không cần phí sức phản kháng, hảo hảo ở đây vài hôm, người và Hoa Doanh Vũ đều sẽ không có việc gì.”

Sở Thiên Tầm cắn chặt môi, miệng phát ra âm thanh kỳ quái:“Ngô ngô..... Ngô ngô.....”

“Người như vậy là ý gì!” Ly Uyên có chút nổi giận,“Bồn vương cũng không có bịt miệng người.”

Sở Thiên Tầm lộ ra biểu tình vô cùng đáng thương:“Người bảo không cho phép ta lên tiếng”

“Nói!”

“Người lại âm mưu chuyện gì nữa?” Sở Thiên Tầm hỏi thẳng.

Ly Uyên hít vào một hơi thật sâu:“Bồn vương cần gì phải báo cho người biết!”

Thiếu niên đứng bên người hắc hì hì cười:“Sở huynh đệ, người đừng có đoán lung tung, chuyện đại ca đã quyết định, người ngăn cản không nổi đâu, huống hồ người lúc này tính mạng khó giữ nha, chỉ bằng ngoan

ngoãn nghe lời, chờ đại ca đi rồi, ta đem người tới một nơi thật tốt, cho người ăn no mặc ấm, hảo hảo chăm sóc người a!” (Leng Keng: anh e sắc lang y chang nhau)

Sở Thiên Tầm phẫn nộ: “Người gạt ta, hai huynh đệ các người đều không phải người tốt, vừa rồi còn nói sẽ cho ta gặp Hoa giáo chủ, rồi nuốt lời! Người cũng là một dạng giống hần!”

Ly Tán vốn có ý lấy lòng, nghe hần nói như vậy liền sinh khí, hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú. Trong lòng giận dữ, vung tay lên, đánh hần một chưởng ngã lăn ra đất.

Sở Thiên Tầm lòng ngập tràn uất ức, hần bị người khi dễ như vậy cũng là lần đầu tiên, trước kia, võ công của hần tuy không thuộc hàng đệ nhất, nhưng chưa bao giờ gặp qua tiền bối có võ công cao thâm lại đánh hần không hề nương tay thế này, ngay cả phụ thân cũng chỉ phạt hần luyện kiếm viết chữ. Vừa đau, vừa ủy khuất, nên hai hàng nước mắt trong suốt từ khóe mắt tuôn ra ào ạt, hần khóc thật to nha ~.

Ly Tán vốn cũng cảm thấy có lỗi, nhưng tự tôn của bản thân quá cao, làm sao có thể hạ mình đi dỗ tiểu tử ngốc đờng khóc, vì thế, hần trở nên nóng nảy mở miệng hét lớn: “Người nhìn người giống nam nhân sao? Khóc gì mà khóc?”

Ly Uyên đứng một bên theo dõi sự tình, chợt vươn tay ngăn lại cơn nóng giận của thiếu niên, thản nhiên nói: “Đừng âm ỉ nữa, ta chỉ muốn nói lý vài câu, miễn cho Sở công tử hiểu lầm ta có ý làm khó dễ người. Ly Tán, theo ta ra ngoài.”

Ly Tán dùng ánh mắt phức tạp nhìn nhìn Sở Thiên Tầm, rồi vung tay đi theo sau ca ca

Bên ngoài, không khí trong lành thoáng đãng, nhưng trong lòng Ly Tán vẫn có chút hoảng loạn, lo lắng, Ly Uyên cũng không buồn đề cập đến vẻ mặt khó coi của thiếu niên, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Mặt nạ làm tốt không?”

Từ trong lòng ngực, Ly Tán lôi ra một cái mặt nạ tinh tế, đưa cho ca ca của mình, gật đầu nói: “Làm tốt, tuyệt đối giống y nguyên mẫu, ca..... Thật sự quyết định sẽ làm như thế?”

Ly Uyên cười khỏ: “Phóng thích Doanh Vũ, chờ hần sau này báo thù xong, có lẽ hần mới tha thứ cho ta.”

“Ca.....” Ly Tán buồn bực gãi đầu, “Có điều, ca có nghĩ rằng, ca làm vậy vẫn là lừa dối hần?”

Ly Uyên cười thê thảm: “Ta không thể quản được nhiều như thế, ta muốn tự mình bảo hộ hần, làm cho hần mạnh mẽ đến mức có thể tự tay trừ bỏ ta.”

“Không biết quyết định lần này của ca là đúng hay sai.....” Thiếu niên lầm bầm trong miệng.

9. Chương 7-2

Nam tử nắm chặt mặt nạ trong tay, cả người tựa như mất đi sinh khí mà kéo lê từng bước nặng nề, một chút phong thái oai vệ ngày xưa cũng tiêu tán mất.

Đi đến bên ngoài cửa phòng, y cố làm ra vẻ vui mừng, chân mày nhướng cao, đẩy cửa bước vào, liền ôm lấy thân ảnh kiều mỹ xuất trần. Hoa Doanh Vũ tươi cười rạng rỡ, trách yêu: “Người đi thật là lâu, làm ta chờ đến sốt ruột.”

Ly Uyên vừa múc canh vừa nói: “Tên đầu bếp kia quá vụng về, hần đi nấu cái món cà mà phu nhân ghét nhất, ta làm sao có thể bắt người chịu ủy khuất ăn chúng, nên đã bắt hần làm lại toàn bộ.” Thở cho canh nguội bớt, y nói tiếp: “Từ hôm qua đến giờ, người chưa có ăn cơm, uống trước bát canh cá cho ấm bụng.”

Tình cảnh bây giờ hết như lúc trước, một người sủng, một người nháo, thật là xứng đôi vừa lứa, không khí xung quanh cũng dần trở nên ấm áp, thoải mái. Cái miệng đỏ hồng xinh xắn mở to ra, lưỡi biếng không thèm nhúc nhích, chờ đợi uy đồ ăn. Hần biết Ly Uyên hiểu được tâm tư của mình, toàn dứt những món hần thích, vì thế hần cũng chẳng buồn động một ngón tay mà kén cá chọn canh.

Ăn hết hai muống thì nũng nịu nói: “No rồi.” Bộ dáng thập phần đáng yêu.

Ly Uyên buông chén xuống, nâng cằm hần lên hôn nhẹ, ôn nhu cười: “Chỉ mới ăn hai muống mà no sao, chỉ ăn hết rau mà bỏ thịt?”. Vừa nói vừa khẽ nhéo cái hồng của tiểu mỹ nhân.

Hoa Doanh Vũ trừng mắt: “Đừng có nháo ta.” Thân mình bị nhéo có hơi tê dại, làm hấn nhớ đến những lúc mây mưa triền miên, trong lòng vừa thương vừa oán, khuôn mặt thì vẫn mang theo nụ cười quyến rũ mê hồn.

Ly Uyên đem thân mình áp sát vào Hoa Doanh Vũ, ngậm lấy vành tai hấn đùa giỡn, cười khê: “Có cảm giác?”

Hoa Doanh Vũ ngượng ngừng đẩy nam nhân ra: “Toàn thân ta đau nhức vô cùng, ngươi đừng có chọc ghẹo ta.”

Ly Uyên làm sao mà nỡ buông ra cho được, càng ôm chặt hấn hơn, nựng nịu hai má xinh xinh của hấn: “Phu nhân của ta, Vũ nhi của ta, ta cảm thấy rất vui vẻ, ngươi cho ta ôm một chút nha.”

Hoa Doanh Vũ cắn một ngụm lên mặt Ly Uyên, chìa cái đầu lưỡi nộn hồng nghịch ngợm liếm lộng xung quanh: “Xem lại cái bộ dạng chết tiệt của ngươi đi! Ta mệt rồi, ngươi ôm ta đến giường, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

Ly Uyên quả nhiên nghe theo, đem Hoa Doanh Vũ đặt ngay ngắn lên giường, nắm lấy những ngón tay thon dài của hấn, khê vuốt tóc hấn, ôn nhu nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi, sắc mặt ngươi không tốt, thật là làm cho ta đau lòng muốn chết.” Nam nhân cúi người hôn lên môi Hoa Doanh Vũ, nhẹ nhàng khai mở khớp hàm, đầu lưỡi thăm dò đi vào. Ngày hôm nay, dường như y cố ý kéo dài những nụ hôn dịu dàng triền miên, y lưu luyến rời đi khoảng miệng ẩm áp kia, có lẽ y sợ, đây sẽ là lần dây dưa cuối cùng với Hoa Doanh Vũ. Đầu lưỡi của Hoa Doanh Vũ rút lại một chút, rồi mới chậm rãi đáp trả sự khiêu khích của nam nhân, hơi thở trở nên gấp gáp, động tác vội vàng cùng nhiệt liệt, hôn đến khí thế hừng hực, thủy khẩu ngọt ngào song song trao đổi, theo khoe miệng chảy tràn ra ngoài, vương lên cổ, vẽ nên những đường cong uốn lượn lấp lánh.

Bốn cánh môi dán chặt vào nhau trầm luân không dứt, cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng tách ra. Trán kề trán, Hoa Doanh Vũ mệt mỏi khép lại đôi mắt, chỉ nghe thấy Ly Uyên ở bên tai nhẹ nhàng nói: “Ta ra ngoài trước, nhĩ hảo ngủ ngon, ta rất nhanh..... Rất nhanh trở về.....”

Sức nặng trên người từ từ giảm bớt, tiếp theo đó là âm thanh của cánh cửa bị đóng chặt, người đã đi rồi. Độ ẩm cùng khí tức trên môi hấn chậm rãi biến mất, cũng giống như những giây phút êm đềm ngọt ngào hay đau khổ thống hận rồi cũng sẽ có lúc vụt tan theo mây khói, hấn đã yêu đến mất hết cả tôn nghiêm, hấn cũng đã hận đến tận vô thiên nhật (mạn vô thiên nhật: ngày không còn ánh mặt trời chiếu rọi = và đó cũng là ngày tận thế).

Khoe mắt cuối cùng vẫn tràn ra lệ thủy. Hoa Doanh Vũ bật khóc, hấn là ma giáo giáo chủ cao cao tại thượng, sẽ không bao giờ điên cuồng yêu nam nhân kia một lần nữa, hấn lặp đi lặp lại với bản thân mình ý niệm ‘sở dĩ Ly Uyên đối với mình ôn nhu như thế chính là vì giải được thôi’, làm sao có thể tin tưởng rằng Ly Uyên đối với bản thân mình vẫn còn tình yêu.

Thế nhưng, tâm can đau nhói...

Đương lúc vẫn còn chìm đắm trong bể sâu oán hận, cửa bỗng dưng bị mở ra. Một thiếu niên nhẹ nhàng nhảy vào, Hoa Doanh Vũ kinh ngạc đang tính mở miệng, thiếu niên ra hiệu hấn đừng lên tiếng, rồi nhẹ nhàng tiêu sái đi đến bên cạnh Hoa Doanh Vũ.

Sở Thiên Tầm hạ giọng nói: “Hoa giáo chủ..... Ngươi đừng sợ, ta chính là tới thăm ngươi một chút.”

Hoa Doanh Vũ cả kinh, ngón tay không kiềm được run rẩy, thân mình rút lui về sau, nghẹn ngào nhìn trân trân vào ánh mắt Sở Thiên Tầm, cặp mắt hắc diệu thạch bàn, sáng ngời hữu thần kia đang nhìn mình thật sâu.....

Làm sao có thể không nhận ra.....

Ba năm qua, không biết dung mạo y, bản thân mình chỉ có thể ngày ngày chăm chú ngắm nhìn ánh mắt ấy thật lâu, ngắm nhìn đến trầm luân mê luyến.

Ánh mắt ấy bằng hàn sắc bén, thế nhưng những lúc nhìn mình thì vẫn trở nên nhu tình như nước.

Đó không phải là ánh mắt của Sở Thiên Tầm..... Hoa Doanh Vũ tự giấu nỡ nụ cười, cho dù có nguy trang giống nhau như đúc, nhưng Sở gia tiểu tử vốn đơn thuần, bình dị, đôi mắt y trong suốt thơ ngây, không

giống với Ly Uyên, ánh mắt bí hiểm, luôn luôn thiên biến vạn hóa.

Hoa Doanh Vũ cười khở: “Thăm ta làm gì?”

Ly Uyên giả trang cực giống, ngây ngốc gãi đầu: “Ha ha, vì ta sợ người bị khi dễ.....”

Hoa Doanh Vũ cảm thấy ớn lạnh, Ly Uyên thật sự, thật sự diễn trò quá giỏi, thảo nào bản thân mình cứ bị y lừa gạt hết lần này đến lần khác.

Lộ ra thần sắc buồn bã, Hoa Doanh Vũ âm thầm nói: “Không tốt chút nào, người..... dẫn ta đi.” Ngắc đầu nhìn Ly Uyên trong ánh mắt ẩn chứa lệ thủy long lanh.

Ly Uyên chấn kinh, Hoa Doanh Vũ..... Khi đối mặt với Sở Thiên Tầm, lại bày ra biểu cảm này, trong lòng y vô cùng thống hận, hận không thể xé xác tên tiểu ngốc tử kia.

Ly Uyên nhượng mảy: “Hắn ức hiếp người?”

“Hắn phế đi võ công của ta.” Lại một trận sàu bi.

Hai người này đang cùng nhau diễn chung một vở kịch, đây gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái*, một bên nguyện đánh, một bên nguyện cam chịu (BDSM à =.=). Không lâu sau đó, Ly Uyên đồng ý dẫn hắn trốn ra ngoài. Đồng thời hứa với hắn một lời chắc nịch: “Ta nhất định có thể giúp người khôi phục võ công!” (phụ xướng phụ tùy —vợ hát thì chồng khen hay, hồng lẽ suốt ngày chỉ đú với nhau!!!)

Lời này tuyệt đối là chân thật không phải giả dối, Ly Uyên vốn tính toán sau khi thả Hoa Doanh Vũ ra sẽ tận tình giúp hắn khôi phục võ công, tháo gỡ cừu hận, chờ cho hắn thống hòa hận tán*, nói không chừng, Hoa Doanh Vũ của y sẽ quay lại..... Chính là nói không chừng.....

Thống hòa hận tán: hết giận, hết dối, hết giã

Khi yêu một con chim hoàng yến, muốn nó cam tâm tình nguyện mãi mãi ở bên cạnh mình, ...Trước tiên, hãy cho nó một đôi cánh tự do....

Thân mình Hoa Doanh Vũ yếu đuối vô lực, võ công cũng hoàn toàn bị phế. Ly Uyên ôm choàng lấy hắn, lướt qua trùng trùng điệp điệp thủ vệ mà ra khỏi cửa. Hoa Doanh Vũ nắm chặt cổ tay rắn chắc của nam nhân, cả người tựa vào lồng ngực ấm áp kia càng làm cho hắn phải suy tính thiệt – hơn.

Đã diễn thì diễn cho trót, quả nhiên khi sắp xong ra khỏi đại môn, liền bị thị vệ phát hiện đuổi theo. Hoa Doanh Vũ không khỏi cười lạnh, Ly Uyên này thật rất chu đáo, còn cố ý để cho cánh tay bị chém một nhát thật dài.

Cuối cùng. chạy hơn ba dặm đến một ngôi miếu đổ nát mới bỏ xa được đám truy binh. Ly Uyên ngồi trong miếu đổ, học theo bộ dáng Sở Thiên Tầm, lộ ra biểu tình ủy khuất, cất giọng mắng chửi: “Bát vương gia thật quá đáng, nở lòng nào phế đi võ công của người, hừ.” Trên mặt thật sự tràn đầy phẫn nộ.

Hoa Doanh Vũ cười cười: “Ta vốn là tù phạm, người cũng không cần bắt bình như vậy, người bị thương, có nặng không? Để ta xem.” Nói xong liền ngồi xuống bên cạnh y.

Ly Uyên trong lòng chưa sót không thôi, vừa nghĩ tới thời gian sau này, lúc nào cũng phải giả dạng thành cái tên tiểu ngốc tử đó, trong lòng cực kỳ bức mình, hận không thể xé nát mặt nạ, trở mặt xoay người rời đi, chỉ cần phái người âm thầm bảo hộ Hoa Doanh Vũ là được.

Nhưng y cảm thấy luyến tiếc không nở li khai, đối với Hoa Doanh Vũ, y vô cùng quyến luyến, nhịn xuống một bụng dấm chua đang sôi ùng ục, y ngây ngô cười: “Ha ha, không có gì nghiêm trọng.”

Hoa Doanh Vũ chẳng buồn để ý câu trả lời kia, lập tức xé bỏ quần áo xung quanh miệng vết thương, thương một ít được lên rồi băng bó lại. Ly Uyên nhìn hắn mà lòng nổi lên đau xót, ngày thường Hoa Doanh Vũ được mình yêu chiều thành quen, hắn chưa bao giờ chiều cổ ai, ngay cả những tháng ngày hai người thân nhau, hắn cũng chưa từng vì mình mà làm chuyện này, không ngờ giờ đây lại vì Sở Thiên Tầm mà thoạ được, mà quan tâm săn sóc. Ly Uyên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể vung kiếm giết chết tên tiểu tử kia.

“Không có ai đuổi theo?” Hoa Doanh Vũ làm ra vẻ băng quơ hỏi, vẫn tiếp tục chăm chú băng bó. Nơi cổ tay không được y phục che phủ, để lộ ra dấu răng rất sâu, vết thương này chính là hai ngày trước, mình đã lưu lại cho người kia, có vẻ như không hề được thoa thuốc, huyết nhục mơ hồ, sau này nhất định sẽ để lại sẹo. Yết hầu nghẹn ngào, hần giả vờ lơ đãng. Lúc này, ngồi sát cạnh nhau như vậy, một khi ra tay, Ly Uyên chắc chắn sẽ không có cơ hội thoát thân.

“Không sao chứ.” Tiểu tử ngốc cúi đầu cười: “Ta mang người rời đi, sau này ta sẽ chiếu cố người.....” Gương mặt thiếu niên đỏ bừng, giống như thật sự thẹn thùng.

“Không cần.”

“À?” Nghi hoặc quay đầu đi, bỗng “Á.....” Thống khổ hét thảm một tiếng.

Chỉ trong nháy mắt, chủ thủ gần như đã cắm sâu vào tim Ly Uyên. Hoa Doanh Vũ đứng lên lùi về sau hai bước, trợn mắt nhìn.

“Người.....” Thống khổ ôm ngực nói không ra lời, nhát dao này có thể nói là trí mạng

Hoa Doanh Vũ lạnh lùng cười: “Ly Uyên, người đừng hòng giả trò với ta lần nữa, người thần thông quảng đại, một dao này không lấy nổi mạng người, nhưng Hoa Doanh Vũ ta thề, ngày ta trở lại vô lâm, đó cũng chính là ngày người nợ máu phải trả bằng máu.”

Ly Uyên ôm vết thương chết lặng một bên, đột nhiên cuồng tiếu, trong lòng không hề có chút hờn giận nào, ngược lại còn vô cùng cao hứng, cao hứng đến không thể thốt nên lời, Doanh Vũ, Doanh Vũ của ta cứ nhiên có thể nhận ra ta, quả nhiên vị trí của ta trong lòng hắn rất đặc biệt.

Tát một cái vào mặt Ly Uyên, khuôn mặt Hoa Doanh Vũ giận đến vặn vẹo: “Người cười cái gì? Ta cho người biết, người nhất định phải chết, ta muốn người chết! Không, ta sẽ không cho người chết dễ dàng, ta bắt người phải sống đau khổ đến chết, ha ha ha.”

Hoa Doanh Vũ tiến lên từng bước, dùng móng cửa đứt đầu ngón tay, một giọt máu từ trên không trung chảy xuống, chạm vào bờ môi Ly Uyên, liền nở rộ như một đóa hồng mai tuyệt sắc. Ly Uyên chìa đầu lưỡi liếm môi, khoe miệng vẽ nên một đường cong, Doanh Vũ hần sợ độc Hoa Túy trong người ta phát tác, cho nên mới giải độc cho ta sao? Thật sự đáng yêu, một người đáng yêu, bướng bỉnh như thế làm sao ta nỡ buông tay.

Hoa Doanh Vũ nghiêng răng rống to: “Không cho phép người cười, ta biết người muốn giải được của Hoa Túy, cho nên mấy ngày nay người mới đối đãi với ta tốt như xưa..... Như thế ôn nhu.....” Hốc mắt đột nhiên lại đỏ lên, lập tức rống lớn hơn: “Ta cho người giải được... cho người.... ta đối với người chỉ còn lại hận và hận... những gì người thiếu ta hôm nay, ngày khác ta bắt người trả giá gấp bội.”

Ly Uyên vẫn mỉm cười, cười đến thập phần vui sướng, y càng cười thì Hoa Doanh Vũ càng thống hận. Giận dữ hét: “Người cười cái gì? Tại sao không nói lời nào, người nói cho ta!”

Ly Uyên nhìn hần đầy trù ẻo, sống mắt lưu chuyển, nhu tình như nước. Cúi đầu thật sâu nói: “Lên đường cẩn thận, có chuyện cũng không nên cậy mạnh, người rất xinh đẹp, ta chỉ sợ người bị tổn thương..... Người nhớ phải bảo trọng.”

Hoa Doanh Vũ tức giận đến muốn giơ chân đạp nam nhân một phát, đã là lúc nào còn đối với hắn nói những lời này. Hét lớn một tiếng: “Câm miệng!!!!” Hần xoay người bỏ đi, cũng chẳng thêm ngoảnh đầu lại.

Nhìn bóng lưng Doanh Vũ rời đi, Ly Uyên thỏa mãn tươi cười, Doanh Vũ hần thật sự rất thích ta, thật sự đáng yêu, hần cứ mãi đáng yêu như vậy, làm sao ta nỡ buông tay, cho dù phải đuổi đến chân trời góc biển, cũng muốn đuổi theo ôm hắn vào lòng.

Một ngày nào đó, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, khi ấy...ta và người sẽ yêu nhau một lần nữa...được không?

Hoa Doanh Vũ! Ly Uyên ta tuyệt đối không buông tay!

Thượng bộ hoàn

Chu Du đánh Hoàng Cái:

Trong trận Xích Bích. Tôn Quyền phong Chu Du làm đại đô đốc chống quân Tào Tháo. Chu Du sử dụng liên hoàn kế chống lại Tào Tháo, trong đó phải tìm người trá hàng đốt chiến thuyền Tào Tháo. Hoàng Cái liền nhận nhiệm vụ đó. Trong tác phẩm Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung thì Hoàng Cái đã để Chu Du đánh 50 roi đến thịt nát, máu vàng rồi ông nhờ Trương Cán đem hàng thư đến Tào Tháo, Tào Tháo tin lời và khi Hoàng Cái đến trá hàng giả vờ là đi tải lương nhưng trong khoang thuyền chứa đầy chất dẫn hỏa. Khi thuyền đến gần thủy trại Tào Tháo thì Hoàng Cái phóng hỏa đốt cháy chiến thuyền Tào Tháo rồi định kéo đi giết Tào Tháo nhưng bị Trương Liêu bắn 1 mũi tên té xuống nước may nhờ có Hàn Đương cứu thoát chết.

Trung bộ

10. Chương 8

Cắn chặt môi dưới, nén xuống những giọt lệ đang chực chờ tuôn rơi, Hoa Doanh Vũ đi về phía trước, trong lòng hần ngập tràn lo lắng, cước bộ càng lúc càng nhanh hơn, hần sợ rằng nếu cứ chần chừ do dự sẽ không thể kiếm lòng được mà quay lại xem thương thế của nam nhân nọ. Bản thân mình đã đánh mất vô công, không biết một đao kia có trúng tim hần hay không, nếu là đâm hụt....

Người đó trên ngực bị cầm trủy thủ, máu chảy đầm đìa, nhuộm đỏ cả vạt áo tuyết trắng, hần cũng không cầm máu, hần cũng không để lộ vẻ mặt thống khổ, hần chỉ nhìn mình mỉm cười, cười rạn rở vui mừng, lúc mình bỏ đi hần còn ân cần dặn dò phải cẩn thận. Rõ ràng mình đã giải độc cho hần, tại sao hần vẫn đối với mình ôn nhu, dịu dàng như thế.....thiếu chút nữa đã làm mình tưởng rằng.....tưởng rằng hần thật sự.....thíchthích mình...

Không phải, không phải, chỉ vì hần sợ sau này mình sẽ trả thù, hần sợ chết, nên mới vẫn duy trì thái độ cung tận tụy như trước! Đúng...đúng vậy, đây chính là lời giải thích thỏa đáng, hợp lý nhất. Nhưng vì sao, mỗi lần nghĩ đến điều này, tâm mình lại đau nhói đến thế, giống như bị một tảng đá đè nặng, giống như bức rút khó chịu...?

Hoa Doanh Vũ ôm nỗi phiền muộn lên đường, hần đi mãi, đi mãi nhưng bóng hình nam nhân ấy vẫn cứ quanh quẩn trong tâm trí, muốn đuổi cũng không đuổi được.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bụng sôi ùng ục, mảy liễu khê cau lại, hần cắn môi nghiêng đầu, trong lòng thật sự buồn bực. Hoa Doanh Vũ – hần chưa bao giờ phải chịu đói, chịu khát, chưa bao giờ phải tự mình đi bộ một quãng đường xa thế này. Con người kiêu ngạo bốc đồng, con người tự cao tự đại không bao giờ cúi đầu khuất phục một ai, giờ đây cũng phải đối mặt với những vấn đề tầm thường nhất trong chốn nhân sinh. Hần nhìn thấy một quán trà nhỏ cách mình khoảng mười thước, bỗng dưng hốc mắt lại âm ỉ ẩm ướt, nhớ đến khi xưa, hần có bao giờ thèm để mắt đến những nơi tồi tệ này, hần muốn ăn gì đều do Ly

Nguyên hết thủy chuẩn bị, đều là những thứ hần thích nhất...

Nghĩ đến Ly Nguyên trong lòng lại cảm thấy phần hận, bất giác hần cắn chặt môi dưới, vì cơn đau truyền đến, hần mới theo phản xạ mà nhả ra, nhưng trong miệng vẫn xộc lên mùi máu tươi nồng đậm.

Xoa xoa cái bụng rỗng tuếch, bộ dáng trông thật đáng thương.

Từ đằng xa, tiểu nhị của quán trà đã trông thấy hần, nhìn sơ qua liền choáng váng đầu óc, người nọ là yêu quái chăng? Trên thế gian này cũng có người kiêu mị đến thế? Sắc mặt tuy hơi tái nhợt, nhưng nhờ vậy càng tôn lên bờ môi đỏ mọng, kéo lên trên là cái mũi xinh xắn tinh xảo cùng đôi mắt hoa đào xinh đẹp, khoảng cách khá xa nên không thấy rõ lắm, nếu đến thật gần chắc sẽ bị đôi mị nhân kia câu mất linh hồn quá! Mái tóc tiểu mỹ nhân có chút rối loạn được vén tạt ra phía sau vành tai, hững hờ buông thả xuống bên hông, bàn tay nhỏ bé đang sờ sờ cái bụng, biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục, nhìn thật đáng yêu.

Còn chần chừ gì nữa? Dù có chờ đến trăm năm sau thì cái loại chuyện anh hùng ‘giúp’ mỹ nhân cũng chả đến phiên người làm, ngay tức khắc gã liền dùng giấy dầu bọc lại hai cái bánh bao, tung tăng chạy đến cạnh mỹ nhân, ra sức lấy lòng: “Cô nương đói bụng không? Nhìn bộ dáng chật vật của nàng hần là xuất môn

quên mang theo tiền rồi, nhưng không sao, nàg cầm lấy ăn đi.” Dứt lời liền mang bánh bao thịt đưa đến, còn đôi mắt thì không ngừng ngắm tới ngắm lui toàn thân Hoa Doanh Vũ

Hoa Doanh Vũ kinh ngạc, đời nào hấn chịu nhận đồ bố thí, còn chưa kịp suy xét tình cảnh hiện giờ của bản thân thì đã theo phản xạ vung tay ném đi mấy cái bánh bao, tức giận mắng chửi: “Mất người mù rồi hả, Bồn giáo chủ giống nữ nhân chỗ nào, ta không cần người bố thí, người cút cho ta, coi chừng ta giết chết người.”

Mặc dù đã mất hết võ công, tính khí vẫn không thay đổi, hờ ra là chém chém giết giết giết, dung nhan vì tức giận nên đỏ ửng cả lên. Tiểu nhị vẫn còn đang sửng sốt, chưa kịp sinh khí thì đã cả kinh đến mức á khẩu. Vừa rồi chỉ là từ xa ngắm nhìn đã cảm thấy người này xinh đẹp xuất trần, hiện tại đứng gần càng thấy hấn đẹp đến nỗi không thốt ra lời. Khuôn mặt hấn vốn đã cực kỳ diễm lệ, vậy mà giờ đây vì điểm xuyên thêm một tầng nộ khí lại trở nên yêu mị không gì sánh kịp.

Hoa Doanh Vũ nhìn thấy cái gã kia đứng ngây ngốc cười ngu, nước miếng chảy dài ra đất. Hấn nhướn mày khó chịu, lùi về sau hai bước, xoay người muốn rời đi.

Điểm tiểu nhị sớm đã bị dung mạo này mê hoặc tâm hồn, đời nào chịu tránh ra, gã tiến lên muốn níu kéo mỹ nhân. Hoa Doanh Vũ nhanh tay lẹ mắt, nghiêng người tránh được, giận dữ: “Người muốn làm gì?”

Điểm tiểu nhị nuốt một ngụm nước bọt: “Không thích bánh bao, ta sẽ mua những món khác cho người, thịt bò, trạng nguyên hồng? Người muốn cái gì sẽ có cái đó! Người hãy..... Người hãy.....” Thật sự thì cái gã này không biết bản thân đang làm gì, cũng không biết mình đang nói cái gì, gã chỉ biết tiểu mỹ nhân trước mặt thật xinh đẹp, luyến tiếc rời khỏi hấn, chỉ muốn thân cận hấn.

Nghe xong, Hoa Doanh Vũ lóe lên ánh mắt nguy hiểm, tuy rằng hấn đã mất võ công, nhưng điều đó không có nghĩa là hấn trở thành phế nhân, muốn giết một tên tiểu nhị nhỏ nhoi dễ như trở bàn tay. Lùi về sau hai bước, trong tay giấu sẵn ngân châm, công lực và sự chính xác tuy không bằng lúc xưa nhưng để đối phó với một tên bá tánh dân dã bình thường thì quá thừa sức.

Đương lúc chuẩn bị ra tay, Hoa Doanh Vũ bỗng thấy đầu óc quay cuồng,ảo đảo té lăn ra đất. Hấn không ngất mới là lạ, hôm trước mới bị tán công, tiếp theo lại bị Ly Uyên làm cho thương tâm, rồi cứ như thế mà bỏ đi, đi đến mệt lả và đói khát. Hấn vốn được nuông chiều từ bé, quen sống an nhàn, làm sao chịu nổi khổ cực. Nếu không phải bản tính hấn quật cường thì chắc gì đã chống đỡ nổi đến tận bây giờ. Phút chốc kích động đã khiến hấn suy sụp rơi vào trạng thái hôn mê.

Ngân châm vì thế mà bắn trật, còn hấn cũng ngã về phía sau, bất tỉnh.

Lúc này, cái tên tiểu nhị kia mới kịp hoàn hồn. Nhưng khi đầu óc gã mới vừa thanh tỉnh lại thì ngay lập tức đã trở nên hồ đồ, bởi vì bỗng nhiên gã nảy ra ý định muốn mang nữ tử xinh đẹp tuyệt trần này về làm nương tử.

Gã liếm liếm môi một cách vô cùng hạ lưu, y như tên trộm đang làm điều tội lỗi, gã cúi người muốn ôm lấy tiểu mỹ nhân. Ai cha cha, cái eo thon nhỏ này không biết khi chạm vào sẽ có tư vị gì nhỉ?

Ngay lúc đôi bàn tay dơ bẩn kia sắp sửa đụng đến ngọc thể của Hoa Doanh Vũ, một trận cuồng phong xẹt qua, không hề nương tình mà phé đi một cánh tay của gã, nhất thời làm gã đau đến mất địa hoa nha, thân mình gã cuộn tròn, không ngừng lăn lộn, giãy giụa trên mặt đất.

(mất địa hoa nha: răng rơi đầy đất => nghe thật thô bỉ, tiếng việt mình là môi – răng lặn lộn phải k ta?____?)

Mã xa dần dần đến gần, con ngựa hí vang một tiếng liền dừng lại, tiếp theo có một đôi tay bạch ngọc tinh tế vén rèm lên, hiện ra một thân xiêm y hoa lệ. Nam tử tạo nhã chậm rãi bước xuống xe, bộ dạng thập phần tuấn mỹ, bên khóe miệng còn gợn lên một nụ cười bí hiểm.

Hấn bước đến gần ôm ngang lấy Hoa Doanh Vũ, rồi xoay người rời đi. Tiểu thư đồng bên cạnh hấn thoáng nhìn qua, nhin không được đành lên tiếng: “Thiếu gia, cô nương này trông thật là đẹp.” Đôi mắt lóe lên ánh nhìn ngạc nhiên.

Quân Hàn Tâm ôm Hoa Doanh Vũ vào xe ngựa, vừa cười vừa dùng chiếc quạt gỗ nhẹ vào đầu thiếu niên: “Thư Nghiễn, hấn là một công tử, nếu người còn muốn sống thì hãy tránh xa hấn một chút. Lỡ xảy ra chuyện gì,

thiếu gia ta cũng không bảo vệ được người a.” Thanh âm vô cùng dịu dàng, ngọt ngào làm rung động lòng người.

Thư Nghiễn sờ sờ đầu, có cái hiểu cái không, đành cười cười gật đầu.

Hoa Doanh Vũ đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị mùi thơm hấp dẫn của thức ăn đánh thức. Mở to mắt liền phát hiện bản thân đang ở một gian phòng trong khách ***, nhìn lên bỗng thấy một nam tử xa lạ, thấy hần tỉnh lập tức đi tới, ân cần hỏi han: “Người tỉnh? Có đói bụng không? Ta đã cho hạ nhân làm một chút thức ăn, người ăn trước một chút đi.” thanh âm nam tử rất ôn nhu, trong đôi mắt đều mang theo ý cười.

Hoa Doanh Vũ làm mặt lạnh hỏi ngược: “Người là ai?”

“Tại hạ thất lễ, tại hạ Quân Hàn Tâm, là một thương nhân, lúc tình cờ đi ngang qua ngoài thành thì gặp người đang ngất xỉu nằm trên mặt đất, liền đem người về đây.” Quân Hàn Tâm nói chuyện có chút lễ phép, tao nhã rất có phong thái của một chính nhân quân tử.

Tính khí dễ cáu giận của Hoa Doanh Vũ làm sao có thể trong một sớm một chiều mà sửa đổi được, cho nên lời mở đầu của hắn hết sức băng lãnh: “Người muốn gì? Ta.....Khụ khụ.....Doanh Ca ta không muốn nợ ân tình của ai hết” Hoa Doanh Vũ vốn thù dai, giận lâu, đoán chắc Ly Uyên sẽ tìm hắn, cũng đoán được bọn người Bạch đạo mà nhìn thấy hắn sẽ hận đến nỗi muốn lột da, xẻo thịt, vì vậy mới âm thầm sửa lại tên. Ngẩng đầu lên quan sát nam nhân, thấy đối phương không có phản ứng gì đặc biệt, hắn mới yên tâm một chút.

Quân Hàn Tâm điềm nhiên cười: “Tứ hải giai huynh đệ, có thể gặp được huynh đài đó là duyên phận, lại nói Quân mỗ cũng không thiếu thứ gì, hay bây giờ chúng ta kết giao bằng hữu đi, không cần phải câu nệ ân nghĩa làm gì”.

Hoa Doanh Vũ làm sao thèm nghe Quân Hàn Tâm lời nhai vớ vẩn, cười lạnh một tiếng liền muốn xuống giường rời đi, bước được hai bước bỗng cảm thấy lo âu. Hắn vốn dự định đi Miêu Cương tìm một người trợ giúp bản thân khôi phục công lực, nhưng hiện tại trên người không có đồng nào, và nếu bị ngoại nhân nhận ra thì chỉ có một con đường chết, trầm ngâm một lát hắn xoay người lại.

Mị nhãn khẽ nhú, đẹp đến nỗi có thể câu hồn đoạt phách của bất kỳ ai, ngay đến Quân Hàn Tâm cũng nhất thời thất thần ngây ngẩn. Hoa Doanh Vũ dùng tốc độ nhanh nhất, ra tay nắm chặt khớp hàm của nam nhân, nhét vào miệng y một viên thuốc, viên thuốc vừa vào miệng liền lập tức tan chảy, ngay đến cơ hội nhổ ra cũng không có.

Quân Hàn Tâm sửng sốt, mày kiếm anh tuấn nhăn lại, nén xuống cơn giận hỏi: “Người cho ta ăn cái gì?”

Hoa Doanh Vũ cười rạng rỡ, đến bên giường ngồi xuống, liếc y một cái, khẽ mỉm cười nói: “Đương nhiên là độc được a.” (Doanh Doanh anh thật kute ^0^)/

“Người!” Quân Hàn Tâm vốn định tức giận, nhưng do được giáo dưỡng cực kỳ tốt nên y chỉ dùng ngữ khí châm chọc thản nhiên nói: “Uống cho Quân Hàn Tâm ta xem người như bằng hữu, người lại thừa lúc ta vô ý mà làm chuyện ám muội.” Y hừ cười một tiếng, biểu cảm vô cùng khinh thường.

Hoa Doanh Vũ âm thầm bực bội trong lòng, nếu là lúc trước, làm sao đến phiên nam nhân kia giở giọng mỉa mai...Nhưng tình thế hiện giờ không còn như xưa, võ công mất, giáo phái cũng mất...Hoa Doanh Vũ đành nhẫn nhịn cơn giận, nhoen miệng cười: “Thuốc này không hại thân, chỉ cần đến ngày mười lăm mỗi tháng uống giải được của ta thì sẽ vô sự, ngoài ra nó còn có công dụng cường thân kiện thể. Chỉ cần người đưa ta đến Miêu Cương, ta liền giải hết độc cho người. Người xem..... Được không?” Trong lời nói chẳng hề giống một câu hỏi chờ đợi sự chấp thuận, mà là ngữ khí đe dọa, bắt người khác phải răm rắp nghe theo.

Trong lòng Quân Hàn Tâm tràn đầy phẫn nộ, nhìn nửa ngày cuối cùng đành phất tay áo hướng cửa ly khai, Hoa Doanh Vũ đặc ý cho rằng nam nhân đã ngầm ưng thuận. Hắn cũng chẳng thèm để tâm đến biểu tình bất mãn người lạ mặt kia làm gì, hắn còn phải tiếp tục tính toán kế hoạch sau này, muốn đến được Miêu Cương phải mất không ít công sức a.

Khi Quân Hàn Tâm bước ra khỏi cửa không phải là bộ dáng tràn đầy tức giận mà là thần thái vui vẻ, trên dung mạo anh tuấn còn phảng phất ý cười, trong lòng cảm thấy thích thú vì đã đạt được mục đích.

Cước bộ hần bỗng nhiên nhanh hơn, đi đến một gian phòng cách đó không xa lắm, tiêu sái đẩy cửa ra, dáng vẻ bình thản như chưa từng có việc gì phát sinh. Vừa vào cửa thì tiêu ý trên mặt càng đậm, từ phía sau, Quân Hàn Tâm tiến đến ôm choàng lấy thiếu niên đang ngồi trong phòng vào lòng, biểu tình tràn ngập vui sướng.

Thiếu niên chậm rãi xoay người, vung tay lên liền đánh một quyền, Quân Hàn Tâm bị đau, bèn xoa xoa ***g ngực, không hề chấp nhất mà chăm chú ngắm nhìn thiếu niên bướng bỉnh đáng yêu trước mặt.

Thiếu niên hì hì cười: “Còn dám như thế nữa, ta đánh chết ngươi!” tròng mắt hung hãn, thiếu niên hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống, tự rót cho mình một chén trà bắt đầu nhấm nháp.

Quân Hàn Tâm đã sớm quen với những biểu tình bốc đồng ấy, làm sao mà tức giận cho được, trên dung mạo vẫn giữ nguyên nét cười, ra sức lấy lòng thiếu niên: “Bất quá ta chỉ bế ngươi có một chút hà, sao lại tức giận đến thế. Đạo này có chuyện gì không? Đã lâu không gặp ngươi, thiệt là nhớ ngươi muốn chết.” Vừa nói hần vừa tranh thủ vuốt ve mái tóc của thiếu niên, đôi mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

Thiếu niên cười hì hì: “Quân Hàn Tâm, ngươi bớt bắt chước ta đóng kịch đi, giả bộ thâm tình như thế cho ai xem a, ta nhắc nhở ngươi, khi lên đường thì cách xa đại tẩu của ta ra một chút, đừng có để lộ cái bộ dáng hạ lưu dễ tiện người người căm ghét” Thiếu niên nói xong thì cười nhạt khinh thường.

Quân Hàn Tâm nhìn bộ dáng khó chịu của Ly Tán, trong lòng thập phần vui vẻ không nói nên lời, tủm tỉm cười hỏi: “Sao thế, ngươi sợ ta để ý tẩu tử ngươi, cho nên mới ghen tị?”

Khóe miệng Ly Tán thoáng giật, từ khi quen biết nam nhân này thì chính là như vậy, hần chưa từng nói một câu nào đứng đắn, hử một tí là buông lời trêu chọc. Mặc dù bản thân mình đối với những lời này của hần nghe riết thành quen, nhưng nghe đi nghe lại nhiều năm, bất quá cũng cảm thấy chói tai.

Hôm nay, sau khi Ly Uyên cùng Hoa Doanh Vũ bỏ đi không bao lâu, Ly Tán liền nhận được tín hiệu của ca ca, vội vàng đuổi đến thì thấy đại ca đã hôn mê, kỳ quái một điều là dù đã bất tỉnh nhưng khóe miệng của đại ca vẫn còn động lại nụ cười mãn nguyện, Ly Tán nhất thời cảm thấy choáng váng, sững sờ nghĩ đến có lẽ nào tình huống này gọi là hồi quang phản chiếu * chẳng?

Hồi quang phản chiếu: hiện tượng người đang hấp hối đột nhiên tỉnh táo minh mẫn trở lại (chỉ trong một thời gian ngắnsau đó là die – cảm ơn bạn bluebell08 đã giúp đỡ XD)

Sau khi Ly Uyên tỉnh lại thì không thể xuống giường, trong lòng hần vô cùng lo lắng cho Hoa Doanh Vũ, vốn dĩ người kia quen được nuông chiều làm sao có thể nếm trải nỗi cơ cực, mặc dù hần đã làm cho Doanh Vũ thương tâm nhưng hần vẫn không muốn Vũ nhĩ ở bên ngoài chịu khổ, thế là Ly Uyên lập tức tìm tới Quân Hàn Tâm và Ly Tán, yêu cầu bọn họ phải bảo vệ tốt phụ nhân của mình.

Ly Tán căn bản không muốn cùng với Quân Hàn Tâm hợp tác, nhưng thấy Ly Uyên một thân mang bệnh (tương tử?) cùng bộ dáng lo lắng, đành phải cắn răng chấp nhận, tránh làm cho đại ca thất vọng. Vì thế hai người đã lập tức lên ngựa, chạy không ngừng nghỉ đến đây, may mắn thay, Hoa Doanh Vũ đi khá chậm nên bọn họ vừa kịp lúc vượt qua đón đầu hần.

Ly Tán vốn chẳng ưa cái gã miệng lưỡi dẻo quẹo trước mặt mình, cộng với việc phải nghe mấy lời trêu chọc của hần thì trong lòng càng thêm tích tụ, nhíu mày nhìn hần cười cười: “Nếu ngươi cảm thấy là ta đang ghen, thì ngươi có thể tiếp tục thử xem, đợi đến khi thương thế của đại ca ta bình phục, ngươi chắc chắn là kẻ đầu tiên bị y cầm dao chém chết”.

Do Quân Hàn Tâm chỉ có ý đùa giỡn một chút, nên cũng không muốn cùng Ly Tán tranh cãi, bèn lập tức lấy lòng nói: “ Là ta lỡ lời, bất quá ngươi đã sớm biết tâm ý của ta rồi còn gì. Hôm nay, ta bị Hoa Doanh Vũ bức uống Hoa Túy, ngươi coi như là tội nghiệp ta đi, đừng có giận nữa mà”. Vừa nói vừa lắc lắc bờ vai của thiếu niên cười ngọt ngào.

Ly Tán cười hì hì: “Biết vậy thì tốt, nếu ngươi dám chọc đại tẩu ta sinh khí, thì bị độc phát mà chết cũng đáng kiếp, để ngươi khỏi xuất hiện trước mặt ta nữa, khi đó ta sẽ tìm người khác thay ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ngươi nghĩ được không?” Thiếu niên mặt tươi như hoa cao hứng đáp lại, lộ ra tiểu nha trắng trắng xinh xinh.

Quả nhiên Quân Hàn Tâm rét lạnh, nhưng hần cũng không tức giận, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Ly Tán cảm thấy thật nhàm chán, nhếch miệng liếc Quân Hàn Tâm một cái nói khẽ: “Hoa Doanh Vũ tâm cao khí ngạo, trong lòng kín đáo, người cẩn thận đừng để lộ sơ hở.”

Quân Hàn Tâm cong lên khoe môi: “Hoa Doanh Vũ đang suy tính điều gì thì ta không quản, nhưng nếu đã là nhiệm vụ Vương gia giao phó, ta tuyệt đối sẽ hoàn thành tốt, chắc chắn đưa hắc đến Miêu Cương an toàn.”

“Miêu Cương?” Ly Tán kinh hãi, “Hắc đến đó làm gì?”

Quân Hàn Tâm xua tay: “Làm sao ta dám hỏi nhiều, sẽ bị hắc nghi ngờ. Bất quá cổ thuật ở Miêu Cương vô cùng kỳ lạ, cũng giống như võ công của võ lâm Trung Nguyên thâm sâu khó lường, có thể Hoa Doanh Vũ muốn tìm vật gì đó để giúp hắc khôi phục võ công.”

Ly Tán cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, thản nhiên nói: “Người nói cũng có lý, trước tiên người cứ hạo hạo theo sát hắc, nếu có động tĩnh gì ta sẽ xin chỉ thị của đại ca rồi nói sau. Miêu Cương không thuộc sự quản lý của Trung Nguyên, đến nơi đó người nên cẩn thận một chút, đừng để đại tẩu của ta bị thương là được.”

Quân Hàn Tâm bật cười: “Tiểu tử người một câu đại tẩu, hai câu cũng đại tẩu, nghe thập phần dẹt dàng nha.”

Ly Tán nhú mày, cười hì hì: “Đương nhiên, Hoa Doanh Vũ diễm lệ như vậy, cực kỳ xứng đôi với ca ca của ta, người mà biết cái gì, ca ca ta rất thích ta gọi phu nhân hắc hai tiếng “tẩu tử” a.”

Quân Hàn Tâm nhếch môi không trả lời, còn Ly Tán thì ngược lại, tròng mắt liếc hắc một cái sắc lém: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau trở về chăm sóc cho đại tẩu của ta, cẩn thận đừng để ngoại nhân phát hiện.”

Quân Hàn Tâm lẩm bẩm, cố ý phát ra thanh âm: “Huynh đệ các người rõ ràng đều là Vương gia, vậy mà ở trước mặt Hoa Doanh Vũ đều ngoan ngoãn làm ra cái bộ dạng như một tính nô”. Xếp lại chiếc quạt, hừ cười một tiếng liền đi ra ngoài, ngay sau đó, một chén trà bỗng bay ra đập vào cánh cửa phòng vừa khép lại, vỡ tung tóe trên mặt đất...

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, Miêu Cương càng ngày càng gần, thân thể Hoa Doanh Vũ cũng đã dần dần khá hơn. Mặc dù Quân Hàn Tâm được Ly Uyên phái đến chiếu cố Hoa Doanh Vũ, ngoài mặt làm ra vẻ là một thương nhân vô hại không biết võ công, hơn nữa lại bị Hoa Doanh Vũ hạ được, rõ ràng một đời phong lưu đại hiệp vậy mà hiện tại trông thật thê thảm, y phải cố gắng giả vờ khiếp đảm cùng sợ hãi Hoa Doanh Vũ, hình tượng hoa hoa công tử của y bị tổn hại thật nghiêm trọng nha.

Càng tiếp cận Miêu Cương phong thổ càng bất đồng, dọc theo đường đi, trong lòng Quân Hàn Tâm rối rắm vô cùng, đối với Hoa Doanh Vũ vừa không được quá ân cần, càng không thể tùy tiện, đúng là tiến thoái lưỡng nan mà.

Còn một ngày đường nữa là đến Miêu Cương, trời đã về chiều, ba người bèn tìm một khách *** nghỉ ngơi. Hoa Doanh Vũ đội một cái mũ lớn che khuất gương mặt, nhưng thân hình phiêu dật vẫn khiến cho mọi người xung quanh chú ý, không biết người kia mà bỏ mũ ra sẽ có một dung mạo tuấn tú đến nhường nào.

“Các người biết tin gì chưa, minh chủ võ lâm Liễu Thanh Phong mất tích rồi”. Đang chuẩn bị lên lầu, lại nghe thấy có mấy gã nhân sĩ võ lâm quay quanh một cái bàn tán gẫu.

Hoa Doanh Vũ dừng lại cước bộ, nhẹ nhàng nhìn Quân Hàn Tâm nói: “Chúng ta ở dưới lầu dùng bữa tối.” Dứt lời liền chọn một cái bàn ngồi xuống, đưa lưng về phía mấy gã kia, nhưng lực chú ý thì hoàn toàn tập trung tới nơi đó.

Quân Hàn Tâm thoảng nhìn hai gã giang hồ, ngẫm nghĩ một hồi rồi ngồi xuống.

Chỉ nghe thấy hai gã đó tiếp tục nói: “Chuyện đó xảy ra hồi nào vậy?”

“Nghe đồn sau khi Hoa Ảnh Giáo bị tấn công, thì không còn một ai. Hắc hắc, ta còn nghe được một chuyện cực kỳ bí hiểm mà người nhất định không biết”

“Hừ, người nói nhanh đi”

“Người đừng vội a, để ta chậm rãi kể người nghe nà.” Gã đó tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Nghe nói Hoa Doanh Vũ chạy thoát ra ngoài, nhưng hần lại ghi hận trong lòng, cho nên mới bắt giữ Liễu Thanh Phong, chỉ sợ Liễu Thanh Phong giờ này đã không còn tánh mạng nữa rồi”

“Liễu minh chủ là nhân tài kiệt xuất của võ lâm, Hoa Doanh Vũ kia tuổi còn trẻ làm sao có thể sánh bằng ngài, ta không tin hần dễ dàng bắt được Liễu minh chủ như vậy”

“Này, người đúng là ngốc mà, Hoa Doanh Vũ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, yêu kiều diễm lệ không ai bì kịp, ta đoán chắc Liễu minh chủ cũng chẳng phải là Liễu Hạ Huệ*, chỉ cần Hoa Doanh Vũ ngoắc ngoắc ngón tay liền mất hồn chạy theo hần, nếu không thì làm sao hần có thể từ chỗ bát Vương gia trốn thoát chứ”.

Hoa Doanh Vũ nắm tay thành nắm, trong lòng đã muốn sinh khí, lữ người này dám ở sau lưng hần chỉ trở xuyên tạc, bàn tay lại càng thêm xiết chặt, vì chính mình còn có chuyện quan trọng, nên bây giờ không thể làm bại lộ thân phận, cuối cùng đành phải nhẫn nhịn cơn giận. Lập tức đứng lên, đập tay xuống bàn rồi đi lên lầu.

Vào phòng, Quân Hàn Tâm kính hần một chén rượu cười cười: “Doanh Ca công tử, ngày mai đã đến Miêu Cương, thỉnh công tử giờ cao đánh khẽ một chút, đem giải được ban cho ta.”

Hoa Doanh Vũ thản nhiên liếc nhìn hần một cái: “Nói nhảm cái gì đó, còn sợ ta lừa người sao? Cút ra ngoài cho ta.”

Quân Hàn Tâm mấp máy môi định nói tiếp, lúc sau đành ngượng ngùng bỏ đi, trong lòng nghĩ đến bát Vương gia, không biết đầu óc y có bị trục trặc chỗ nào không mà cứ đối với cái người hống hách kiêu ngạo kia một lòng chung tình.

Người vừa đi khỏi, Hoa Doanh Vũ liền phẫn hận đá ngã lăm gế. Khuôn mặt xinh đẹp vì thống khổ mà trở nên vằn vẹo, đã nhiều ngày cưỡi ngựa chạy đi không ngừng nghỉ, thể nhưng lòng hần vẫn rối loạn, cứ tưởng rằng khi ly khai người kia thật xa sẽ không nghĩ đến y nữa, rốt cuộc hình bóng y vẫn cứ mãi xuất hiện trong tâm trí. Hôm nay, ở dưới lầu nghe đám người nhàn thoai nhắc đến trận giao tranh giữa Hoa Ảnh Giáo ngày đó, ca ngợi Ly Uyên tài trí, mưu lược như thế nào mà bắt được Hoa Doanh Vũ, trong lòng hần chợt cảm thấy khó chịu như bị trích huyết.

(trích huyết: lấy máu, đổ máu, xuất huyết,...)

Võ công không còn, nhưng Hoa Doanh Vũ vẫn luôn luôn đề cao cảnh giác, đột nhiên, một cây ngân châm từ ngoài cửa sổ bay xuống qua, ghim một tờ giấy lên vách tường. Trên đó viết:

Giờ tỵ, ngoài thành ba dặm, gặp tại rừng trúc.

Phong Tuyết Nguyệt

Hoa Doanh Vũ kinh ngạc, cầm tờ giấy trên tay, biểu tình phức tạp. Hần đến Miêu Cương vốn là muốn tìm Phong Tuyết Nguyệt, nhưng hiện tại, người kia lại không mời mà đến làm cho hần thập phần nghi hoặc.

Nửa đêm, Hoa Doanh Vũ y hẹn đến chỗ phò ước, quả nhiên trong rừng gặp được nam tử tóc bạc vằn bạch y, thoát nhìn thật không thể nào đoán biết được tuổi của người nọ, y đang khoanh tay nhân nhả đứng chờ, trên mặt biểu cảm thần bí. Khi trông thấy Hoa Doanh Vũ, khóe miệng y bỗng giương lên, trong nháy mắt cả người rạng rỡ phấn chấn, hệt như một thiếu niên mười mấy tuổi.

“Doanh Vũ.” Phong Tuyết Nguyệt tiến lên hai bước định đến trước mặt Hoa Doanh Vũ, gấp lại cổ nhân, trên dung nhan tràn đầy vui mừng.

Hoa Doanh Vũ kính đáo quan sát y, cúi đầu thở dài: “Quả nhiên là người..... Ta còn tưởng rằng..... tưởng rằng.....” Hoa Doanh Vũ hận không thể tự tát mình một cái, Phong Tuyết Nguyệt vốn chẳng có nhiều người biết, thể nhưng mình lại còn nghĩ đó là quý khách của Ly Uyên. Mặc dù đã lường trước tình huống xấu nhất có thể xảy ra, song bản thân vẫn đến đúng hẹn, khi gặp được Phong Tuyết Nguyệt, biết rằng chính mình đã đoán sai vậy mà chẳng hề cảm thấy hờn giận, thật hận không thể một tay đánh tỉnh bản thân. Đối với Ly Uyên mình chẳng còn chút giá trị lợi dụng nào nữa, y sẽ không bao giờ còn đối với mình ôn nhu dịu dàng, thời điểm gặp lại sẽ là tình thế nếu người không chết thì ta vong.

Trong lòng loạn vẫn là loạn, bồn chồn như có lửa đốt, khiến Hoa Doanh Vũ luống cuống không biết làm thế nào cho phải.

Phong Tuyết Nguyệt nghi hoặc hỏi: “Nghĩ đến? Nghĩ đến cái gì.....”

Hoa Doanh Vũ lầm bầm: “Không có gì.”

“Doanh Vũ, người thay đổi rồi.” Phong Tuyết Nguyệt thở dài: “Tuy trước kia người rất ngang ngược, nhưng luôn vui vẻ nói cười, cho dù có bị ai khi dễ trêu chọc vẫn luôn tiểu lý tàng đao. Còn bây giờ trông người thật ảo não đau khổ, không giống ngày xưa...”

Hoa Doanh Vũ đột nhiên nhướn miệng cười: “ Có chỗ nào không giống đâu, chẳng phải vẫn là cái bộ dạng này sao? Chỉ có người càng lớn mới càng không giống người, có chuyện gì mà tự nhiên đến tìm ta vậy?”

“Cách đây không lâu, ta nghe nói người bị bắt, ta đau lòng lắm nha” Phong Tuyết Nguyệt ở bên tai Hoa Doanh Vũ thì thầm “ Vì thế nên ta muốn đến Trung Nguyên tìm người, kết quả hai ngày trước gặp người ở trên đường”

Hoa Doanh Vũ trừng mắt liếc Phong Tuyết Nguyệt một cái: “Thế sao bây giờ người mới mò tới tìm ta?”

Sắc mặt của Phong Tuyết Nguyệt đột nhiên trở nên ngưng trọng: “Cái gã nam nhân ở bên cạnh người không phải là người thường.”

“Quân Hàn Tâm?” Hoa Doanh Vũ hơi hơi chau mày.

“Đúng vậy, vốn định đến gặp người sớm hơn, nhưng ta phát hiện ngoại trừ hắc còn có một nam nhân khác đi theo các người, tên nam nhân kia chắc chắn cùng Quân Hàn Tâm có quan hệ”.

Nam nhân? Tâm Hoa Doanh Vũ chợt rung động! Vừa phấn chấn, thì ngay lập tức lại lắc đầu thất vọng. Không có khả năng là Ly Uyên, y bị thương rất nặng, không thể đuổi kịp tốc độ của mình đâu.

Cẩn môi lắc đầu: “Ta không muốn đề cập đến chuyện này nữa, cũng không muốn biết nam nhân kia là ai, người lập tức mang ta đi Miêu Cương, giúp ta khôi phục võ công.” Trong lòng Hoa Doanh Vũ chỉ muốn trừ bỏ Ly Uyên, chẳng còn tâm tư nào mà quản thị phi đúng sai nữa, mặc kệ là ai muốn giăng bẫy, hắc cũng không muốn so đo làm gì

Phong Tuyết Nguyệt tắc tắc lắc đầu: “Ta chỉ muốn đi thăm người, cũng không có dự định giúp người nga.” Hắc khẽ cười, trừng to hai mắt lên.

Hoa Doanh Vũ cả kinh, khóe môi cong cong: “Phong được sư muốn ta lấy cái gì trao đổi?”

Phong Tuyết Nguyệt tiến đến gần cổ của Hoa Doanh Vũ, hít một hơi thật sâu: “Thơm quá, ta muốn người.”

Một bàn tay không chút lưu tình giơ lên, nhưng Phong Tuyết Nguyệt đã nhanh chóng bắt được. “ Đừng có thô lỗ như vậy, ta chỉ là một người yêu cái đẹp thôi mà”

“Người nằm mơ đi, ta sẽ không bao giờ nương thân bên nam nhân, trừ bỏ Ly.....” Run rẩy lùi về sau, hoảng hốt che lại miệng. Hoa Doanh Vũ vạn lần không ngờ chính mình lại có thể buột miệng mà nói ra cái danh tự kia. Trong lòng cảm thấy buồn bực, hắc xoay người bỏ đi.

Phong Tuyết Nguyệt lập tức đi theo, không cam tâm mà cố chấp truy vấn đến cùng: “Cái gì Ly? Người đó là nam nhân a? Nói cho ta biết đi mà, nga, tâm ta hảo đau a, ta cũng thật anh tuấn a, uy, Doanh Vũ nói chuyện với ta một chút đi, đừng làm cái bộ mặt khó coi vậy nữa.....” Nam nhân ở phía sau cứ liên tục quấy rầy, miệng mồm nói liên thanh không dứt....

**** *
**** *
**** *
**** *
**** *
**** *
**** *

Bầu không khí âm trầm đáng sợ, phảng phất như sắp xảy ra đại hỏa, có người cứ phải ở trong tình thế chờ đợi, đã chờ đến mất hết kiên nhẫn rồi.

Che đi vết thương trên ngực, biểu cảm trên mặt lạnh băng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Thân thể nam nhân đã muốn kịch liệt run rẩy, thiếu chút xíu nữa là lên cơn bạo phát ...

Khi Ly Uyên có thể xuống giường, liền vội vã đuổi theo Hoa Doanh Vũ, suốt cuộc hành trình cơ hồ đều ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhiều lần vì xe ngựa xóc nảy làm miệng vết thương vỡ ra, chảy máu đầm đìa.

Hiện tại, Quân Hàn Tâm hồi báo, Hoa Doanh Vũ mất tích.

.

Tức giận đến nổi tứ chi run rẩy. Doanh Vũ của hắn vốn quen được nuông chiều, trên giang hồ lại có quá nhiều kẻ thù, tính tình của hắn ở bên ngoài rất dễ gây phiền phức, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng không yên: “Quân Hàn Tâm, bổn vương lệnh cho ngươi phải lập tức tìm được Hoa Doanh Vũ về đây, nếu hắn xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!!!”

Quân Hàn Tâm dập đầu, ngưng trọng nói: “Thuộc hạ đã biết.”

“Cút ra ngoài.” Liều mạng nén xuống lửa giận, nhưng vẫn không thể kìm được khẩu khí tồi tệ.

Ly Tán không còn bộ dáng hi hi ha ha thường ngày nữa, đứng ở một bên ngay cả thở cũng chẳng dám thở. Cẩn thận xem kỹ sắc mặt Ly Uyên, thân mình từ từ rụt lui về sau. (edit by Leng Keng)

“Ly Tán.”

“Đại ca.....” Thiếu niên sợ hãi nhìn Ly Uyên.

Ly Uyên hít một hơi thật sâu: “Ngươi cũng đi tìm, lần này ta không trách ngươi, nhưng không có lần sau đâu.”

Ly Tán nhẹ nhàng thở ra, ở một bên ngồi xuống, nhìn Ly Uyên nhẹ giọng an ủi: “Đại ca, ngươi đừng lo lắng, đại tẩu rất giỏi hoạt..... À không, rất thông minh, nhất định sẽ không sao.”

Ly Uyên xiết chặt nắm tay: “Vạn nhất bị người ta bắt thì sao? Hắn thân đan lực bạc, làm sao chống đỡ nổi, thường ngày hắn làm việc nói chuyện luôn tùy hứng, sẽ không bao giờ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, một khi xảy ra chuyện.....” Ly Uyên thống khổ nhắm nghiền hai mắt, nói không nên lời.

Sớm biết rằng, sớm biết rằng sẽ có lúc Doanh Vũ rời khỏi ta, vậy mà lại còn thả hắn đi. Thà rằng cứ mãi giam cầm hắn cả đời, ta cũng không nguyện ý để hắn chịu thêm bất kỳ khổ cực hay thương tổn nào nữa....

“Ca, thương thế của huynh vẫn chưa lành, nghỉ ngơi trước đi” Ly Tán không biết phải an ủi ca ca thế nào, đành phải khuyên hắn sớm nghỉ ngơi.

Ngưng trọng gật đầu, xem ra là đã đáp ứng.

...

Chú thích:

Ngưng trọng: nghiêm túc

Liều Hạ Huệ: Chính nhân quân tử

Liều Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cứng, Liều Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liều Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

11. Chương 9

Chỉ mới đầu tháng sáu, thời tiết đã dần trở nên oi bức, nhưng ở nơi heo hút này, gió vẫn mơn man thổi nhẹ, con người sống rất an nhàn tự tại. Xung quanh là những cánh đồng lau sậy ngút ngàn, khi hoàng hôn

e thẹn khuất sau ngọn núi, chỉ cần xoay người là có thể thấy một nửa vàng trắng xinh đẹp treo lơ lửng ở giữa tầng trời bao la, phong cảnh thật sự tuyệt mỹ.

Ở giữa bức tranh thiên nhiên đầy màu sắc ấy, có một căn nhà nhỏ, cửa bên ngoài rộng mở, nhìn vào liền thấy ngay hai con người với hai biểu tình khác biệt nhau. Một người mở to mắt tròn tròn, mày liễu dựng thẳng, oán hận nghiêng răng ken két. Người còn lại thì nhàn nhã ngồi chống cằm, chốc chốc lại bắt chước theo vẻ mặt của đối phương, rồi một lát sau thì lè lưỡi, nhăn mặt, bộ dáng vô cùng bướng bỉnh.

“Sẽ không giúp người, sẽ không giúp người.” Một người lắc đầu, cau mày nói.

“Ta muốn khôi phục võ công!!!” Hoa Doanh Vũ tức giận hét lên.

Phong Tuyết Nguyệt ra sức bĩu môi : “Không giúp là không giúp, trừ phi người thân cận với ta một đêm.”

Hoa Doanh Vũ khẽ nhủ mày: “Tại sao cứ phải là ta?”

“Bởi vì người xinh đẹp.” Phong Tuyết Nguyệt cười đến vô cùng tự nhiên, “Lần đầu tiên của ta đương nhiên phải dành cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nếu có người đẹp hơn người, ta đây có thể sẽ không muốn người.”

Hoa Doanh Vũ hừ cười một tiếng: “Người quả thực không biết tốt xấu.” Dứt lời liền xoay người ra khỏi căn phòng nhỏ.

Phong Tuyết Nguyệt ở phía sau Hoa Doanh Vũ hô to: “Uy, đừng đi quá xa nha.”

Hoa Doanh Vũ hướng phía Bắc mà đi, khi đến chân núi thì dừng lại. Nơi này chính là mục đích khiến hấn tới Miêu Cương

Phía trước có một sơn động, bên trong có một con rắn, là Miêu Cương xà vương, chưa từng có người nào thu phục được nó. Ngày xưa, có lần Hoa Doanh Vũ ghé qua Miêu Cương, lúc đó hấn đã từng ở phía xa nhìn thoáng qua chỗ này, hiện tại hấn đang ở trước cửa động do dự...

Muốn xà vương nhận chủ thì phải chịu được nọc độc chết người của nó,...chính là...Hoa Doanh Vũ chậm rãi vươn tay xoa xoa lên khuôn mặt mình, ...chính là khuôn mặt này nhất định bị hủy....

Dù sao Ly Uyên cũng không thích ta, có dung nhan diễm lệ thì được ích lợi gì chứ, cuối cùng cũng chỉ là hoàng lương nhất mộng *

(hoàng lương nhất mộng: giấc mộng kê vàng, dùng để chỉ những mộng ảo không thể thành hiện thực)

Sau một hồi đắn đo cân nhắc, Hoa Doanh Vũ hạ quyết tâm lấy ra hỏa chiết tử* rồi đi vào bên trong sơn động.

Phía trong âm u ẩm ướt, yên ắng đến nỗi có thể nghe tiếng giọt nước mưa văng vẳng bên tai. Đi được vài bước, bỗng nhiên Hoa Doanh Vũ nhìn thấy một đôi mắt màu lục đang chăm chăm nhìn hấn.

Hoa Doanh Vũ chưa từng thấy qua sinh vật kỳ lạ kia, mặc dù hấn đã mất võ công, nhưng không hề mất đi dũng khí, hấn tiến lên từng bước, hơi hơi cúi người xuống.

Xà Vương nhanh nhẹn di động thân thể, trong bóng tối mịt mù chỉ thấy được đôi mắt màu xanh quỷ dị

Hoa Doanh Vũ cắt một vết lên cổ tay, mùi máu tươi nồng nặc lập tức hấp dẫn xà vương, nó uốn lượn thân mình nhanh chóng trườn đến bên cạnh hấn, phun cái lưỡi đỏ lòm phát ra thanh âm khè khè đáng sợ.

Tiên huyết càng chảy càng nhiều, đột nhiên xà vương bò đến cắn vào cổ tay hấn, cố sức mút lấy dòng máu tươi, nọc độc cũng theo răng nanh truyền vào cơ thể hấn. Trong nháy mắt, Hoa Doanh Vũ vùng cánh tay còn lại lên, cầm ngăn châm đâm vào xà vương, sâu đến bảy tấc.

Xà vương kêu rên một tiếng rút đầu về.

Nọc độc chảy vào thân thể, bắt đầu nhanh chóng lưu chuyển, dung hợp cùng với máu, trong huyết dịch của Hoa Doanh Vũ có sẵn giải dược Hoa Túy, có thể trung hòa độc tố. Qua một khắc sau, cơ thể dần dần ổn định lại, Hoa Doanh Vũ cố hết sức cúi người xuống, nói với xà vương: “ Bây giờ ta là chủ nhân của ngươi.... Sau này tên ngươi là Lục Oánh”.

Lục Oánh dường như có linh tính mà hiểu được lời Hoa Doanh Vũ, phun phun xà tín tử, dụ ngoan cúi đầu. Hoa Doanh Vũ rút ngân châm ra, xoay người rời khỏi sơn động, Lục Oánh cũng trườn thân mình đi theo, ra khỏi động mới nhìn thấy rõ bộ dáng của Lục Oánh, cái đầu hình tam giác, ở đỉnh đầu có một cái sừng khá giống với một cái vương quan*, thân thể bóng loáng màu xanh biếc như một cánh tay thô to, xem ra chỉ lớn hơn những con rắn bình thường một chút, nhưng nó chính là xà vương đó nha.

(Xà tín tử: chắc là cái lưỡi rắn quá >___

12. Chương 10

Ly Uyên chậm rãi nghiêng đầu, cúi xuống hôn lên môi Hoa Doanh Vũ một hơi: “Nghĩ gì thế”

“Ta xấu.” Hoa Doanh Vũ không một chút che giấu, lập tức nói ra suy nghĩ của mình, trong thanh âm thoáng mang nét ưu sầu.

Trong mắt Ly Uyên, bộ dáng Hoa Doanh Vũ vẫn yêu kiều như xưa, không hề có một chút thay đổi lẫn biến hóa. Ly Uyên luôn tâm niệm như vậy, và không ngừng an ủi người trong lòng y. Doanh Vũ thật là quá nhạy cảm rồi, nhạy cảm đến mức làm cho người ta không nỡ làm tổn thương hắn dù chỉ là một phân, một hào nhỏ nhoi.

Vòng tay siết chặt lấy tình nhân trong lòng, Ly Uyên chưa sót nói: “Không xấu, Vũ Nhi của ta luôn luôn là người xinh đẹp nhất”.

“Thật sự..... rất xấu” Hoa Doanh Vũ khổ sở mở lời, bỗng nhiên hắn quay đầu lại, dùng dung mạo đầy vết lở loét xấu xí vặn vẹo nhìn Ly Uyên, chậm rãi nói tiếp: “Ta rất xấu đúng không?” Hắn cẩn thận dò hỏi, ngay cả thân thể cũng đều bắt đầu run rẩy.

Ly Uyên nâng khuôn mặt hắn lên, thâm tình đáp: “Nếu người muốn trở nên xinh đẹp, Ly Uyên ta sẽ tìm thần y, cầu linh dược cho người, nhưng trước đó, ta sẽ giặt sạch mỹ nhân trong thiên hạ”.

Bỗng nhiên Hoa Doanh Vũ nở nụ cười, ngay lập tức, bàn tay hắn giơ lên, rồi lập tức giáng xuống một cái tát lên mặt Ly Uyên, tạo nên một thanh âm chấn động rung trời. Hoa Doanh Vũ thê lương hét to: “Người ghét bỏ ta đúng không? Người chê ta xấu!”

Ly Uyên nhất thời tâm hoảng ý loạn, làm sao chịu nổi khi nhìn thấy bộ dáng thống khổ của ái nhân. Bất chấp đau đớn trên mặt, y lập tức đứng dậy, ôm chặt lấy Hoa Doanh Vũ, kéo lấy tay hắn, xoa xoa: “Đánh đau không? Nào để ta nhìn xem.”

Hoa Doanh Vũ không phải cố ý nổi cơn tam bành để nhìn thấy Ly Uyên vì hắn mà tâm tư phiền muộn. Trong lòng hắn đau xót cùng ủy khuất, nước mắt tí ta tí tách mà rơi xuống: “Ta xấu, người ghét bỏ ta”

Ly Uyên đỡ khóc đỡ cười, tình nhân bé nhỏ này mãi mãi vẫn là một bộ dạng đáng yêu như vậy, tấm tía từng chữ một, hở một tí là phát cáu, người mà không dễ dàng giận, hắn sẽ càng thêm tức giận, còn nếu người mà dễ dàng giận, hắn liền cực kỳ ủy khuấthaiz

~Nhưng lần nào Ly Uyên cũng cam tâm tình nguyện dỗ hắn ngừng khóc, y không nỡ nhìn biểu cảm ủy khuất kia của hắn.

“Hồ ngôn loạn ngữ, ta thương người còn không đủ làm sao đành lòng vứt bỏ người.” Lau đi nước mắt trên mặt Hoa Doanh Vũ, y lại nói: “Người bằng lòng tha thứ cho ta, ta đã vui mừng đến chân tay luống cuống, khi biết người vẫn còn thích ta, ta quả thực đã hưng phấn muốn chết, sao có thể không cần người được chứ, người là bảo bối đại hoạt bảo vô giá, đáng yêu của ta, ta làm sao nỡ buông tay người a! (Uyen ca, e lạy anh, anh nói dễ hiểu chút được ko ~___~, bọn chém, thỉnh xuống dưới coi chú giải để hiểu hai câu nói của 2 anh nì, và “hoạt bảo nhân” trong lời nói 2 người khác nhau ra sao)

Hoa Doanh Vũ ở nụ cười huých huých tay Ly Uyên, oán trách nói: “Người mới là hoạt bảo nhân! Đại hoạt bảo!”

Hoa Doanh Vũ không có nói cho Ly Uyên biết rằng ngày trước mình không có sinh khí, chỉ là hận vì tưởng y không thương mình. Càng không có nói với y là khuôn mặt hắc có thể chữa khỏi, nếu Ly Tán không đến sớm một bước, thì chắc giờ đây, dung mạo này đã bị hủy.

Hết thấy mọi thứ ở hiện tại đều đáng giá.

Mất đi thiên hạ đệ nhất giáo phái.

Mất đi tuyệt thế võ công

Mất đi dung mạo như hoa như ngọc

Mất đi tất cả để đổi lấy tình yêu chân thật....

Ly Uyên xoa xoa sợi tóc mềm mại của ái nhân trong lòng, hỏi: “Mệt mỗi sao? Chúng ta trở về nghỉ ngơi đi”. Hai người tay trong tay, cùng nhau giẫm lên thảm cỏ xanh mềm mại, cùng sánh vai nhau bước trên con đường trải đầy ánh trăng huyền ảo.

Giấc ngủ hôm nay thật yên ổn, những bất an và lo lắng trong mấy ngày qua đã tiêu tán mất, bây giờ trong lòng Ly Uyên chỉ còn lại sự vui sướng và ấm áp, ngập tràn cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Một đêm vô mộng, Ly Uyên ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao cũng không nguyện ý rời giường, bỗng nhiên y cảm thấy lòng ngực trống rỗng, vươn tay tìm kiếm, sờ sờ soạng soạng chỉ thấy một khoảng hư không.....

Doanh Vũ đâu?

Ánh nắng chói chang, mãnh liệt đâm vào thân thể khiến Ly Uyên phải miễn cưỡng mở mắt, theo phản xạ muốn lấy tay che đi ánh sáng cường thịnh, y vội vàng mặc vào y phục rồi xuống giường. Đương lúc muốn đi tìm, thì Hoa Doanh Vũ đã đi vào.....

“Người tỉnh?” Thanh âm giống như rất đổi vui mừng.

Ly Uyên giương mắt nhìn lên, người nọ đứng phía ngược sáng, nên không thấy rõ bộ dáng, trong tay đang bưng một cái khay bằng trúc, trong đó có đựng vài món điểm tâm

Ly Uyên cảm thấy ấm lòng, Hoa Doanh Vũ vì y mà tự tay chuẩn bị đồ ăn.

Đi nhanh qua bàn ăn, khuôn mặt Ly Uyên ngập tràn sung sướng, nhưng khi vừa cách Doanh Vũ hai bước thì y bỗng khựng lại. Trong nháy mắt, y cảm thấy choáng váng.

Tuy trên mặt của Hoa Doanh Vũ vẫn còn vài vết sưng đỏ, thoang thoang tỏa ra mùi hương thảo dược, nhưng Ly Uyên thật không thể tin nổi khuôn mặt đang ở trước mắt mình với khuôn mặt xấu xí vằn vẹo của ngày hôm qua là cùng một người. Một dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, vẫn là bộ dáng khuynh quốc khuynh thành quyến rũ như xưa, tế mi như liễu, đôi mắt hoa đào mang theo vẻ hoang mang cùng bàng hoàng nhìn y chằm chằm, bên dưới cái mũi tinh tế xinh xắn là đôi môi đỏ mọng như hoa, đang hé ra hợp lại tựa hồ muốn nói điều gì đó.

Đôi mắt Doanh Vũ mang theo vẻ mong chờ, đúng là đang đợi mình lên tiếng trước mà. Thấy Ly Uyên không có phản ứng, Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng, sẵn giọng: “Nhìn cái gì? Còn không mau giúp ta đặt cái này lên bàn”. Nói xong liền tức giận nhét nguyên mâm thức ăn vào tay Ly Uyên.

Ly Uyên nhất thời định thần lại, bẻ cái mâm thức ăn đặt xuống bàn.

Hoa Doanh Vũ thu lại vẻ tức giận, trong lòng bắt đầu có cảm giác phiền muộn, bước từng bước rút rề đến gần Ly Uyên, kéo kéo, cọ cọ tay áo y hỏi: “Ta....bây giờ, nhìn rất khó xem ư?”

Ngước nhìn Ly Uyên, trong đôi mắt đen lay láy tràn ngập sự chờ mong, thấy Ly Uyên không nói gì, khóe mắt của Hoa Doanh Vũ dường như cay cay, cái miệng nhỏ xinh lắp bắp nghẹn ngào, giống như một chú nai con đang bị thương, cực kỳ ủy khuất.

Ly Uyên cũng muốn hóa điên rồi, cái bộ dáng dễ thương, khả ái này thật làm người ta hận không thể một hơi đem hắc nuốt vào bụng. Bỗng nhiên, Ly Uyên cảm thấy trong lòng ngập tràn vui mừng, tiểu tình nhân

kiêu ngạo, hống hách, càn quấy giang hồ của mình chỉ khi ở trước mặt mình mới để lộ ra bộ dáng nhu thuận, đáng yêu như thế, đúng là dụ người ta phạm tội mà

.

Hoa Doanh Vũ ủy khuất cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: “Ta tán độc....Phong Tuyết Nguyệt nói những vết sưng đỏ trên mặt chỉ cần bôi thuốc đúng hạn thì sẽ khỏi, đến lúc đó sẽ.....trở lại như xưa”. Lại ngẩng đầu lên nhìn Ly Uyên, chỉ thấy y vẫn si ngốc nhìn mình, không thèm nói một lời, thậm chí ngay cả miệng cũng chẳng có tính toán nhếch lên một tí.

Cất cao thanh âm, Hoa Doanh Vũ bất mãn nói: “Ta nói, sau này sẽđẹp!” giọng nói của hắn tràn đầy ai oán và tức giận.

Đã muốn điên rồi! Thật sự điên rồi! Vũ nhi quá đáng yêu khiến người ta phát cuồng. Khóe miệng y chậm rãi giãn thành một vòng cung, tiểu ý dần dần lan rộng, ngay sau đó liền ôn chăm lấy hồng y nam tử trước mặt, nỉ non mà nói: “Xinh đẹp, xinh đẹp, người rất kiều diễm, trong lòng ta người mãi mãi là người xinh đẹp nhất, mặc kệ đêm qua hay là hiện tại, trong lòng ta, người vẫn đẹp nhất, là người Ly Uyên ta yêu nhất”

Hoa Doanh Vũ nhoẻn miệng cười, không giống với nụ cười khuynh tấn thiên hạ như trước kia, mà là một nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai, vô cùng ngọt ngào. Hắn vươn tay ôm lấy lưng Ly Uyên, nhẹ nhàng nói: “Ta cũng vậy.....”

Thân thể hai người chậm rãi tách rời, chỉ thấy đôi gò má sưng đỏ kia càng thêm hồng hào, Hoa Doanh Vũ rụt rè cất giọng: “Ta nghĩ muốn mình xinh đẹp một chút....mặc vào giá y.....sẽ”. Hoa Doanh Vũ định trộm liếc nhìn phản ứng của Ly Uyên, nào ngờ vừa mới ngẩng đầu lên đã bị y áp chế, hôn thật nồng nhiệt, nam nhân xoa nắn khuôn mặt của hắn, động tác thập phần kịch liệt

Đầu lưỡi chỉ mới chạm nhẹ, hai người dường như đều muốn chìm sâu vào bể *** vọng, quẩn quít hôn môi cuồng loạn, hận không thể hóa thành dòng nước để mà chân chính hòa lẫn vào nhau.

Ly Uyên cốc vào trán hắn, ý cười nơi khóe môi càng nồng đậm. Tại cái miệng sưng đỏ khê hôn xuống một chút: “Để vết thương mau lành, chúng ta nên trở về đi, sau này sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa”.

Nhẹ nhàng “Ân” một tiếng đồng ý, môi vẫn mím chặt, nhưng không thể che dấu được tia vui mừng trong ánh mắt. Hoa Doanh Vũ vội vàng kéo Ly Uyên ngồi xuống, đem thức ăn kéo qua trước mặt, nói: “Đói bụng không? Mau ăn đi”.

Ly Uyên nhìn thấy trên bàn có một chén cháo, một đĩa măng tươi, khê cười hỏi: “Người đặc biệt làm cho ta?”

Hoa Doanh Vũ hơi sững sốt, rồi mới nhẹ nhàng lắc đầu: “Không phải ta làm, là Phong Tuyết Nguyệt làm”.

Ly Uyên cũng chẳng cảm thấy thất vọng, Hoa Doanh Vũ đã vì y hi sinh nhiều như vậy, ngay cả việc y hủy đi giá áo phái của hắn, hắn cũng không cùng y so đo, Ly Uyên đâu đành lòng yêu cầu hắn làm những chuyện này. Huống hồ, Doanh vũ vốn được nuông chiều từ nhỏ, Ly Uyên cũng đã quen chiều chuộng và che chở hắn. Nếu đôi tay ngọc ngà kia vì y mà phải xuống bếp làm thức ăn, y thật sự sẽ rất đau lòng.

Hoa Doanh Vũ thấy Ly Uyên không nói gì, hồ nghi tưởng rằng y thất vọng, hắn bèn cầm tay của Ly Uyên lên, hít thật sâu rồi nói: “Lần sau, ta nhất định tự mình làm thức ăn cho người”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy biểu cảm kiên quyết

Thật sự làm cho người ta động lòng thương xót nha~~, tiểu tình nhân này luôn nói ra những lời đáng yêu như vậy, khiến cho Ly Uyên khó mà chống đỡ nổi.

Từ trước đến nay, ai cũng cảm thấy Hoa Doanh Vũ hỉ nộ vô thường, hờ một tí là ra tay hành hạ Ly Uyên đến thương tích đầy mình, nhưng ngoại nhân nào biết rằng, sau đó Hoa Doanh Vũ luôn lộ ra biểu tình ủy khuất biết lỗi, điều này làm cho Ly Uyên càng được nước mà lấn tới, và đến hôm nay, Hoa Doanh Vũ đã trở nên nhu thuận hết như một con mèo nhỏ khiến người ta thương yêu.

Ly Uyên không một chút do dự giữ chặt cổ tay hắn, nhẹ nhàng kéo hắn vào lòng, hôn nhẹ lên đôi gò má phần hồng, dùng thanh âm ôn nhu như nước mà nói: “Ta làm sao nữa để phu nhân mệt nhọc, tốt nhất là đừng làm a, ta sợ tay người sẽ bị thương, đến lúc đó người đau lòng vẫn là ta.” Vừa nói vừa hôn lấy môi hắn, nhưng chỉ vừa mới chạm được vào khóe môi ngọt ngào kia thì Hoa Doanh Vũ đã thở phì phì tức giận, trừng mắt Ly Uyên: “Người chính là không tin ta có thể làm tốt”.

Ly Uyên buồn cười nhìn bộ dáng tức giận của Doanh Vũ, người này từ trước đến nay nói mộtthì....gần như là một, chuyện hắn đã muốn làm thì dù có đến tám con ngựa cũng ngăn không nổi. Ly Uyên bèn cọ cọ vào hai má, điểm nhẹ vào trán hắn, nói khẽ: “Ta đứng một bên giúp người làm vậy.”

Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng, khóe miệng nhếch không được mà vẽ nên một nụ cười duyên dáng.

Còn chưa có ăn được miếng nào thì cái kẻ “sát phong cảnh” đã đến rồi, một tay xách theo bầu rượu, tay kia xách một bao được, ngân phát nam tử miệng mang nét cười, vài sợi tóc bạc bị gió thổi bay tán loạn. Vung tay ném bao được lên bàn gỗ, nói: “Trước khi ngủ thì thoa lên mặt, đều đặn ba ngày sẽ hết sưng, còn có thể làm cho làn da càng trở nên mịn màng, mềm mại, còn thuốc này uống chung với rượu, đem dư độc trong cơ thể nhanh chóng thanh trừ.”

Dứt lời, liền nhìn về phía Ly Uyên, ra sức bữu môi: “Hừ, so với ta cũng có hảo hơn chút nào đâu”. Ánh mắt không ngừng ngắm tới ngắm lui.

Hôm qua, Ly Uyên bắt đất dĩ mà đường đột ngụ lại, còn chưa kịp cùng gia chủ bái kiến, hiện giờ gia chủ đã chủ động tìm tới cửa, càng làm y cảm thấy thất lễ. Ly Uyên lập tức đứng dậy ôm quyền: “Tại hạ là Ly Uyên, ta với Doanh Vũ.....” Thoáng nhìn qua Hoa Doanh Vũ, thanh âm y trở nên cực kỳ ôn nhu như nước: “là phu quân của hắn..”

“Ly.....” Ngẩng mặt lên, Phong Tuyết Nguyệt trừng lớn hai mắt: “Nga, nam nhân của Doanh Vũ a, a a a a! Hoa Doanh Vũ, người không cần phải khôi phục công lực nhỉ?” Hắn kêu to một tiếng, nhảy dựng lên.

Nhân thần Ly Uyên sáng lên, tiếng lên từng bước hỏi: “Phong huynh có cách giúp Doanh Vũ khôi phục võ công sao?” Nói đến cũng là do y không tốt, lúc trước lo sợ Hoa Doanh Vũ rời khỏi mình mà đi, liền nhấn tâm hỷ đi gần hai mươi năm công lực của hắn. Bây giờ nghĩ lại, Ly Uyên cảm thấy thật có lỗi, nếu có thể khôi phục, Doanh Vũ nhất định sẽ rất vui mừng.

Hoa Doanh Vũ đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Phong Tuyết Nguyệt, một tên quái nhân luôn mơ tưởng cùng hắn mây mưa, luôn muốn tìm một mỹ nhân để phá thân xử nam*, làm cho Hoa Doanh Vũ vừa bực mình vừa buồn cười.

(xử nam: trai tân, trai tơ =))

Phong Tuyết Nguyệt tự phụ mở miệng: “Phong Tuyết Nguyệt ta là ai chứ? Chỉ cần thân thể còn ấm, người chết ta cũng có thể cứu sống, càng khỏi phải bàn đến loại việc nhỏ nhặt này”.Nheo lại ánh mắt, hắn nói tiếp: “Bất quá điều kiện vẫn như cũ”. Hắn nhìn Hoa Doanh Vũ nhấn mạnh từng chữ một.

Hoa Doanh Vũ chẳng muốn cùng hắn nói đông dài, cười lạnh một tiếng: “Cút đi”

Ly Uyên có chút nghi hoặc nhìn Hoa Doanh Vũ, lại quay sang Phong Tuyết Nguyệt hỏi: “Điều kiện gì?”

“Để phu nhân của người ngủ cùng ta một đêm.” Không chút do dự nói toạc ra, cũng không thềm chú ý đến sắc mặt xanh mét của hai người kia.

Ly Uyên cứng họng, gân xanh trên trán bạo khởi, khuôn ngực kịch liệt phập phồng, như sắp bùng nổ lửa giận đến nơi. Nếu không phải niệm tình Phong Tuyết Nguyệt đã chiếu cố cho Doanh Vũ mấy ngày qua, y đã sớm rút kiếm chém chết cái tên gia khóa không biết giữ mồm giữ miệng này.

Hoa Doanh Vũ cười đến yêu kiều diễm lệ, đến nỗi làm cho trái tim người ta phải rét lạnh, cười xong liền lạnh lùng nói: “Cút đi”

Phong Tuyết Nguyệt ra sức năn nỉ: “Chỉ một đêm thôi” . Hắn làm cái bộ dạng ủy khuất hết như là Hoa Doanh Vũ không nói lý lẽ mà ức hiếp hắn.

“Khụ khụ, bộ dáng Phong huynh cũng rất anh tuấn tiêu sái, nếu không chê thì ta sẽ tìm cho huynh vài tiểu mỹ nhân, chẳng phải là ổn thỏa rồi sao?” Ly Uyên cố nén cơn giận, cố nặn ra một nụ cười trên mặt.

Mái tóc dài màu ngân bạc dưới ánh mặt trời càng thêm lấp lánh, hắc giáo hoạt chớp mắt vừa cười vừa nói: “Ly huynh cũng rất anh tuấn nha, nếu người chịu cùng tại hạ ngủ một đêm, tại hạ có thể miễn cưỡng ủy khuất một chút”.

Tay áo màu hỏa hồng dường như lập tức vung lên, ở trong không trung vẽ nên một đường cong thật lớn, Phong Tuyết Nguyệt nhìn thấy cánh tay kia sắp chạm vào mặt mình, thân ảnh bạch sắc linh hoạt liền lay động như quỷ mỵ hướng về phía cửa mà chạy, đồng thời không quên nói với hai người còn đứng trong nhà: “Ta đi hái thuốc”. Nói xong, hắc cầm đầu mà chạy, cũng không dám quay lại, thân ảnh bạch sắc nhanh chóng mất hút, chỉ còn vương lại mùi thảo dược thoang thoảng thập phần dễ chịu.

Hoa Doanh Vũ hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại nói: “Hừ, ngày mai trở về”

Ly Uyên ôm lấy thắt lưng hắc, trêu đùa: “Sao vậy, muốn vội vã gả cho ta à?”

Hoa Doanh Vũ đột nhiên cười mê hồn, nhẹ nhàng tựa vào ngực Ly Uyên, đột nhiên vươn tay tát y một cái thật mạnh.

“Ôi” Ly Uyên than nhẹ một tiếng, sờ sờ gương mặt của mình, tiểu thê tử nhà y cũng thật là, đánh người chẳng bao giờ nương tay. Ly Uyên thở dài, nâng bàn tay hắc lên xoa xoa: “Lần sau để ta tự mình phạt mình được rồi, người đừng dùng sức như thế nữa, tay đã muốn sưng lên rồi này, lòng ta đau lắm a ~”. Động tác thập phần ôn nhu, chan chứa nhu tình mật ý, đồng tử đen nhánh nhìn Hoa Doanh Vũ thật sâu.

Phản chiếu trong đôi mắt đen sâu thẳm của Ly Uyên, Hoa Doanh Vũ thấy hình bóng mình đang mỉm cười thật hạnh phúc.

Song phương thâm tình nhìn nhau thật lâu, vẫn không thu hồi ánh mắt, dường như họ muốn kéo dài khoảng khắc ấm áp này cả đời, vĩnh viễn không rời xa đối phương.

Từ nay trở đi, sinh mệnh cả hai cùng gắn bó với nhau, không bao giờchia lìa nữa, sống cùng sống, chết cùng chết, nguyện làm một đôi uyên ương đồng mệnh. Còn mối ân oán lúc xưa, cứ thả trôi theo dòng nước đi, chỉ muốn giữ lại một thứ cảm giác ấm áp có tên gọi là “ái tình” này mà thôi.

Đại hoạt bảo: Quách Tĩnh đại ka dịch nó là: kẻ dở hơi, thằng hề...và thường được dùng với ý nghĩa chửi rửa, châm biếm (OMG)

Theo ngụ ý của bọn Keng, thì không đồng ý với QT ca ca lắm (ở trong văn cảnh của chương này), vì thế bọn Keng đã đi tìm hiểu một tí về “Hoạt bảo nhân”, bạn xin kể một câu chuyện và nêu lên một vài liên tưởng “pín thái” của bản thân để các hủ đọc chơi cho vui:”D

Ngày xưa có một gã phú ông nhà giàu nứt đổ đổ vách, vàng bạc châu báu trong nhà chất cao như núi, xài hoài không hết. Thường thường những kẻ giàu có thì hay khoe khoang, ông ta luôn muốn cho mọi người biết rằng mình giàu đến nỗi không ai bì kịp. Giàu thì giàu thật đấy nhưng lão không có con trai nối dõi, vì thế mà lão rất buồn phiền.

Một ngày kia, có một người thợ điêu khắc đến thị trấn nơi lão trọc phú ở, người thợ điêu khắc này có một người vợ, và bốn đứa con trai rất kháukhỉnh, dễ thương, khỏe mạnh. Lão phú ông bèn mời anh thợ đến nhà mình, đãi rượu, mời cơm muốn nhờ anh ta tạc giúp mình hai con mãnh sư chắn trước cổng. Sau ba tuần rượu, lão nhà giàu giàu lại nhờ anh chữa giúp mình cái bàn bát tiên vì nó khá là thấp, và vì nó thấp nên lão mới gọi quần gia đem 4 khối vàng ra kê dưới 4 cái chân bàn cho nó cao lên, để mình uống rượu cho thoải mái. Anh thợ hiểu ý, biết lão khoe của, nên cũng không nói gì, thâm nghĩ cách chơi lại lão một vỏ.

Một hôm, anh thợ mời lão phú ông đến nhà mình dùng bữa, cũng là cái điệp khúc bàn thấp, anh kêu 4 thằng con ra nằm úp sấp kê 4 cái chân bàn cho nó cao lên. Bốn đứa ngoan ngoan nghe lời, khom người kê bàn cho phụ thân ngồi nhậu =)). Lão phú ông tái mặt, ghen tức nói một câu: “Nhà ta thì của cải chất cao như núi cũng không bằng bốn đứa HOẠT BẢO vô giá nhà anh” cuối cùng, lão tức giận bỏ về.

Từ đó có thể thấy rằng, hoạt bảo nhân có vẻ đáng yêu, vô giá, đúng không? và câu chuyện trên xuất phát từ cuộc đối ẩm (nhậu) vì thế nó liên quan đến hai chữ “đồng LY” => liên quan đến Đào Tiềm (tác giả chuyên viết thơ khi uống rượu thì phải), còn gọi là Đào UYÊN Minh, ông thường lấy hoa cúc làm bạn, ví dụ là hai câu sau:

Thái cúc đồng ly hạ, Du nhiên kiến Nam Sơn”

(Hái cúc dưới giậu phía đông, Ung dung ngắm dãy núi phía nam) ...

Trong cụm từ “đồng LY” chữ LY và LY Uyên giống nhau:

Trong tên của Đào Uyên Minh, thì chữ Uyên và (Ly) Uyên khá giống, cùng là chỉ sự thâm sâu : : (ly)uyên ; chữ Uyên trong Đào Uyên Minh là

Đào Uyên Minh xem hoa cúc là bạn, và anh Uyên của chúng ta cũng xem Hoa Doanh Vũ là tri kỷ(cùng là hoa)

Câu thơ “thái cúc đồng ly hạ” mà anh Uyên ám chỉ rất chi là mờ ám, vì đa số các hủ ai cũng hiểu “hoa cúc” tượng trưng cho cái gì, và tại sao khi nghe Ly Uyên gọi Doanh Vũ là “bảo bối đại hoạt bảo của ta” (bé con đáng yêu vô giá của ta – ý là khen Doanh Vũ đáng yêu, hoạt bát) thì Doanh Doanh đã đáp lại “người mới là hoạt bảo nhân, đại hoạt bảo” (Người là kẻ càn rỡ, biến thái – anh ấy dùng “đại hoạt bảo” ở đây là có ý chửi:”D

=====

Cỏ hương phủ trên mặt đất, mênh mông bát ngát một màu xanh biếc, phóng tầm mắt trông về phía xa, trời đất như muốn giao hòa làm một.

Dưới ánh dương dịu dịu, từng làn gió nhẹ hiu hiu nhẹ nhàng đánh yêu vào mặt, ở ven hồ, có hai thân ảnh ngồi dựa sát vào nhau, họ đang chìm đắm trong bầu không khí ấm áp, chậm chậm hưởng thụ những phút giây ngọt ngào, ung dung nhàn nhã. Ly Uyên cúi đầu, chăm chú quan sát bộ dáng người trong lòng mình, y chưa bao giờ cảm thấy mãn nguyện như lúc này, tiểu tình nhân thì nằm trên đùi y, đôi mắt hân tụy khép chặt nhưng miệng vẫn nhoẻn cười, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì, cười đến vô cùng hạnh phúc. Xiêm y màu hồng hỏa tựa như những đóa hoa lửa rực rỡ diễm lệ, đang thi nhau nhảy múa trong lòng Ly Uyên, Hoa Doanh Vũ chậm rãi mở to mắt, thấy Ly Uyên đang ngắm nhìn mình liền mỉm cười, khoe mắt long lanh.

“Nghĩ gì thế?” Thanh âm trầm thấp chậm rãi truyền đến, gương mặt anh tuần ngày một tiến đến gần hơn, phóng đại trước mắt Hoa Doanh Vũ, Ly Uyên khẽ hạ những nụ hôn tê tê đại đại lên mặt ái nhân, thật là ngứa mà cũng thật là thoải mái nha.

“Ta nghĩ, sau này chúng ta phải làm một cái gì đó”. Dịu dàng nói xong, đột nhiên Hoa Doanh Vũ thu lại ý cười, giả vờ giận dỗi, đẩy Ly Uyên ra: “Trước đây người đối với ta rất tốt, và người phải tiếp tục giống như lúc xưa mà ngoan ngoãn vâng lời ta, đừng có cho rằng ta gả cho người rồi, là người có thể tùy ý sai bảo ta, người vĩnh viễn chỉ là nô tài của ta”.

Ly Uyên không hề tức giận mà còn vui vẻ nói:“ nô tài? Không phải là cậu nô tài sao?”

Hoa Doanh Vũ vừa nghe thì biết y cố ý châm chọc lời nói quá khích của mình lúc trước, trong lòng vừa xấu hổ vừa bức bối, hân bật dậy, đẩy Ly Uyên ngã lăn ra đất, rồi ngồi vắt ngang trên người y, ra sức làm nũng tay đánh, chân đá túi bụi vào cái tên nam nhân xấu xa kia: “Hừ, người bây giờ giỏi nhỉ, dám trả treo với ta, xem ta có đánh chết người không này.”

Đôi bàn tay trắng như phấn liên tục đập đập vào ***g ngực Ly Uyên, lực đạo yếu ớt chẳng thấm vào đâu, Ly Uyên tùm tùm cười để mặc cho hân càn quấy, Hoa Doanh Vũ đánh đến mệt lả liền gục xuống ngực nam nhân thở hắt hắt, Ly Uyên vươn cánh tay ôm lấy hân, nhẹ giọng hỏi: “Đã thư thái chưa nào?”

Hoa Doanh Vũ hừ cười một tiếng, lại ngồi dậy thúi cho Ly Uyên một quả, khiến y cười ha hả không dứt.

Hoa Doanh Vũ căn môi ai oán nhìn bộ dáng cười đến rung trời chuyển đất của cái gã chết tiệt kia. Ngoài mặt, hân vẫn bày ra biểu tình giận dỗi, nhưng trong lòng thì cảm thấy cực kỳ vui vẻ, đã lâu rồi không được

thoải mái như hôm nay. Hắn cúi đầu cắn lấy đôi môi đang phập phồng đóng mở của Ly Uyên, cố ý dùng răng nanh nhay nhay, gặm gặm.

Ly Uyên ngẩn người ra, thật hiếm khi thấy tiểu mỹ nhân chủ động nha, trong lòng y cũng kích động, hé miệng để mặc cho Doanh Vũ tùy ý chiếm lấy. Đầu lưỡi nộn hồng trượt vào, khuấy đảo lung tung, chẳng những không thoải mái mà ngược lại còn có chút khó chịu. Chấn nản ly khai, hắn thở phì phì nhìn Ly Uyên ra lệnh: “Hôn ta”.

“Thuộc hạ tuân mệnh”. Ly Uyên vừa nói xong lập tức ôm lấy Doanh Vũ, xoay người một cái đã đem hắn đặt dưới thân, chậm rãi cúi đầu, bốn cánh môi hòa quyện, đầu tiên chỉ là nhẹ nhàng mút vào, sau đó thì chậm rãi đùa giỡn với cái lưỡi ngậy thơ của hắn, cẩn thận chỉ dẫn để tiểu mỹ nhân có thể hôn*

(Hôn hôn: hôn đáp trả lại:”D)

Ngay trong thời khắc nóng bỏng này, đôi tay của Ly Uyên đã nhanh chóng thăm dò vào trong xiêm y màu lửa của đối phương, khẽ chạm đến một mảng da thịt trơn nhẵn, mềm mại khiến người ta phải ý loạn tình mê. Y ra sức chà sát lấy nhũ tiêm của người dưới thân, khiến hắn phải thốt lên một tiếng đau đớn, tiếp theo sau là thanh âm rên rỉ ngọt ngào.

Ôm lấy thân thể của Hoa Doanh Vũ, nhìn người trong lòng mỉm cười: “Chúng ta trở về phòng được không?”

Hoa Doanh Vũ dụi đầu vào ngực Ly Uyên, gật gật, xem như đã ngầm đồng ý rồi.

Vừa vào đến phòng, cả hai cùng ôm nhau ngã xuống giường, làm cái nệm bằng phẳng mềm mại lồm xồm xuống một khối. Khăn trương quần lấy nhau, dây dưa triền miên, hai tay không ngừng khuấy đảo lên khắp thân thể đối phương, luyến tiếc không nỡ rời đi.

Cánh tay trắng mịn như búp sen ôm chặt lấy Ly Uyên, từng tiếng rên rỉ mị hoặc từ cổ họng thoát ra, quyến rũ câu nhân đến tận xương tủy, thân mình ướt đẫm mồ hôi tựa hồ như đang tỏa ra mùi được thơm mát, làm cho dục vọng của Ly Uyên bùng bùng bốc cao.

Ngậm lấy ngọc hành phần hồng xinh xắn của tiểu tình nhân, y dốc hết toàn lực mà khiêu khích đùa giỡn nó. Mở mắt liếc nhìn đến Hoa Doanh Vũ, đã thấy trong đôi mắt kia ngập tràn thần thái mê ly đắm chìm vào biển sâu khoái hoạt.

Phu nhân thật sự rất thoải mái sao?

Không biết phải diễn tả làm sao cái cảm giác thư sướng lúc này, y càng thêm ra sức “ân ân chăm sóc” ái nhân....

“Ly Uyên..... ta muốn ra a..... A ân..... A.....” tay ngọc không thể tự chủ mà ôm chặt lấy đầu của Ly Uyên, hắn vừa muốn đẩy y ra nhưng cũng muốn ôm siết y vào.

Đột nhiên, một trận khoái cảm lan chảy khắp toàn thân, thân hình hắn khẽ co rút rồi cuộn cuộn phóng thích dòng nhiệt dịch vào miệng người nọ, Ly Uyên không hề do dự một hơi nuốt sạch toàn bộ.

Thấy Hoa Doanh Vũ thư thái, Ly Uyên cũng cao hứng theo. Khẽ xoa xoa bờ mông hắn, rồi khinh nhu khinh ần* huyệt khẩu bé nhỏ, chậm rãi sát nhập vào nơi đó một đầu ngón tay, đồng thời không quên chìa cái đầu lưỡi khuấy đảo hai khóa thù du trên ngực Hoa Doanh vũ một chút, thích thú khi nghe hắn phải nức nở bật lên tiếng rên rỉ.

Khinh nhu khinh ần: xoa nhẹ, ần nhẹ:”>

~Đương lúc Ly Uyên nhẩn nại đến mồ hôi đầm đìa, đột nhiên Hoa Doanh Vũ đẩy y ra: “Hôm nay để ta làm”. Nói xong bèn nhìn chòng chọc vào Ly Uyên như muốn ăn tươi nuốt sống, bộ dáng vô cùng nghiêm túc nha.

Ly Uyên nhất thời kinh hãi, về phương diện tình ái kinh nghiệm của Hoa Doanh Vũ rất ít, không phải là bản thân y không muốn, chỉ có điều tiểu mỹ nhân này hay đâm đá lung tung, nếu để hắn áp mình, chắc chắn mình sẽ nếm không ít đau khổ a. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt đầy vẻ quyết tâm kia, Ly Uyên cũng không đành lòng cự tuyệt, nửa muốn nửa không, Hoa Doanh Vũ đã vì y mà chịu không ít thương tổn, so với nỗi đau của hắn, chuyện này chỉ là chút đau đớn nhỏ nhặt, nếu như mà thẳng thừng cự tuyệt hắn, nhất

định sẽ làm hấn mất hứng, khó mà dõ đành hấn trở về với y được, y muốn yêu thương sủng nịch hấn còn không kịp, làm sao đành lòng để hấn thương tâm, thất vọng được chứ.

Thoáng lộ ra vẻ tươi cười, y nói: “Đến đây đi”

Hoa Doanh Vũ vui vẻ, nhào lên đi ôm lấy cổ của Ly Uyên, hôn một cái thật kêu lên mặt y. Nghiêm túc nói: “Ta sẽ làm người khoái hoạt.”

Ly Uyên chỉ cười cười, tùy ý ái nhân muốn làm gì thì làm, trong lòng y đã sớm chuẩn bị tốt tư thế anh dũng hi sinh. Từ từ nằm xuống, chăm chú quan sát từng động tác của tiểu mỹ nhân

Hoa Doanh Vũ hé miệng, chậm rãi cười lên người Ly Uyên, khuôn mặt hấn đỏ bừng, rồi đột nhiên e lệ, rụt rè mở ra bờ mông tuyết trắng.

Ly Uyên kinh ngạc, trợn tròn đôi mắt, tiểu nhân nhi nói “Hôm nay để ta làm” hóa ra là ý tứ này, trong lòng y kích động vô cùng, ngay cả thân thể cũng bắt đầu run nhẹ nhẹ. Người này thật sự là càng ngày càng đáng yêu mà, đáng yêu đến mức làm y chống đỡ không nổi luôn:”>

Hoa Doanh Vũ cắn môi dưới, đem mật huyết nhắm ngay khối cự vật nóng bỏng, nuốt vào một ngụm nước bọt rồi chậm rãi ngồi xuống, một màu phấn hồng e thẹn phủ lên khuôn mặt nhỏ xinh. Hạ thân căng cứng một chút, cảm giác trống rỗng lúc trước đã biến mất không còn tung tích.

Người dưới thân đột nhiên nâng thân thể lên, phân thân lập tức tiến nhập vào nơi sâu nhất, chạm vào điểm mẫn cảm nhất của đối phương, thân thể Hoa Doanh Vũ dấy lên từng trận khoái cảm, nhưng đồng thời cũng làm cho hấn nổi lên cơn giận dữ.

Vung tay lên giáng xuống một bạt tai, tuy lực đạo rất nhẹ vẫn phát ra tiếng vang thanh thúy, bực bội nói: “Ta nói để ta làm, người không được phép nhúc nhích, người mà còn động đậy một lần nữa, ta đánh chết người” Mị nhân nhìn y trừng trừng, làm cho Ly Uyên thiếu chút nữa nhịn không được mà muốn cử động a

~Y thật sự bó tay, sờ sờ hai má vừa bị đánh đau, nhịn không được mà nở nụ cười

Động tác nhấp nha nhấp nhồm của Hoa Doanh Vũ càng lúc càng mạnh mẽ, thân thể chạm vào nhau phát ra những thanh âm thật *** mỹ, trong cơ thể từng đợt từng đợt khoái cảm kéo đến như thủy triều lên, ánh mắt hấn mê loạn, không thể tự khống chế mà bật ra những tiếng rên rỉ vui sướng.

“Ly Uyên..... Nhanh một chút..... Ly Uyên..... A ngô..... Thật thoải mái..... Uyên.....”. Rõ ràng là tự biên tự diễn một mình, vậy mà hấn lại nói “nhanh một chút” khiến cho cái kẻ dưới thân hấn đang nằm bất động hưởng thụ sự chăm sóc kia vừa bực mình vừa buồn cười.

Thân hình tuyết trắng rất nhanh ngã sấp vào người bên dưới, mật hấn từng giọt từng giọt đọng lại trên ***g ngực Ly Uyên, tóc đen mềm mại bỗng nhiên tản ra, xõa xuống bờ vai trắng mịn, biểu cảm mê ly trên khuôn mặt vẫn chưa hề tiêu tán, thanh âm rên rỉ bên khóe môi vẫn không ngừng phát ra.

“Uyên..... A ngô..... Ân ân..... Ly Uyên.....”

Mê người như vậy, Ly Uyên làm sao còn nhẫn được, bạch trọc cuộn cuộn như thác lũ phun ra. Hoa Doanh Vũ vẫn giữ nguyên động tác mở mồm thở gấp, ngừng lại một chút nhìn Ly Uyên, trừng y một cái, giận dữ nói: “Sao phóng nhanh vậy.....”

Ly Uyên dở khóc dở cười, người này thật là.....

Vươn tay vén những sợi tóc ẩm ướt của hấn ra phía sau tai, buồn cười nói: “Như vậy mà còn chê ta nhanh, người đã làm hơn nửa canh giờ rồi, nếu không tiết thì trở thành quái vật mất. Nhưng chung qui vẫn là do người thật mê người, ta làm sao nhẫn được”. Bỗng nhiên Ly Uyên xoay người đem hấn áp dưới thân, mu bàn tay vuốt ve gò má phấn hồng của hấn, nói: “Phu nhân một muốn chết rồi đúng không, chỉ bằng để ta làm một lần nữa, người cứ nằm yên mà hảo hảo hưởng thụ đi.”

Hoa Doanh Vũ hồn dôi liếc mắt trừng y một cái: “Hừ, đừng có mơ, trời đã sắp tối rồi..... A.....”

Lời còn chưa nói xong thì cơ thể đã bị Ly Uyên chiếm lấy, còn tiếng mắng chửi đã dần dần được thay bằng những tiếng rên khẽ mị hoặc.

Sau cơn triền miên không dứt, toàn thân hần cực kỳ mệt mỏi, nhắm mắt dựa vào bờ ngực rắn chắc màu mật của Ly Uyên, an tĩnh mà hô hấp, khoe miệng cong cong vẽ nên một nụ cười thật xinh.

Vì phần chân mà!

Ly Uyên cũng mỉm cười, nhẹ hôn lên môi hần: “Nhất định là rất mệt nhỉ, ta đi chuẩn bị một ít thức ăn cho ngươi, ngươi cứ ngủ một lát đi”

Ly Uyên chỉ mới ngồi dậy, vẫn chưa bước xuống giường, thì người nọ đã không thuận theo lời y mà ôm lấy thắt lưng y cọ cọ nhẹ nhẹ: “Không cho phép ngươi đi, ta muốn ngươi ở đây với ta” Thanh âm dịu dàng ngọt ngào, ẩn chứa vô vàng tình ý nồng nàn.

Ly Uyên thân mật nhéo cái mũi xinh xắn của hần, tiểu nhân nhi này đúng là càng ngày càng bám dính lấy y mà. Cười cười một chút rồi ngồi lại chỗ cũ, một lần nữa ôm hần vào lòng, y thấp giọng hỏi: “Đói không?”

Hai tay quấn vào cổ Ly Uyên, toàn thân thì cuộn tròn trong ***g ngực y, hần cắn lên má y một cái, nói: “Không đói bụng, chỉ có hơi mệt một chút thôi.”

“Vậy ngươi ngủ đi, khi nào đói ta sẽ làm đồ ăn cho ngươi.”

Hoa Doanh Vũ trong lòng khoái hoạt, còn xương cốt thì thật là ê ẩm nha, nhưng hần cũng không muốn vì thế mà phải ngủ sớm, lắc lắc đầu nói: “Không ngủ đâu, chúng ta cùng nhau ngắm trăng đi”.

Ly Uyên bất đắc dĩ phải giúp hần mặc xiêm y vào, rồi ôm hần ngồi trước cửa viện ngắm trăng, nhưng làm gì có ánh trăng nào chứ, không trung âm trầm tối đen, chỉ có lòng người vẫn là khoái hoạt

Thời điểm cùng nhau ngắm trăng thật hạnh phúc, ngay cả xem hoàng thổ vạn lí cũng rất vui vẻ.

Hai người không trò chuyện, vì không biết phải nói cái gì, nhưng chỉ cần cùng nhau thế này họ đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Chăm chú nhìn khuôn mặt Hoa Doanh Vũ thật sâu, đầu ngón tay ôn nhu lướt qua đôi gò má mềm mại hồng hồng, tiểu ý bên môi từ đầu đến cuối không hề mất đi, ánh mắt sắc lạnh như băng của Ly Uyên không biết từ lúc nào đã trở nên nhu tình như nước. Gió đêm nhẹ nhàng ve vuốt thân thể Hoa Doanh Vũ, khiến cho toàn thân hần lay động, bỗng bệnh mơ mơ thực thực như được hợp thành từ ngàn cánh bướm phiêu tình.

“Doanh Vũ, khi chúng ta thành thân, ngươi muốn vận nam trang hay nữ trang?” Những lời này Ly Uyên đã ngầm nghĩ thật lâu cuối cùng mới nói ra miệng. Có một số việc một khi đã xác định thì sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng cũng có một số việc mà bản thân y cũng không thể tự mình quyết định được. Chung qui Hoa Doanh Vũ vẫn là thân nam tử, bất luận bọn họ có thật sự yêu thương nhau đến thế nào đi chăng nữa, thì trong mắt thế nhân vẫn là điều cấm kỵ, đừng nói chi đến hai chữ “thành thân”

Nhưng trong lòng y vẫn luôn cảm thấy có điều gì đó chưa trọn vẹn, mặc dù hai người đã trải qua da thịt thân cận, nhưng như thế vẫn không đủ, y muốn cho hần một danh phận, muốn hần quanh mình chính đại ở bên cạnh mình.....

13. Chương 11-1

Hoa Doanh Vũ chấn kinh! Dường như hần thoáng cảm thấy có chút hoảng hốt bất ngờ, thành thân.....cùng với một nam nhân.....

Thần sắc hần trở nên ủ rũ, hơi khép lại đôi mắt, hần là thân nam tử, tuy rằng có thể giống như nữ nhân hầu hạ dưới thân nam nhân, nhưng dù sao hần cũng vẫn là nam tử, không thể vì người yêu mà sinh hài nhi nói dối tông đường.

Hoa Doanh Vũ cắn môi dưới đến sưng đỏ, bộ dáng ủy khuất đến đáng thương.

Một ngày nào đó ta sẽ già đi, nhan sắc tàn phai, khi ấy, Ly Uyên sẽ thích người khác, sẽ không.....sẽ không.....cần ta nữa.....

Càng miên man tưởng tượng, trong lòng hắn càng đau đớn không thôi, hắn đời nào chịu để cho Ly Uyên có cơ hội thích người khác! Hắn nghiêng rằng thăm buông lời thề, nếu có nữ nhân nào dám dẫn xác đến câu dẫn Ly Uyên của hắn, hắn nhất định sẽ đem các nàng băm thây vạn đoạn!

Nhìn biểu tình thiên biến vạn hóa trên mặt Hoa Doanh Vũ, trong chốc lát là ai oán ủy khuất, lát sau thì chuyển sang tức giận đến nghiêng rằng nghiêng lợi, Ly Uyên liền biết là hắn lại suy nghĩ lung tung rồi, trong lòng không khỏi buồn cười. Y ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của hắn, nhẹ nhàng nói: “Hay là vẫn mặc giống như trước kia đi, ta sợ người vận nam trang hay nữ trang đều không quen, dù sao bây giờ nhìn người đã rất đẹp rồi.” (mặc như trước kia là mặc y phục trung tính ý)

Ly Uyên khẽ nâng cái cằm của hắn lên, hạ xuống một nụ hôn thật ngọt ngào.

Hoa Doanh Vũ hừ lạnh một tiếng, hét to: “Hừ, người bớt ở trước mặt ta hoa ngôn xảo ngữ đi, người đừng có cho rằng ta không biết gì, trên giang hồ có biết bao kẻ nói ta ăn mặc quái đản, quần tử * chẳng giống quần tử, khổ tử* chả ra khổ tử, thế thì có gì mà đẹp hả? Người ít nói lời mát mẻ đi!”

Quần tử: váy phụ nữ, khổ tử: quần

Ly Uyên chỉ cười cười không nói, vươn tay muốn ôm hắn vào lòng, Hoa Doanh Vũ trừng mắt liếc y một cái liền đẩy tay y ra.

Ly Uyên thở dài một hơi, đang tính đứng dậy dỗ dành làm yên lòng Doanh Vũ, chợt nghe thấy hắn nói: “Người than thở cái gì đó, hừ ta biết là người càng ngày càng ghét bỏ ta mà, cũng dám thở dài trước mặt ta!” Hoa Doanh Vũ cố tình gây sự, cứ chăm chăm nhằm vào Ly Uyên hết rửa lại mặt.

Ly Uyên thật sự cũng không có chút buồn bực nào, ngược lại còn tăng thêm lực đạo kéo hắn vào lòng, Hoa Doanh Vũ giận dữ, từ chối hai ba lần không xong, mà lại còn bị y ôm chặt hơn. Hắn thở phì phì hừ một tiếng, không thèm nói nữa.

“Ta nào dám ghét bỏ phu nhân, ta chỉ cảm thấy phu nhân càng lúc càng đáng yêu hơn, khiến cho ta không cách nào mà ngừng yêu thương người a”. Y cười khế, ngậm lấy vành tai hắn, nhay nhay gặm gặm.

Ly Uyên trước sao vẫn ôn nhu dễ dàng, làm cho cơn tức giận của Hoa Doanh Vũ đã sớm tiêu tán mất tung mất tích, giờ đây trong lòng hắn chỉ còn lại cảm giác ủy khuất ngập tràn. Lại cảm môi, chôn sâu khuôn mặt buồn bã của mình vào ngực Ly Uyên, hắn rầu rầu nói: “Sau này ta sẽ già đi”

Ly Uyên nghe xong chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả, nhẹ giọng đáp: “Đương nhiên sẽ già, ta cũng thế mà, lúc đó chúng ta cùng nhau già đi, khi thời điểm chúng ta bất động, ngừng thở đến, hai ta sẽ ngồi dưới tàng cây, ta ôm lấy người, ngắm nhìn dòng suối nhỏ, ngắm nhìn ánh trăng lần cuối, rồi cùng nắm tay nhau nhắm lại hai mắt.”

Hoa Doanh Vũ thút thít cái mũi, nhịn không được, nức nở nói: “Sau này, ta già ta xấu, người sẽ không yêu ta nữa”

Ly Uyên bắt đầu hít một hơi thật sâu, thở dài, rồi kéo hắn ôm sát vào lòng hơn nói: “Trước đây trên mặt người đầy vết lở và u nhọt, ta cũng không hề nhận thấy người xấu, dù cho người có già đi một chút, ta vẫn không thấy người xấu, người ở trong lòng ta mãi mãi là Hoa Doanh Vũ xinh đẹp nhất – người ta yêu nhất”.

“Nhưng ta không thể sinh hài tử cho người.....Người nhất định chán ghét ta.....Công công, bà bà* cũng sẽ không thích ta.....” Thanh âm càng nói càng nhỏ, mang theo giọng mũi đầy chua xót.

(Công công: cha chồng; bà bà: mẹ chồng, cách xưng hô của ngày xưa)

“Ta không thích tiểu hài tử, mẫu hậu đã tạ thế rồi.” Ly Uyên bỗng nhiên trở nên buồn bã, thở dài thấp giọng nói tiếp: “ Khi mẫu hậu mang thai Ly Tấn, không thể cùng phụ hoàng chung phòng, phụ hoàng liền sủng ái phi tử khác, dần dần quên đi sự tồn tại của người, khi bụng người ngày một lớn hơn, thường bị các phi tử khác ức hiếp, vì thế sau khi sinh hạ Ly Tấn, mẫu hậu cũng qua đời.”

Hoa Doanh Vũ gương mặt nhìn bộ dáng thương tâm của ly Uyên, khẽ vươn bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa mặt y, hạ mệnh lệnh: “Không cho phép người thương tâm”.

Ly Uyên không nén nổi mà cười khanh khách, tiểu nhân nhi này ngay cả lúc an ủi người khác cũng thật là bá đạo, y dè lại tay hắn, dùng hai má mình cọ cọ vào lòng bàn tay mịn màng của Hoa Doanh Vũ, cười nói: “Ta không có thương tâm, ngược lại chỉ thấy tội cho Ly Tấn, đệ ấy chưa từng được gặp mẫu hậu, và luôn cho rằng những người trong cung hại chết mẫu hậu, vẫn không chịu thừa nhận các ca ca khác là huynh đệ của mình, cho nên lúc nào cũng gọi ta là đại ca.”

Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng: “Không cho phép nhắc đến người khác!”

Ly Uyên bật cười ôm lấy Hoa Doanh Vũ, nhẹ nhàng gối đầu lên vai hắn, ôn nhu nói: “Doanh Vũ, ta sẽ mãi mãi yêu ngươi, đối tốt với ngươi, Vũ Nhi của ta là xinh đẹp nhất, giống như tiên tử hạ phàm, làm sao mà xấu cho được”.

Hoa Doanh Vũ mím môi nhưng vẫn không nhịn được ý cười, cuối cùng hắn cũng bật ra thanh âm khúc khích, vui vẻ cọ vào ***g ngực của Ly Uyên,

“Doanh Vũ, chúng ta trở về thành thân nha, tuy rằng không thể kế thừa hương khói, nhưng ít ra ta cũng thành gia, mẫu thân nhất định cũng rất cao hứng”

“Ấn” Hoa Doanh Vũ ngọt ngào đáp lời, cúi thấp đầu tươi cười, muốn giấu cũng giấu không được.

Hai người ở lại trong ngôi nhà nhỏ của Phong Tuyết Nguyệt đã hai ngày, khoảng thời gian ngắn ngủi này thật nhàn nhã thoải mái, nhưng Phong Tuyết Nguyệt nhìn đến hai kẻ suốt ngày khanh khách ta ta gọi nhau ngọt ngào mà sinh lòng buồn bực, hai người này ở chung một chỗ toàn thốt nên những âm thanh khiến người ta ngượng ngùng xấu hổ muốn chết, ngay cả khi mình muốn chen vào một câu cũng chẳng có chỗ để chen vào, rồi đến khi dùng bữa, đều phải cố sức lấy hơi hét lên vài tiếng thật to, may ra cái đôi dính như keo như mật kia mới có phản ứng. Cái bộ dáng ghê tởm xấu đến buồn nôn của Hoa Doanh Vũ đã được chữa khỏi rồi, hắn lại trở về với cái dáng vẻ yêu kiều diễm lệ như xưa, cả người tản mát ra mị lực câu nhân, khiến người thất thần.

Thương thế của Lục Oánh cũng tốt, mỗi ngày đều ở trong lồng cũi bò tới bò lui kiếm ăn, có khi nó nhìn thấy Hoa Doanh Vũ ngồi bên bờ suối nhỏ, liền uốn lượn thân mình trườn đến, còn chưa tới gần thì đã bị ánh mắt Hoa Doanh Vũ làm cho “đứng hình” luôn, đành “sưu” một tiếng ủy khuất rồi lê lết cái thân trở về phòng.

Phong Tuyết Nguyệt tựa vào cửa sổ chăm chú quan sát, cười ha ha, con rắn nhỏ thật sự đáng thương nha, ngay cả chủ nhân cũng chẳng thèm để mắt đến nó nữa.

Hôm nay, trời xanh mây trắng, Hoa Doanh Vũ cùng Ly Uyên thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi, xong xuôi liền đến phòng Phong Tuyết Nguyệt, chuẩn bị lên tiếng gọi, thì đã thấy y đang thu thập hành lý, hai người còn chưa kịp mở lời, Phong Tuyết Nguyệt liền không khách khí mà nói: “Dù sao thì ngày các ngươi thành thân, nhất định sẽ mời ta đến, nếu đã vậy thì bây giờ ta đi theo các ngươi luôn, nhân tiện ngắm nhìn phong cảnh Trung Nguyên một thể, sẵn dịp này kiếm về một nam tử phá thân mình.” Y cứ tự nhiên nhiên mà phun một tràng dài, Ly Uyên nghe xong không nhịn cười nổi, cái gì gọi là thuận tiện tìm nam nhân phá thân chứ?

Tuy nói là muốn nhanh chóng thành thân, nhưng dù sao thì việc chuẩn bị cho hôn sự cũng rất nhiều, Ly Uyên biết trong lòng Hoa Doanh Vũ luôn coi trọng việc này, nên cũng không muốn tổ chức hôn lễ một cách tùy tiện. Nếu Phong Tuyết Nguyệt đã nghĩ muốn đi cùng, Ly Uyên đành phải mang y lên đường vậy, thể nhưng vừa định đáp ứng thì đã nghe Hoa Doanh Vũ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ai bảo khi chúng ta thành thân nhất định phải mời ngươi đến, ngươi cũng đừng có quá đắc ý.”

.

Phong Tuyết Nguyệt mang tay nải vắt lên vai, cười đáp: “Hoa giáo chủ ngươi luôn khẩu thị tâm phi nha, người nào mà muốn ở cùng ngươi da mặt đều phải dày a, nếu không chắc sẽ bị lời nói và thái độ chua ngoa, đánh đá của ngươi dọa chết” Phong Tuyết Nguyệt cười hì hì, chạy đến cửa, phất tay áo réo gọi: “Nhanh lên nào, chúng ta phải xuất phát rồi!” Nói xong bèn nghênh ngang tiêu sái bước ra ngoài, tà áo tung bay, mái đầu ngân phát phất phơ trong gió, thân ảnh ung dung tự tại, như có như không.

Ly Uyên rùng mình, Phong Tuyết Nguyệt này quả nhiên hiểu thấu Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ hừ cười một tiếng: “Người đừng thấy bộ dáng Phong Tuyết Nguyệt điên điên khùng khùng mà lầm tưởng, suy nghĩ của hắn vô cùng nhạy bén, tâm cơ* so với người khác đều cao hơn một bậc”

(Tâm cơ: những tính toán, mưu lược)

Người này vừa chính vừa tà, Hoa Doanh Vũ và Ly Uyên vốn đã được lãnh giáo bản lĩnh của y làm sao mà không nhận ra cho được.

Chận rãi rong ruổi trên đường trường hơn nửa tháng, cuối cùng cũng về đến Hoa Ảnh Giáo, cảnh còn người mất, nơi này không còn là Hoa Ảnh Giáo ngày xưa nữa, nhưng trong lòng Hoa Doanh Vũ lại càng cảm thấy thích thú, sau này, nơi đây chính là nhà hắn, nhà của hắn và Ly Uyên. Chỉ cần nghĩ như vậy thì tâm trạng hắn càng thêm phấn khích.

Lạc thành là địa phương phồn hoa nhất, lại tọa lạc ở vị trí thiên về phương nam, tuy đã vào tháng bảy nhưng mặt trời luôn phủ những tia nắng chói chan rực rỡ xuống nơi này, cho dù ở trên núi vẫn cảm thấy không khí oi bức. Những năm trước đây, và ngay cả lúc này, Hoa Doanh Vũ luôn bày ra bộ dáng uể oải ở trong phòng không chịu đi ra ngoài. Tại bốn góc phòng, có đặt những tảng băng lớn, còn hắn thì chỉ mặc một bộ xiêm y mỏng manh như cánh ve, nửa nằm nửa ngồi ở tháp* thượng bằng gỗ lim, bên cạnh có Ly Uyên hầu quạt, đôi mắt xinh đẹp hờ hững nhắm lại, cảm thấy có chút nóng bức, cái mũi xinh xinh phất ra một thanh âm bất mãn, Ly Uyên mỉm cười hiểu ý bèn quạt mạnh tay hơn một chút. (thê nô – chả có chút tiền đồ nào hết)

(tháp: cái giường nhỏ dùng để nằm chơi á, ko phải là loại giường lớn dùng để ngủ)

Cái kẻ quanh năm lười nhác kia hiện giờ lại trở nên cần mẫn, ngay cả Ly Tán đều lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tin nổi. Hằng ngày, có không ít thương nhân đem bảo vật và vải vóc thượng đẳng lên núi, Hoa Doanh Vũ miễn cưỡng nửa ngồi trên đàn mộc y*, khẹp hờ hai mắt, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn một chút, khi đó trong đôi nhĩ nhân kia sẽ phóng ra một tia sáng

(Đàn mộc y: ghế dựa bằng gỗ đàn hương – minh họa cuối bài)

Ly Tán đã từng hầu hạ Hoa Doanh Vũ ba năm, tâm tư của vị giáo chủ đại nhân này y cũng biết ít nhiều, vì vậy lập tức mang món đồ Hoa Doanh Vũ nhìn trúng đến trước mặt hắn, hắn thích thì sẽ lưu nó lại, không thích liền lui đi.

Lần này Hoa Doanh Vũ thật sự tích cực, thành thân là chuyện quan trọng của cả đời người, nên mọi việc chuẩn bị đều vô cùng cẩn trọng, hỉ phục sửa đi sửa lại ba lượt cũng không vừa ý, y phục này thật sự là khó làm, vì xiêm y trung tính vốn không có quá nhiều kiểu dáng để chọn lựa (ngày thường có ai mặc cái loại này đâu =]], và cũng không thể làm giống với quần áo thường ngày mà Hoa Doanh Vũ hay mặc, thiết kế sai lầm một tí là hắn lại không vừa ý, thật là một nhân vật khó hầu hạ mà.

Liếc thấy Ly Tán đang nhìn một vật gì đó với đôi mắt sáng rực, tay khẽ xoa xoa vuốt vuốt một miếng ngọc hoàn*, khoe miệng thoáng lộ ra tiểu ý. Ly Tán chợt cảm thấy Hoa Doanh Vũ đang nhìn mình bèn cười hì hì nói: “Đại tẩu, người xem vật này thật là hảo a, màu sắc ôn nhuận, lấp lánh trong suốt không chút tỳ vết, rất xứng với tẩu tẩu nha!”

(miếng ngọc hoàn: Hán viết là “mai ngọc hoàn”, một vật khi đeo trên người sẽ mang lại may mắn, chả biết là cái gì nữa, bạn ko sành đồ TQ, minh họa – cuối bài)

Hoa Doanh Vũ chậm rãi quay đầu đi, độ cong nơi khoe miệng càng lúc càng lớn một câu tẩu tử khiến hắn cảm thấy thật cao hứng, tuy trong lòng vui mừng rộn ràng, nhưng trên mặt vẫn cố bày ra nụ cười lạnh lùng: “Ly Tán, người nói chuyện với ta càng lúc càng không phân biệt lớn nhỏ a, người nghĩ cật giáo chủ này không trị nổi người sao?”

Lặng lẽ đặt mảnh ngọc hoàn kia xuống, hắn thu lại ý cười, nói: “Ta thích màu sắc hỉ khí, các người muốn ngày ta thành thân phải mang cái thứ xanh xanh trắng trắng nhợt nhợt này hả?”

Mấy phú thương đưa mắt nhìn nhau, một nam nhân trông có vẻ phúc hậu tiến lên từng bước lấy lòng nói: “Nếu Hoa giáo chủ không thích, ngày mai ta sẽ mang một vật khác đến, chắc chắn là màu sắc hỉ khí*.”

(màu sắc hỉ khí, đương nhiên là sắc đỏ – ề ề ề)

Trước khi đến đây, mấy phú thương này đâu có biết là mình sẽ gặp ai, chỉ biết nơi nào bán được hàng giá cao thì tìm đến thôi. Thế nhưng khi vừa gặp Hoa Doanh Vũ thì bọn họ liền ngầy người, bởi vì thoáng nhìn liền biết vị kia chính là nhân vật nổi tiếng hung ác mà gần đây giang hồ đồn đãi, nghe nói hắn đã đào thoát khỏi tay Ly Uyên, đồng thời bắt luôn Liễu Thanh Phong – Minh chủ võ lâm để trút hận, không hiểu tại sao bây giờ hắn lại có mặt ở Hoa Ảnh Giáo.

Trong lòng bọn họ nổi lên từng trận khiếp đảm, nhưng vẫn không muốn bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời để kiếm tiền này, liền ton hót đi lên phía trước, bày ra biểu tình con buôn cười giả lả lấy lòng.

Hoa Doanh Vũ chán ghét hướng về phía Ly Tán ra hiệu, Ly Tán lập tức nhìn cái gã phú thương đang bước đến, cười cười: “Sao ngươi lại di chuyển lung tung rồi, ta thấy đôi chân ngươi nhìn thật là vừa mắt nha. Nào, đến gần một chút để ta xem xem”

Gã phú thương gần như bị dọa đến mức muốn vãi cả ra quần, từ từ rút lui về phía sau, hai chân run run, đứng một bên hoảng hốt cầu xin tha thứ: “Hoa giáo chủ tha mạng, Hoa giáo chủ tha mạng.”

Đột nhiên Hoa Doanh Vũ che miệng cười, phát ra thanh âm vô cùng quyến rũ: “Cầu nhân phế vật của ai nói cho người biết ta là Hoa Doanh Vũ? Hử?”

Lão nam nhân mới vừa rồi còn sợ đến tay chân run lấy bầy, trong nháy mắt thần sắc liền thay đổi, nhìn thấy nụ cười diễm lệ của Hoa Doanh Vũ xong thì tâm thần ngầy ngẩn, miệng mở lớn, nước bọt thuận theo khóe môi từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hoa Doanh Vũ chán ghét, nhú mày lại, bực bội nói: “Mang cái gã cầu vật lớn gan kia ra ngoài cho ta”

Thấy Hoa Doanh Vũ không thật sự nổi giận, Ly Tán lập tức đuổi người ra ngoài: “Để mảnh ngọc hoàn đó lại, rồi đi phòng thu chi lãnh thưởng, còn mấy người các ngươi cũng nên rời khỏi đây”. Ly Tán vuốt ve miếng ngọc tinh tế, hưng phấn nở một nụ cười thật tươi, mắt to cũng vẽ thành một đường cong, khuôn mặt đáng yêu trong nháy mắt đã lấp lánh sắc màu hạnh phúc. Vật này cùng với đại tẩu không có xứng đâu, nhưng với người kia nhất định là hợp, y đeo nó chắc chắn sẽ rất đẹp.

Hoa Doanh Vũ liếc nhìn Ly Tán một cái, cũng không muốn làm gián đoạn suy nghĩ của y. Thật lâu sau đó thấy y vẫn còn đứng ngây ngô cười, nhin không được đành phải khụ khụ hai tiếng: “Mấy gã kia xuống núi nhớ cho bọn chúng ăn hai viên Hoa Dung, để bọn chúng không nhớ ta là Hoa Doanh Vũ, tránh rắc rối về sau.”

Hoa Dung không phải là loại dược tà ác gì, chỉ làm cho người ta phát sốt sưa hai ngày thôi, rồi quên đi một chút ký ức không nên nhớ, sau đó thì vô sự. Ly Tán hiểu được Hoa Doanh Vũ làm như vậy vì lo lắng thay cho Ly Uyên, hắn biết một khi mình tái xuất giang hồ sẽ gây ra rất nhiều phiền phức

Ly Tán vui vẻ đáp lời, rồi mang mảnh ngọc cất vào trong áo, đang chuẩn bị đi ra ngoài, vừa bước được hai bước dường như nghĩ ra điều gì đó, y quay trở lại, biểu cảm trên mặt lúc này có chút xấu hổ xen lẫn chút lấy lòng, hì hì cười nói: “Đại tẩu”

Hoa Doanh Vũ nhìn cái biểu cảm cười ton hót nịnh nọt kia của y liền biết chẳng phải chuyện tốt lành gì, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Chuyện gì?”

Do lúc trước Ly Tán cũng làm không ít chuyện hổ thẹn với Hoa Doanh Vũ, hiện tại nghĩ đến khiến y cảm thấy có chút ngượng ngùng, miễn cưỡng nửa ngày y mới ngập ngừng le lưỡi cười nói: “Lần trước ta ở trong phòng đại tẩu kiếm được vài viên giải độc, uống xong rồi, Hoa Túy kia...”

“Mạc Vấn cùng những người khác đâu?” Hoa Doanh Vũ mím môi hỏi.

Ly Tán không một chút giấu diếm, tiến lên từng bước thành thật nói: “Đại ca bảo người giận hắn, không đành lòng lấy máu của người, ta đương nhiên không muốn bị độc phát mà chết nên đâu có chia giải độc cho bọn họ, ngoại trừ mấy kẻ trung thành hữu dụng, còn lại đều đã tử vong.”

Hoa Doanh Vũ cả kinh, lắp bắp nói: “Ly Uyên hắn..... Sớm biết rằng máu của ta có thể giải độc?”

Ly Tán gật đầu: “Trong cung có đề cập đến loại Hoa Túy độc này.”

Hoa Doanh Vũ vừa mừng vừa giận, lúc trước còn tưởng rằng Ly Uyên vì giải được Hoa Túy mới đối với hắn có bao nhiêu nhu tình mật ý, hóa ra hắn đã hiểu lầm tất cả. Nhắc đến Ly Uyên lại khiến hắn không khỏi nhớ mong, từ sớm tinh mơ y đã vội vàng ra ngoài, cũng không biết khi nào mới trở về.

Cúi đầu nghĩ ngợi vẫn còn mang theo tiểu ý, độ cong nơi khóe môi càng lúc càng lớn, Ly Tán thấy vậy cũng chỉ cười hì hì, bộ dáng e thẹn của giáo chủ tẩu tẩu vẫn là đẹp nhất nha.

Hoa Doanh Vũ mãi chìm đắm trong tưởng niệm ngọt ngào, nên không biết có người vừa mới bước vào, mãi cho đến khi nghe thấy thanh âm của Ly Uyên, hắn mới ngẩng đầu lên, “Vũ nhi, có chuyện gì vui vẻ thế?” Nam nhân trước mắt thật anh tuấn, trên mặt phảng phất ái ý, đôi mắt nhu tình đang trìu mến nhìn Hoa Doanh Vũ, hoàn toàn trái ngược với ánh mắt lạnh băng trước kia.

Hoa Doanh Vũ lập tức vui vẻ chạy đến bên Ly Uyên khiến cho váy áo hồng sắc tung bay thành những dải hoa lửa, hắn bổ nhào vào ngực Ly Uyên, dịu dàng làm nũng: “Người đã về rồi.” cái đầu nhỏ xinh cọ cọ vào ngực Ly Uyên nũng nịu.

Ly Uyên hôn lên chóp mũi xinh xắn của hắn một cái, ôn nhu nói: “Hôm nay ở nhà có ngoan không đó?”

“Ng ngoan..... Ngô ngô.....” Lời còn chưa nói xong thì đôi môi đỏ mọng đã bị bao phủ, đầu lưỡi linh hoạt của đối phương đã nhanh nhẹn tiến vào khoang miệng ấm áp của hắn khuấy đảo, hai người trao đổi nước bọt ngọt ngào, hơi thở mỏng manh như rên rỉ theo khóe miệng tràn ra.

Hôn môi thật lâu mới chịu buông ra, Ly Uyên ôm lấy thắt lưng mảnh mai như liễu của Hoa Doanh Vũ nói: “Hôm nay ta tiến cung diện thánh, hoàng huynh đã chấp thuận cho ta đem linh vị của mẫu phi từ Hoàng lăng thỉnh ra, đến khi đó chúng ta sẽ bãi đường tại đây.”

Hoa Doanh Vũ cảm thấy trong lòng ngập tràn hạnh phúc, gật gật đầu rồi nhón chân, hôn một cái lên khóe miệng của Ly Uyên.....

Chú thích linh tinh

Đàn mộc y: Ghế dựa bằng gỗ đàn hương

(2) Mai ngọc hoàn: miếng ngọc có hình tròn, khi đeo sẽ mang đến may mắn (???)

14. Chương 11-2

Ly Tán đứng một bên nhìn khung cảnh tình tứ kia thì sờn cả gai óc, toàn thân nổi lên một trận ác hàn, do dự thật lâu mới dám mở miệng: “Đại ca.....Đại tẩu..... chuyện giải được.....hì hì.....”

Hoa Doanh Vũ mím môi cười cười, liếc nhìn y một cái nói: “Người lại đây.”

Ly Tán cẩn thận, chậm rãi bước qua.

Hoa Doanh Vũ cất đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu đỏ tươi vào miệng Ly Tán, sau đó thu tay về, nói tiếp: “Phương thuốc Hoa Túy và giải được đều ở chỗ cũ, nếu người muốn lưu lại mạng ai thì cứ đến đây lấy.”

Ly Tán vui vẻ đáp: “Mạc Vấn quả thật là người trung thành, lưu lại mạng hắn sau này tất hữu dụng.”

Hoa Doanh Vũ im lặng không nói thêm nữa, sau một lúc lâu, bỗng cất tiếng: “Suýt chút nữa quên nói cho người biết, trong máu của ta có lẫn nọc độc của xà vương, người nếu đã uống máu của ta thì sẽ sinh ra tật xấu đấy.” Ngữ điệu của Hoa Doanh Vũ vô cùng hồ hững.

“Cái gì!” Ly Tán kinh hãi, đồng tử trừng lớn như chuông đồng “Tật...Tật xấu gì cơ?”

“Dục hỏa nan giải” Khóe miệng Hoa Doanh Vũ cong cong vẽ nên một nụ cười kiêu mỹ như đóa tường vi mới nở.

Ly Tán bắt giắc nhìn về cái ổ ở góc phòng, trong đó có một con rắn màu xanh lục đang ngủ gà ngủ gật, toàn thân y bỗng chốc lạnh run “A.....A.....Á.....Á Á!!” vài tiếng rồi nhanh chóng chạy mất.

Hoa Doanh Vũ bật cười, dựa vào lòng ngực Ly Uyên cọ tới cọ lui.

Ly Uyên cũng bật cười lên: “Người lại lừa hần.”

Hoa Doanh Vũ không vui, phụng phịu chu môi, chìa ngón tay trắng nõn như ngọc ra trước mặt Ly Uyên, nửa đùa nửa thật mà làm nũng: “Đau~~”

Ly Uyên đau lòng nắm lấy tay Hoa Doanh Vũ, ngậm lấy ngón tay bị thương của hần, đầu lưỡi liếm nhẹ lên miệng vết thương, làm cho Hoa Doanh Vũ nổi lên một trận tê dại. Chỉ là vết thương nhỏ xíu, hần làm sao cảm thấy đau chứ, chính là vì muốn Ly Uyên ra sức dỗ dành, nâng niu bảo vệ mình, có như vậy Hoa Doanh Vũ mới cảm thấy cao hứng.

Ly Uyên nhả ngón tay của hần ra, từ trong ngực lấy ra một cây trâm có khắc hình hoa đào hồng nhạt, kiểu dáng tự nhiên, phóng khoáng đồng thời cũng không mất đi vẻ tinh xảo, thanh lịch. Y ôn nhu nói: “Thích không?”

Làm sao có thể không thích, hiện tại Hoa Doanh Vũ vừa nếm trải tình sự, rất ương bướng nhưng cũng ngây ngô, chỉ với một lời tâm tình đường mật cũng có thể khiến hần mặt đỏ tim đập mạnh. Vả lại, thường ngày hần cũng thích loại đồ vật này, huống chi vật ấy lại do chính người hần yêu nhất tặng, nên tâm trạng lúc này của hần vô cùng vui mừng, vội vàng hướng Ly Uyên, nói: “Người mau để ta ngồi dậy nào”

Ly Uyên tươi cười không ngớt, trong lòng rất đổi hoan hỉ, y đã đợi rất lâu rồi, cuối cùng trời cao cũng tác hợp cho kẻ si tình*, tâm can bảo bối mỗi ngày đều ở bên cạnh y, ngoan ngoãn, đáng yêu đến mức làm cho người ta hưng phấn tột cùng, trong lòng y giờ đây ngập tràn mật ngọt tựa hồ như muốn chảy hết cả ra.

(Nguyên văn: bất phụ hoàng thiên, bất phụ khanh – có thể hiểu nôm na là “ông trời ko tuyệt đường kẻ sủng vợ =))” – chắc ko thể mang cái câu này vào được, nên Keng chém thành câu trên =.=!)

Nhẹ nhàng gỡ xuống cây trâm màu bạc trên tóc của Hoa Doanh Vũ, từng sợi tóc đen nhánh trong nháy mắt xõa xuống như thác đổ, phiêu tán ở bờ vai nhỏ nhắn, khuôn mặt như hoa thoáng đỏ bừng, tuyệt mỹ dung nhan khiến kẻ khác phải nín thở ngưng thần, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, đôi mắt long lanh đang chăm chú nhìn Ly Uyên, và còn có cả đôi gò má vì ngượng ngùng mà trở nên phớt hồng, Hoa Doanh Vũ cao hứng cười, khoe mắt cũng cong cong thành hình nguyệt nha.

Tâm Ly Uyên chấn động, cúi người xuống hôn nhẹ lên gò má tinh xảo của ái nhân, y nâng mái tóc óng ả mềm mại như lụa kia lên, cẩn thận kết một búi nhỏ ở sau đầu Hoa Doanh Vũ rồi dùng đào hoa trâm cố định lại.

“Đẹp không?” Giương mắt nhìn thấy bộ dáng si mê của Ly Uyên, hần bỗng ngượng ngùng khiến hai má đỏ bừng nóng ran.

“Đẹp, phu nhân của ta lúc nào cũng là người đẹp nhất.” Ly Uyên kéo hần đến gần rồi gắt gao ôm chặt, không ngừng thốt ra lời nỉ non khiến người ta cảm động.

“Ba hoa!” Đôi bàn tay trắng như phấn thúc nhẹ y một cái, cười đến rạn rở.

Nhìn thấy tuyệt sắc tiểu mỹ nhân đang ở trong lòng mình mà ra vẻ hờn dỗi, bắt giắc cả người Ly Uyên lại dâng lên một cổ dục hỏa mãnh liệt mà trước nay chưa từng có, y hận không thể ngay tức khắc đem Hoa Doanh Vũ đặt dưới thân, hảo hảo ra sức yêu thương một phen. Thế nhưng có người dường như không biết an phận, cứ hân hoan ra sức nhích tới nhích lui, quần lấy cổ y mà vô tư cười nói, khiến cho phân thân của ai kia không tự chủ nổi mà cứ hần lên, ngẩng cao đầu chạm vào vòng eo thon thả của tiểu mỹ nhân.

Đôi mắt xinh đẹp của Hoa Doanh Vũ trợn to, mang theo vô vàn phong tình mà không bút mực nào tả xiết, cơ hồ cảm thấy có chút xấu hổ nên hần thoáng rù mi xuống, hàm răng tuyết trắng nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, lặng lẽ đem thân mình cọ cọ vào người Ly Uyên.

Hảo một bộ dáng tùy người trêu ghẹo*!(nguyên văn: nhâm quân thả hiệt: tùy ý cho người trêu ghẹo, giống cái dạng cá nằm trên thớt muốn chặt muốn chém tùy ý anh đầu bếp)

Đến giờ phút này, Ly Uyên không thể nào kiềm chế được nữa, hạ thân đã trướng đến phát đau, cả người trên dưới đều bị dục hỏa thiêu đốt, y lập tức ôm lấy Hoa Doanh Vũ thì triển khinh công, nhằm hướng tiểu viện phóng đi.

Vừa đến phòng, Ly Uyên không tài nào nhịn nổi mà áp chế Hoa Doanh Vũ, cắn lấy bờ môi nộn hồng của tiểu mỹ nhân, ra sức mút vào, đồng thời cũng chìa đầu lưỡi liếm lộng một hơi, bầu không khí thoáng chốc trở nên vừa *** mỹ vừa ngọt ngào

Cái lưỡi nghịch ngợm kia trong nháy mắt đã dờ xuống làn da tuyết trắng của Hoa Doanh Vũ, dừng một chút tại yết hầu, cắn nhẹ nơi đó, như muốn nghe thấy thanh âm rên rỉ của mỹ nhân. Bàn tay to lớn của Ly Uyên giải khai vạt áo Hoa Doanh Vũ, chậm rãi ve vuốt, thăm dò, y cầm lấy dục vọng đã cương cứng một nửa của hân, dịu dàng xoa nắn bộ lộng, đột nhiên khước miệng y vẽ nên một nụ cười gian tà, cắn lấy vạt áo, nhẹ nhàng xé mở, xiêm y tiểu mỹ nhân toàn bộ đều bị trút xuống, để lộ bờ ngực bạch ngọc cùng hai điểm hồng anh* thấp thoáng ẩn hiện.

(hai điểm hồng anh: 2 cái chấm nằm trên ngực mà ai cũng có ể)

Cắn nhẹ một đóa thù du trước ngực mỹ nhân, và không ngừng ra sức mút vào đóa hồng.

Hoa Doanh Vũ được Ly Uyên hầu hạ đến vô cùng thư thái, rồi lại thập phần khó chịu, vì đóa hồng hoa còn lại không được ai vuốt ve, khiến hân cảm thấy hư không, tẻ nhạt. Thế là Hoa Doanh Vũ không tự chủ được mà kéo tay Ly Uyên, chậm rãi chuyển qua chỗ ***g ngực trống trải bên kia, muốn y xoa nắn đóa hoa nhỏ ấy.

Khước miệng Ly Uyên lại xuất hiện nụ cười gian xảo, y cố ý rút tay về. Hoa Doanh Vũ bỗng chốc giật mình, đôi mắt mê ly tức thì nhuộm màu oán giận và ủy khuất, đang tính mở miệng thì nam nhân đột nhiên cắn lấy nụ hoa cô độc kia, làm cho thân thể hân thoáng co rút, thoải mái không thốt nên lời.

Hầu hạ mỹ nhân thư thái xong, đầu lưỡi của Ly Uyên thong thả lướt qua từng tất da thịt mịn màng như bạch ngọc, bao vây lấy cái rốn xinh xắn của đối phương.

Y phục nửa kín nửa hở, không thể che giấu thân mình đã trở nên hồng nhạt, đôi mắt giờ đây đã nhuộm màu ***, hai tay lỏng lẻo không thể tự chủ mà ôm lấy đầu của nam nhân, còn nơi khước miệng thì thốt ra từng tiếng rên rỉ ngọt ngào như mật.

Tình cảm đang đến hồi mãnh liệt thì truyền đến một trận âm thanh” sát phong tình”, cả hai người đồng loạt giật mình.

Cái bụng tuyết trắng khô quắt kia lên tiếng kháng nghị, nó bất mãn phát ra từng tiếng ùng ục vì bị bỏ đói.

Hoa Doanh Vũ đỏ mặt, lẩm bẩm nói:“Người ...tại sao...lại....ngừng”. Trong lúc mây mưa thất thường thế này mà lại khiến cho cái bụng kêu gào, hân nhất thời cảm thấy ngượng đến chín mặt, rụt rè, e lệ khẽ liếc nhìn Ly Uyên, nhưng chống đỡ không nổi ánh mắt ôn nhu của nam nhân.

Ly Uyên đã lâu không còn mang mặt nạ ngân bạc, nên khuôn mặt anh tuần này thường làm cho Hoa Doanh Vũ mặt đỏ tim đập, hiện tại Ly Uyên lại nhìn hân chăm chú như vậy, khiến hân càng cảm thấy ngượng ngùng.

Ly Uyên ngồi thẳng người dậy, một tay kéo, một tay ôm lấy thân hình tuyết trắng kia vào lòng, trên đôi môi đỏ mọng khê hôn một hơi, cười nói:“Buổi trưa người không ăn gì sao?”

Ánh mắt y nhu tình như nước, sóng mắt lưu chuyển tỏa ra vô vàn sự dịu dàng. Hoa Doanh Vũ vươn tay quấn lấy cổ y, áp hai má mình vào sát với bờ ngực rắn chắc màu mật của nam nhân, phụng phịu nói:“Ta không thích cầm đũa”

Nhẹ nhàng nhéo yêu một cái lên chóp mũi tinh tế của ái nhân, Ly Uyên cười nói: “sâu lưỡi nhỏ”.Khước miệng mang đầy tiểu ý, trong mắt thì ngập tràn vẻ nuông chiều

Hoa Doanh Vũ nghe y nói như vậy, cảm thấy thật cao hứng, nhưng trên mặt lại giả vờ sảng giọng:“Người mới là tên lưỡi biếng đó, đại lưỡi biếng”

Ly Uyên cười cười không đáp, định lấy y phục đến khoác vào, thế nhưng nội sam còn chưa mặc xong đã bị Hoa Doanh Vũ kéo cổ tay lại, y quay sang chỉ thấy biểu tình oán giận của tiểu mỹ nhân, Hoa Doanh Vũ đang cắn cắn đôi môi xinh đẹp ngập tràn ủy khuất.

Nghĩ đến thật là nan giải mà, ngay thời điểm này làm sao có thể ly khai hẳn được cơ chứ, không chừng khi ta vừa rời khỏi, hẳn nhất định sẽ suy nghĩ lung tung rồi sinh khí. Nghĩ vậy, Ly Uyên đành ôn nhu cười, ngồi lại vị trí cũ ôm lấy Hoa Doanh Vũ, nhẹ giọng an ủi: “Người đó nha...ta đi bảo hạ nhân nấu cho người một chén cháo trứng hạt sen* được không?”

(phù dung dẫn hoa chúc: bọn Keng ko biết nên edit bậy thành cháo trứng hạt sen, he he:” tình iu nào bit thì lên tiếng góp ý cho bạn nhé:”)

Tiểu mỹ nhân ngồi ở trên đùi Ly Uyên, biểu tình giận dữ, bặm môi trợn mắt, gắt gao ôm chặt thắt lưng y, không cho y rời đi.

Ly Uyên buồn cười nhéo mũi hẳn, yêu thương nói: “Người lại không ngoan? Ta làm sao nỡ để phu nhân chịu đói cơ chứ?” Tay của Ly Uyên lướt qua dưới bụng Hoa Doanh Vũ nhẹ nhàng xoa nắn một chút

Hoa Doanh Vũ bất mãn lắm lắm, nhảy nháy găm găm bờ ngực của đối phương, đầu lưỡi nghịch ngợm khuấy đảo nhũ tiem của y, rồi dùng cả bờ miệng tròn trịa mà cọ tới cọ lui vào căn nguyên dục vọng của ai kia.

Ly Uyên giờ phút này quả thật đã bị dục hỏa thiêu đốt, nhưng y không muốn tâm can bảo bối phải chịu đói, tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm đẩy Hoa Doanh Vũ ra.

Hoa Doanh Vũ có chút tức giận, đôi mắt xinh đẹp liếc Ly Uyên một cái sắc lẻm, nhưng trong lòng vô cùng ủy khuất. Chính ta đã chủ động bỏ hết tôn nghiêm để câu dẫn y, thế mà y dám đẩy ta ra.....Nghĩ đi nghĩ lại thật đúng là đáng lo mà, hay là y đã phiền chán ta mất rồi, bản thân ta không ngực, không hông, chỉ có một khuôn mặt dễ nhìn, nhưng vẫn là một nam tử, lại so với y lớn hơn hai tuổi, sau này cũng sẽ nhanh chóng già hơn y.....Nghĩ đến đây hai mắt của Hoa Doanh Vũ đã ngập chìm trong làn sương mù ẩm ướt

Vừa nhìn qua biểu tình của ái nhân, Ly Uyên liền biết hẳn lại suy nghĩ lung tung rồi, y càng ra sức ôm chặt lấy hẳn, ôn nhu dỗ dành: “Người lại nghĩ vẫn vợ rồi?”

Hoa Doanh Vũ ủy khuất ôm lấy Ly Uyên, cắn môi bất mãn: “Cháo thì bảo hạ nhân làm là được mà.”

Ly Uyên bật cười, nói: “Ta là muốn người cả ngày, chứ nhất thời nửa khắc thì không sao giải hết dục hỏa của ta đâu, nếu ta mà ở lại trong phòng nhất định sẽ nhịn không được cùng người phong lưu một phen, chuyện tốt vừa mới làm một nửa, hạ nhân sẽ kéo đến quấy rầy, mất hết cả tình thú. Vậy nên ta thà tự mình đi, miễn cho ở đây chỉ có thể nhìn mà không thể ăn”.

Nghe nam nhân giải thích rõ ràng xong, Hoa Doanh Vũ vô cùng thỏa mãn, bèn đồng ý để y rời đi.

Ly Uyên kéo sam tử hồng nhạt ở một bên qua, giúp ái nhân mặc vào, rồi dịu dàng hôn lên môi hẳn, nói: “Coi chừng cảm lạnh, ta đi một lát sẽ về, người phải ăn nhiều một chút, mới có sức cùng ta khoái khoái nha ~”

Ly Uyên nói toạc cả ra, khiến cho tiểu mỹ nhân thẹn đến đỏ mặt, trừng trừng liếc y một cái, mang theo vô vàn vẻ quyến rũ câu nhân.

Ly Uyên cười to rời đi, trong phòng chỉ còn lại một tiểu mỹ nhân đang xấu hổ ngượng chín mặt.

Nam nhân đi rồi làm cho Hoa Doanh Vũ ở một mình trong phòng trở nên buồn chán, bỗng thấy Lục Oánh đang cuộn tròn nằm ngủ ở phía sau cửa, hứng thú đùa nghịch trỗi dậy, hẳn lấy chén trà ném tới bên người nó.

“Xoảng” một tiếng giòn vang, chén trà vỡ vụn, Lục Oánh nhất thời giật mình, đứng thẳng dậy đề phòng, phóng tầm mắt quét nhìn xung quanh

Lục Oánh tuy là xà vương, độc tính mãnh liệt, nhưng mà tuổi của nó vẫn còn nhỏ, lại sinh trưởng nơi hang động hoang vu ít người lui đến, nên cảnh giác vô cùng thấp, và nó cũng rất là lười biếng.

Hoa Doanh Vũ hừ cười, nhìn Lục Oánh mắng yêu: “Người là tiểu súc sinh không có tiền đồ, xem cái bộ dáng lười nhác của người, cần thận có ngày bị người ta bắt đi ngâm rượu.”

(ò, chủ sao thì thú cưng nó vậy, tự ngẫm lại bản thân đây)

Lục Oánh dựa theo âm thanh truyền đến nhìn lại, chỉ thấy Hoa Doanh Vũ hào phát vô tổn*, trưng ra khuôn mặt tươi cười diễm lệ nhìn nó, tựa hồ như hiểu ra mọi chuyện, nó thả lỏng một chút, cúi thấp đầu xuống, thông thả trượt về phía chủ nhân, chìa đầu lưỡi liếm đôi chân tuyết trắng của Hoa Doanh Vũ.

(hào phát vô tổn: lông tóc chẳng bị tổn hao, ý nói người đó chẳng bị tổn hại gì hết)

Hoa Doanh Vũ không giận, để mặc nó tùy ý nghịch ngợm. Một lát sau cảm thấy có chút mệt mỏi, hần vẫn còn chưa có ăn gì, chỉ sợ là thức ăn chưa kịp dọn lên thì hần đã đói đến ngất xỉu.

Lục Oánh tuy có chút biếng nhác, nhưng Hoa Doanh Vũ rất thích nó, lúc rảnh rỗi có thể kiếm nó chơi đùa cũng coi như thú vị

Hần vẫn đang cười, đột nhiên đôi mày thanh tú nhíu lại, để phòng nhìn về phía cửa sổ. Vô công mặc dù đã mất, nhưng vẫn thận trọng cảnh giác

Quả nhiên, cửa sổ bị kéo mở ra một khe nhỏ, một đôi mắt nhìn vào bên trong, rồi ngay sau đó cửa sổ được mở rộng ra, hai nam tử che mặt từ ngoài nhảy vào.....

15. Chương 12-1

Hoa Doanh Vũ thâm cười nhạo trong lòng, xem cái bộ dạng lén la lén lút của hai gã thì biết ngay họ đến chẳng có gì tốt lành, nhưng mấy cái tên này cũng thật ngốc quá đi, không biết lựa thời cơ tốt gì cả, ánh trăng vẫn còn chưa treo lên ngọn cây thì đã nhện không được mà hành động.

Hừ cười một tiếng, hỏi:“Đến đây làm gì?”Nơi này vốn không cho phép hạ nhân ra vào, cho dù có là giáo chúng của cửa Hoa Ảnh Giáo mà tự tiện bước vô cũng chết rất khó coi, huống chi là hai tên vô danh tiểu tốt này.

Tuy trong lòng đã nổi lên sát khí, nhưng trên mặt Hoa Doanh Vũ vẫn bất động thanh sắc.

Hai kẻ xâm nhập vốn định trả lời, vừa giương mắt nhìn lên liền thấy bờ vai mềm mại của tiểu mỹ nhân thoáng lộ ra, dung mạo tựa hoa đào, cặp đùi tuyết trắng nửa kín nửa hở dưới lớp hồng y, ngay tại vị trí xương quai xanh vẫn còn lưu lại vài dấu hôn ngân, càng làm tăng thêm nét yêu kiều, diễm lệ.

Hai gã đã sớm mất hồn, cũng quên luôn mục đích đến đây, chỉ hận không thể xông lên phía trước kéo xuống lớp y phục mỏng manh kia, để mà tỉ mỉ ngắm nhìn bên trong của mỹ nhân.

Hoa Doanh Vũ vừa nhìn thấy biểu tình hạ lưu của đối phương thì nổi giận, lớn tiếng quát tháo:“To gan, cái thứ cẩu tạp chủng như các ngươi mà cũng dám dòm ngó ta hả”

Hai gã bị quát, nhất thời định thần lại, trong nháy mắt đã khôi phục dáng vẻ bình thường, chấp tay thi lễ, nói:“ Ta nghe đồn Hoa giáo chủ bị bắt, ngài nhất định là trúng phải quỷ kế của tên Vương gia khốn kiếp đó, Hoa Giáo chủ anh minh thần võ, ta đã cảm phục từ lâu, nguyện đến đây giúp ngài đào thoát, thừa dịp tên tặc nhân kia còn chưa trở về, thỉnh Hoa giáo chủ theo hai huynh đệ chúng ta rời đi.”

(Uyên Uyên: không về nhanh là vợ anh theo giai đây, 3P luôn đây:”D)

Nói xong, liền tiến đến gần Hoa Doanh Vũ muốn bắt người, Hoa Doanh Vũ lùi về sau từng bước, cười lạnh đáp:“Nực cười, ta đường đường là Hoa Ảnh Giáo – giáo chủ, há cần cái hạng vô danh vô lại đến cứu? Chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn gì mặt mũi bổn giáo chủ”

Hai gã nghiêng rằng oán hận nói:“Hoa giáo chủ không cần phải câu nệ miệng lưỡi thế gian, hiện tại không phải lúc để bàn chuyện danh dự, nếu không nhanh chóng rời đi, chỉ e tặc nhân sẽ trở về”

Hoa Doanh Vũ nghĩ thầm, hai kẻ này đã mạo hiểm đến đây, thì mục đích sẽ không đơn giản như thế được. Trước đó vài ngày, Liễu Thanh Phong mất tích, trên giang hồ truyền lưu là mình bắt giữ lão, thế mà chỉ có hai gã này biết mình vẫn bị giam cầm ở Hoa Ảnh Giáo, lời đồn đó tự nhiên sẽ bị phá, như vậy hai tên này

không phải đến trả thù. Nhưng hiện tại bọn họ đến là để cứu mình, mà lại không biết quan hệ mật thiết giữa mình và Ly Uyên, rốt cuộc bọn chúng có mục đích gì đây?

Than nhẹ một tiếng, Hoa Doanh Vũ cười nói: “Các người thật sự nghĩ rằng có thể dễ dàng mang ta ra ngoài sao? Ly Uyên là nhân vật như thế nào, có thể tiêu diệt được Hoa Ảnh Giáo, còn sợ không diệt trừ nổi hai người sao? Cứu ta ra thì có ích lợi gì chứ?”

Một tên căn răng la lên: “Dù sự thật có là như vậy, nhưng chúng ta vẫn muốn mạo hiểm một phen, nhất định phải cứu ra Hoa giáo chủ”

Tên còn lại cũng hùa theo: “Đúng vậy, Hoa giáo chủ đừng nản lòng nhụt chí, nhanh chóng theo chúng ta đi, có Hoa Hàn Thất Tuyệt* trong tay, nhất định có thể đoạt lại Hoa Ảnh Giáo.”

Hoa Hàn Thất Tuyệt!

Hoa Doanh Vũ giật mình, sao lại có lầm truyền ngôn* loạn thất bát tao thế này! Ta làm sao mà có Hoa Hàn Thất Tuyệt chứ! Tuy trong lòng hấn đang loạn, nhưng biểu tình trên mặt vẫn tự nhiên như trước, Hoa Doanh Vũ thấp giọng hỏi: “Tại sao các người lại biết về Hoa Hàn Thất Tuyệt?”

Truyền ngôn: lời đồn (ngày nay nó được gọi là tin vịt, tin tức lá cải)

(Hoa Hàn Thất Tuyệt: tên của một loại bí kíp võ công)

Hai gã đưa mắt nhìn nhau chẳng biết phải trả lời thế nào, Hoa Doanh Vũ càng tin chắc rằng nhất định là trên giang hồ đã truyền tụng những lời kỳ quái gì đó, không chừng mỗi người đều đã biết được, thế mà bản thân hấn lại hoàn toàn không biết gì cả, nên cảm thấy có chút tức giận. Ly Uyên, ta muốn xem người sẽ giải thích với ta thế nào đây! Dám giấu giếm ta a!

“Hoa giáo chủ, mau đi thôi” Hai gã vội vội vàng vàng thúc giục, vốn là được ăn cả ngã về không, bọn chúng dự định bắt giữ Hoa Doanh Vũ rồi từ từ bức cung, không nghĩ tới hấn ta quá cao ngạo, thà rằng bị cầm tù chứ không muốn để hai người bọn họ dẫn đi. Thế nên hai tên đó càng cảm thấy phẫn nộ, bèn nhanh chóng tiến lên lôi kéo

“A, các người mới là kẻ cần phải rời đi” Tiếng nói vừa dứt, một vật gì đó màu xanh biếc chói mắt nhanh chóng phóng đến hai gã nam tử, ngay lập tức, bọn họ chỉ cảm thấy trên chân hơi hơi đau nhói, còn chưa kịp cúi đầu nhìn thì đã song song ngã xuống, sắc mặt biến thành màu đen, thân thể cứng ngắc, bất động xụi lơ.

Hoa Doanh Vũ chán ghét liếc cái thi thể ghê tởm trên mặt đất, đẩy cửa ra ngoài, Lục Oánh lập tức đi theo phía sau. Ngồi xuống thạch đăng*, hấn nhìn Lục Oánh, ôn thanh nói: “Người trở về thật chậm chạp. Lần sau, khi kiếm ăn đừng đi quá xa, nếu còn xảy ra tình huống như ngày hôm nay nữa, cần thận ta mang người đi ngâm rượu, nấu canh!” Vừa nói vừa mỉm cười tinh nghịch.

(Thạch đăng: ghế đá)

Lục Oánh biết hấn hay nói đùa, nên cũng không hoảng sợ, bèn thân mật trườn đến bên hấn, giống như muốn kể công mà ra sức quần lấy hấn.

Trong lúc một người một xà đang đùa nghịch đến vô cùng cao hứng, thì hấn bỗng nghe thấy tiếng cười sang sảng của Ly Uyên: “Xem ra phu nhân rất vui vẻ a” Ly Uyên đến gần hấn, mang chén cháo trứng hạt sen đặt lên bàn, vươn tay muốn ôm hấn vào lòng. Ai ngờ, Hoa Doanh Vũ hừ lạnh một tiếng nghiêng người tránh đi cái ôm của y.

Ly Uyên rùng mình, đang định mở miệng thì khóe mắt chợt nhìn thấy hai cái thi thể trong phòng, tâm y đập loạn, chau mày tự trách nói: “Là ta không tốt, canh phòng sơ sót, để cho người lạ tiến vào quấy nhiễu phu nhân.” Dứt lời, y lập tức tiến đến gần Hoa Doanh Vũ, khẩn trương hỏi: “Doanh Vũ, có bị thương không? Mau để ta nhìn xem nào”

“Chát” một tiếng, năm đầu tay nóng rát đã in lên mặt Ly Uyên.

Ly Uyên bị đánh thê thảm nhưng cũng chẳng thấy đau, y không muốn nhìn thấy tiểu tình nhân của mình tức giận như vậy. Vừa định lên tiếng dỗ dành thì đã nghe Hoa Doanh Vũ giận dữ nói: “Mau cho người đến dọn dẹp phòng ốc, thật là bẩn mắt ta mà”

Hoa Doanh Vũ nói xong thì đi đến trước bàn đá ngồi xuống, thản nhiên ăn bát cháo nóng do Ly Uyên mang đến, mặc kệ Ly Uyên cố sức hỏi han cũng chẳng thêm liếc mắt để ý. Khi hạ nhân đã xử lý tốt hai cái thì thể kia, Hoa Doanh Vũ mặt mày hằm hằm quay về phòng, không thêm đợi Ly Uyên đi vào đã dùng sức đóng cửa lại.

Ly Uyên hơi sững sốt một chút, mặc dù không biết Hoa Doanh Vũ vì cái gì mà sinh khí nhưng một khi tiểu mỹ nhân này giận dỗi thì phải ra sức mà dỗ dành, an ủi hẳn, còn nếu mà cứ im như thóc lều đèo theo đuôi hẳn thì sẽ càng chọc cho hẳn tức giận nhiều hơn.

Gõ nhẹ cửa phòng, cũng không thấy bên trong có động tĩnh gì. Ly Uyên cười khỏ, tiếp tục gõ cửa, ôn thanh nói với người ở bên trong: “Doanh Vũ, người mở cửa cho ta vào trước, rồi có gì thì từ từ nói sau”

Hoa Doanh Vũ ngồi ở đầu giường, ánh mắt chăm chú nhìn về phía cửa. Nói hẳn sinh khí thì mười phần đều là giả, mục đích chính chỉ là muốn Ly Uyên dỗ hẳn, vì hẳn mà đau lòng, trong lòng vốn có chút tức giận nhân tiện muốn phát tiết ra ngoài, đến cuối cùng hẳn biết mình đã quá tùy hứng, nhưng vẫn nhịn không được muốn nhìn thấy bộ dáng người nọ tìm đủ mọi cách để che chở, bảo vệ hẳn.

Ngẫm lại, Ly Uyên chưa từng báo cho ta biết về chuyện Hoa Hàn Thất Tuyệt chắc là có nguyên do. Gần đây giang hồ lại nổi lên nhiều tin đồn thất thiệt, và bản thân ta cũng không còn là Hoa Doanh Vũ trước đây nữa, ta hiện tại chỉ nguyện làm một thê tử tốt, chuyện trên giang hồ bất quá không hỏi đến cũng chẳng sao. Nhưng ta đã lỡ phát giận với y rồi, nếu mà thu lại dễ dàng như vậy thì cũng mất mặt quá a.

Đang mãi miết suy nghĩ, hẳn chợt phát hiện ngoài cửa không còn thanh âm. Cơ hồ là lập tức nhảy vọt xuống giường, chạy ra mở cửa, trong lòng hẳn bồn loạn, sợ người nọ sẽ bỏ đi, không thêm để ý đến hẳn nữa.

Cửa vừa mở ra, hẳn liền nhìn thấy một khuôn mặt ôn nhu đang mỉm cười.

“Sao lại không mang hài? Người luôn thích làm ta đau lòng sao?” Ly Uyên ôm chầm lấy hẳn, tiến vào phòng rồi đặt hẳn xuống cái giường rộng lớn mềm mại.

Hoa Doanh Vũ hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không muốn nhìn Ly Uyên.

Ly Uyên khẽ thở dài, càng ôm hẳn chặt vào lòng, còn ngón tay thì tranh thủ ve vuốt đôi gò má non mịn của Hoa Doanh Vũ, thấp giọng hỏi: “Giận ta sao? Hừm?”

Hoa Doanh Vũ liếc xéo Ly Uyên một cái, hừ cười: “Trên giang hồ đã đem ta đồn đãi thành cái dạng gì rồi?”

Hiện tại, Hoa Doanh Vũ đã trở thành trung tâm của mọi sự bàn tán trên chốn giang hồ, phi ngữ* nhiều không đếm xuể, lời nói khó nghe cũng chẳng ít, cho nên Ly Uyên vẫn chưa nói cho hẳn biết, thế mà giờ đây, Hoa Doanh Vũ hỏi thẳng Ly Uyên, khiến y không biết phải trả lời thế nào mới tốt.

(phi ngữ: chuyện nhảm)

Ly Uyên mím môi không đáp, nhưng vẫn dùng ánh mắt cực kỳ nhu tình nhìn Hoa Doanh Vũ, làm cho Hoa Doanh Vũ không tài nào giận dỗi được.

Đôi mắt xinh đẹp lay động, nhìn thấy gương mặt Ly Uyên ửng đỏ, trên đó vẫn còn lưu lại năm dấu tay nhợt nhạt. Trong lòng vạn phần hối hận, đôi mày thanh tú khẽ nhăn, Hoa Doanh Vũ nhích sát vào người Ly Uyên, hôn lên má y một cái, ôn nhu hỏi: “Đau không?”

Ly Uyên làm sao mà còn cảm thấy đau chứ, hiện tại mỹ nhân kiều mỵ đã nhu thuận ngồi vào lòng mình, thốt lên những thanh âm hỏi han thân thiết khiến tâm mình rung động, Ly Uyên sợ mỹ nhân tự trách, lập tức ôm chặt lấy hẳn, nói: “Không đau, không đau, tất cả là do vi phu không tốt, có một số việc không có nói với người. Vũ nhi nếu muốn biết, sau này ta sẽ nói hết với người.”

Hoa Doanh Vũ nhìn thấy bộ dáng đứng đắn, nghiêm túc của Ly Uyên, nhịn không nổi chợt nảy ra ý đùa, hẳn cười duyên hỏi: “Giữa ta và Hoa Hàn Thất Tuyệt, người sẽ chọn lựa ra sao?”

Có được Hoa Doanh Vũ, đừng nói Hoa Hàn Thất Tuyệt, ngay đến cả thiên hạ Ly Uyên cũng chường mắt, không chút do dự, y đáp: “Ta cái gì cũng không muốn, ta chỉ cần Vũ nhi mãi mãi ở bên ta”

Ánh mắt đưa đầy tràn đầy tình ý, đồng tử đen láy dường như có thể hút đi linh hồn người khác, trong mắt Ly Uyên, ngoại trừ Hoa Doanh Vũ ra thì không thể chứa đựng thêm bất kỳ ai khác nữa.

Hoa Doanh Vũ bị Ly Uyên trêu chọc khiến hai má phỉm hồng, xấu hổ cúi đầu không biết phải nói gì, hần dúm đầu vào ***g ngực Ly Uyên, cất lên thanh âm nhỏ xíu như tiếng muỗi vo ve: “Ta đã ăn no rồi.....không đói nữa.....”.

Ly Uyên mừng rỡ, rõ ràng là tiểu tình nhân đang ám chỉ việc đó mà, cúi đầu nhìn xuống người trong lòng, đã thấy hần mặt đỏ tai hồng, ngay cả vành tai cũng hơi hơi phỉm hồng. Nhìn thấy bản thân bị Ly Uyên “chăm chú dòm ngó”, hần trừng mắt lên, càng toát ra vẻ yêu mị động lòng người.

Hoa Doanh Vũ ngượng chín mặt, nhưng hần thập phần muốn, vừa rồi chỉ làm một nửa đã khiến cho hần chịu không nổi, hiện tại hần ám chỉ rõ ràng như vậy mà Ly Uyên vẫn ngồi ngây ngốc nhìn hần, cái gì cũng không làm, trong lòng Hoa Doanh Vũ càng cảm thấy xấu hổ, hai má nhất thời nóng bừng, đứng dậy muốn ly khai. Nhưng Hoa Doanh Vũ chưa kịp bước đi thì đã bị Ly Uyên chặn ngang, kéo về, hai chân hần mất thăng bằng, lảo đảo ngã vào lòng nam nhân.

Khóe miệng Ly Uyên nổi lên một tia cười giảo hoạt, hài hước liếm lộng vành tai xinh xắn của Hoa Doanh Vũ, cất giọng nỉ non: “Chạy đi đâu? Đêm vẫn còn dài mà...!”

16. Chương 12-2

Khóe miệng Ly Uyên nổi lên một tia cười giảo hoạt, hài hước liếm lộng vành tai xinh xắn của Hoa Doanh Vũ, cất giọng nỉ non: “Chạy đi đâu? Đêm vẫn còn dài mà...!”

Đại thủ của Ly Uyên nhanh chóng chạy loạn trên thân thể Hoa Doanh Vũ, xoa nắn phân thân xinh xắn của hần đến sung huyết trướng đại.

Nam nhân vừa đùa nghịch vừa trêu chọc, cười hỏi: “Thoải mái không?”

Hoa Doanh Vũ như đang bay bổng trên chín tầng mây, toàn thân áp đến từng trận khoái cảm, cố gắng cắn môi mới có thể nén xuống những tiếng rên rỉ, hần làm sao dám nói ra đáp án đáng xấu hổ trong lòng chứ.

Ly Uyên xấu xa dừng động tác lại, chìa ngón tay vuốt ve bờ môi hồng nhuận của tiểu mỹ nhân, mê hoặc hỏi: “Khó chịu ư?”

Mị nhân đang trừng Ly Uyên lập tức chuyển thành tia nhìn ai oán, Hoa Doanh Vũ kéo cánh tay của y, muốn y tiếp tục xoa nắn ngọc hành của mình.

Ly Uyên làm sao mà dễ dàng đáp ứng ý nguyện kia của Hoa Doanh Vũ chứ? Y rút tay về, xấu xa hỏi: “Thoải mái đúng không?”

Hoa Doanh Vũ xấu hổ cắn môi, ủy khuất gật đầu: “Thoải mái...”. Hần lại kéo tay nam nhân hướng phía hạ thân mình tìm kiếm, nhưng không thể ngờ rằng, nam nhân kia vẫn rút tay về một lần nữa.

Hoa Doanh Vũ ủy khuất đang định quát mắng, đột nhiên nửa thân dưới truyền đến một trận khoái cảm mãnh liệt, có một vật thể ấm áp mềm mại đang gắt gao bao phủ lấy hần. Hoa Doanh Vũ nhìn xuống, chỉ thấy đầu của Ly Uyên đang chôn ở giữa hai chân mình liên tục nhấp nhô chuyển động.

Khi móng tay khẽ quét qua nang đại*, thanh âm rên rỉ ngọt ngào cuối cùng vẫn nhịn không nổi mà theo khóe miệng tràn ra: “A... A

Ly Uyên~~”

(nang đại: túi lớn (nghĩa đen), tra từ T.A theo sinh vật học là BÌU Đ4% còn nghĩa thật sự là cái jì thì thứ lỗi, pé Keng chong xáng “cổ tình” hum bit)

Ly Uyên ra sức nuốt vào nhả ra, ch trong chốc lát, người dưới thân y đã run rẩy không thôi, dịch thể nóng bỏng lập tức tuôn trào, bắn thẳng vào cổ họng Ly Uyên. Ngẩng đầu, nuốt xuống toàn bộ tinh hoa của ái nhân xong, Ly Uyên còn muôn đến gần hôn lên bờ môi xinh đẹp của Hoa Doanh Vũ, tâm niệm vừa động thì chợt khựng lại. Bảo bối nhi luôn yêu thích sự sạch sẽ, hần vì ta dùng miệng “làm” cũng chỉ có vài lần

ít ỏi, bây giờ nếu hôn hân, chỉ sợ hân không thích. Suy nghĩ hồi lâu, Ly Uyên buồn bực từ bỏ ý định, thu người về.

Ánh mắt Hoa Doanh Vũ mê ly, thoáng thấy người kia đang muốn tiến đến hôn mình, trong lòng hân vừa vui mừng vừa khẩn trương, thế mà trong tích tắc, nam nhân lại dừng động tác, Hoa Doanh Vũ chờ không nổi, lập tức ôm lấy cổ đối phương, ngăn cản y rời đi. Bốn phiến môi giao hòa, cuồng nhiệt hôn nhau đến trời đất quay cuồng.

Nam nhân mừng rỡ, ra sức tiến quân thần tốc mút lấy bờ môi và đầu lưỡi của tiểu mỹ nhân, vui sướng khuấy đảo khoang miệng ấm áp ngọt ngào kia. Thân thể xích lỏng dán chặt vào nhau, lửa tình vì thế mà bốc cháy hừng hực.

Thân thể thoáng tách ra, thanh âm của nam nhân đã trở nên khàn khàn đến cực điểm, tâm trí như bị kích động, cắn cắn phiến môi của Hoa Doanh Vũ, thì thầm: “Dùng miệng giúp ta làm một lần, được không?”

Hoa Doanh Vũ rũ mắt xuống, có chút ngượng ngùng gật đầu, nhưng hân không hề do dự mà vươn tay ngọc, dịu dàng cầm lấy dục vọng cứng rắn của Ly Uyên, chậm rãi cúi người xuống, khe hở khoe miệng mang theo hơi thở thơm mùi đàn hương, đôi môi đỏ mọng dần dần tiếp cận vật thể to lớn kia, rồi ngậm lấy nó, chia đầu lưỡi khe liếm động khẩu* một chút, sau đó mới dịu dàng mút vào, trong miệng phát ra vô số thanh âm *** mỹ, khiến cho Ly Uyên suýt chút nữa là phóng thích hết ra.

(động khẩu: ầy cái lỗ nho nhỏ ở phần đỉnh của hoa hành ề)

Ly Uyên xúc động không thôi. Ngày xưa ấy, Vũ Nhi chỉ lơ đãng nhìn ta trong một biển người đông đúc. Khi đó, trong mắt hân, ta chỉ là một giáo chúng hèn mọn, nhưng mà giờ này khác này, ta đã trở thành người quan trọng nhất của hân, quan trọng đến mức có thể khiến hân từ bỏ mọi tôn nghiêm mà nguyện ở bên ta trọn đời trọn kiếp, thậm chí vì ta mà làm được cả loại hành động này. Ta không biết tâm mình khi nào đã rung động, cũng không biết vì sao lại rung động. Ta chỉ nhớ, từ rất lâu rồi, toàn bộ tâm trí của ta đều bị hân đoạt đi, bị hân chiếm giữ.

Đương lúc vẫn đắm chìm trong cơn khoái hoạt, bảo bối nhi đột nhiên ngừng lại, không thoải mái vặn vẹo thất lưng, dong đưa bờ mông tuyết trắng. Ly Uyên tà nịnh cười, y biết rằng hân cũng muốn, bèn lấy một ngón tay thâm nhập, khuấy đảo nội bích mềm mại, ướt át của bảo bối nhi.

Hoa Doanh Vũ bắt mẫn nức nở hai tiếng, không thêm tiếp tục dùng miệng an ủi nam nhân kia nữa, thân thể hân càng dong đưa kịch liệt hơn, đột nhiên hoa huyết co rút, gắt gao hút lấy ngón tay của Ly Uyên.

Rõ ràng là đang kháng nghị mà! Xem ra một ngón tay không đủ để thỏa mãn phu nhân nhỉ!

Ly Uyên nhướn cười trêu chọc, nhanh như cắt xoay người, từ phía sau hung hăng xỏ xuyên cơ thể Hoa Doanh Vũ. Hoa Doanh Vũ bị bất ngờ, không kịp phòng ngự, thân thể co rút, khoái cảm mãnh liệt chưa từng có vì thế mà cuộn cuộn kéo đến.

“Ly Uyên.....A Ừm.....ừm ừm..... Chậm một chút thôi.....Ồ ời....” Khóe miệng tràn ra vô số thanh âm rên rỉ, nũng nịu mê người.

Bàn tay Ly Uyên đỡ lấy thất lưng hân, mỗi một lần tiến vào đều hung hăng xỏ xuyên đến chỗ sâu nhất, rồi mới rút ra, người dưới thân còn chưa kịp cảm thụ thời điểm hư không trống rỗng thì đã bị dục vọng to lớn của nam nhân một lần nữa thô bạo xâu xé.

Hoa Doanh Vũ liên tục thở gấp, gương mặt trắng nõn đã dần chuyển màu hồng phấn, cơ thể vì hoan ái, dây dưa mà sớm đổ mồ hôi đầm đìa, càng làm tăng thêm vẻ lẳng lơ yêu mị.

Tinh lực*đường như đã bị nam nhân kia rút cạn, mỗi một lần y xâm nhập đều hung hăng tiến vào nơi tận cùng, chỗ hai người gắn kết trở nên ẩm ướt, trơn trượt. Hoa huyết pháp phồng đống mở, mặc cho cự vật tùy ý tiến – xuất, mà mỗi lần cự vật được rút ra còn kéo theo cả mị thịt mê người.

(tinh lực: tinh thần và sức lực)

Hoa Doanh Vũ không kiềm chế nổi tiếng thở dốc, và thanh âm vô cùng cầu nhân khi thân thể giao hòa. Khi nghe những âm thanh động tình kia, Ly Uyên vừa mới bắn ra đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, hung hăng tiến vào u huyết một lần nữa.

“Ly Uyên.....đừng mà..... A A đừng..... ” Toàn thân Hoa Doanh Vũ như bị vây trong lửa tình nóng bỏng, cực đại khoái cảm liên tục kéo đến làm hần không thể nào tiếp nhận nổi, thân thể cơ hồ muốn rã ra thành từng mảnh vụn.

Bỗng nhiên, nam nhân xấu xa ngừng lại, rồi hoàn toàn rời đi. Hoa huyết hư không vì thế mà co rút, khép lại, làm cho Hoa Doanh Vũ từ trên chín tầng mây rơi thẳng xuống địa ngục, hần khó chịu vận vẹo thắt lưng kháng nghị.

Ly Uyên tà nịch cười cười, cúi người khẽ hôn xuống bờ môi mềm mại, ôn nhu hỏi: “Thật sự không muốn?”

Hoa Doanh Vũ ủy khuất ngẩng đầu nhìn Ly Uyên, khuôn mặt nhỏ nhắn vì bất mãn mà vận vẹo, nhăn nhó: “Người mau tiến vào....A....Chậm một chút”

Nhất ốc xuân tình đảo thiên minh (Tình xuân rạo rực đến sớm mai)

.....

.....

Ngày hôm sau thức dậy, thì toàn thân đau nhức, Hoa Doanh Vũ uất ức trợn mắt nhìn cái gã đang say ngủ bên cạnh mình. Khoẻ miệng nam nhân kia vẫn mang theo ý cười hạnh phúc, đôi mắt sắc sảo vẫn nhắm nghiền, khuôn mặt an tường* mà ấm áp, bàn tay y ôm chặt lấy thắt lưng mình, những lọn tóc đen nhánh của y cùng mình giao triền một chỗ, nan phân nan giải. (an tường: bình thản, yên bình)

Hoa Doanh Vũ đỏ mặt, không thể phủ nhận rằng Ly Uyên quả thật rất anh tuấn, bất kể là ai đã một lần thoáng nhìn y thì sẽ không thể rời mắt đi được, hần đột nhiên cảm thấy mình may mắn, vì nam nhân này cũng thích hần, nhớ lại đêm cuồng hoan hôm qua, toàn thân hần bỗng dâng lên một dòng nhiệt lưu nóng bỏng.

Ngẩng người một lát, tâm trí hần lại bị cơn đau nhức kéo về, toàn thân hần đều không thoải mái, vậy mà cái gã nam nhân hôn dẫn kia lại vô tư ngủ ngon lành như vậy, càng nghĩ càng tức, nên hần ra sức nháo tỉnh người bên cạnh

Bàn tay nhỏ xinh liên tục vỗ vỗ vào ***g ngực Ly Uyên, cả giận mắng: “Đứng lên cho ta, không cho phép người ngủ nữa!”

Ly Uyên cơ hồ là bị nháo tỉnh, tỉnh lại thì thấy bộ dáng thờ phỉ tức giận của tiểu mỹ nhân, y biết người kia nhất định là sinh khí nữa rồi, có lẽ là vì chuyện đêm qua... Loại sự tình này tuy rằng có thể khiến người thoải mái, khoái hoạt, nhưng sau đó sẽ khiến cho tâm can bảo bối của y kiệt sức, toàn thân đau nhức. Ly Uyên lập tức ôm lấy Hoa Doanh Vũ, xoa xoa vòng eo đau nhức của hần, ôn nhu hỏi: “Mệt không? Để ta xoa xoa cho người nha, đỡ đau hơn chưa?”

Dịu dàng như thế, ân cần như thế, cho dù có là Hoa Doanh Vũ tính tình cao ngạo tùy hứng cũng phải mềm nhũn mà thư thư phục phục ngã vào lòng Ly Uyên, thỏa mãn kêu rên hai tiếng.

Không gian bỗng yên lặng, nhưng trong sóng mắt của ai kia lại ánh lên những tia tình ý ngọt ngào.

Thân thể dần dần thư thái, nên tâm trạng của Hoa Doanh Vũ cũng tốt lên rất nhiều, quần lấy cổ của Ly Uyên hỏi: “Hôm nay người có ra ngoài không?”

“Ta sẽ không đi đâu cả, chỉ muốn ở cạnh phu nhân thôi”. Ly Uyên theo thói quen hạ xuống bờ môi xinh đẹp của hần một nụ hôn nhẹ, chậm rãi trả lời.

Hoa Doanh Vũ vui mừng, tươi cười rạng rỡ, chỉ cần ở cùng một chỗ với nhau như lúc này đây, hần đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Qua một hồi lâu, Hoa Doanh Vũ đột nhiên nói: “Ly Uyên, ta muốn xuống bếp làm vài món cho người.”

Ly Uyên ấm lòng, biết rằng Hoa Doanh Vũ vẫn còn nhớ lời nói của mình khi ở Miêu Cương, đang muốn mở miệng đáp ứng, nhưng y bỗng cảm thấy thập phần lo lắng. Bảo bối nhi của y mười ngón tay vốn chẳng dính nước mùa xuân*, ngay cả ăn một bữa cơm cũng là do chính mình uy, và Vũ nhi cũng cực kỳ yêu thích sự sạch sẽ, phòng bếp dơ bẩn không phải là nơi thích hợp với hần. Chẳng may Vũ nhi bị phồng, người đau lòng cuối cùng vẫn là mình. Cân nhắc đắn đo một lát, Ly Uyên nắm lấy mười đầu ngón tay tinh tế như ngọc

của Hoa Doanh Vũ, ôn nhu cười nói: “Phòng bếp là nơi khói, dầu dơ bẩn, nếu phu nhân rời đi, ta sẽ đau lòng lắm, phu nhân nữ nhân tâm vậy sao? Phu nhân muốn ăn gì thì để ta làm cho người ăn, được không?”

(mười ngón tay không dính nước mùa xuân: 3 tháng mùa xuân ở TQ thời tiết rất lạnh, hầu như nước đều đóng băng, nên không ai giặt giũ, hay gánh nước – ý câu này chỉ người chưa bao giờ làm việc nặng nhọc)

Hoa Doanh Vũ biết rõ Ly Uyên đang cố qua quýt từ chối khéo, không muốn hẳn xuống bếp làm cơm, lập tức rút tay về, cả giận nói: “Hừ, ta nghĩ người chán sống rồi, dám không đáp ứng yêu cầu của ta!”. Lời mắng chửi thốt ra khỏi miệng tựa như đã thành thói quen, Ly Uyên cũng không giận, biết rằng ái nhân đang phát cáu, lập tức ôm lay dỗ dành: “Hảo hảo, vậy người phải để ta ở bên cạnh giúp người nha, nếu không ta sẽ lo lắng.”

“Không nên a, người ta cũng muốn làm một phu nhân tốt mà ~” Khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất, trong thanh âm tràn ngập sự ai oán, con người kiêu ngạo, bá đạo khi xưa giờ đây lại bày ra cái bộ dáng mềm mỏng đáng yêu, giống như là mới vừa bị Ly Uyên ức hiếp xong.

Ly Uyên cười khanh khách, đồng thời cảm thấy thật ấm áp, tâm can bảo bối càng ngày càng đáng yêu, chỉ một lòng muốn làm một phu nhân tốt!

Vui mừng rời giường, tiến đến phòng bếp, nhưng mà nỗi này, sạn* này dùng như thế nào đây? Nhất thời cảm thấy lúng túng, Hoa Doanh Vũ vốn là muốn làm ra một bữa ăn thật ngon để Ly Uyên cao hứng, nhưng với tình hình trước mắt, chỉ sợ sẽ làm trò cười cho y mất thôi. Hoa Doanh Vũ xấu hổ, chỉ còn biết đứng ngẩn ra trước bếp lò.

Sạn: xẻng nhỏ dùng để xào món ăn (rau, cơm,... vv)

Ly Uyên thấy biểu tình hoang mang của ái nhân, liền biết hẳn đã gặp vấn đề khó khăn, thế nhưng Vũ nhi vẫn chỉ đứng ngây ngốc tại chỗ, không chịu hướng mình cầu xin sự giúp đỡ, cái tính kiêu ngạo quả thật vẫn không đổi mà. Khóe môi Ly Uyên khẽ nhếch, chậm rãi đi đến gần Hoa Doanh Vũ, vòng tay ôm lấy thất lưng mảnh khảnh của hắn, ôn thanh nói: “Ta thích ăn ngọc mẽ hà nhân*, ta dạy người làm được không? Ta rất muốn nếm thử món ăn mà phu nhân nấu.” (Ngọc mẽ hà nhân: tôm bóc vỏ xào bắp/ ngọc mẽ cũng có thể là 1 loại gạo nào đó chẳng???)

Hoa Doanh Vũ bất mãn bĩu môi, hẳn hiểu được nam nhân đang giúp hắn tìm lối thoát, vừa xấu hổ, vừa cảm động, ậm ừ vài tiếng cũng chẳng biết phải nói gì.

Ly Uyên xem như hắn đã đồng ý rồi, đem nguyên liệu đã chuẩn bị trộn vào nhau, rồi đặt chúng lên bếp, thần nhiên cầm lên chảo và sạn.

Hoa Doanh Vũ nhìn y bận rộn xào nấu món ăn, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Sao người biết làm vậy?”

Chìa ngón tay *** nhẹ lên môi ái nhân, Ly Uyên cười nói: “Cái miệng nhỏ nhắn của phu nhân luôn khẩu thị tâm phi, thường xuyên bảo ta dối đầu bếp, đương nhiên ta phải tranh thủ học lấy một chút công phu để làm vừa lòng người, tránh để phu nhân của ta bị đói chết a. Vả lại món này làm rất đơn giản, nhìn một lần là biết.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, chỉ nhìn một lần là biết... Thế mà ta cái gì cũng không biết làm, và cũng không thể làm được, ngoại trừ ban đêm có thể khiến cho người kia khoái hoạt, thì ta thật sự vô dụng.

Dù cho hắn có là Hoa Doanh Vũ kiêu ngạo cứng cỏi, một khi đối diện với người yêu mến cũng không tránh khỏi đa sầu đa cảm, ngón tay hắn cuốn lấy góc áo, ngơ ngơ ngẩn ngẩn không biết phải làm sao.

Ly Uyên thấy Hoa Doanh Vũ thất thần, một tay kéo hắn vào lòng, đem chảo và sạn đưa cho hắn rồi mới cầm lấy tay hắn cười nói: “Một lát nữa sẽ cho người thay đổi chảo và sạn, tay của phu nhân trơn mềm thế này, ta làm sao nhân tâm để phu nhân chạm vào những vật thô thiển như vậy được”

Cái gì mà đồ vật thô thiển, rõ ràng đều là những dụng cụ tinh xảo thượng đẳng, chỉ là mọi vật khi đứng trước Hoa Doanh Vũ đều trở nên ảm đạm thất sắc. Ly Uyên thâm nghĩ, có lẽ chỉ có vật chế tạo từ bạch ngọc mới xứng để cho ái nhân của mình chạm vào.

Hoa Doanh Vũ biết y đang đùa với mình, bật cười sáng giọng: “Người không đứng đắn, không được phép nói hươu nói vượn nữa, mau dạy ta làm đi”

Từng bước từng bước dạy hần trình tự thực hiện, luôn miệng dặn dò hần phải cẩn thận, bảo bối nhi cũng thật sự chuyên tâm học tập, chăm chú đến nỗi trên trán đều lấm tấm mồ hôi, cũng không còn thấy hần giận dữ hay tỏ ra mất kiên nhẫn, thật sự là không giống với Hoa Doanh Vũ lúc bình thường chút nào.

Ly Uyên ở một bên khẩn trương hướng dẫn, trong lòng hết sức cảm động. Vũ nhi đã thay đổi rồi, vì mình mà thay đổi từng chút một. Cho dù giờ đây Vũ nhi có mắng chửi đến cực kỳ khó nghe thì mình vẫn cảm thấy những lời đó như đang làm nũng, như là mật ngọt.

“Cẩn thận”, Ly Uyên phóng lên, ôm lấy thắt lưng Hoa Doanh Vũ kéo về phía sau. Nguy hiểm thật, suýt chút nữa bảo bối nhi của y đã bị dầu mỡ làm phỏng

Nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Cẩn thận một chút, được không?” khẽ véo cái mũi nhỏ đáng yêu của tiểu mỹ nhân, trong mắt y tràn ngập sự sùng nịnh.

Hoa Doanh Vũ ngây ngốc gật đầu, rồi thật cẩn thận đến gần bếp lửa, cầm xẻng lên, tiếp tục đào trộn thức ăn trong chảo, lòng bàn tay giờ đây chảy đầy mồ hôi ẩm ướt,

“Ừm, nó đã chín rồi đúng không?” Đôi mày xinh đẹp khẽ nhướng.

Ly Uyên thoáng nhìn qua món ăn, nói: “ừ, thêm một ít muối, rồi cho những thứ này vào...” Vừa nói vừa đem toàn bộ gia vị để trước mặt Hoa Doanh Vũ. Sau khi đã hoàn thành xong món ăn, Ly Uyên dọn món ăn ra đĩa, cười nói: “Một chút nữa là có thể dùng rồi”

Hoa Doanh Vũ ngã vào lòng Ly Uyên, thở ra một hơi: “Ồi, mệt chết ta”

Đau lòng ôm lấy hần, để mặc cho hần dựa dẫm vào người mình, y mân mê lọn tóc đen của ái nhân trong lòng, dịu dàng nói: “Phu nhân vất vả”

Khóe môi tiểu mỹ nhân không tự chủ mà khẽ cong lên, cái hần chờ chính là những lời này. Bàn tay bạch ngọc nhỏ bé vòng quanh thắt lưng của nam nhân, ngọt ngào cười, bao nhiêu mệt nhọc, bao nhiêu mồ hôi đã đổ hần cũng không nhớ rõ, hần chỉ cảm thấy trong lòng bây giờ tràn ngập hạnh phúc.

Khi mùi thơm của thức ăn tỏa ra bốn phía, màu vàng kim lấp lánh cùng màu phấn hồng của thịt tôm hòa quyện thành một sắc màu rực rỡ, rõ ràng chỉ là một món ăn bình thường, nhưng trong mắt hai người bọn họ, đây chính là cực phẩm mỹ vị của nhân gian.

Đem đôi đũa bạch ngọc nhét vào tay Ly Uyên, hần vội vã thúc giục:”mau nếm thử”

Ly Uyên mỉm cười, quả nhiên nghe theo, tiếp đó là những lời khen không ngớt dành cho tiểu mỹ nhân. Hoa Doanh Vũ mừng rỡ, nhưng lập tức sinh khí, vỗ vỗ vào ngực y mắng:”Người lại đồ ta? Ta cái gì cũng không biết làm, làm sao mà nấu ngon được.”

Ly Uyên cầm tay Hoa Doanh Vũ, gấp một mẫu thức ăn đặt lên môi hần:”Người nếm thử, thật sự rất ngon.”

Mị nhân khẽ liếc qua đĩa thức ăn đã vơi đi không ít. Lại nhìn thấy màu sắc rực rỡ của món ăn, có vẻ như không khó ăn lắm, do dự một lát, hần cắn một khối tôm bóc vỏ, không khỏi vui mừng nhướng mày, cao hứng cười nói: “Ngon a~~”. Hai người vui vẻ uy nhau bữa sáng ngọt ngào, sau đó thu dọn bát đĩa.

Mặc dù không hoàn toàn là bản thân Hoa Doanh Vũ làm, nhưng hần đã tự tin hơn rất nhiều, và tỏ ra vô cùng thích thú.

Toàn thân đều là mồ hôi, hai người vội vàng cùng nhau chơi trò uyên ương dục ngọt ngào. Tắm rửa vừa xong liền có người đến báo rằng hỉ phục đã mang đến. Hoa Doanh Vũ hoan hỉ chui ra khỏi vòng tay của Ly Uyên, nhanh chóng nhận lấy xiêm y đồ thẩm từ tay hạ nhân, chờ cho bọn chúng lui xuống rồi mới vội vàng thay.

Ly Uyên tươi cười ngồi ở một bên ôn nhu nhìn hần. Nhìn thấy bảo bối nhi cao hứng, khiến cho lòng y cũng vui theo. Ly Uyên mong chờ ngày được nhìn thấy Hoa Doanh Vũ mặc giá y đã lâu, hôm nay xem như đã mãn nguyện rồi.

Quả nhiên khi tiểu mỹ nhân mặc vào giá y càng trở nên xinh đẹp thoát tục, sắc mặt mang theo ý cười hạnh phúc, váy áo hồng sắc tung bay, trên đó có thêu những họa tiết bằng những sợi tơ vàng óng, dung nhan giờ đây đã nhuốm màu hoa đào, cái miệng nhỏ xinh khẽ nhếch, ánh mắt loan như nguyệt*, mái tóc đen dài óng

ả để xoa tự nhiên, Hoa Doanh Vũ ngoảnh đầu nhìn Ly Uyên nhoẻn cười một cái, làm cho Ly Uyên nhát thời ngây người si ngốc. (loan như nguyệt: cười híp mắt, làm cho mắt cong cong giống hình trăng lưỡi liềm)

Đẹp quá! Khung cảnh phía sau đường như trở nên ảm đạm thất sắc*, những thứ đẹp nhất cơ hồ cũng trở nên tầm thường trước người kia, trong mắt Ly Uyên ngoại trừ thân ảnh hồng sắc kia, những thứ còn lại đều như không tồn tại. Thiếu chút nữa, trái tim y cũng ngừng đập vì vẻ đẹp yêu kiều diễm lệ ấy.

(ảm đạm thất sắc: mất màu – colorless =))

Thật sự đẹp đến xuất trần, vừa nghĩ đến Hoa Doanh Vũ mỹ diễm như thế xuất hiện ở trước mặt ngoại nhân, trong lòng Ly Uyên không khỏi cảm thấy phiền muộn, bảo bối nhi bướng bỉnh xinh đẹp của y sao có thể để người khác nhìn ngắm cơ chứ?

Hoa Doanh Vũ luôn luôn yêu cầu rất cao, vài lần sửa lại xiêm y cũng không vừa ý, còn lần này, sau khi thay xong giá y, hắn cảm thấy trang phục đã khá hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn còn có chút khuyết điểm. Đang muốn nổi cơn oán giận, mị nhân lờm sang Ly Uyên, thấy y đang si ngốc chăm chú nhìn mình, trong mắt tràn đầy si mê, khiến cho Hoa Doanh Vũ nhát thời đỏ mặt, biết Ly Uyên thích, và hắn cũng biết hỉ phục lần này thuận mắt hơn rất nhiều, hắn mỉm cười, chạy chậm chậm đến cạnh Ly Uyên, để Ly Uyên bế bổng mình lên, rồi ôm lấy cổ của y, hỏi: “Đẹp sao?”

“Ân, đẹp.” Ly Uyên âu yếm vuốt mái tóc đen tuyền của bảo bối nhi, kéo cả người hắn vào lòng. Hoa Doanh Vũ khanh khách cười, cúi đầu làm cho mái tóc xoa xuống giấu đi niềm vui trong đáy mắt. Ái tình nồng nàn như thế, còn gì hạnh phúc hơn.....?

17. Chương 13-1

Mọi người trong giáo vô cùng bận rộn, sau khi giáo chủ tàn ác- Hoa Doanh Vũ từ Miêu Cương về đã trở nên hòa nhã hơn rất nhiều, hạ nhân bọn hắn cũng không cần sống trong nơm nớp lo sợ. Ngày mai, Hoa giáo giáo chủ sẽ thành thân, trong lòng ai nấy đều vui vẻ, người xưa đã nói người sau khi thành thân sẽ thay đổi, Ly phó giáo chủ thương Hoa giáo chủ bọn hắn như vậy, Hoa giáo chủ sau này nhất định sẽ càng thêm dịu dàng, giáo chủ mà vui vẻ thì cuộc sống của bọn hắn cũng trở nên dễ thở hơn rồi. Hơn nữa Hoa giáo chủ vốn là nhân tử hoa kiều*, không biết khi thành thân sẽ đẹp đến nhường nào nữa. Mọi người đều nỗ lực trang trí lễ đường, ngày mai chắc chắn sẽ nhận được hồng bao*.

(Nhân tử hoa kiều: người đẹp như hoa)

(hồng bao: tiền lì xì phát trong lễ cưới, ai chơi game VL, KThế, TLBB,... chắc biết mấy trò kết hôn rồi phát hồng bao hi:”D)

Trong lòng suy nghĩ như vậy nên ai cũng ra sức làm việc

Ngày mai là đại hôn – ngày quan trọng nhất đời người, tuy đã chuẩn bị rất kĩ càng, hình thức cũng vô cùng giản đơn, khách mời cũng chỉ có Ly Tán và Phong Tuyết Nguyệt, nhưng trong lòng hai người bọn họ quả thực vẫn rất kích động. Đây là hôn sự chính thức, từ nay về sau, Hoa Doanh Vũ hắn đã thật sự trở thành phu nhân của Ly Uyên, chân chính có được danh phận phu nhân. Nghĩ đến đó khóe môi lại không tự chủ được mà giương lên, vui sướng đến không nói thành lời.

Ly Uyên thấy Hoa Doanh Vũ cười bí hiểm, nên không khỏi tức cười nói:“ Có chuyện gì mà cao hứng thế?”

Hoa Doanh Vũ chu môi, lắc đầu:“Ta có cao hứng sao?.”

“Bé ngốc.Nào, há mồm.”Ly Uyên ôm hắn vào ngực, sủng nịch uy đồ ăn.

Hoa Doanh Vũ lộ tính tiểu hài tử mếu mếu máo máo:“Không muốn ăn đâu, ngày mai còn thành hôn a.”

Ly Uyên bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ hôn lên môi hắn nói:“Lại không ngoan rồi.”

“Sẽ ngoan mà.”Ủy khuất cắn môi dưới, tựa như đang bị ức

Ly Uyên cực kỳ yêu thích dáng vẻ này của Hoa Doanh Vũ, nhưng trong lòng lại không muốn hắn đói bụng, ngâm lấy một viên thuốc rồi hôn hắn, dùng đầu lưỡi đẩy viên thuốc vào trong. Hoa Doanh Vũ trềng mắt

không tình nguyện mà nuốt biên thuốc vào bụng, lại oán giận nói: “Không muốn béo!” (sao mà beta đoạn này cứ nghĩ đến anh mèo béo là sao ta =))

Ly Uyên vòng tay ôm chặt thân hình hần đỡ khóc đỡ cười, nói: “Nhưng ta thật sự cảm thấy béo một chút ôm sẽ dễ chịu hơn.”

Hoa Doanh Vũ vừa nghe mặt liền ửng hồng, mấp máy cái miệng, hai má đỏ rực nhìn Ly Uyên.

Ly Uyên cúi đầu muốn hôn hần, bất chợt lại bị nhận một cái tát, nghe thấy Hoa Doanh Vũ hung tợn nói: “Ta chỉ cho phép người uy ta dùng bữa!” (ý Doanh Doanh là chỉ cho phép dứt cơm, ko cho phép động tay động chân sờ mó =))

Ly Uyên ngẩn người, phản ứng bất ngờ như vậy, nguyên lai là sợ mình chê hần quá gầy. Trong lòng vui mừng, chẳng quan tâm trên mặt đang nhức nhối đau rát, vội vàng gấp một đĩa cải trắng đưa đến bên miệng hần.

Hoa Doanh Vũ tức giận cắn cắn môi, chán ghét đẩy chiếc đĩa trước mặt. Ly Uyên sững sờ, lại nghe thấy người nọ tức giận hỗn hỗn kêu lên: “Ta muốn ăn thịt!”

Ly Uyên cười ha hả, muốn cúi xuống hôn cánh môi phấn mơn. Nhưng đúng lúc ấy một trận đập cửa dồn dập vang lên.

Ly Uyên mất hứng lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Mở cửa hóa ra lại là Ly Tấn, trong mắt có chút hoang mang, nhưng tức khắc lại biến thành bộ dạng tươi cười, cao hứng nói: “Đại ca, ta có việc tìm huynh.”

Ly Tấn thoát nhìn dường như có vẻ lười nhác, kỳ thực lại vô cùng đúng mực, từ trước đến nay không bao giờ quấy rầy chuyện tốt của Hoa Doanh Vũ cùng Ly Uyên, hiện tại đột nhiên tới cửa phá đám nhất định là có việc gấp. Ly Uyên bình tĩnh suy nghĩ một lát, hôn nhẹ lên môi làm yên lòng Hoa Doanh Vũ: “Ta lập tức quay lại.”

Hoa Doanh Vũ trong lòng hiểu rõ, nhất định là có chuyện xảy ra, tiếng đập cửa dồn dập vừa rồi đã thể hiện rõ tâm trạng Ly Tấn, sau đó lại giả vờ như không có việc gì, chắc chắn là có chuyện gì đó muốn giấu mình. Tuy nhiên, trải qua mấy ngày nay, trong lòng hần đã biết rằng Ly Uyên thật sự yêu mình sâu sắc, dù giấu diếm cái gì cũng là vì muốn tốt cho mình. Nếu đã quyết định xuất giá làm phu nhân của y, thì sẽ không câu nệ danh lợi này nọ hào nhoáng bên ngoài nữa, có thể nắm giữ đại cục thì sao chứ? Chẳng thà an tâm tựa vào lòng Ly Uyên hưởng thụ mọi sướng ái của y.

Kéo lấy cổ Ly Uyên xuống khẽ hôn y, giọng nói có chút dỗi hờn: “Nhanh trở về đó, người ta đang đợi, chớ người trở về uy ta.”

Ly Uyên sững ái khê nhéo mũi hần rồi theo Ly Tấn đi ra ngoài.

Đi đến nơi vắng vẻ, không có ngoại nhân, Ly Tấn liền thu lại vẻ mặt tươi cười, áp úng đứng tại chỗ không dám nhúc nhích. Ly Uyên lạnh lùng liếc nhìn hần một cái liền biết lại gây ra họa!

Môi mím thành một đường thẳng, ánh mắt sắc bén băng lãnh đảo qua gương mặt bối rối của Ly Tấn, mày kiếm bắt nộ nhi uy*, cuối cùng một lúc lâu sau cũng lạnh nhạt nói: “Lại gây ra chuyện gì?”

(bắt nộ nhi uy: không nổi giận vẫn khiến người khác sợ)

Ly Tấn mở lớn miệng kinh ngạc, rồi lại khép miệng, một lúc lâu vẫn không mở miệng. Mở to mắt vô hồn nhìn xuống mặt đất, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn bộ dạng ủ rũ của Ly Tấn, tức giận trong lòng Ly Uyên cũng tan đi chút ít. Đối lại người khác, nhất định vừa chớp mắt, Ly Tấn sẽ nói dối hết chuyện này đến chuyện khác, đáng về hiện tại của đệ đệ lúc này thực khiến Ly Uyên vô cùng vui mừng, đệ đệ đối với y quả nhiên vẫn rất thành thật, không dám nghĩ đến chuyện lừa gạt y.

Thu hồi lại cơn giận dữ, trầm giọng nói: “Nói đi, ta không trách đệ.”

“Vây..... Vây ca ca cũng đừng trách Thiên Tầm.” Áp úng nói hết câu, Ly Tấn sợ hãi ngẩng đầu.

Ly Uyên cười châm biếm: “Gọi tên hấn thân thiết nhỉ, nói, rốt cuộc có chuyện gì.”

Ly Tán ngáp ngừng nói: “Trước đó vài ngày đệ cùng Thiên Tầm ở trong biệt viện thành Tây..... Khụ khụ..... Không cần thận bị Liễu Thanh Phong phát hiện.”

Ly Tán trong lòng phiền muộn, nếu không phải do hấn nôn nóng nhưng nhớ người kia, sẽ không dẫn y đến tòa biệt viện gần nhất để....., mà tòa biệt viện ấy lại là nơi giam giữ Liễu Thanh Phong. (sau dấu 3 chấm là chữ “giải tỏa”...”hoan lạc” chẳng????)

Ly Uyên nghiêng rằng oán hận nói: “Hiện tại Liễu Thanh Phong ở đâu!”

Ly Tán ngáp ngừng ấp úng nói: “Bị Thiên Tầm mang đi rồi.” Khi đó vốn đã muốn dùng Hoa Dung để xóa đi ký ức hai ngày của Thiên Tầm, nhưng mà hai ngày qua, bọn họ đã có những thời khắc cùng nhau rất vui vẻ, hấn sợ dùng Hoa Dung rồi Thiên Tầm sẽ quên đi những ký ức tươi đẹp kia với hấn, do dự một lát, cuối cùng vẫn để cho y mang người đi.

Vừa nói xong, Ly Tán lập tức lại bổ sung: “Đệ chỉ nói là tùy ý vào một tòa trạch viện không người, cũng không có nói cho hấn chủ nhân trạch viện là ai.”

Ly Uyên mím môi, giang hồ chính là như thế, cũng không phân rõ phải trái, quan trọng chỉ là một lí do. Mấy ngày nay trong chính đạo đã có nhiều kẻ đến xâm nhập, phần lớn là vì lời đồn về Hoa Hàn Thất Tuyệt. Danh bất chính ngôn bất thuận, những người trong bạch đạo này cũng chỉ có thể lên lút bí mật đến.

Hiện tại Liễu Thanh Phong bị biến thành không giống người cũng chẳng giống quỷ, trên giang hồ vốn đã đồn đại Hoa Doanh Vũ trốn thoát, bắt giữ Liễu Thanh Phong trả thù. Hiện tại Liễu Thanh Phong xuất hiện, giang hồ lại một phen nổi lên sóng gió, Liễu Thanh Phong nhất định không thể làm mình chủ võ lâm được nữa, giang hồ truyền tụng, người có Hoa Hàn Thất Tuyệt sẽ có được thiên hạ, vì cái địa vị mình chủ võ lâm này, cũng sẽ có không ít người vì muốn Hoa Hàn Thất Tuyệt mà gây bất lợi cho Hoa Doanh Vũ.

Quan trọng nhất là đại hôn ngày mai, tuyệt đối không thể xảy ra một chút sai lầm.

Ly Uyên mệt mỏi thở dài, trầm giọng nói: “Để Quân Hàn Tâm tới gặp ta, còn nữa lập tức tăng cường phòng bị, ngày mai là ngày đại hôn, ta không muốn có chuyện không tốt xảy ra.”

Ly Tán thấy Ly Uyên mệt mỏi, biết ca ca đang lo lắng, trong lòng không khỏi có chút áy náy, ra sức gật gật đầu: “Đại ca, đệ biết phải làm sao mà.”

Ly Uyên biểu tình ngưng trọng, nhíu mày nói: “Trận pháp trúc lâm chỉ sợ không dùng được, Lý Huyền Kỳ của Đường môn, đối với ngũ hành bát quái quả thật có sùng nghiên cứu, lần trước Mạc Vấn đã thả bọn chúng ra khỏi trận pháp một lần, lúc này e là không ngăn được bạch đạo tiến vào. Người phải thêm nhiều thủ hạ của ta phòng ngừa bắt tróc.”

Trong lòng không ngừng lo lắng, mơ hồ cảm thấy bất an, vẻ mặt nghiêm trọng mím môi.

Ngày thành thân sắp tới, Hoa Doanh Vũ chờ đợi đã lâu, mấy ngày nay hấn không ngừng hân hoan vui sướng, vừa nghĩ tới nếu trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười như hoa kia hiện lên nét lo âu buồn bực, trong lòng Ly Uyên liền cảm thấy có chút đau nhói.

Quả nhiên, đêm hôm đó liền truyền đến tin tức, Sở Tư Viễn dẫn đầu liên minh bạch đạo hai ngày sau muốn dốc toàn lực tấn công lên núi, lấy danh nghĩa thay Liễu Thanh Phong đòi công đạo chất vấn Hoa Doanh Vũ. Ly Uyên giận dữ, chuyện thành thân vốn không ban bố phô trương nhưng cũng không hề có ý giấu diếm, nhất định cũng có tin tức truyền đi, bản thân vốn cũng không thèm để ý, Hoa Doanh Vũ võ công bị phế, Hoa Ảnh giáo cũng bị diệt, cũng coi như là bồi thường, không có lỗi với quốc gia không có lỗi với giang hồ. Chuyện cùng mình thành thân mặc dù có trái luân lý, nhưng chung quy cũng là chuyện cá nhân, bạch đạo chọn ngày này tấn công coi như đã chọn đường xui xẻo cho mình rồi.

Vốn dự định sau khi thành thân sau sẽ ẩn cư, hoặc là du sơn ngoạn thủy, rút hết thể lực trong chốn giang hồ, không nghĩ tới lại bị một đám người đem quân phản công, khiến trở tay không kịp.

Sau khi cùng Quân Hàn Tâm nói chuyện, Ly Uyên vẫn mang vẻ mặt đầy buồn rầu về phòng, thấy bảo bối nhi đã ngủ say, cánh tay bạch ngọc lộ ra ngoài chăn mỏng, khoe miệng vẫn nở nụ cười ngọt ngào, trong lòng Ly Uyên thoáng đã mềm lại, dù thế nào cũng muốn cho người này một hôn lễ hạnh phúc nhất.

Chui vào trong chăn nhẹ nhàng đem người nọ ôm vào trong lòng, cúi đầu khẽ hôn lên vầng trán bằng phẳng, rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Trời vừa tảng sáng, Ly Uyên liền bị người nào đó đuối ra khỏi phòng, để lại một mình hỉ nường ở bên trong hầu hạ Hoa Doanh Vũ thay y phục. Ly Uyên hoan hỉ, phần chân chờ ở cửa, vui mừng đến mức tay chân run rẩy.

Lát sau cửa vừa mở ra, Ly Uyên lập tức tiến đến gần, cuối cùng đi ra chỉ có một mình hỉ nường, thấy Ly Uyên hơi hơi nhíu mi lập tức niềm nở đi đến trước mặt ngưỡng ngáp nói: “Nữ nhân như ta ở bên trong nhìn hắc thay quần áo cũng không thuận tiện, hắc hắc.”

Nhìn thoáng qua dáng vẻ tươi cười nịnh nọt của bà, Ly Uyên gật gật đầu đồng ý, quả thật, Doanh Vũ dù sao cũng là một nam tử, bà lão này có tư cách gì mà được xem thân thể hắc chứ.

Bước lên hai bước khẽ gõ cửa, ôn nhu nói: “Vũ nhi, mở cửa, để ta vào giúp ngươi mặc y phục.”

Cạch! một tiếng cửa mở ra, bảo bối nhi một thân đỏ rực hùng hùng hổ hổ bước ra, khoe môi khẽ nhếch, vừa định nâng tay đánh một chưởng, không biết vì sao, hôm nay lại không xuống tay được, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên hai gò má của nam tử anh tuấn, oán trách nói: “Ngoan nào, người không được vào a, báidường xong mới được vào nha.”

Ly Uyên không nén nổi tức cười, người từ trước đến nay không ngoan hôm nay lại nghiêm túc đến như vậy, bản thân đương nhiên cũng không dám trái ý hắc, si ngốc nhìn hắc một hồi lại vẫn không muốn rời đi.

Hoa Doanh Vũ nhìn dáng vẻ này của Ly Uyên, nhón chân khẽ hôn một cái lên môi y, ôn nhu nói: “Nếu báidường như thế này, y phục của ta còn chưa có thay xong, lẽ gì sẽ không tốt.”

Nhìn dáng vẻ lấy lòng như vậy của tiểu mỹ nhân, huyết dịch nhanh chóng đảo ngược, suy nghĩ vẫn vợ không phù hợp lại nổi lên. Liếm liếm cánh môi, tựa hồ vẫn còn lưu giữ hương vị ngọt ngào của Vũ nhi, gật gật đầu liền lùi về sau hai bước.

Hoa Doanh Vũ khẽ mím môi cười, chậm rãi đóng cửa lại, ánh mắt vẫn xuyên qua khe cửa chưa khép trộm nhìn nam tử đứng ngoài cửa chần chừ không muốn rời đi.

Cửa vừa đóng, Hoa Doanh Vũ xoay người nhất thời kinh ngạc, tức giận nói: “Người sao lại ở trong này, mau rút đi.”

Bạch y tóc trắng, thần nhiên tự tại ngồi thưởng trà, bĩu môi: “Không phải lá trà tự nhiên của Miêu Cương chúng ta uống không ngon a.”

Hoa Doanh Vũ mím môi, lại nói lần nữa: “Đi ra ngoài.” Phong Tuyết Nguyệt quả thực khiến hắc ngạc nhiên, có thể bí mật vào trong phòng mà không ai phát hiện tra, e chỉ có hắc mới làm được.

Phong Tuyết Nguyệt chậm rãi đứng dậy, ủy khuất nói: “Nhưng mà, ta đến là để tặng lễ vật mừng ngày thành thân của người a.”

.....

.....

Tiếng kèn thổi vô cùng vui vẻ, tiếng chiêng trống vang tận trời xanh. Kiệu hoa đỏ thắm đi một vòng quanh trạch viện để tượng trưng, vừa đến cửa tiếng pháo ăn mừng liền vang lên.

Ly Uyên một thân hồng y đường hoàng đứng ở cửa, vẻ mặt tươi cười, một người thật anh tuấn, thần thái phần chân, thân hình cao to, mày rậm môi mỏng, mũi cao thẳng, ánh mắt sáng ngời, vừa thấy kiệu hoa chớp mắt đã trở nên ôn nhu. Không đợi hỉ nường dẫn dò đã lập tức tiến lên đá kiệu hoa đón tân nương.

Vén màn kiệu lên, tiểu mỹ nhân đội hồng khăn thập phần nhu thuận ngồi trong kiệu, Ly Uyên tựa như đã có thể tưởng tượng thấy dáng vẻ cao hứng khoe gương khoe môi của bảo bối nhi. Vươn tay muốn dắt hắc đi, ngọc thủ trắng nõn của tiểu mỹ nhân xấu hổ đặt vào trong tay Ly Uyên, rồi mới chậm rãi từ trong kiệu bước ra, thân hình thuần tha.

Ánh mắt tựa như cầu vồng, trong nháy mắt liền trở nên sắc bén, bàn tay giật ra, tay phải nhanh chóng chụp lên mạch máu giữa cổ, tay trái vén khăn voan lên. Ly Uyên thịnh nộ, hét lớn: “Hoa Doanh Vũ ở đâu?”

Chỉ liếc mắt một cái liền phân rõ thật giả, Vũ nhi mặc dù mềm mại đáng yêu như nữ tử, duy chỉ có ngón tay thon dài hữu lực tựa như kiếm sắc, tuyệt đối không có dáng vẻ mềm mại vô cốt.

Nữ nhân trước mặt thân hình có chút tương tự Hoa Doanh Vũ, bị Ly Uyên áp chế lại có thể thập phần trấn tĩnh, xem ra khi đến đã có chuẩn bị. Nữ tử trợn mắt khước mũi khẽ nhếch cũng không nói chuyện.

Ly Uyên chau mày, dùng sức đem nữ tử đẩy ngã đến bên cạnh Ly Tán, bình tĩnh nói: “Lập tức phái người lục soát, đem nữ tử này giải vào thủy lao, ta muốn tự mình thẩm vấn.”

Nắm tay thật chặt, gân xanh trên trán nổi lên chẳng chịt, dù đã vô cùng phần nộ nhưng vẫn phải đè nén tức giận.

Ly Tán khám xét một vòng vẫn chưa phát hiện chút tung tích nào của Hoa Doanh Vũ, trở lại thủy lao chỉ nhìn thấy Ly Uyên đang đắm chiêu suy nghĩ, mày kiếm nhíu lại, nhìn thấy Ly Tán cũng không hỏi, nét mặt như đã biết rõ tình hình.

Ly Uyên thâm lo nghĩ trong lòng, có thể đột phá phòng tuyến trùng điệp đánh tráo Hoa Doanh Vũ, người này công phu nhất định là không đơn giản. Nếu là vì đòi công đạo cho Liễu Thanh Phong, sẽ không đáng để gây chiến, xem ra cũng là vì Hoa Hàn Thất Tuyệt mà đến.

Lục Oánh cùng Hoa Doanh Vũ tâm ý tương thông, Hoa Doanh Vũ bị bắt đi, tiểu xà kia lại vẫn đang quanh quẩn trong Hoa Ảnh Giáo, dáng vẻ vô cùng cuồng cuồng, Ly Uyên nhìn thấy không khỏi buồn phiền.

Nữ tử mạo danh kia từ đầu tới cuối vẫn im lặng không nói tiếng nào, gọi hỉ nương tới hỏi thì cái gì cũng kêu không biết. Xử lý những người này thế nào không quan trọng, mà quan trọng là phải tìm được Hoa Doanh Vũ.

Vô cùng lo lắng, người kia từ nhỏ chưa từng ném qua nửa điểm khổ cực, lần này lại bị người bắt đi, thân cô thế cô mà vô công lại bị phế. Ly Uyên chưa từng oán hận bản thân như lúc này, nộ khí công tâm, từ trong cổ họng trào lên một cỗ nồng đậm mùi huyết tinh. Áp chế nuốt xuống, khôi phục lại tinh thần, bình tĩnh nói với Ly Tán: “Người trong bạch đạo hiện tại ở đâu?”

Ly Tán thấy ca ca đau đớn, rồi lại cố gắng che giấu, nhỏ giọng nói: “Hiện bịnh ở trong trận, nhưng tình hình có vẻ không tốt, Lý Huyền Kỳ có lẽ đã tìm được phương pháp phá trận rồi, rất nhanh sẽ tiến công vào.”

Ly Uyên nghiêng rằng. Hiện tại Hoa Doanh Vũ không thấy tung tích, dù có nói cho những kẻ kia biết sự thật thì bọn chúng cũng sẽ không tin. Tìm Hoa Doanh Vũ về là việc quan trọng nhất, thế mà bây giờ lại phải dây dưa cùng bọn người kia, mọi chuyện tựa như là có sắp xếp từ trước, đều chọn hôm nay để đến.

“Doanh Vũ.....” Ly Uyên thì thầm khẽ gọi, đột nhiên trong đầu bỗng ngộ ra, lập tức ngẩng lên nói: “Phong Tuyết Nguyệt thì sao?”

Vừa nhắc đã tới, lời vừa dứt, một bạch y nam tử phiêu phiêu xuất hiện ở cửa thủy lao, vừa sửa sang y phục vừa cười nói: “Ta ở trong này, thật là, ta còn cố thay y phục mới để đến xem các người thành thân mà.”

Ly Uyên quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Phong Tuyết Nguyệt, một thân bạch y tiêu điều ẩn hiện, mái tóc bạc buộc gọn gàng ở phía sau, tùy ý buông lơi, cách phục sức quả nhiên hoàn toàn khác với thường ngày. Ly Uyên đứng dậy, ôm quyền cung kính nói: “Người là Miêu Cương ư? Được sư phụ là bằng hữu thân thiết của Doanh Vũ, người nếu có cách cứu hần, Ly Uyên ta vô cùng cảm tạ.....”

Phong Tuyết Nguyệt khẽ nhếch khóe miệng đề tay Ly Uyên xuống ngắt lời: “Ta còn chưa có đồng ý, người đã muốn tạ ơn trước, rõ ràng là không để cho ta có cơ hội từ chối.” Cười lạnh một tiếng nghiêng người ngồi xuống, liếc mắt nhìn Ly Uyên nói tiếp nói: “Ta cùng Hoa Doanh Vũ quả thật có chút giao tình, nhưng mà ta vì sao lại phải cứu hần?” Ngã ngón nhứ nhứ mày, phất tay áo cười vang bước ra ngoài.

Ly Uyên cau mày chăm chú nhìn theo bóng lưng hần. Sự việc có chút kì lạ, thường ngày Hoa Doanh Vũ cơ hồ lúc nào cũng làm bạn cùng hần, đám người kia chọn ngày bận rộn như hôm nay để xuống tay quả thực là không sai, nhưng kì quái ở chỗ nếu đã bắt người đi rồi, vì sao còn tìm người giả mạo, dường như là muốn kéo dài thời gian.

Trong đầu đột nhiên sáng tỏ, Ly Uyên toàn thân toát mồ hôi lạnh, đúng vậy, có nhiều việc dường như đã nghĩ sai rồi, mặc dù hôm nay thật sự có thể khiến kẻ khác dễ ra tay, nhưng canh phòng nghiêm ngặt, dù có trối lại Hoa Doanh Vũ thì cũng không dễ dàng mang ra ngoài, hiện tại Hoa Doanh Vũ nhất định vẫn còn ở trong Hoa Ảnh Giáo, chờ người của bạch đạo tấn công lên, đến lúc đó nhiều người hỗn tạp, liền thừa cơ đem người mang ra ngoài.

Lập tức lớn tiếng nói với Ly Tán: “Truyền mệnh lệnh của ta, hôm nay Hoa Ảnh giáo cho phép bước vào mà không cho phép bước ra, ai dám bước ra ngoài một bước, giết-không-tha. Mặt khác, lục soát lại một lần nữa từng góc ngách từng phòng cho ta, mỗi một cái góc cũng không được bỏ qua, không vào bên trong được thì dỡ bỏ, dù có hủy Hoa Ảnh Giáo ta cũng phải tìm ra Vūnhi.”

Ánh mắt Ly Uyên sắc bén, phát ra vô số tia nhìn dữ tợn, Ly Tán kinh hãi, trên trán toát mồ hôi lạnh, bộ dạng Ly Uyên lúc này đã giận dữ đến cực điểm, cúi đầu nhận lệnh, lập tức đi ra ngoài.

Vūnhi..... Vūnhi.....

18. Chương 13-2

Hoa Doanh Vũ nghiêng răng tức giận nhìn người trước mặt, phần nộ nói: “Người muốn gì?”

Mím môi cười, không đáp, vô tư ngồi thưởng trà, một lúc lâu sau, đối phương mới quay đầu nói với Hoa Doanh Vũ: “Bát vương gia quân thiên thông minh, đã hạ lệnh cho phép vào mà không cho phép ra, nhưng hân đầu ngờ rằng, ta vốn không có ý định mang người ra ngoài, qua một lúc nữa, chắc chắn hân sẽ nhanh chóng tìm đến đây.”

Hoa Doanh Vũ bị điểm huyết và được đưa đến một gian phòng trống không, nơi này vẫn thuộc Hoa Ảnh Giáo, nhưng nó có vị trí xa xôi, thường ít ai đến gần, muốn tìm ra cũng phải mất khá nhiều thời gian.

Bản tính Hoa Doanh Vũ vốn thông minh giao hoạt, thấy bộ dạng thần nhiên tự đắc của cái gã kia thì trong lòng liền hiểu rõ vài phần, hân nói: “Nếu mục đích của người chỉ đơn giản là muốn bắt ta, thì sẽ không tự mình lộ mặt thế này, hiện tại, người đã để cho ta nhận diện, một khi đã như vậy, nhất định người đã có toan tính khác, Quân Hàn Tâm, rốt cuộc người là cái thứ người nào thế?”

Người này không phải Quân Hàn Tâm thì là ai? Nam tử tuấn mỹ trước mặt có dung mạo anh tuấn, khỏe miệng nhếch lên cười bí hiểm, môi son hé mở nói: “Hoa giáo chủ thông minh hơn người, người có thể tự mình đoán. Ta cũng đang định nói cho người biết mục đích của ta.”

Hoa Doanh Vũ mím môi, thầm nghĩ Quân Hàn Tâm nhất định không chỉ đơn giản là một thương nhân bình thường, ngày đó rời đi, mình cũng quên mất chuyện sẽ cứu hân, hân bị hạ Hoa Túy mà vẫn còn sống đến bây giờ, đem các sự việc trước sau ghép nối lại với nhau rồi suy xét cẩn thận, Quân Hàn Tâm kia nhất định là người của Ly Uyên.

Nhớ lại điệu bộ đêm qua của Ly Tán, Hoa Doanh Vũ cũng có thể đoán được vài phần, hôm nay người trong bạch đạo hân sẽ hành động, sẽ không tránh khỏi có người tìm đến gây sự. Nhưng hôm nay là ngày đại hôn, Ly Uyên đối với mình vô cùng thâm tình, y cũng đã đáp ứng tuyệt đối sẽ không giấu diếm mình chuyện gì nữa. Vì thế, Hoa Doanh Vũ vô cùng tin tưởng chuyện lần này không phải là do Ly Uyên sai khiến. Quân Hàn Tâm tuy là người của Ly Uyên, nhưng lại giấu diếm Ly Uyên hành động, nhất định hân có mục đích riêng.

Chân mày xinh đẹp hơi hơi nhăn lại rồi bỗng nhiên Hoa Doanh Vũ cười nói: “Ta chợt nghĩ, ngoài Ly Uyên ra, người còn có chủ tử khác.”

Quân Hàn Tâm không trả lời nhú mày: “Ah? Vậy thì sao?”

Hoa Doanh Vũ cười nói: “Hiện tại ta ở trên giang hồ nổi tiếng ác danh, lại được mọi người đồng đại có tuyệt thế ki công, trước đây nếu không vì Ly Uyên không chế bạch đạo, hôm nay ta cùng Ly Uyên thành thân chắc chắn khiến cho võ lâm nổi sóng to gió lớn, Ly Uyên sớm muộn gì cũng sẽ buông tay với giang hồ, đến lúc đó triều đình sẽ mất đi người có thể khống chế đại cục”

“Ý của người là Thánh Thượng muốn ta tách các người ra?” Khóe môi giương lên, ánh mắt lóe tia sắc bén.

Hoa Doanh Vũ cười lạnh một tiếng, mím môi im lặng.

Quân Hàn Tâm đứng dậy phui phui áo khoác, thở dài nói: “Bát vương gia luôn luôn trung thành, nhưng sau khi cùng người tương luyện lại có ý định rời bỏ triều đình, du sơn ngoạn thủy. Đương kim Thánh Thượng không thể cho phép, rồi lại có chút mong mỏi, hy vọng Ly Uyên vẫn là trợ thủ đắc lực vì người mà không chểnh mảng.”

“Cho nên mới phải người đến bắt ta, tránh để hôm nay Ly Uyên cùng bạch đạo giằng co, cứu vãn cơ hội cuối cùng cho Ly Uyên?”

“Đúng vậy.”

Lông mày Hoa Doanh Vũ giãn ra, cười nói: “Hảo cho một tên cầu nô tài có tâm kế, người một mặt thỏa mãn ý muốn của hoàng đế, mặt khác lại muốn đem ta chạy thoát, đến lúc đó Ly Uyên mất đi thế lực, Ly Tấn lại không thật tâm vì hoàng đế bán mạng, người liền trở thành người tiếp nhận tốt nhất, giang hồ vô lâm liền quy phục dưới chân người.”

Quân Hàn Tâm vẫn không trả lời, hai mắt nhắm nghiền: “Bây giờ đưa giỡn một chết a, Thánh Thượng làm việc thủ đoạn sắc bén ngoảnh độc, cấu trúc lần sau khi đãng cơ đều đã loại trừ hết chín huynh đệ, tám chết một tàn phế, Ly Uyên cùng Ly Tấn có thể sống sót, ngoại trừ việc hai người bọn họ đối với triều chính vô tâm, còn bởi vì Ly Uyên trung thành không đổi, vì Thánh Thượng lần lượt dẹp trừ phản loạn, lại vì Thánh Thượng âm thầm thống nhất giang hồ. Thánh Thượng đối hân vẫn là không cho phép rời đi, hôm nay không thành công, Thánh Thượng còn có thể tìm cơ hội khác, chỉ cần các người không đi, một ngày nào đó Ly Uyên sẽ nắm giữ vô lâm, vì Thánh Thượng mà trồng giữ một mảnh giang sơn.”

Hoa Doanh Vũ mím môi, Ly Uyên quả thật có ý muốn cùng hân tiêu dao giang hồ, rời đi nơi thị phi này, đến nơi khác xây dựng một thế giới của hai người, nguyên lai muốn quang minh chính đại rời đi cũng không phải là chuyện đơn giản. Cười lạnh một tiếng nói: “Nếu ta không chịu làm theo ý muốn của người thì sao?”

Quân Hàn Tâm cười lạnh: “Đạo được giang hồ chỉ là chuyện sớm muộn, giang hồ lắm thị phi, Hoa giáo chủ cũng không phải là người có dã tâm, chẳng thà hai người tay nắm tay rời đi, sống cuộc sống nhàn nhã đã hạc mỹ mãn, sống như thế còn hơn ở nơi giang hồ chướng khí do bản giao du với kẻ xấu.” Trong nháy mắt đã giải khai huyết đạo của Hoa Doanh Vũ.

Thân thể được thả lỏng, trong ngực có chút mệt mỏi, chậm rãi đứng dậy: “Có sống nơi nước đục này cũng không sao, chỉ là Quân Hàn Tâm người nhớ kỹ cho ta, Hoa Doanh Vũ ta không phải kẻ dễ chọc, cần thận ta cho người ném mùi dàu khố vì chuyện hôm nay!” Cười lạnh một tiếng không chút tức giận bước ra cửa.

Vừa bước ra đã thấy Phong Tuyết Nguyệt đứng cạnh cửa, Hoa Doanh Vũ đứng thẳng người lại rồi thản nhiên hỏi: “Người khi đó không phải khinh thường Quân Hàn Tâm sao, vì sao bây giờ lại bán mạng cho hân.”

“Vì hân đẹp.....”

“Đồ phóng đảng.” Lạnh lùng nói ra ba chữ rồi nhanh chóng rời đi.

Phong Tuyết Nguyệt nghe xong lời mắng của Hoa Doanh Vũ, ủy khuất chép miệng: “Ta như vậy mà là kẻ phóng đảng ư? Ta vẫn còn là xử nam a.”

Phong Tuyết Nguyệt tâm cơ thâm sâu, nói mười câu thì có đến chín câu nửa thật nửa giả. Hoa Doanh Vũ cũng không tranh cãi với hân, Phong Tuyết Nguyệt tuy rằng hành động cổ quái, nhưng xem như cũng là người bạn thân duy nhất trong đời, cũng chưa từng làm hại mình, hiện tại nhìn hân diễn bộ dạng ủy khuất đến sống không bằng chết như vậy cũng không nở rời đi.

Hoa Doanh Vũ thầm tính toán một lát, đột nhiên thân thể bất động, hướng Phong Tuyết Nguyệt cười đến rất sáng lạn: “Người nói sẽ tặng cho ta một phần đại lễ, thế mà người lại đi tiếp tay cho Quân Hàn Tâm phá hoại hôn sự của ta, người nói xem, ta có thể dễ dàng buông tha cho người không?”

Phong Tuyết Nguyệt cười vang: “Doanh Vũ cứ đùa, sao người lại hẹp hòi vậy chứ.”

“Ai nói không thể?” Thu lại vẻ tươi cười, “Người tốt nhất là nên lập tức giúp ta khôi phục công lực, bằng không ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của Quân Hàn Tâm!”

Phong Tuyết Nguyệt hơi hơi nhú mi, với tính tình của Hoa Doanh Vũ, nếu không có tính toán gì thì cũng sẽ không đột nhiên muốn khôi phục công lực như thế. Phong Tuyết Nguyệt trầm ngâm suy tư một lát cười nói: “Người cần công lực làm cái gì, Ly Uyên không phải bảo vệ người rất tốt sao?”

“Tốt chỗ nào?” Hoa Doanh Vũ cười lạnh, “Nếu tốt sao ta lại bị người bắt đết đây?”

Phong Tuyết Nguyệt không nói được gì, mím môi đứng tại chỗ im lặng.

“Người là đồ thấy sắc quên bạn.” Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng liền nhanh chân rời đi.

Phong Tuyết Nguyệt tự biết đuối lý, đoán trước Hoa Doanh Vũ nhất định sẽ không hại mình, nếu hắn muốn khôi phục công lực liền thuận theo ý hắn đi. Nghĩ vậy, lập tức chạy theo vồ nhẹ lên đầu vai của hắn.

Hoa Doanh Vũ vừa quay người lại định mở miệng, lập tức có vật gì đó chui vào trong miệng, “Vèo” Thoáng cái đã trôi xuống bụng.

Phong Tuyết Nguyệt cười híp mắt nói: “Linh cổ này ta tìm rất lâu, bây giờ thì lợi cho người rồi a!” Dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Thật thần kỳ, linh cổ này vừa vào trong bụng, liền cảm thấy có một cổ chân khí tụ lại trong vùng đan điền, khẽ nắm tay không ngờ lại có cảm giác công lực ngưng tụ trong kinh mạch như trước.

Hoa Doanh Vũ hơi nhú mi, Phong Tuyết Nguyệt này quả nhiên âm hiểm! Nhất định là sợ mình hại Quân Hàn Tâm, nên chỉ cho mình một nửa công lực, nhưng như vậy cũng tốt, có thể giảm bớt đau khổ trong đêm trăng tròn.

Khẽ nâng nhẹ mũi chân, lập tức phóng nhanh về phía trước, chỉ trong thời gian nửa nén hương đã tới cửa trạch viện. Do dự trong nửa khắc bóng người liền biến mất dưới ánh mặt trời.

19. Chương 14-1

Đứng giữa đại điện đông đúc náo loạn, Ly Uyên nghiêm nghị trở thành mục tiêu bị công kích.

Sở Tư Viễn chậm chậm tiến đến, quát lớn: “Bát Vương gia, người là người Sở mỗ rất kính nể, Vương gia ngài luôn lấy đại nghĩa làm đầu, có sao bây giờ lại vì một tên yêu nhân ma giáo mà tự hủy đi tiền đồ, Hoa Doanh Vũ là cái thứ yêu nghiệt giết hại Liễu minh chủ, Liễu minh chủ hiện tại sống không bằng chết, hôm nay chúng ta kéo đến đây đòi công đạo, nếu không nhận được một lời giải thích thỏa đáng, quyết không rời đi.”

Bờ môi khẽ giật, sắc mặt Ly Uyên tái xanh, nghiêm nghị nói: “Chuyện Liễu minh chủ bị hại ta cũng có nghe qua, nhưng Sở tiên bối dựa vào đâu mà cho rằng do Hoa Doanh Vũ làm? Huống hồ công lực của Hoa Doanh Vũ đã bị phế, Hoa Ảnh Giáo cũng tan rã, năm xưa quả thật hắn đã sát hại không ít võ lâm nhân sĩ, nhưng sự thật ai đúng ai sai thì chẳng thể nào nói rõ ràng được, Ly Uyên ta nhận thấy mọi chuyện xảy ra từ trước đến giờ cũng nên kết thúc, tha được thì tha đi, Hoa Doanh Vũ hiện nay... đã không còn là Hoa Doanh Vũ trước đây nữa, các người hà tất phải tìm đến gây sự?” (công phu chối tội cho vợ thật đáng nể)

Sở Tư Viễn vì chuyện của Liễu Thanh Phong mà nộ khí công tâm, không thể nhẫn nhịn được nữa mà tức giận, lớn tiếng nói: “Không có lửa thì làm sao có khói, hôm nay chúng ta nhất định phải gặp Hoa Doanh Vũ đối chất, bằng không sẽ san bằng nơi này!”

Ly Uyên thăm cười lạnh, những tên này rõ ràng là cố ý chọn hôm nay đến gây sự...khóe môi thoáng nhếch, y khinh thường nói: “Đối chất? Người muốn đối chất cái gì? Người có bằng cứ nào chứng minh chuyện kia là do Hoa Doanh Vũ gây nên?”

Sở Tư Viễn không đáp, bậm môi đứng yên tại chỗ. Quả thật lão không có chứng cứ buộc tội Hoa Doanh Vũ. Hôm nay, kéo người đến đây, hoàn toàn xuất phát từ giao tình lâu năm giữa hai nhà Sở – Liễu, nên

mới muốn giúp Liễu Thanh Phong đòi công đạo. Thêm nữa, số người lần này kéo lên núi cũng nhiều hơn lần thảo phạt ma giáo trước đây, trong đó không biết có bao nhiêu người là đến vì Hoa Hàn Thất Tuyệt...

Mọi người thấy bầu không khí trở nên im lặng, trong lòng không khỏi lo lắng, thậm chí có một vài người vì mất kiên nhẫn mà tiến lên từng bước nói:“Hừ, Hoa Doanh Vũ có Hoa Hàn Thất Tuyệt trong tay, sao có thể bị người dễ dàng phế đi vô công, ta nghĩ tất cả là do người muốn độc chiếm bí tịch, xưng bá vô lâm.”

Một người vừa lên tiếng, lập tức có kẻ phụ họa theo, một tên khác lại tiến lên nói:“Ly Uyên mau giao bí tịch ra đây, rồi chúng ta sẽ tức tốc rời đi.”

Ly Uyên hừ cười một tiếng khinh thường không thèm đáp lời bọn vô lại, nhưng Sở Tư Viễn ở một bên nhìn không được quát:“Khốn kiếp! Hôm nay chúng ta đến đây là thay Liễu minh chủ đòi công đạo, sao có thể chỉ vì một quyển bí tịch mà bỏ qua!”

Cái gã thô tục nọ âm hiểm cười:“Ta không tin Sở Tư Viễn ngươi không muốn...!”

Ly Uyên lạnh lùng nhìn đám nhân sĩ bạch đạo đang đấu tranh nội bộ, khinh miệt liếc mắt một cái rồi cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa.

Sở Thiên Tầm ở một bên yên lặng hồi lâu, mặc dù đang đứng trong hàng ngũ bạch đạo, nhưng ánh mắt cuồng si trước sau vẫn chăm chú nhìn Ly Tán. Trong lòng Ly Tán lúc này rất là thỏa mãn, tiểu tử ngốc quả nhiên yêu thích hẳn nhất.

Mãi cho đến khi mọi người tranh cãi đến kịch liệt, Sở Thiên Tầm mới định thần lại, chậm rãi khuyên can:“Các người đừng tranh luận nữa, nếu Hoa giáo chủ đi vắng, thì lần sau chúng ta hãy đến, hưởng hồ chuyện này không hẳn là do Hoa giáo chủ gây nên. Vả lại, ta thấy hôm nay nơi đây giống như đang tổ chức hỉ sự, bát vương gia còn đang mặc hỉ phục, chúng ta không nên quấy rầy họ a.”

Sở Thiên Tầm chậm rãi thao thao bất tuyệt một hồi, mọi người đã không còn kiên nhẫn nữa, thậm chí liền hô to:“Đúng vậy, chỉ cần tìm thấy Hoa Doanh Vũ, mọi chuyện đều dễ giải quyết, các người mau lục soát đi, nhất định phải moi được hắn ra.”

Ánh mắt Ly Uyên bỗng nhiên thâm trầm lạnh lẽo đến mức khiến người ta không rét mà run, đôi môi cương nghị hé mở, trầm thanh nói:“To gan! Hoa Ảnh Giáo hiện tại thuộc quyền quản lý của triều đình, trước trước sau sau đều là người của triều đình, ai dám ngang nhiên làm càn,... GIẾT KHÔNG THA!”

Mọi người chấn kinh, giận đến tím mặt mà không dám hó hé. Phần lớn môn phái trong chốn giang hồ đều không giỏi việc kinh doanh, tất cả đều do triều đình hỗ trợ, đặc tội với Ly Uyên là đặc tội với triều đình. Người trong bạch đạo vốn rất xem trọng thể diện của mình, mặc dù vì việc kinh doanh mà có nể mặt Ly Uyên cùng triều đình vài phần, nhưng chung qui, ngạo khí của bọn họ quá cao, bây giờ lại bị Ly Uyên lấy triều đình ra áp chế, trong lòng họ giận dữ, tiến thoái lưỡng nan, không biết phải xử trí thế nào.

Sở Tư Viễn vốn là người cao ngạo, bị Ly Uyên quát mắng trong lòng không khỏi cảm thấy bất mãn, lão phần nộ nhìn Ly Uyên nói:“Mặc dù ta không tán thành ý kiến lục soát tìm người, nhưng mệnh lệnh Bát Vương gia vừa ban xuống khiến Sở mỗ thật thất vọng về ngài. Quả thật, hàng năm Sở mỗ có nhận ngân lượng của triều đình, nhưng ta cũng đã vì triều đình mà ra sức. Khi có loạn trong giặc ngoài, ta đã phái không ít đệ tử hiệp trợ. Hôm nay, ngài lại lấy triều đình ra áp chế ta, ta ngàn vạn lần không phục. Sở mỗ xin nói thẳng với ngài một câu, hôm nay ngài mà không giao ra Hoa Doanh Vũ, ta thề không bỏ qua!”

Từ đầu đến cuối, Ly Tán vẫn đang đứng yên lặng ở một bên xem kịch vui, đột nhiên hắn tiến lên từng bước, hì hì cười nói:“Được thôi, ta đây chỉ muốn hỏi một câu, giữa Hoa Doanh Vũ và Hoa Hàn Thất Tuyệt, các người chọn cái nào?”

Trong đại điện bỗng chốc lặng yên, ai cũng đều quay mặt nhìn nhau, chỉ có Sở Tư Viễn thành khẩn nhất trả lời:“Cái thứ Hoa Hàn Thất Tuyệt gì gì đó, ta chẳng cần, cho dù Hoa Doanh Vũ có đền mạng cho Liễu minh chủ, chúng ta cũng chẳng muốn dòm ngó gì đến nó.”

Lời vừa nói xong, lập tức có kẻ phản bác ngay:“Đừng có ở đây mà hồ ngôn loạn ngữ! Hoa Hàn Thất Tuyệt là vô lâm thánh điển, tuyệt đối không thể để cho một mình Hoa Doanh Vũ độc chiếm, Cửu vương gia, hôm nay chúng ta đến là muốn lấy bí tịch, chỉ cần không có bí tịch này trong tay thì Hoa Doanh Vũ không thể làm hại vô lâm, có như thế chúng ta mới yên lòng phần nào.”

Lời này thoát nghe qua thật là chính nghĩa, nhưng sắc mùi dối trá, Ly Tán nghe xong nhin không được toàn thân sớn gai ốc.

Đúng vào lúc này, một trận cười giòn tan vang lên, mọi người lập tức quay đầu nhìn lại. Quả nhiên, có một nam tử thân mặc xiêm y màu lửa đỏ, đôi môi không tô điểm mà tự hồng, dưới đôi mày liễu là ánh mắt xinh đẹp đến nỗi liếc một cái là nghiêng nước, cười một cái là nghiêng thành – một sắc đẹp kiều diễm có thể làm điên đảo chúng sinh.

Mọi người ngậy ngẩn nuốt nuốt nước miếng, nhưng ngay lập tức liền chấn chỉnh tư thế, ổn định lại vị trí của mình, để mặc cho hồng y nam tử chậm rãi đi đến gần Ly Uyên.

Tâm can Ly Uyên đau nhói, trong lòng chất chứa vô vàng cảm xúc hỗn độn, y tiến một bước lớn về phía trước đem tình nhân ôm vào lòng, do lực đạo xuất ra quá mạnh mẽ khiến cho người kia suýt chút nữa té ngã, hấn choáng váng rơi vào vòng tay ấm áp của Ly Uyên.

Biết Ly Uyên lo lắng, trong lòng hấn không khỏi cảm thấy phần khởi, cảm giác có người vì mình mà đau, vì mình mà xót thật tuyệt vời, thế nhưng khi thấy bộ dáng thương tâm kia của Ly Uyên, hấn lại không thể nào vui vẻ nổi. Vươn bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy thắt lưng của nam nhân, đem mặt vùi vào lòng ngực y cọ cọ, hấn không biết phải nói gì, cứ như vậy mà ôm chặt, cứ như vậy mà an tâm, tựa hồ như trên đời không còn chuyện gì có thể khiến hấn lo sợ nữa.

Sở Thiên Tầm nhìn Hoa Doanh Vũ đến mất hồn, người kia vẫn vô cùng xinh đẹp như xưa, càng ngày càng quyến rũ. Đường lúc vẫn đang thất thần, hấn bỗng nghe thấy ai đó “khụ” một tiếng cảnh cáo, quay lại nhìn chỉ thấy Ly Tán bất mãn hừ lạnh, xoay mặt sang hướng khác.

Chẳng hiểu vì sao khi thấy biểu tình kia của Ly Tán, hấn lại ngây ngô cười cười, gãi gãi đầu, trong lòng không ngừng phấn khích, chậm rãi bước đến gần Ly Tán, len lén để tay mình vào lòng bàn tay của y. Ly Tán mỉm cười, đôi mắt to tròn linh động sáng lên, vội vã bắt lấy bàn tay rụt rè kia, cùng lui về sau hai bước, giấu mình vào trong đám người đông đúc.

Chính vào lúc này, Sở Tư Viễn cất giọng hừ lạnh, nói: “Hôm nay Bát vương gia đại hôn, chắc là cùng với yêu nhân này? Ta vốn cứ tưởng rằng mấy lời đồn đãi nhằm nhí nơi phố chợ là giả, thật không ngờ tất cả đều là sự thật, chả trách vương gia luôn tìm mọi cách để bao che cho yêu nhân, một khi đã như vậy thì Sở mỗ cùng triều đình chấm dứt liên quan, ta sẽ không chịu sự quản lý của triều đình nữa!”. Lão phát tay áo, sắc mặt tái mét, thốt ra thanh âm lạnh băng.

Ly Uyên hơi nhíu mày, mặc dù y đã bẩm báo với Thánh thượng rằng mình sẽ rời khỏi chốn võ lâm thị phi này, nhưng cũng không phải vì vậy mà đứng yên ngồi nhìn thế cân bằng giữa triều đình và giang hồ xấu đi. Nếu như y không có mối liên hệ với triều đình thì tốt rồi, y có thể bất chấp tất cả mà áp chế cái lũ người khốn nạn này, cho dù thân mang cái danh hào ma đầu cũng chẳng sao. Tình cảnh trước mắt thật sự là tiến thoái lưỡng nan, nhân sĩ võ lâm khí thế bừng bừng, nếu không giao Hoa Doanh Vũ ra khó mà dẹp yên cơn giận dữ của họ, nhưng mà bắt y giao tâm can bảo bối ra quả thật còn khó hơn lên trời.

Giữa triều đình và Hoa Doanh Vũ chỉ có thể chọn một.

Siết chặt vòng tay, Ly Uyên cúi đầu thâm tình ngắm nhìn thân ảnh tiểu tình nhân đang mệt mỏi trong lòng mình, y vươn ngón tay vuốt ve phiếm môi xinh đẹp của mỹ nhân...Làm sao có thể phụ hấn cho được? Đã từng phụ hấn một lần, bây giờ lại có thể được ôm tiểu bảo bối đã từng bị mình tổn thương vào lòng, lão thiên gia quả thật đã quá hậu đãi y rồi, có trời mới biết, lúc ấy y có bao nhiêu dằn vặt, hối hận. Muốn y tiếp tục phụ hấn một lần nữa, tuyệt đối không có khả năng đâu.

Nhẹ nhàng nở một nụ cười, Ly Uyên đặt lên đôi môi đỏ thắm của Hoa Doanh Vũ một nụ hôn, ôn nhu nói: “Phụ nhân, chúng ta rời khỏi nơi này được không?”

Cái được gọi là “nơi này”, không chỉ là Hoa Ảnh Giáo mà còn là võ lâm giang hồ. Thiên hạ to lớn ắt sẽ có một nơi để dung thân.

Hoa Doanh Vũ cắn chặt môi, trong mắt nổi lên một tầng hơi nước mỏng. Cuối cùng hấn cũng đã thỏa mãn, trong nháy mắt, tình cảm sâu tận đáy lòng đồng loạt bùng nổ, hấn rõ ràng biết rằng nam nhân này sẽ không bao giờ bỏ mặc hấn một lần nữa, thời khắc nghe thấy câu nói kia hấn cảm động đến nỗi không thốt nên lời.

Trái tim dưới lớp da thịt tuyết trắng đang đập loạn nhịp, tựa như muốn phá vỡ ***g ngực mỏng manh mà chui ra.

Ly Uyên không phải thánh nhân, nên không làm được cái loại hành động có tên “vì thiên hạ mà dứt tình đoạn nghĩa”

Thà phụ hoàng thiên, bất phụ khanh(ta thà phụ tất cả mọi người trong thiên hạ cũng không bao giờ phụ em:”)

Đem Hoa Doanh Vũ ôm chặt vào lòng, Ly Uyên ngẩng đầu, nghiêm mặt nhìn đám người xung quanh, gần từng tiếng nói: “Ly Uyên ta thà có lỗi với triều đình, có lỗi với giang hồ, nhưng ta không thể tiếp tục có lỗi với phu nhân của ta được. Hôm nay, các người đừng mong ta giao Vũ nhi cho các người. Nhưng đương kim Thánh thượng một lòng vì dân vì nước, hành động ngày hôm nay của Ly Uyên ta không hề liên quan gì đến người, nếu các người có gì bất mãn thì hãy trực tiếp đến tìm ta, nếu có giở thì hãy từ tay ta mà đoạt người, đừng có lấy chuyện quốc gia đại sự ra mà áp chế tại hạ, có như vậy mới đáng mặt anh hùng hảo hán.”

Nghe thấy lời nói chính khí nghiêm nghị của Ly Uyên, quả nhiên Sở Tư Viễn liền lộ vẻ mặt hổ thẹn, vừa rồi xác thực lão cũng có cố ý nói vài câu áp chế, hiện tại nghĩ lại thấy mình cũng có chút hẹp hòi, trong lòng bất giác cảm thấy hơi hối hận. Lão ôm quyền nghiêm mặt nói:“Sở mỗ vừa rồi có chút lỗ lời, nhưng Liễu minh chủ đã vì giang hồ mà ra sức không ít, thật sự là một anh hùng hào kiệt, thế mà hiện nay ngài bị người ta hại khiến cho thân thể tàn phế, Sở mỗ thật sự đau lòng, hi vọng Bát vương gia có thể đưa cho chúng ta một lời giải thích hợp lý”.

Nghe xong lời của Sở Tư Viễn, đừng nói Ly Uyên, mà tất cả mọi người ở đây đều đã không còn kiên nhẫn nổi nữa, vì chuyện của Liễu Thanh Phong mà đến, chỉ e là chẳng có mấy ai...

Ly Uyên thâm bực bội, cái lão già này tuy khá là ngay thẳng, có chút chính nghĩa, cũng đáng mắt một giang hồ anh hào, nhưng quan điểm sống của lão quá cổ hủ, không bằng không chứng mà cứ năm lần bảy lượt muốn bắt người. Ly Uyên hít hơi thật sâu, đang định mở miệng từ chối, khéo môi vừa mấp máy, thì đã bị một ngón tay bạch ngọc xinh đẹp chặn lại.

Hoa Doanh Vũ mỉm cười xoay người lại, khẽ thở dài:“Sở tiên bối khéo nói đùa, Ly Uyên nhà ta chỉ là một Vương gia nhàn rỗi, việc này đâu phải do y gây nên, y có thể trả cho tiên bối cái công đạo nào chứ? Bây giờ ta sẽ ở tại đây, tiên bối muốn chất vấn cái gì, ta cũng đều trả lời thật cặn kẽ.”

Ly Uyên cười cười yên tâm, y biết Hoa Doanh Vũ tức trí đa mưu, đối với việc này cũng chẳng có liên quan gì, có lẽ hẳn cũng chỉ nói thật những gì mình biết thôi. Ly Uyên khẽ cười, thôi mọi chuyện cứ tùy ý để hẳn xử lý vậy, tiểu bảo bối cái gì cũng chưa có làm, thế mà bị người ta vu oan, hẳn cũng đầy bụng ủy khuất rồi, nếu mà không kiếm được đối tượng trút giận chắc chắn sẽ rất khó chịu, thôi kệ, cứ để mặc hẳn thuận tiện chỉ trích người ta vài câu xả giận cũng tốt.

Sở Tư Viễn thấy bộ dáng thành khẩn của Hoa Doanh Vũ thì khí thế phần nộ cũng giảm bớt vài phần, hỏi:“Sở mỗ có chuyện muốn thỉnh giáo Hoa giáo chủ, Liễu minh chủ chính là do Hoa giáo chủ người làm hại?”

Hoa Doanh Vũ lắc đầu nguầy nguậy:“Ngài thật sự là phiền phức quá đi, người tới cửa làm phiền ta không chỉ có một mình lão già kia, ta mà muốn ra tay thì cũng sẽ ra tay với ngài trước a~.”

Lời Hoa Doanh Vũ thốt ra không đứng đắn chút nào, làm cho Sở Tư Viễn ôm bụng tức anh ách, nhưng khi thoáng ngẫm lại, thấy cũng không hẳn là giả, nếu Hoa Doanh Vũ ghi hận trong lòng ắt sẽ không chỉ tìm một cừu nhân như vậy mà trả thù, hưởng hồ từ trước đến giờ tác phong hành sự của Hoa Doanh Vũ vô cùng cổ quái, nếu quả thật người là do hẳn hại, hẳn sẽ không chối bỏ. Trong lòng Sở Tư Viễn bây giờ đã thoáng hiểu rõ mọi chuyện, lão ôm quyền nói:“Nếu Hoa giáo chủ đã nói như thế, Sở mỗ tin người một lần. Có điều Liễu minh chủ từ trước đến nay là người trượng nghĩa, hiện tại lại bị người ta tàn hại đến sống dở chết dở, Sở mỗ thật sự thương tiếc, nếu Hoa giáo chủ ngài biết là do ai gây nên thì hãy cho tại hạ được rõ.”

Hoa Doanh Vũ hứ một tiếng, nói: “Ta cũng chẳng phải là nô tài nhà lão, ta làm sao mà biết”

Sắc mặt Sở Tư Viễn tái xanh, nghe thấy khẩu khí châm chọc của Hoa Doanh Vũ lão cũng không muốn nhiều lời, nhanh chóng lui về sau, chẳng nói gì nữa. Hôm nay đến đây vốn không có chứng cứ, chỉ vì lúc

trước nhìn thấy thảm trạng của Liễu Thanh Phong nên mới tức giận bùng phát, chưa kịp suy xét thiệt hơn đã dẫn người bao vây nơi này, và lão cũng không ngờ là có rất nhiều người đi theo ủng hộ như vậy, khiến cho lão cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, hưng phấn, bây giờ bình tĩnh ngẫm lại, bản thân mình cũng có phần không đúng.

Đám nhân sĩ bạch đạo thấy Sở Tư Viễn không hề làm khó dễ Hoa Doanh Vũ, trong lòng bọn họ quýnh quáng cả lên, ngay lập tức có người nhảy ra nói: “Hoa Doanh Vũ làm xằng làm bậy thành quen, hiện tại lại có Hoa Hàn Thất Tuyệt trong tay càng khó có thể không chế hấn, nếu hôm nay ngươi không giao bí tịch ra đây, chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi!”

Lời này vừa dứt, lập tức có rất nhiều kẻ hưởng ứng, trong nhất thời đại diện vang dội tiếng hò hét ủng hộ.

Hoa Doanh Vũ không hề nổi giận ngược lại còn tươi cười, nhỏ nhẹ nói: “Hoa Hàn Thất Tuyệt là bảo vật trấn giáo, nhưng Hoa Ảnh Giáo nay đã diệt vong, võ công ta cũng bị phế, bí tịch này giữ lại cũng chẳng có ích lợi gì, thật ra ta cũng muốn giao nó cho các vị để đổi lấy sự thanh tịnh qua ngày, nhưng mà bí tịch kia ta đã tặng cho người khác rồi, hiện tại muốn giao ra cũng không được a

~”

Quả nhiên, ngay lập tức có người vội vàng hỏi: “Giao cho ai?”

“Quân Hàn Tâm!”

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức quay đầu nhìn nhau, tên đó là ai?

Đúng vào lúc này, Ly Uyên chợt lên tiếng: “Tiền Tình công tử”

(nhân tiện nói luôn, tiền tình = cắt đứt tình cảm, có thể hiểu anh Tâm có biệt danh là dứt tình công tử =]], Quách tĩnh sư bá dịch cái tên Quân Hàn Tâm là: họ quân thất vọng, đau khổ =]], cười rưng rưng =]])

Ngay cả Hoa Doanh Vũ cũng sửng sốt, Tiền Tình công tử chính là một trong những nhân vật thần bí nhất giang hồ, không ai không biết. Nhưng người ta chỉ biết hần tự xưng Tiền Tình công tử, chẳng rõ tên họ, lai lịch, lẫn xuất thân, thế mà danh tiếng hần vẫn vang dội giang hồ. Chỉ với một chiếc bạch vũ vĩ phiến* trong tay, hần có thể thần không biết quỷ không hay mà đoạt mạng người khác, những người chết dưới chiếc phiến của hần đều là tham quan ác bá, võ lâm bại hoại, thế rồi chỉ vỏn vẹn một năm danh tiếng hần đã nổi như cồn.

(Bạch vũ vĩ phiến: bạch vũ: thì chắc khỏi giải thích, còn “vĩ phiến” thì “vĩ” là đuôi, “phiến” là quạt nhưng khi đi hỏi Gu gồ bá bá thì bác ấy trả lời “vĩ phiến” là: quạt lông công. Suy ra vũ khí anh Tâm xài là 1 chiếc quạt bằng lông chim công trắng hoặc cũng có thể là một chiếc quạt bằng lông trắng – cái loại quạt giống Gia Cát Lượng cầm ế.)

Hoa Doanh Vũ khẽ thở dài, lại là thế lực của triều đình.

Bỗng có kẻ nghi vấn hỏi: “Tiền Tình công tử là giang hồ hào hiệp, hần lấy bí tịch để làm gì?”

Hoa Doanh Vũ ôm bụng cười ầm ầm, châm chọc nói: “Thế theo ý tứ của ngươi, chỉ có giang hồ bại hoại mới muốn đoạt bí tịch chứ gì? Quân Hàn Tâm cũng là người trong giang hồ, cũng có thể là một võ sĩ*, muốn tự mình tu tập bí tịch để nâng cao công lực bản thân, có gì không đúng?”

(võ sĩ: người say mê võ học đến điên cuồng)

Tên đó nghe xong nghẹn lời, ngượng ngùng lùi về sau hai bước.

Lời nói này của Hoa Doanh Vũ khó phân biệt thật giả, Sở Thiên Tầm nghe xong vẫn cảm thấy thực nghi hoặc, đột nhiên lòng bàn tay hần bị ai đó捏 một cái, nhìn lại chỉ thấy Ly Tấn bật cười, ghé vào lỗ tai hần thầm thì: “Hoa Doanh Vũ đang nói dối đấy, đừng có suy nghĩ đến xuất thân như vậy, chuyện của giang hồ không liên quan đến chúng ta, ha?”

Sở Thiên Tầm mím môi gật đầu, bộ dáng trông thật nhu thuận đáng yêu.

Tóm lại, có những người có thể phân biệt được thật giả, nhưng cũng có những người nghe xong lại tin như sấm. Giang hồ là vậy, lời đồn cứ càng ngày càng lan rộng, cuối cùng thì cũng thành sự thật thôi.

Ly Tán buông tay Sở Thiên Tâm ra, từ trong đám người tiến lên từng bước phụ họa theo: “Đúng là như thế, ta đã từng gặp hần. Ngày trước, ta luyện võ thành si, vừa đúng lúc ở Lạc thành có gặp qua hần một lần, người này có chút đặc biệt, tính tình hào phóng, hần đã khẳng khái đem võ công gia truyền ra cùng ta trao đổi học hỏi, nếu các vị có ý muốn nghiên cứu Hoa Hàn Thất Tuyệt, ta nghĩ hần sẽ không cự tuyệt đâu.”

Ly Tán nói xong, cái đám nhân sĩ bạch đạo vui vẻ ra mặt, thậm chí có kẻ đã không chờ nổi mà xoay người rời đi.

Đám đông dần dần giải tán, trong đại điện cũng chỉ còn lại vài người ít ỏi.

Sở Tư Viễn cũng chẳng muốn nán lại, ôm quyền nói: “Sở mỗ quấy nhiễu đã lâu, cáo từ!” Dứt lời, lão lập tức xoay người bỏ đi. Sở Thiên Tâm buồn bã nhìn Ly Tán có chút không đành lòng, nhưng cũng đành nổi gót theo sau phụ thân.

20. Chương 14-2

Người vừa đi hết, Hoa Doanh Vũ liền khôi phục bản tính thường ngày, không nói không rằng đã hấp tấp xông ra ngoài.

Ly Uyên cả kinh, cũng không biết vì sao hần tức giận, lập tức nhanh chóng đuổi theo. Ra đến cửa, Ly Uyên kinh ngạc khi thấy Hoa Doanh Vũ đi lại nhẹ nhàng, bộ dáng giống như là đã khôi phục công lực. Điều đó khiến y không khỏi chấn động.

Hoa Doanh Vũ nghiến răng tức giận, theo hướng thủy lao phóng đi, mới vừa bước vào thì đã bị một cổ nội lực kéo về phía sau, do chưa kịp phòng bị, hần liền lão đảo, ngã vào vòng tay ôm ấp của người nọ.

Ly Uyên cả người ướt đẫm mồ hôi, ôm lấy hần, vội vàng hỏi: “Sao lại giận dữ? Thủy lao là nơi ẩm ướt dơ bẩn, người không thể đi vào đâu.”

Hoa Doanh Vũ vô cùng ủy khuất, thật vất vả hần mới chờ đến ngày hôm nay – ngày được thành hôn, vậy mà một đồng sự kiện bất ngờ ập đến, thậm chí có người dám mặc vào giá y đẹp nhất của hần, thay hần xuất giá. Trong lòng Hoa Doanh Vũ vừa phẫn nộ vừa uất ức đến gần như muốn khóc nức lên thành tiếng: “Nữ nhân kia là ai chứ, thật to gan, đã mặc xiêm y của ta, còn muốn lấy nam nhân của ta nữa, ta phải lột da ả, rồi đánh mới hả giận!”

Ly Uyên nén không nổi tiếng cười khanh khách, nắm chặt tay Hoa Doanh Vũ, đặt lên môi hần một nụ hôn nhẹ, khuôn mặt ôn nhu tràn đầy tiểu ý.

Được nam nhân vừa ôm vừa dỗ một hồi lâu, oán khí của Hoa Doanh Vũ mới từ từ tiêu tán bớt, hần ngẩng lên, thấy nam nhân đầu đầy mồ hôi, bèn lấy ống tay áo lau lau, nén giận nói: “Chạy nhanh như vậy làm chi, xem người người toàn là mồ hôi kia.”

Nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của tiểu mỹ nhân, Ly Uyên rất thích, nhin không được hỏi: “Người khôi phục võ công rồi? Là Phong Tuyết Nguyệt giúp?”

Hoa Doanh Vũ gật gật đầu, nén giận nói: “Không cho người nhắc đến người khác!”

Chưa gì mà tiểu mỹ nhân đã uống một vại dấm thật to, Ly Uyên chỉ thuận miệng nói một câu vu vơ đã khiến hần ai oán vạn phần. Ly Uyên cúi người cắn nhẹ lên môi hần, rồi cọ xát, rồi trượt cái lưỡi như linh xà của mình vào, quần lấy cái lưỡi ẩm ướt mềm mại của hần.

Hơi thở giao hòa, tiểu mỹ nhân mị nhãn như tơ, chỉ liếc mắt một cái đã mang theo biết bao vẻ diễm lệ yêu kiều. Hần đẩy nam nhân đang hôn mình ra, hậm hực nói: “Hôm nay ta muốn đi vào đó, ta phải xem cái ả tiểu tiện nhân kia rốt cuộc là ai!”

Tính tình của Hoa Doanh Vũ chính là như vậy, Ly Uyên cũng đành bó tay, bản thân y cũng không muốn quần thúc phụ nhân quá chặt chẽ, luôn để hần tùy hứng, đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ. Ly Uyên cười khổ một tiếng liền nổi gót đi theo.

Hoa Doanh Vũ dùng dùng nổi giận tiến vào, đi đến bên trong thì ngậy ngấn cả người, nữ tử trước mặt đã sớm thay đổi, dung nhan chỉ chít vết máu kết vẩy đen tím, mười đầu ngón tay gần như đã bị bẻ gãy, hỉ phục bằng tơ lụa trên người bị xé thành từng mảnh vụn, hỗn hợp máu tươi đỏ sẫm và bạch trọc tanh tưởi đang từ dưới thân chảy xuống dọc theo hai bên đùi. Bên cạnh có mấy nam nhân tựa hồ như vừa mới làm xong việc.

Có lẽ, do chưa thật sự được thỏa mãn nên bọn chúng khê liếm liếm môi, bỗng nhiên quay đầu lại thấy Hoa Doanh Vũ, tất cả đều cung kính lùi ra hai bên.

Chỉ trong phút chốc, lòng hấn nổi lên một cổ tư vị không thể gọi tên. Hoa Doanh Vũ vốn không phải là một người nhân từ, nương tay với cừu nhân. Và đối với nữ tử trước mắt này cũng thế, hấn không hề có một chút hảo cảm, thậm chí còn căm hận ả. Nhưng nghĩ đến Ly Uyên, bỗng nhiên xúc động, nam nhân kia rõ ràng là một kẻ tàn nhẫn, tâm ngoan độc lạt*, thế mà khi đối với hấn thì hoàn toàn ngược lại, vô cùng ôn nhu, vô cùng sủng nịch, dù cho tính tình hấn có bao nhiêu bốc đồng, tùy hứng, y cũng vẫn mặc kệ. Hoa Doanh Vũ không phải không biết Ly Uyên đối với hấn rất tốt, chẳng qua những hành động mà người kia làm cứ từng chút từng chút một làm cho hấn kinh ngạc.

(tâm ngoan độc lạt: vừa ác độc vừa nham hiểm)

Ly Uyên sao lại có thể đối đãi với ta hảo đến thế, cổ họng như nghẹn lại, bản thân ta cũng muốn đối với y ôn nhu, đối với y hảo, thế nhưng...thế nhưng ta luôn vì sự ích kỷ của mình mà làm khó y, chỉ vì ta muốn y nuông chiều ta, bao dung ta...

Mỗi một lần tùy hứng nổi giận, là một lần Ly Uyên nhẹ nhàng, ôn nhu ôm lấy ta, dùng hết lời ngon tiếng ngọt dỗ dành ta, yêu thương ta, thậm chí y gần như là nhún nhường hạ mình ở bên cạnh ta. Ta...ta ...có phải đã rất quá đáng không.....?

Gần như là lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng chỉ vừa xoay lưng, Hoa Doanh Vũ đã đụng phải Ly Uyên, rồi lảo đảo ngã nhào vào cái ôm ấm áp của y.

Ly Uyên buồn cười giúp hấn xoa xoa cái trán bị đau, y đã đứng ở phía sau rất lâu rồi, vừa bước vào cửa đã thấy Hoa Doanh Vũ đang đứng ngăn cả người, biểu tình trên mặt thiên biến vạn hóa, hấn là lại suy nghĩ lung tung. Ly Uyên cũng không muốn làm phiền hấn, cứ như vậy đứng ở phía sau, lặng lẽ quan sát hấn, bảo vệ hấn.

Hoa Doanh Vũ ngẩng đầu liền thấy nụ cười ấm áp, nho nhã của Ly Uyên, hấn đột nhiên rầu rĩ đem mặt vùi vào ***g ngực của đối phương, thút thít:“Ly Uyên.....Ta sau này sẽ đối với người tốt hơn một chút.....”

Ly Uyên sửng sốt, đang định mở miệng, không ngờ Hoa Doanh Vũ vừa ngẩng đầu lên đã liếc y một cái sắc lẹm, rồi khôi phục khí thế hăng ngày nói tiếp:“Cũng chỉ một chút thôi nha! Nhiều nhất là sau này ta sẽ không đánh người nữa.....”

Ly Uyên nhin không được tiểu ý trên môi, sờ sờ hai má, sao đột nhiên lại cho ta phúc lợi lớn đến vậy. Bảo bối đã khôi phục võ công, nếu sau này bảo bối còn nổi hứng hành hạ mình, chỉ e cái mình nhận không còn là những cái đánh yêu gãi ngứa nữa...!

Thấy Ly Uyên cười đến cao hứng, Hoa Doanh Vũ tức giận:“Người đang vui mừng cái gì?, Hứ, chắc chắn là người vẫn oán hận ta ngày thường hay ức hiếp người, hiện tại ta lại đáp ứng sẽ không đánh người nữa, nên người mới nhẹ nhàng thở ra có đúng hay không? Suốt ngày phải dỗ dành ta mệt đến chết đúng hay không? Không phải người luôn...Ừm.....ừm..ừm....”

Cái miệng bé xinh liên tục hé mở đã bị ai đó nhanh chóng ngăn lại, Hoa Doanh Vũ chưa kịp đẩy cái tên đang chặn họng mình ra thì cái lưỡi linh hoạt của đối phương đã nhanh chóng tiến vào khuấy đảo, tuyên bố chủ quyền. Lúc này, mọi người xung quanh hết thấy đều tự giác xoay đầu đi.

Ly Uyên tự hiểu ở tại cái địa lao u ám này mà thân thiết là tuyệt đối không ổn, y ôm ngang Hoa Doanh Vũ, rồi thi triển thân pháp chạy vội về tiểu viện của mình.

Hoa Doanh Vũ tức giận không nhỏ, vừa mới vào phòng đã cho Ly Uyên một cái bạt tai thật mạnh, cái tát mang theo vài phần nội lực làm cho hai má của Ly Uyên in rõ năm dấu tay hồng hồng. Ly Uyên đỏ khốc

dở cười, tiểu bảo bối này thật là! Có điều, Ly Uyên không hề tức giận, chỉ nghĩ đơn giản rằng thói quen đã ăn sâu vào tâm tính thì khó có thể vì một lời hứa mà từ bỏ cho được.

Ngược lại, Hoa Doanh Vũ đánh xong thì vô cùng hối hận, nhìn hai má sưng phồng của Ly Uyên trong lòng không khỏi xót xa. Chẳng phải đã hứa sẽ không đánh y nữa sao.....thế mà...Hoa Doanh Vũ nức nở bật khóc ngược nhìn Ly Uyên, hệt như một tiểu tức phụ bình thường đang hối lỗi trước trượng phu.

Ly Uyên bật cười, đúng thật là một tiểu bảo bối hay suy nghĩ vẩn vơ a

~~Ly Uyên ôm Hoa Doanh Vũ vào ***g ngực, hôn lên môi hắn. Hoa Doanh Vũ cũng nhẹ nhàng cắn cắn một chút lên môi Ly Uyên, chỉ là một phản xạ bản năng, thế nhưng lại khuấy động dục vọng đang ngủ yên của cả hai.

Thoáng dừng lại, Hoa Doanh Vũ cảm thấy áy náy khi nhìn vết sưng đỏ trên mặt Ly Uyên, hắn khẽ hôn lên hai má Ly Uyên, chột dạ nói:“Lần sau.....lần sau nhất định sẽ không đánh người nữa....”Trong thanh âm mang theo chút lo lắng, hai gò má hắn cũng vì thế mà đỏ ửng hệt như ánh mặt trời e thẹn lúc hoàng hôn.

Ly Uyên mỉm cười, có chút tin tưởng gật gật đầu, rồi nói:“Không đau, không đau, phu nhân của ta đã rất dịu dàng rồi, ta từng nghe nói có rất nhiều nữ nhân thích bắt phu quân của mình quỳ gối trên tha y bản*, Vũ nhi của ta so ra vẫn là hiền dịu nhất a~”

(tha y bản: cái miếng gỗ có những vết khía lồi lõm dùng để giặt đồ, ai coi phim kiếm hiệp chắc biết hen)

Lời nói thành khẩn của Ly Uyên vừa lọt vào lỗ tai Hoa Doanh Vũ liền bị biến thành lời châm chọc, cái gì mà hiền dịu a.....Hắn miếu máo ngẩng đầu liếc Ly Uyên một cái, nhưng con người trước mặt hắn vẫn nhìn hắn vô cùng dịu dàng, trong ánh mắt không hề mang theo một tia giả dối. Hắn Xi.. một tiếng, rồi mỉm cười thật tươi, đắm nhẹ vào ***g ngực nam nhân, sáng giọng:“Chỉ giỏi gạt ta.”

Hai người đang rất là tình tứ thì bên ngoài bỗng có tiếng đập cửa, Ly Uyên cười chua xót:“Xem ra đêm nay không động phòng được rồi.”

Quay người bước ra khỏi cửa, quả nhiên là thánh chỉ đến.

Lần đầu tiên Ly Uyên có ý nghĩ không muốn tiếp chỉ, vì nhiệm vụ thống nhất giang hồ, y đã phải mình tranh ám đấu, quân tử lẫn tiểu nhân đều phải làm. Ngày hôm nay lại quang minh chính đại đắc tội với không ít nhân sĩ võ lâm, tuy đến cuối cùng đã ngăn chặn được đám người đó, nhưng trên đời này chẳng có bức tường nào chắn nổi gió lửa, đã có người ác ý bịa đặt, thì những người tranh đoạt bí tịch sớm hay muộn cũng sẽ trở lại làm phiền, muốn bảo hộ Hoa Doanh Vũ an toàn, chắc chắn phải đắc tội với võ lâm giang hồ.

Giữa Doanh Vũ và võ lâm chỉ có thể chọn một, nhưng thật ra, từ nhiều năm trước trái tim y đã rơi vào tay giặc, nên y cũng đã đánh mất luôn quyền lựa chọn.

Ngày trước, y đã muốn ly khai triều đình, tiêu dao giang hồ, mặc dù Thánh thượng chưa từng bày tỏ thái độ cự tuyệt một cách rõ ràng, nhưng ngài cũng hơi có chút khó xử, giang hồ mà loạn, triều đình cũng chao đảo theo.

Ly Uyên quỳ xuống tiếp chỉ, khoe môi khẽ nhếch, trong mắt không hề mang theo chút thiện cảm nào, bất luận thánh chỉ có viết cái quái gì đi chăng nữa, từ nay về sau y sẽ tuyệt tích giang hồ, để không còn bị trói buộc. Hoa Doanh Vũ là người quan trọng có một không hai trong lòng y, y muốn hắn được hạnh phúc...

Công công bước đến đang muốn tuyên chỉ, đột nhiên Hoa DOanh Vũ từ bên trong xông ra, chạy như bay đến nâng Ly Uyên đứng dậy, cười khanh khách nói:“Cái thứ chó chết này xứng để cho Ly Uyên của ta quỳ xuống sao!”Trên dung nhan tuyệt mỹ vẫn mang theo nụ cười diễm lệ, nhưng lời thoát ra khỏi miệng tuyệt đối cay độc.

Thân tại triều đình bắt buộc phải tuân theo lễ nghi, Hoa Doanh Vũ cũng không phải là không hiểu, nhưng thấy Ly Uyên quỳ, tâm trạng hắn phi thường bất mãn, đại não chưa kịp khống chế hành vi, thì đôi chân đã muốn chạy vọt ra ngoài rồi.

Ly Uyên cũng không câu nệ chuyện đó, thuận theo ý hắn đứng lên, nói với gã công công:“Người cũng đừng quá cứng nhắc, có cái gì thì nói đi, hoàng huynh có trách tội, một mình ta gánh hết”

Liếc mắt khinh thường nhìn Hoa Doanh Vũ một cái, gã cắt cái giọng the thé tức giận nói: “Hoàng thượng khẫu dụ, Bát vương gia tự tiện cùng với một nam nhân thành thân, làm trái luân thường đạo lý, hiện tại cất chức của người, cấm bước vào triều đình dù chỉ một bước, từ nay về sau người làm Ly Uyên của người, cùng triều đình chấm dứt liên quan, người có ở trên giang hồ gây ra chuyện gì thì cũng không liên quan gì đến triều đình. Đương nhiên, nếu người có bị người trong võ lâm truy sát thì đừng có mong cầu cứu triều đình, Hoàng thượng sẽ không xuất ra bất kỳ một binh một tốt nào để cứu đâu.”

Ly Uyên bỗng nhiên nở nụ cười, đương kim hoàng đế sở dĩ trọng dụng y là bởi vì y không tham quyền háms lợi.

Khi ta bày tỏ ý muốn rời bỏ giang hồ đã làm hấn khó xử, nếu buông tha ta thì hấn mất đi một thần tử hữu dụng, nhưng nếu giữ ta ở lại giang hồ thì sợ lực lượng của ta càng ngày càng lớn sẽ uy hiếp ngôi vị Hoàng đế của hấn. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, đã làm hấn hạ quyết tâm buông tha ta. Đến cuối cùng là phúc hay là họa, ai có thể đoán trước được đây. (Keng: là phúc a~ vì HE muh =))

Hoa Doanh Vũ đứng ở một bên yên lặng suy ngẫm. Trước đây, Quân Hàn Tâm đã phải dùng rất nhiều thủ đoạn để đoạt quyền, không hiểu tại sao mọi chuyện bây giờ lại xảy ra theo chiều hướng có lợi cho hấn đến vậy. Ly Uyên rời đi, vị trí nắm giữ quyền lực khổng lồ của giang hồ tám chín phần mười liền rơi vào tay hấn. Nếu Ly Uyên không thoái ẩn, nhiều kẻ gây rối sẽ liên tục kéo đến cửa vì chuyện của Hoa Hoàn Thất Tuyệt, quyền bí tịch đó vốn không tồn tại, làm sao mà giao ra được, thậm chí có lấy một quyển sách giả đưa ra thì người ta cũng sẽ nhanh chóng biết nó là đồ giả. Mặc dù không biết cái kẻ tung tin đồn thất thiệt này có mục đích gì, nhưng việc đã đến nước này, có muốn không đi cũng không được.

Mím môi trầm ngâm một lát, Hoa Doanh Vũ hạ quyết tâm, dứt khoát nói: “Ly Uyên, chúng ta lập tức rời đi” Ngẩng đầu nhìn Ly Uyên, ôm lấy thất lưỡng y, rồi mỉm cười: “Lưu lạc thiên nhai được không? Ta mệt mỏi....”

“Được, chúng ta lập tức rời đi” Ly Uyên tươi cười đáp ứng, mặc dù không biết Hoa Doanh Vũ đang suy tính điều gì, nhưng chỉ cần là điều Vũ nhi muốn làm, Ly Uyên luôn tận tâm tận lực thỏa mãn hấn. Thu gọn vòng tay, Ly Uyên đem người trong lòng gắt gao ôm chặt.

Tên công công đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, tựa hồ như là không vừa mắt cái cảnh tình tứ này, hấn vung tay áo hăm hực rời đi.

Hoa Doanh Vũ tựa vào ***g ngực Ly Uyên, xoay người nhìn theo bóng dáng của cái tên công công vừa mới rời đi, nở nụ cười: “Sao mà chuồn nhanh vậy, Lục Oánh đuổi theo mau lên.”

Ly Uyên buồn cười, vỗ về hấn, nhẹ nhàng cắn yêu một tí lên cái mũi xinh xinh của mỹ nhân, hỏi: “Lại muốn làm gì thế?”

“Không có gì phải lo, ta chỉ muốn Lục Oánh cắn gã một cái, nhiều nhất là trúng mị độc thôi, dù sao thì chúng ta cũng sắp đi mà.” Hoa Doanh Vũ cười vui vẻ hệt như một tiểu hài tử, trên dung nhan xinh đẹp còn mang theo vài phần biểu tình đắc ý, nghịch ngợm.

*mị độc: có thể hiểu nó gần giống xuân dược =))

Ly Uyên bất đắc dĩ phì cười: “Hấn là thái giám đó.”

Hoa Doanh Vũ hơi sững sốt một chút, nhưng lập tức cười nắc nẻ: “Như vậy thì chơi càng vui a.”

Ly Uyên chỉ còn biết bó tay thở dài, tiểu bảo bối đúng là càng ngày càng tinh quái.

Sáng hôm sau, hai người đã thu thập xong mọi thứ, chuẩn bị lên đường.

Ly Tấn không có thực quyền* trong tay, ca ca và tẩu tử dù có ở lại chỗ này hấn cũng không thể giúp gì được, nhưng dù sao Ly Uyên cũng là ca ca duy nhất của hấn, rời đi như thế làm cho hấn cảm thấy mình thật vô năng.

(Thực quyền: ý nói anh Tấn chỉ có cái mác Cửu vương gia, còn quyền lực chẳng có gì.)

Ly Uyên nhìn bộ dáng buồn rầu của đệ đệ cười cười rồi khẽ xoa đầu hấn, thở dài: “Sao đột nhiên lại nổi lên tính khí trẻ con vậy, ta còn chưa cắt đứt liên hệ với người mà. Người trong giang hồ vì Hoa Hàn Thất Tuyệt

mà luôn quấy nhiễu chúng ta, huống hồ bây giờ ta đã không còn là Vương gia nữa, nơi này cũng không còn là chỗ ta có thể lưu lại.”

Ly Tán ngẩng đầu, đem đôi mắt to lạnh lợi nhìn Ly Uyên: “Đệ hiểu, ca phải nhớ cẩn thận một chút, mau sớm trở về nhà.” Trong đôi mắt đen láy đã âm ỉ nước, dù có lợi hại đến đâu thì hắn cũng vẫn còn là một tiểu hài tử a.

Ly Uyên mỉm cười gạt đầu, lặng lẽ xoa đầu hắn một lần nữa.

Hoa Doanh Vũ mang tâm trạng bị bỏ rơi đứng ở một bên nhìn hai huynh đệ thân thân thiết thiết, hắn sớm đã mất hết kiên nhẫn, bắn tia nhìn đầy oán hận về phía Ly Tán, Ly Tán lập tức chấn chỉnh lại tư thế chính mình, tiêu sái bước đến cười hi hi lấy lòng: “Sắc mặt của tẩu tử hôm nay thật hồng hào, nhìn thật kiều diễm, ca ca đúng là có phúc khí mới cưới được tẩu về làm thê tử a....” Lời ngon tiếng ngọt cứ liên tục từ miệng thiếu niên tuôn ra không ngắt, làm cho Hoa Doanh Vũ đỏ bừng mặt, trong lòng vui đến bắn loạn, xen lẫn chút ngượng ngùng mà cắn cắn môi.

Ly Uyên đứng ở một bên nhìn vợ yêu và đệ đệ đối đáp vừa giận vừa tức cười, một người thì hứng chí luôn mồm thao thao bất tuyệt, một người thì yên lặng lắng nghe đến vô cùng vui thích. Ly Uyên bèn cất cao thanh âm cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ, nói: “Phu nhân, lên đường thôi.”

Hoa Doanh Vũ vươn đôi tay bạch ngọc ra, thản nhiên nói: “Bé ta lên ngựa.”

“Thuộc hạ tuân mệnh” Khóe miệng cong lên, Ly Uyên nhanh chóng ôm ngang mỹ nhân vào lòng, cực kỳ thỏa mãn.

Mọi việc cuối cùng đều êm đẹp

Ly Tán dõi theo bóng dáng xe ngựa của hai người càng lúc càng đi xa, trong lòng không khỏi xúc động bồi ngùi. Gần đây xảy ra nhiều chuyện không hay, chắc chắn là có kẻ tiểu nhân rắp tâm bịa đặt, vậy mà hai người bọn họ đều buông xuôi tất cả, cái gì cũng không quản, cái gì cũng không điều tra, lại càng không muốn trả thù, cứ như vậy mà tiêu sái ly khai.

Ly Tán trầm ngâm một lát, cảm giận nói: “Ta nhất định phải tìm ra cái tên hỗn đản đã dựng nên mọi chuyện, dám làm hại đại ca và tẩu tử ta phải lưu lạc thiên nhai, đợi đấy mà xem Ly Tán ta thế nào trị người”

Ngược lại với vẻ tức giận phần uất của Ly Tán, bên trong xe ngựa, có hai người nào đó đang hưởng thụ những phút giây vô cùng ngọt ngào ấm áp.

Hoa Doanh Vũ ung dung nhàn nhã dựa vào người Ly Uyên, có chút mệt mỏi, lười biếng ngáp một cái, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi Miêu Cương nha!”

Ly Uyên cong lên khóe môi, hảo, chúng ta sẽ đi Miêu Cương.

TRUNG BỘ HOÀN

Hạ bộ

21. Chương 15-1

Trên quan đạo hướng về Miêu Cương, có một chiếc xe ngựa hết sức xa hoa đang chậm rãi di chuyển, chuỗi ngọc treo nơi trần mã xa lắc lư theo từng nhịp lăn của bánh xe. Trên xa liêm* thêu vô số đóa hoa mẫu đơn bằng tơ vàng óng ánh, người thông minh vừa nhìn liền biết chủ nhân của mã xa này chính là nhân vật bất phàm.

(*) xa liêm: rèm che

Chớm thu, gió lạnh xào xạc từng cơn, cây cối bên đường xác xơ, đứng lặng yên như tượng gỗ.

Sắc trời dần dần chuyển màu âm u, chợt một trận gió lạnh quét tới, tiếp theo sau là một gã hiệp khách nhảy ra, rút đao chặn đường xe ngựa. Mã phu đang điều khiển xe bị tình huống bất ngờ trước mắt làm cho run rẩy hoảng sợ, ba con tuấn mã hí lớn một tiếng rồi dừng nện bước.

Mã phu chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như vậy, nhất thời sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai tay run lấy bấy giờ lên, lắp bắp nói: “Ta.....Ta.....” Ngay cả lời van xin tha mạng cũng không thốt lên nổi.

Kẻ chặn đường đơn thương độc mã xông đến, chĩa đại đao về phía mã xa, khí thế hào hùng, quát: “Hoa Doanh Vũ, hôm trước ngươi dám ở đại diện xuất khẩu vọng ngôn*, đem chúng ta ra đùa giỡn, may thay Tiễn Tình công tử là người nghĩa bạc vân thiên*, không muốn cùng chúng ta so đo. Ngươi nếu không giao nộp bí tịch, hãy xem đao của ta sẽ chào hỏi ngươi ra sao!”

(*) xuất khẩu vọng ngôn: nói dối một cách trơn tru, lưu loát

(*) nghĩa bạc vân thiên: có tình có nghĩa, hiểu biết lẽ phải.

Hiệp sĩ nọ ở trên giang hồ vốn là một kẻ mặc mặc vô danh*, nhưng lại có thể mò tới nơi này đầu tiên thì thực lực cũng không phải tầm thường. Một bên đỉnh đạc cất tiếng nói, một bên thì im lặng đến đáng sợ. Mã phu đầu chảy đầy mồ hôi, sợ đến mức câm như hến, càng không dám trả lời. Trong lúc nhất thời, bầu không khí gượng gạo bao trùm mọi vật, sắc mặt hiệp sĩ âm trầm khó tả, sát khí tỏa ra hừng hực.

(*) mặc mặc vô danh: không có tiếng tăm, không ai biết đến.

Trên giang hồ chỉ biết Hoa Doanh Vũ mất hết võ công, nhưng không hề biết hần vừa hồi phục công lực. Vị hiệp sĩ nọ thầm cảm thấy mình may mắn vì hần biết nếu cùng Ly Uyên đơn đả độc đấu nhất định sẽ không đánh lại, nhưng bây giờ Ly Uyên phải lo chiếu cố Hoa Doanh Vũ thế nào cũng bị phân tâm, nói không chừng hần sẽ có cơ hội chiến thắng, đoạt được tuyệt thế bí tịch mà người trong giang hồ phải tranh giành thềm muốn.

Ngay lập tức, gió thu điên cuồng nổi lên khắp nơi, cuốn theo đám lá vàng trên mặt đất bay loạn xạ, xa liềm bị cơn gió vùn lên một góc nhỏ, chưa kịp thấy rõ bên trong thì đã hạ xuống. (anh hiệp sĩ đang vận công lực đẩy ạ)

Hiệp sĩ oán hận nói: “Thật không thể tưởng tượng nổi Hoa giáo chủ và bát Vương gia là hai con rùa rụt cổ.”

Mã phu len lén lau đi vệt mồ hôi, run lấy bấy nói: “Không....Không có ai a....”

Sắc mặt hiệp sĩ lộ rõ vẻ kinh ngạc, lập tức xông tới xốc màn xe lên. Quả nhiên, bên trong được bày biện vô cùng xa hoa, nhưng trên tấm da bạch hồ quý giá không hề có một bóng người. Hiệp sĩ xoay người lại, túm lấy vạt áo của mã phu, giận dữ hỏi: “Người đâu?”

Toàn thân mã phu toát mồ hôi lạnh, đáp: “Ta chỉ nhận bạc, rồi được lệnh đánh xe đến Miêu Cương thôi.....”

Hiệp sĩ nuốt tiếc cau mày! Quả nhiên là quỷ kế của Hoa Doanh Vũ

Trước đó không lâu....

Hần là tên mã phu xấu số đang điều khiển mã xa vừa đi vừa sợ hãi vì hai cái người ở trong xe lại ôm nhau triền miên hạnh phúc.

“A....đừng....đừng mà.....ừ...ừm.....”.Bờ mông mềm mại không ngừng xoay tròn, thân thể ướt đẫm mồ hôi, cánh môi đỏ mọng liên tục khép mở, thỉnh thoảng phát ra những thanh âm rên rỉ ngọt ngào.

Trên tấm chăn tơ tằm có một người đang nằm úp sấp, tư thế nửa quỳ phơi bày cảnh xuân vô hạn. Một cánh tay màu mật đang đỡ lấy thắt lưng hần vì sợ hần mệt mỏi, ba ngón tay kia ra sức khuyếch trương, mở rộng mật huyết. Vậy mà động tác ôn nhu săn sóc này của nam tử lại làm cho tiểu mỹ nhân bên dưới vô cùng bất mãn.

Bờ mông trắng mịn một lần nữa vận vẹo đung đưa, hần hờn dỗi trừng mắt liếc nam nhân một cái, tựa như oán trách người kia chậm chạp không chịu tiến vào. Mị thị hồng nhật bị ngón tay chọc ngoáy không ngừng khép mở, từ bên trong chậm rãi chảy chất dịch ẩm ướt trơn trượt, cảnh tượng lúc này cực kỳ *** mỹ mê

người. Cổ họng nam nhân dường như trở nên căng cứng khô khốc, y nhìn không nổi khẽ cúi người xuống, nâng cái cằm duyên dáng của tiểu mỹ nhân lên, hôn một ngụm.

Nam nhân theo thói quen đem đầu lưỡi của mình tiến vào bắt giữ đầu lưỡi mềm mại của Hoa Doanh Vũ rồi điên cuồng ra sức xâm lấn chiếm đoạt. Nước bọt từ khe môi của hai người ào ạt chảy xuống, đọng thành từng vệt dài trên tấm thảm bằng tơ tằm thượng hạng.

Hoa Doanh Vũ liên tục thở dốc, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ ửng, bộ dáng đáng yêu đến mức làm người khác muốn nhào đến khi dễ một phen.

“Tiến....Tiến vào.....” Thanh âm đứt quãng, dường như đã nhịn không được, chỉ sợ nếu nam nhân vẫn không chịu tiến vào, hẳn sẽ chủ động đảo khách thành chủ.

Khe môi hơi hơi nhếch lên, tâm tình nam nhân vô cùng vui vẻ, phu nhân của ta thật là đáng yêu nha, chưa gì đã vội vã “muốn” rồi. Đương nhiên, y không thể dễ dàng để phu nhân thỏa mãn như vậy được, cho nên ra sức an ủi: “Chờ một chút, nơi này vẫn chưa đủ ẩm ướt”.

Dường như có ai đó bắt mất hờ một tiếng, đúng vào lúc này, đầu lưỡi ẩm áp của nam nhân lướt qua cái cổ tuyết trắng của tiểu mỹ nhân, kéo theo từng trận khoái cảm mãnh liệt.

“A.....Ừm.....không cần.....liếm ...” Hoa Doanh Vũ miệng nói “không cần”, nhưng biểu tình trên mặt lại mang theo vẻ mê ly hưởng thụ, đôi mắt xinh đẹp nhắm nghiền, cái miệng nhỏ nhắn thở dốc, hàng mi cong vút liên tục run rẩy...

Thực miễn cảm a. Nam nhân cười xấu xa, tiện thể dùng đầu lưỡi trượt một đường từ cổ xuống phía dưới, còn tay thì sờ soạng, xoa xoa nắn nắn nhũ tiêm hồng nhạt trước ngực mỹ nhân.

Toàn thân Hoa Doanh Vũ bị khoái cảm bủa vây đã sắp chống đỡ không nổi, rồi lại cảm thấy khó chịu vì chưa được thỏa mãn đủ, dường như còn thiếu một thứ gì đó, hẳn cần thứ đó bổ khuyết vào nơi hư không kia. Chính vào lúc này, nam nhân bỗng nhiên rút ngón tay ra, Hoa Doanh Vũ trong lòng rung động, vừa chờ mong, lại vừa sợ hãi, “thứ đó” của nam nhân rất to a.....

“Á.....” Ngay lúc Hoa Doanh Vũ quay đầu lại, trong nháy mắt nam nhân bỗng nhiên hành động, vật tiến vào không phải là phần thân của nam nhân mà là đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt. Đầu lưỡi nhanh chóng phát huy tính xâm lược, khuấy đảo khắp nơi, khiến cho Hoa Doanh Vũ toàn thân co rút, thoải mái nhếch lên khe môi, phát ra vô vàng thanh âm nũng nịu.

Hoa Doanh Vũ ngượng ngùng, cơ thể thì bị khoái cảm bao vây, còn trong lòng thì thập phần hoan hỉ, nam nhân thật sự yêu hẳn sâu đậm, có thể vì hẳn mà thực hiện hành động tiền hí đến mức này.

Ở trong tình cảnh trên, hai người đã sớm thấu hiểu đối phương, hành động của nam nhân làm cho Hoa Doanh Vũ vô cùng vui sướng.

Thân thể Hoa Doanh Vũ đã mệt mỏi đến rã rời, khi nam nhân rút đầu lưỡi về, đem phần thân cứng rắn của mình đặt tại huyệt khẩu của Hoa Doanh Vũ thì hẳn mới khôi phục lại một ít thần trí, hẳn đứng dậy đẩy nam nhân ra.

Đương lúc nam nhân đang cảm thấy mơ hồ khó hiểu, thì tiểu mỹ nhân đã rũ mắt xuống, đem thân hình tuyết trắng tuyệt mỹ của mình đến gần y, chậm rãi cúi đầu.

Ly Uyên kinh ngạc, sau đó lại vô cùng cao hứng đến tay chân run rẩy. Cổ họng khô khốc, y nuốt xuống một ngụm nước miếng, chăm chú nhìn động tác của Hoa Doanh Vũ

Phím môi hồng nhạt chậm rãi hé mở, ngượng ngùng tiếp cận đỉnh đầu cự vật, sau đó đầu lưỡi mới rút rờ khẽ liếm một chút. Phần thân cực kỳ nóng bỏng vì thế mà càng trở nên trướng to cứng rắn. Siết chặt hai tay thành nắm, phải cố gắng lắm y mới có thể kiềm chế được cơn “dục thú” đang nhộn nhạo như muốn phá vỡ ***g ngực chui ra. Hành vi chủ động của tiểu mỹ nhân xem chút làm cho nam tử không không chế được, cúi nhìn bảo bối xinh đẹp đang quỳ giữa khó hạ ra sức an ủi tiểu huynh đệ của mình, nam tử cảm thấy trong lòng như có trăm loại mùi vị đan xen, hỗn tạp, nhưng mùi vị của sự hạnh phúc vẫn là rõ ràng nhất, cuối cùng hai người bọn họ có thể vứt bỏ tất cả cùng nhau tiêu dao giang hồ.

Nhắm mắt hưởng thụ sự thoải mái từ những động tác vừa vụng về vừa câu nhân của Hoa Doanh Vũ, bàn tay to lớn của nam nhân vẫn không quên xoa nhẹ tấm lưng tuyết trắng, trơn mịn của tiểu mỹ nhân, liên tục vuốt ve vỗ về.

Qua một lúc lâu sau, tiểu mỹ nhân bỗng nhiên bất động. Ly Uyên mở mắt ra đã thấy hân ngồi thẳng người dậy, hân hân thở dốc. Hân nép sát vào người Ly Uyên, dựa vào bả vai y, thấp giọng nói: “Mỗi miếng quá à!”

Ly Uyên buồn cười, xoa tóc hân, bẹo hai má phỉếm hồng của hân, nói: “Phía dưới cứ để đẩy cho ta, phu nhân tốt nhất vẫn cứ nằm yên hưởng thụ đi.”

Thuận theo là tốt nhất, hân hôn một ngụm lên môi Ly Uyên rồi nằm xuống giường, ngượng ngùng mở lớn hai chân.

Ly Uyên mém chút phun máu, bảo bối nhi thật biết dọa người, mỗi lần hoan ái đều mang đến cho y vô vàng sự kinh hãi, hân thật sự muốn y không không chế được sao?

Nhìn thấy Ly Uyên chậm chạp bất động, mị nhân của tiểu mỹ nhân càng lúc càng âm trầm, tức giận trừng mắt liếc y một cái, dáng vẻ kiêu my, phong tình vạn chủng vô cùng.

Ly Uyên cong lên khoe môi, bỗng nhiên không hề báo trước mà đột ngột tiến vào.

“Á.....Đáng.....Đáng ghét.....Chậm...chậm một chút.....” Hoa Doanh Vũ vẫn khó có thể trong một lúc mà tiếp nhận hết cơn khoái cảm cực đại này, thân thể lập tức run rẩy, bắt đầu mở miệng rên rỉ cầu xin.

Ly Uyên đã kiềm chế thật lâu, đương nhiên không còn nhẫn nhịn được nữa, liên tục thúc vào nơi sâu nhất rồi mới rút ra, rồi lại tiếp tục sát nhập đến nơi sâu nhất.

“A....thật sâu.....thoải mái..... Ly Uyên A...ha.....ừm..a....” Hoa Doanh Vũ không ngừng phát ra những lời nói lộn xộn lung tung, thanh âm rên rỉ kia thật kiêu my, tiêu hồn nhập cốt.

Ly Uyên cũng thập phần khoái hoạt, ôm lấy thắt lưng Hoa Doanh Vũ ra sức tiến vào, lần sau so với lần trước càng sâu càng mạnh hơn. Lồng ngực khỏe mạnh màu mật cũng vì những động tác kịch liệt mà xuất ra từng tầng mồ hôi dày đặc, tất cả đều đọng lại trên vòng eo duyên dáng của tiểu mỹ nhân dưới thân, hình ảnh gắn kết ấy vô cùng đẹp đẽ.

Thanh âm giao hoan phát ra càng tăng thêm tình thú, Ly Uyên lại tiếp tục tiến vào một lần nữa, toàn bộ cự vật đều bị mật huyết ôm trọn.

Tiểu mỹ nhân ồ ồ thở dốc: “Thật thoải mái.....thật nhanh.....ừm....”

Đang lúc hai người phiêu phiêu dục tiên(*), Hoa Doanh Vũ đột nhiên co rút hậu huyết. Thân thể Ly Uyên run lên, đem tinh hoa của mình phóng thích. Tiếp đến, y ôm lấy Hoa Doanh Vũ đang xụi lơ nằm ở trên giường vào lòng, thân mình tuyết trắng rời khỏi mặt giường, để lộ phía bên dưới cũng là một bãi trọc dịch màu trắng.

Phiêu phiêu dục tiên: cảm giác bây giờ khi làm chuyện ấy ” Hoa Doanh Vũ dựa vào ***g ngực rắn chắc của Ly Uyên tiếp tục thở dốc. Ly Uyên cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt ái nhân phỉếm hồng sau cơn tình cảm mãnh liệt, nhẹn không được liền hôn lên đôi gò má đỏ ửng kia. Nửa đêm, hai người vẫn quấn chặt lấy nhau, nhân lúc nghỉ ngơi mà thăm thì bàn bạc. Vốn muốn đến Miêu Cương trước, nhưng trong lòng Hoa Doanh Vũ vẫn còn vương bận rất nhiều mối nghi ngờ, hân cảm thấy luôn bất an, nên ở giữa đường ngừng lại. Cho mã phu một khoản tiền, bảo gã tiếp tục một mình đến Miêu Cương trước. Bây giờ nghĩ lại, Hoa Doanh Vũ đột nhiên nở nụ cười ngây ngốc. Ly Uyên cũng mỉm cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve viền cánh môi hoàn mỹ của Hoa Doanh Vũ, không khỏi cười hỏi: “Nghĩ gì thế?” “Ta đang nghĩ mã phu kia có thể vắng lời mà chạy đến Miêu Cương không thôi” Đương nhiên là không có khả năng rồi, vừa ra khỏi biên giới Lạc thành, những tên rình mò bí tịch đã rục rịch hành động, gã mã phu kia vừa nhìn liền biết là kẻ nhát gan, gã mà gặp vài người chặn đường thế nào cũng bỏ trốn mất dạng. Ly Uyên mỉm cười, ngược lại hỏi: “Vũ nhi, ngươi có nhận xét gì về chuyện Hoa Hàn Thất Tuyệt?” Hoa Doanh Vũ khẽ nhích thân mình, đổi thành tư thế nằm thoải mái để cho Ly Uyên ôm lấy. Suy nghĩ một chút rồi đáp: “Đám nhân sĩ võ lâm hiện nay đã xem chúng ta là kẻ địch, hưởng chi người và ta....thành thân....” Nói đến đây, Hoa Doanh Vũ chợt dừng lại, ngẩng đầu quan sát sắc mặt nam nhân, nhìn thấy biểu tình ôn nhu, khoe môi mang tiểu ý, ngay cả một tia hối hận cũng không có, tâm tình Hoa Doanh Vũ nhất thời tốt hẳn lên, hai má ửng đỏ, khoe môi cũng

về nên một đường cong nho nhỏ, thuận thể nói tiếp: “Quân Hàn Tâm chắc chắn không làm những việc dư thừa, vả lại trong quá trình chúng ta rời đi, lời đồn đãi càng lúc càng quá đáng, gần đây tiếp tục có người cho rằng trong bí tịch có cất giấu bảo tàng. Kẻ thù của ta trên giang hồ rất đông, người lợi dụng được điều này để tung tin đồn thất thiệt quả thật thông minh, bây giờ ta nghiêm nghiêm trở thành mục tiêu để mọi người công kích.” Ly Uyên chợt nâng cằm Hoa Doanh Vũ lên, nhẹ nhàng hôn xuống, thì thầm nói: “Là chúng ta...” Y nghiêng người áp đảo tiểu mỹ nhân, thấy khuôn mặt hấn bỗng chốc đỏ bừng, không khỏi cười cười nói: “Phu nhân nghĩ rằng ta chỉ làm có một lần thôi sao?” Sùng nịch nụng nịu cái mũi tinh xảo của người dưới thân, rồi y lập tức hóa thành sắc lang liên tục vừa hôn vừa cắn....

22. Chương 15-2

Sáng sớm hôm sau, hai người tay trong tay cùng nhau xuống lầu, vì để tránh tai mắt, Hoa Doanh Vũ đành phải phần nữ trang, tóc vấn cao thành búi, nghiêm nhiên trở thành một thiếu phụ tuyệt mỹ.

Từ sớm Ly Uyên đã đứng lặng yên ở một bên, ngắm nhìn Hoa Doanh Vũ trang điểm chải đầu. Loại cảm giác này thật sự ấm áp. Ngày xưa, y luôn bị vây trong hàng đông sự việc cần phải giải quyết, nào có được những giây phút tiêu dao khoái hoạt như hiện giờ.

Hoa Doanh Vũ thay đổi y phục xong liền đi đến trước mặt Ly Uyên, hết như một tiểu tức phụ bình thường đang ngưỡng ngừng, nhẹ nhàng cất giọng hỏi: “Đẹp không a?”

Có thể nói không đẹp sao? Khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ, gò má ửng hồng. Hoa Doanh Vũ e thẹn ngẩng đầu, trong đôi mắt hoa đào long lanh hàm chứa biết bao phong tình vạn chủng, một thân váy áo hồng nhạt thướt tha so với hấn đường như cũng trở nên âm đậm thất sắc.

Vươn tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ, Ly Uyên ôn nhu nói: “Đẹp, phu nhân tuyệt đại phương hoa, ăn mặc thể nào cũng đẹp cả.”

(*) tuyệt đại phương hoa: tuyệt sắc giai nhân

Ban đầu Hoa Doanh Vũ vốn chẳng muốn giả trang thể này chút nào, vì y phục của nữ nhân bị bó buộc phần eo, mặc vào người rất không thoải mái, nhưng sau khi nghe Ly Uyên khen ngợi, trong lòng hấn dâng lên một cảm giác vui sướng, cao hứng đến nói không nên lời.

Ly Uyên vừa ôm vừa vỗ về Hoa Doanh Vũ, đột nhiên hỏi: “Phu nhân thật sự không cảm thấy bất tiện?”

Bất giác khóe môi nở nụ cười, hấn khẽ đắm đắm vào ngực Ly Uyên, sáng giọng: “Đương nhiên bất tiện, nhưng mà,....người nói đẹp a.....”

Hai tay Ly Uyên càng siết chặt hơn, tiểu ý càng hiện lên rõ nét, trên khuôn mặt anh tuấn nổi lên tia ôn nhu, khóe miệng cong cong, y dịu dàng ôm lấy tiểu mỹ nhân vào lòng, cả đời này chỉ cần được như vậy là mãn nguyện rồi.

Mặc dù vẫn thường nhìn thấy biểu tình ôn nhu của Ly Uyên, nhưng Hoa Doanh Vũ vẫn thất thần mấy lần, Ly Uyên của hấn quả thật rất tuấn lãng, chẳng trách Ly Tấn luôn ám chỉ với hấn rằng có rất nhiều nữ nhân thích Ly Uyên.

Cứ tưởng tượng đến cảnh các nàng say đắm nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Ly Uyên thì lòng Hoa Doanh Vũ tràn đầy tức giận. Đột nhiên, Hoa Doanh Vũ từ trong *** ngực Ly Uyên đứng lên, cầm lấy tấm nhân bì diện cụ trên bàn ném cho y, giận dữ nói: “Mau mang vào cho ta!”

Ly Uyên kinh ngạc, sau đó lại bật cười, bảo bối a, cứ luôn lo lắng những chuyện vợ không à.

Cái nhân bì diện cụ này thoát nhìn có vẻ hữu dụng, nhưng người tinh mắt chắc chắn nhận ra, thêm nữa nếu cả ngày mang mặt nạ sẽ làm cho lớp da thật ở bên dưới khó chịu. Vả lại, hiện nay không giống lúc xưa, không thể để cho Ly Uyên mang ngân bạc diện cụ được, làm như vậy càng gây sự chú ý hơn, y cũng không giống như Hoa Doanh Vũ có thể giả dạng nữ nhi rồi dùng khăn mỏng che mặt, với tình huống khó xử này đành phải sử dụng nhân bì diện cụ mà thôi.

Hoa Doanh Vũ chậm rãi xoa xoa hai má y, nhẹ nhàng hỏi: “Khó chịu sao?”

Ấn chặt tay hấn vào gò má của chính mình, Ly Uyên cười nói: “Có phu nhân bên cạnh, ta còn gì vui sướng hơn?”

Hoa Doanh Vũ hừ lạnh một tiếng, nhưng trên dung nhan tuyệt mỹ không giấu nổi ý cười, hấn đỏ mặt liếc Ly Uyên một cái, mị nhãn như tơ.

Hai người vừa xuống lầu liền nghe thấy một đám người thừa hơi rồi việc đang chậm rãi buôn chuyện giang hồ. Không kiềm nổi tiếng thờ dài, chính vì cái đám người như thế này mà trên giang hồ chẳng có chuyện gì đáng được gọi là bí mật, và cũng chính vì họ mà sinh ra lắm điều thị phi.

Chọn một góc khuất ngồi xuống, do thức dậy muộn nên cũng sắp đến giờ ăn trưa. Ban đầu Ly Uyên còn sợ Hoa Doanh Vũ ăn không quen thức ăn thô ráp ở bên ngoài, nhưng không ngờ mấy ngày vừa qua, Hoa Doanh Vũ đều vui vẻ ăn uống, có khi hai người còn ở trong phòng uy thức ăn cho nhau, sức ăn của Hoa Doanh Vũ so với ngày xưa còn mạnh hơn a.

Bất chấp ánh mắt giận lẫy của Hoa Doanh Vũ, Ly Uyên nhẹ nhàng nhích lại gần một chút néo hông hấn một cái, quả nhiên đã tròn trịa hơn nhiều, buổi tối ôm vào càng thêm thư thái.

Ngày trước Ly Uyên từng nói đùa rằng Hoa Doanh Vũ rất gầy, ôm vào không thoải mái. Nào biết bảo bối lại đem câu nói đó ghi vào trong lòng, rồi đột nhiên bắt đầu ăn mặn*, không kén chọn như xưa nữa, điều đó thật sự làm cho Ly Uyên hoan hỉ

(*) ăn mặn: ý ở đây là ăn thịt cá, đồ mặn đồ chay á, chứ không phải ăn mặn là ăn muối đâu =]]

Gọi vài món thức ăn xong, hai người lẳng lặng ngồi đợi, nhân tiện lắng nghe một chút chuyện trên giang hồ.

Quả nhiên giang hồ chẳng bao giờ sóng yên bể lặng, nghe khẩu khí của mấy gã kia, nghiêm nhiên nói Hoa Doanh Vũ và Ly Uyên dùng bảo tàng trong bí tịch chuẩn bị nổi dậy phản quốc, Sở Tư Viễn cũng có ý muốn cử hành đại hội võ lâm để chọn ra tân nhiệm minh chủ, tập hợp mọi người bàn bạc đối phó chuyện Hoa Doanh Vũ mưu phản.

Hoa Doanh Vũ vẫn điềm nhiên như không, vén lên một góc khăn che mặt, Ly Uyên mỉm cười đút vào miệng hấn một khối tôm bóc vỏ.

Hôm nay, Ly Uyên vận một thân y phục màu xanh thẫm, Lục Oánh miễn cưỡng nằm dưới chân y, nhưng không ai có thể thấy nó được. Ly Uyên tự nhiên gấp một khối thịt bò thả xuống dưới, Lục Oánh kêu lên một tiếng rồi vươn đầu lưỡi cuốn khối thịt nuốt vào miệng.

Hoa Doanh Vũ tuy thích con vật này, nhưng chưa bao giờ quan tâm đến nó, dọc theo đường đều là do Ly Uyên thay hấn chăm sóc. Lục Oánh vốn có thiên tính thông minh luôn tỏ ra ngoan ngoãn an phận, nghiêm nhiên đã xem Ly Uyên như là một nửa chủ tử.

Bữa trưa đã dùng hơn phân nửa, sự tình cũng nghe hiểu được đôi chút, bây giờ hai người mới khoan khoái bước ra khách ***, vừa lên xe ngựa, Hoa Doanh Vũ liền kéo lớp nhân bì diện cụ trên mặt Ly Uyên xuống, hôn lên khóe môi y, cười nói: “Như vậy mới đẹp.” Ánh mắt long lanh cùng nụ cười duyên dáng làm Hoa Doanh Vũ trở nên vô cùng đáng yêu...

Ly Uyên chợt nhớ đến lúc xưa giả dạng Sở Thiên Tầm, ngày đó giữa y và Hoa Doanh Vũ tràn đầy thù hận, thế mà bây giờ đôi bên chỉ còn lại tình yêu nồng đậm, hết thấy những oán khí kia tựa như đã tiêu tán vào cõi hư vô, hai người bọn họ lại có thể tâm vô khúc mắc ở cùng một chỗ.

Ôm lấy thân mình Hoa Doanh Vũ, khẽ hôn lên bờ mi của mỹ nhân, Ly Uyên bỗng dưng thâm tình nói: “Doanh Vũ, người tựa hồ chưa bao giờ nói qua thích ta a.”

Khuôn mặt ai đó bỗng chốc đỏ bừng, chậm rãi đáp: “Loại chuyện này sao có thể nói ra miệng chứ, trong lòng hiểu là được rồi.” Hoa Doanh Vũ xấu hổ nhìn sang chỗ khác, đáng vẻ vô cùng thẹn thùng.

Ly Uyên mỉm cười, cũng không có ý bức bách Hoa Doanh Vũ đến cùng, y thẳm nhủ trong lòng là Hoa Doanh Vũ thích y, là phi thường thích đó.

Tâm Hoa Doanh Vũ đập rộn rã, chờ đợi nam nhân tiếp tục truy hỏi, nhưng chờ mãi mà vẫn không thấy y có động tĩnh gì. Hấn cảm thấy ủy khuất, rồi lại tức giận, hừ lạnh một tiếng bực bội quay đầu đi.

Ly Uyên nhìn thấy hấn cúi đầu không nói, rút tay về, ra vẻ hờn dỗi, bộ dáng làm nũng này khiến y vô cùng buồn cười nhích lại gần liếm lên vành tai hấn, nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy? Hửm?”

Hoa Doanh Vũ bị Ly Uyên liếm lộng đùa giỡn từng trận cảm giác tê dại kéo đến, nhưng trong lòng đang bực bội, hấn không muốn chiều theo ý nam nhân, thế mà tay chân hấn cứ như bị bỏ bùa, nhũn hết cả ra, muốn đẩy Ly Uyên sang chỗ khác cũng không được.

Trong cơn cảm xúc dâng trào, hấn chợt nghe nam nhân bên tai thì thầm hỏi: “Nói thích ta, ta muốn nghe!”

Hoa Doanh Vũ liếc Ly Uyên một cái rồi lập tức rũ mắt xuống, đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Th... Thích a...”

Tâm tình Ly Uyên trở nên phần chần, ôm lấy Hoa Doanh Vũ đặt lên đùi mình liền cắn nhẹ lên môi hấn.

Hai người náo loạn một hồi rồi Ly Uyên mới nhớ ra việc chính, hỏi: “Vũ nhi, vẫn muốn đến Miêu Cương sao?”

“Đương nhiên là không, đến Lôi Châu trước đi, Quân Hàn tâm nhất định đang muốn ngồi vào cái ghế tân vô lâm minh chủ, lần trước hấn dám bắt ta, hại ta không được báỉ đường, xem ta bây giờ làm sao trừng trị hấn.” Trong chớp mắt, tiêu rmy nhân tựa hồ như đã khôi phục lại khí phách năm xưa, ngôn ngữ tràn đầy tức giận, ánh mắt tỏa ra sự kiên định và quyết tâm.

Hoa Doanh Vũ nói xong ngẩng đầu nhìn thấy Ly Uyên kinh ngạc, hấn thoáng giật mình, nhớ đến khẩu khí cay độc lúc nãy của mình, sợ là đã làm cho Ly Uyên chán ghét. Trong nhất thời hấn thầm tự trách, ủy khuất nhìn nam nhân không dám hó hé nữa, hấn là Ly Uyên chỉ thích bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn của mình thôi.

Thấy vẻ mặt bảo bối nhi ai oán tủi thân, Ly Uyên mỉm cười nheo nheo hai má phần nộn của hấn hỏi: “Sao ỉu xiu vậy, hửm?”. Vừa rồi, bộ dáng đó của hấn làm Ly Uyên ngây ngẩn, y không phải là chán ghét mà là càng nhìn càng cảm thấy yêu thích. Bởi vì đó chính là Hoa Doanh Vũ kiều ngạo bốc đồng của y, chỉ có trước mặt y mới biểu hiện ra một loại mị thái khác như vậy. Cẩn thận ngẫm lại, Hoa Doanh Vũ vẫn thường hay bày ra dáng vẻ đáng yêu này, chuyện đó chỉ xảy ra từ khi hấn thừa nhận tình cảm của mình với y, vì thế y mới cảm thấy vui mừng, hà cớ gì mà lại không thích chứ?

Thấy Hoa Doanh Vũ không trả lời, Ly Uyên tiếp tục nói: “Chờ chúng ta đến Lôi Châu, đừng nói Quân Hàn Tâm ngay cả Phong Tuyết Nguyệt ta cũng không buông tha.”

Bộ dáng vui vẻ điềm nhiên của Ly Uyên rõ ràng là đang làm yên lòng hấn mà, ôm lấy cổ của đối phương, vùi mặt vào sâu trong lòng ngực Ly Uyên, Hoa Doanh Vũ rầu rĩ nói: “Người không thích bộ dáng cường hãn của ta đúng không?”

Ly Uyên thở dài, xoa đầu hấn nói: “Vũ nhi không cần phải sửa, cũng đừng vì vậy mà suy nghĩ lo lắng, chỉ cần tin tưởng ta, tin tưởng Ly Uyên của người, hấn thật sự yêu Hoa Doanh Vũ, yêu thế thấy mọi thứ thuộc về Hoa Doanh Vũ, kể cả tính tình kiều ngạo tùy hứng...và cả ...sự ngốc nghếch.....”

Có người đã cảm động đến khóc thét lên rồi, nhưng vừa nghe thấy Ly Uyên bảo hấn ngốc, lập tức nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn y, lại thấy Ly Uyên vẫn vui vẻ tươi cười, biết y lại châm chọc chính mình, hấn hừ một tiếng rồi một lần nữa dúi đầu vào lòng ngực của nam nhân.

Đến Lôi Châu, vừa hỏi thăm tình hình xung quanh xong, hai người phát hiện Ly Tán cũng đã tới.

Bọn họ không nhanh không chậm đi vào Lôi Châu biệt viện. Quả nhiên, Ly Tán đang ngụ tại chỗ này. Cùng nhau đi đến phía cổng, nhờ thị vệ vào trong thông báo một tiếng, nhưng chờ mãi mà chẳng thấy hồi âm.

Thật lâu sau đó, thị vệ mới vội vàng chạy ra, trưng cái mặt nhố nhố bưng ngập ngừng lúng túng nói: “Cửu Vương gia....Cửu Vương gia ...đang bận.....”

Hoa Doanh Vũ phì cười, kéo Ly Uyên đi đến dãy tường bên hông biệt viện, thản nhiên vươn tay, ra lệnh: “Ôm ta.”

Ly Uyên ngay lập tức tiến lên bế lấy hấn, giẫm nhẹ chân lên cổ rồi phi thân nhảy qua bức tường. Vững vàng đáp xuống bên trong biệt viện, sau đó Ly Uyên cúi nhìn bé cưng trong lòng, thấy hấn đang vùi mặt vào

ngực mình, đôi mắt khép hờ, khóe môi khẽ nhếch, hô hấp trầm ổn, tựa hồ như đang rất là thỏa mãn. Ly Uyên cũng không vội vàng thả bé cứng xuống, chỉ nhẹ nhàng cọ cọ lên trán hắn, cười hỏi: “Có gì vui thế?”

Nam nhân nào ngờ được tâm tư kỳ kỳ quái quái của Hoa Doanh Vũ. Võ công hắn tuy chỉ mới hồi phục một nửa nhưng để nhảy qua bức tường kia là chuyện dễ như trở bàn tay, thực ra khi dựa vào ***g ngực rắn chắc của Ly Uyên, tâm hắn liền nổi lên một cổ cảm giác thích thú mặc danh kỳ diệu(*).

(*) Mặc danh kỳ diệu: quái lạ, không thể hiểu được.

Nghe thấy Ly Uyên gọi mình, Hoa Doanh Vũ không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng bẹo má Ly Uyên, nói: “Sau này sẽ không đánh người.”

“Thật ư?” Ly Uyên nghi ngờ liếc nhìn Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ nhất thời liền nổi giận, nhảy xuống khỏi người Ly Uyên, liếc y một cái sắc lẹm, cười duyên nói: “Đương nhiên là giả, coi chừng ta lột da người ra.”

Ly Uyên sờ sờ mặt mình: “Dữ quá đi.”

“Hừ”.

Đùa giỡn quá mức làm cho ai đó sinh khí rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn giờ đây đỏ bừng, đôi mắt long lanh tròn tròn, kích động đến nỗi làm cho đôi môi xinh đẹp cũng run lên từng hồi.

Ly Uyên nhìn bé cứng vừa giận dữ vừa ủy khuất, bộ dáng đáng yêu hết sức, đang định tiến đến chọc cho hắn cười, không ngờ bé cứng phản ứng nhanh hơn, ôm lấy thất lưng y trước, ngẩng đầu nhìn y đầy ai oán, nước mắt gần như muốn rơi ra, bé nói – trong thanh âm mang theo vô vàng sự oan ức: “Ta chỉ đùa thôi mà, nói không đánh người là không đánh người, sao người còn trách oan ta, còn bảo ta hung ác...”

Hảo oan ức a, tiếng khóc nức nở liên tục phát ra. Ly Uyên nhất thời luống cuống, tâm sinh trĩu mến, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt tiểu mỹ nhân, đem những hạt châu lệ đang chực chờ rơi xuống hút vào miệng, đôi môi chậm rãi trượt xuống, đến chỗ bờ môi cánh hoa mềm mại của đối phương bỗng dừng lại, dần dần xâm nhập, dịu dàng trao đổi mật thủy ngọt ngào.

Thật lâu sau, song phương mới miễn cưỡng tách ra, Ly Uyên khàn giọng nói: “Không dữ, phu nhân ta thật vừa hiền dịu vừa lạnh lợi, những người khác đều kém xa.”

“Đúng vậy a, người đã từng nói nữ tử nhà khác đều bắt phu quân của mình quỳ lên tha y bản, ta hoàn toàn không có làm vậy mà.” Bộ dáng bảo bối nhi thực sự ủy khuất đến cực điểm, câu nói đùa ngày trước của Ly Uyên khiến hắn tin như sấm, mơ hồ cho rằng nữ nhân toàn thiên hạ đều là những mục đàn bà điêu ngoa ác độc.

Ly Uyên cũng không vạch trần sự thật, chỉ nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng, vuốt ve mái tóc đen tuyền của hắn, dỗ dành: “Phu nhân thực dịu dàng, vì phu thực thích.”

Hoa Doanh Vũ nở một nụ cười thật tươi, bàn tay trắng nõn khẽ nắm thành nắm, ra sức đánh đánh vào lòng ngực nam nhân.

Ly Uyên cúi đầu nhìn hắn, cười hạnh phúc. Một đôi mắt sắc bén hơi nheo lại, tràn đầy sự nhu tình, có lẽ khắp thiên hạ này cũng không ai có được sự ôn nhu như vậy.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên tiếng quát tháo đầy giận dữ: “Là tên nào chán sống, ngay cả biệt viện của Ly Tán ta mà cũng dám xông vào?”

Sao không tức cho được, ái nhân trong phòng đáng yêu nhu thuận, cả hai gần như đã thoát sạch y phục, thế mà...Đầu tiên là một tên thị vệ không biết sống chết tiến vào bấm báo, tiếp đó là từng trận cười đùa âm ỉ trong viện, làm cho hưng trí của hắn bay mất. Nơi mà hắn đang ngụ bị ngoại nhân tùy tiện ra vào như chốn không người, nếu truyền ra ngoài không biết sẽ bị cười nhạo thành cái dạng gì nữa.

Mới vừa quát xong, bỗng thấy nam nhân xa lạ xoay người lại, còn nữ tử vẫn như cũ dịu dàng dựa vào lòng ngực y. Ly Tán đột nhiên run lên. Mặc dù Ly Uyên có mang nhân bì diện cụ, nhưng thân hình này, ánh mắt này không thể nhầm được, nhưng mà sao bên cạnh lại là nữ tử?

Ly Tán khinh ngạc đứng yên tại chỗ, nào ngờ ngay tức khắc Hoa Doanh Vũ ngẩng đầu lên, hừ cười một tiếng: “Không nhận ra?”

Ly Tán kinh hãi, hắn cũng biết rõ tẩu tử kiều mỹ, nhưng khi mặc vào y phục nữ nhi quả thật khiến hắn nhìn không ra. Nghĩ lại cũng đúng, bây giờ đại ca đại tẩu phải tránh cái đám người chuyên gây phiền phức trên giang hồ, nên mới cải trang thành như vậy. Hắn hì hì cười, rồi ngọt ngào lên tiếng: “Đại tẩu”

Sở Thiên Tầm ở trong phòng vội vàng mặc y phục vào, sợ Ly Tán gặp kẻ xấu nên lập tức phóng ra ngoài, lúc này Ly Uyên đã tháo xuống nhân bì diện cụ, Sở Thiên Tầm nhìn thấy liền nhận ra “người nhà”.

Ly Tán kéo Sở Thiên Tầm còn đang đứng ngốc lẳng tại chỗ, nói: “Mau chào hỏi.”

Sở Thiên Tầm gãi đầu, ha ha cười: “Bát Vương gia.....úi.....đau, Tiểu Thiển, sao ngươi lại néo ta.”

Ly Tán trừng mắt: “Gọi đại ca đại tẩu mau.”

“A.”

“A cái gì mà a? mau gọi.” Ly Tán ôm chặt thắt lưng Sở Thiên Tầm ép hắn gọi ra miệng.

Sở Thiên Tầm ngoảnh đầu nhìn Ly Tán, tuy có chút khó hiểu, nhưng cũng đã lơ mơ nhận ra được cái gì đó, nháy mắt khuôn mặt hắn đỏ bừng, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Ly Uyên và Hoa Doanh Vũ cười, trịnh trọng hô: “Đại ca, đại tẩu.”

Hoa Doanh Vũ ở một bên im lặng này giờ, trong chốc lát cũng nhin không được mỉm cười, đôi hàng mi từ đầu đến cuối vẫn khép hờ bỗng hé mở, thản nhiên liếc sang Ly Uyên, rồi thấp giọng nói: “Nếu ngươi đã gọi ta một tiếng “đại tẩu”, ta đây cũng có lễ vật tặng ngươi.”

Sở Thiên Tầm nghe xong lập tức xua tay: “Không cần, không cần đâu.”

Ly Tán trừng hắn, cười hi hi nói: “Nhận đi, chúng ta đã là người một nhà rồi.”

Sở Thiên Tầm đỏ mặt gật gật đầu, người một nhà a, thật tốt a.

Dung mạo như họa, thập chỉ như ngọc*, Hoa Doanh Vũ chậm rãi nâng tay phải lên, bắn một viên thuốc vào miệng Sở Thiên Tầm, Sở Thiên Tầm cả kinh, ngậm lấy viên thuốc cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

(*) Thập chỉ như ngọc: mười ngón tay đẹp như ngọc

Trong lòng Ly Tán cũng run lên, không biết viên thuốc này có tác dụng gì. Hắn biết Hoa Doanh Vũ tính tình cổ quái, giờ phút này đang phải lưu vong bên ngoài mà Sở Thiên Tầm lại là người bạch đạo. Nhưng chắc chắn Hoa Doanh Vũ không còn so đo chuyện xưa nữa, nhất định sẽ không xuống tay hạ sát Sở Thiên Tầm, hướng hồ bộ dáng vừa rồi của hắn rõ ràng là vô cùng hưng phấn, nói không chừng viên thuốc kia là đại bổ được chăng?

Chính vào lúc này, Ly Uyên mỉm cười: “Nuốt vào đi, không có gì đáng ngại đâu.”

Sở Thiên Tầm vừa nghe lập tức nuốt xuống, quay đầu mỉm cười với Ly Tán.

Ly Tán nhẹ nhàng nắm lấy tay ái nhân, khẽ xoa xoa nắn nắn nói: “Này, không được nói với ngoại nhân đại ca và đại tẩu ở đây, bọn họ là bị oan đó, có biết không?”

Sở Thiên Tầm quả nhiên gật đầu đáp ứng.

Ly Tán thấy vợ yêu đồng ý rồi, lúc này mới nghĩ đến viên thuốc kia, quay sang phía Hoa Doanh Vũ, hì hì cười hỏi: “Tẩu tử, ruột cuộc viên thuốc đó có tác dụng gì? Chắc là thuốc bổ nhỉ?”

Hoa Doanh Vũ trong lòng bực bội, viên thuốc đó là bảo vật trân quý của Hoa Ảnh Giáo, ba mươi năm mới có thể luyện ra một viên. Tiên nhiệm giáo chủ để lại cho hắn hai viên, hắn đã dùng một viên, viên còn lại mới vừa đem cho tên tiểu tử ngốc kia. Sau khi uống vào có thể gia tăng ba mươi năm công lực, từ đó về sau không cần chăm chỉ luyện công cũng có thể đạt thành tựu to lớn gấp bội.

Viên dược là thánh bảo, nếu người ngoài biết được chỉ e là sức ảnh hưởng của nó cũng chẳng kém Hoa Hàn Thất Tuyệt là bao. Hắn đã có lòng đem tặng tên tiểu tử ngốc này thế mà lại bị nghĩ xấu.

Trong lòng nhất thời tức giận, Hoa Doanh Vũ nhìn Ly Tán nở một nụ cười hết sức đáng yêu, dịu dàng nói: “Độc được!” Nói xong liền thu lại tiểu ý trên môi, làm mặt lạnh kéo Ly Uyên đi thẳng.

Ly Uyên cũng cười cười, quả nhiên “vâng lời” chạy theo phu nhân. Trong lòng vừa vui vừa thấy tội nghiệp cho đệ đệ mình, bảo bối nhi của y thật sự là không thể khi dễ nha, bằng không sẽ chuốc lấy kết cục thảm thương không thể tưởng tượng nổi đâu.

23. Chương 16-1

Li Tán phùng mang trợn má, trong lòng kêu gào không tốt, quả thực không nên hoài nghi đại tẩu, hiện tại đã tức giận như vậy, không biết muốn trừng trị mình ra sao đây. Lập tức kéo Sở Thiên Tầm đi lên, nhìn Hoa Doanh Vũ cười hì hì nói: “Đại tẩu hôm nay thật đẹp, mặc bộ y phục này thực sự vô cùng diễm lệ.”

Hoa Doanh Vũ sao có thể nuốt nổi những lời này của hắn, quay người mỉm cười: “Li Tán, người thực sự nghĩ Hoa Doanh Vũ ta là một người nhỏ nhen sao? Một việc nhỏ như vậy ta sẽ để bụng sao?”

Li Tán liếc nhìn Hoa Doanh Vũ đầy hoài nghi, nghĩ thầm quả thực cũng không phải việc gì lớn cho lắm, lại cười hì hì nói: “Nghĩ gì chứ, những gì đệ nói đều là lời thật lòng, bộ y phục này thực sự là rất đẹp mà.”

Li Uyên cười cười sờ đầu hắn: “Bớt lắm mồm một chút đi, Vũ Nhi không thích bộ đồ này lắm, bởi vì mặc nó trên người rất khó chịu.”

Li Tán lập tức không dám lên tiếng, vỗ mông ngựa đã vỗ đến đùi ngựa rồi. Li Uyên nhìn bộ dạng Li Tán lúc này trong lòng cũng không khỏi buồn cười, đệ đệ của y thật đúng là tính tình trẻ con, lại vồ vồ đầu hắn nói: “Không phải khẩn trương, được kia quả thực là thánh dược Linh Chi Tiên của Hoa Ảnh giáo, có thể trong một đêm gia tăng ba mươi năm công lực, rất có lợi đối với việc luyện công sau này, là báu vật hiếm thấy.”

Li Tán mừng rỡ, lập tức muốn cảm tạ, nhưng không ngờ Hoa Doanh Vũ lại nói: “Người cũng đừng vui mừng quá sớm, nếu đã uống được của ta, hẳn phải đi làm cho ta một việc.”

Li Tán mím môi, nhất định không phải chuyện tốt đẹp gì.

Quả nhiên, Hoa Doanh Vũ lại nói: “Đại hội võ lâm sẽ tổ chức vào tháng sau để chọn ra võ lâm minh chủ nhằm thống lĩnh bạch đạo, đồng thời cũng là dịp bọn chúng họp nhau để ra biện pháp đối phó ta. Muốn ngồi vào cái ghế võ lâm minh chủ, phải là người đại nhân đại nghĩa, lại càng phải có võ công cao cường, ta muốn người ở đại hội võ lâm đánh bại Quân Hàn Tâm.” Hắn nhìn Sở Thiên Tầm khẽ nhếch khóe môi.

Sở Thiên Tầm thực sự đủ tư cách, mấy năm nay ở trên giang hồ cũng đã loại trừ không ít cường đạo ác bá, người trên giang hồ tán dương hắn càng ngày càng nhiều, hơn nữa Sở Thiên Tầm xuất thân danh môn, nếu như năng lực võ công cao hơn Quân Hàn Tâm, như vậy liền có cơ hội rất lớn đạt được bảo tọa võ lâm minh chủ.

Sở Tư Viễn tuổi tác đã cao, sớm có ý đem gia nghiệp truyền lại cho Sở Thiên Tầm, trong lòng Sở Thiên Tầm tuy muốn có giang hồ, nhưng lại không quan tâm đến gia nghiệp. Lần này là thời cơ tốt, chắc chắn Sở Tư Viễn cũng sẽ không ngăn cản.

Ngược lại Hoa Doanh Vũ không phải muốn mượn cơ hội để khống chế giang hồ, nhưng do Quân Hàn Tâm quá coi trọng danh lợi, từ đầu đến cuối vẫn luôn ngấm ngấm mưu tính hại hắn cùng Li Uyên. Hoa Doanh Vũ là người như thế nào, bản thân dù đang bị cả võ lâm truy sát cũng sẽ không để Quân Hàn Tâm được lợi đâu!

Li Tán vốn không muốn Sở Thiên Tầm làm cái chức minh chủ bỏ đi đó, vì sau này phiền toái nhất định không ngừng kéo đến, nhưng lại nghĩ đến Li Uyên cùng Hoa Doanh Vũ lúc này đang ở trong cảnh khó khăn, nếu Sở Thiên Tầm đạt được chức minh chủ kia, đến lúc đó nói chuyện hành động đều thuận tiện, cũng sẽ sớm chặt đứt tin đồn không căn cứ về Hoa Hàn Thất Tuyệt. Nghĩ đi nghĩ lại cũng gật đầu đáp ứng, Sở Thiên Tầm thấy Li Tán đã đáp ứng rồi, cũng phải đồng ý, thực giống như phu xướng phụ tùy.

Li Uyên thực không biết làm như thế nào, nếu như hai người ở bên ngoài thì thôi, hiện tại đã đến biệt viện Lôi Châu đây dù sao cũng coi như là nhà của mình, Hoa Doanh Vũ lại bắt được cơ hội làm cho bản thân y đau lòng không thôi.

Chỉ thấy Li Uyên bị đuổi ra khỏi trù phòng, Hoa Doanh Vũ một mình ở trong nhà bếp nhảy qua nhảy lại, dáng vẻ vô cùng sung sướng. Li Uyên nhiều lần cam đoan mình nhất định sẽ không giúp đỡ, Hoa Doanh Vũ sao có thể nghe lời y, đôi mắt xinh đẹp mở to nghĩ gì làm nấy, lập tức đem người đuổi ra ngoài.

Li Uyên bất đắc dĩ đành phải đứng sau cánh cửa, thấy bảo bối nhị dùng dao thái thức ăn thì kinh hồn bạt vía, không thể nào tưởng tượng được người nọ là giáo chủ Hoa Ảnh giáo vô bá thiên hạ, có thể sẽ bị con dao nhỏ kia làm bị thương mất.

Hoa Doanh Vũ trong lòng thực vui vẻ, luôn nói muốn hảo hảo nấu nướng đồ ăn cho Li Uyên ăn, thế nhưng lại vẫn chưa có cơ hội, hiện tại đương lúc nhàn rỗi, trong lòng tràn đầy chờ mong.

Li Uyên mỉm cười, thừa dịp hần không chú ý từng bước từng bước khê tiến vào, Hoa Doanh Vũ lập tức quay đầu, tức giận trừng mắt nhìn y một cái, thở hổn hển mắng to: “Đi ra ngoài, không cho người vào đây, nếu còn vào đây ta lột da người.”

“A.” Hoa Doanh Vũ chỉ lơ là một lúc, mở trong nỗi liên bản tung tóe ra ngoài, may mà nhanh chóng né người qua một bên, thế nhưng tình huống này cũng là lần đầu tiên gặp phải, vẫn ngạc nhiên hết lên.

Li Uyên ở cửa vừa nghe thấy tiếng động lập tức vọt vào trong, một phen ôm lấy Hoa Doanh Vũ khẩn cấp dò hỏi: “Đau ở đâu? Sao lại không cẩn thận như vậy?” Lòng mày gắt gao nhú lại, sắc mặt trầm xuống.

Vốn quả thực cũng không bị thương chỗ nào, nhưng thấy dáng vẻ Li Uyên lo lắng nhiều như thế, tâm tình liền tốt lên, sắc mặt một mảnh phiếm đỏ, từ từ nâng tay cong môi hờn dỗi: “Đau.”

Li Uyên cầm lấy bàn tay bạch ngọc kia, tỉ mỉ kiểm tra cũng không thấy vết đỏ nào, lại thấy đáng điệu hờn dỗi của Hoa Doanh Vũ hiện lên trước mặt, trong đầu thoáng đã hiểu được vài phần.

Chợt mở miệng ngậm lấy ngón tay thon dài, nhẹ nhàng liếm láp, Hoa Doanh Vũ hoảng sợ, miệng tràn ra tiếng rên rỉ ngọt ngào mê người, cảnh tượng này thực vô cùng *** mỹ. Hần lấy tay đánh nhẹ một cái sáng giọng nói: “Giữa thanh thiên bạch nhật lại dám phát tình gì đó.”

Li Uyên cũng không để ý đến hần, thả tay hần ra hướng đến đôi môi cánh hoa kia khê hôn xuống. Khi cơn xúc động qua đi, Hoa Doanh Vũ sợ hãi khê hô một tiếng lập tức xoay người đẩy Li Uyên ra: “Lại muốn làm cái gì chứ”

Li Uyên dở khóc dở cười sờ sờ môi, nhìn người nọ tắt bật ngược xuôi.

Hoa Doanh Vũ vội vội vàng vàng tiêu sái bước lên, quả là một đồng hồ hỗn độn, dứa đã nát như bùn, thịt bên cạnh cũng đã cháy đen, vốn muốn làm món hương ba cô lỗ nhục* Li Uyên thích nhất, nào ngờ lần đầu tiên đã thất bại rồi, tủi thân gầy gầy thứ gì đó trong nỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, buồn tủi trăm điều.

(*) chắc là thịt xào dứa hỉ =]]

Li Uyên liếc mắt một cái, mỉm cười từ phía sau ôm lấy thắt lưng nhỏ nhắn của hần, an ủi nói: “Lần sau lại làm lại.”

Hoa Doanh Vũ sao có thể dễ dàng được an ủi như vậy, u oán nói: “Cái gì a, lần trước rõ ràng làm rất khá a, người cũng nói ta làm tốt lắm mà, sao lần này lại không tốt”

Lần trước hầu như toàn bộ đều là Li Uyên làm, tất nhiên là mùi vị không tồi, Li Uyên nhéo nhéo mũi hần: “Lần này không phải tự tay ta dạy người làm, lần sau nhất định có thể làm tốt.” Dứt lời, ngả ngón ngậm lấy vành tai Hoa Doanh Vũ, đầu lưỡi liếm liếm viền tai trắng nõn.

Hoa Doanh Vũ kêu lên một tiếng đau đớn cuối cùng cũng đẩy y ra, đỏ mặt lớn tiếng mắng: “Ta mặc kệ, người ăn hết chúng cho ta.”

Cổ họng Li Uyên thoáng nghẹn một chút, nhìn thứ gì đó trong nỗi, chợt cười lớn: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Hoa Doanh Vũ sững sốt, vốn chỉ muốn mượn cái đề tài này để thỏa mãn cơn buồn bực một chút thôi, ai ngờ Ly Uyên thật sự vắng lời tính đem cái đồng hồ lớn kia ăn hết, thiệt tình...Hoa Doanh Vũ không cam lòng, dịu dàng nhìn Ly Uyên, chủ động dâng lên đôi môi xinh đẹp của mình, nam nhân lập tức đáp lại, ôm lấy thắt lưng hắn, hạ xuống một nụ hôn thật say đắm.

Hương vị riêng biệt chỉ thuộc về một mình Ly Uyên tràn ngập trong miệng hắn, thân thể vì thế mà trở nên xụi lơ, vô lực ngã vào lòng ngực rắn chắc của nam nhân, đón nhận cơn mưa hôn cuồng nhiệt của y.

Đúng lúc đó, người không nên có mặt lại xuất hiện. Li Tán đi tới cổng, lưỡng lự một hồi lâu vẫn chưa lên tiếng, một lát thì nhìn thấy hai người thân thân mật mật sợ hai người về phòng cũng không để ý đến người khác, lập tức đi vào, hít một hơi cười hì hì nói: “Đại ca đại tẩu thật hăng hái a.”

Li Uyên tiện đà hôn thêm cái nữa mới không ưng không thuận buông Hoa Doanh Vũ ra. Quay đầu cười với Li Tán hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Li Tán vừa thấy đại ca quan tâm đến mình, nháy mắt lập tức tiến gần, bày ra dáng vẻ nũng nịu nói: “Đại ca, Thiên Tầm đã luyện kiếm bốn canh giờ rồi, cũng nên ăn cơm thôi.”

Trong lòng Li Tán hiểu rõ, hôm qua hoài nghi đại tẩu nhà mình, nhất định đã khiến người lòng dạ hẹp hòi kia tức giận, hôm nay truyền cho Sở Thiên Tầm mấy bản tuyệt học võ công, muốn hắn tự luyện, không cho phép không được ăn cơm. Thế nhưng Sở Thiên Tầm kia đúng là người cương trực, đã chấp nhận là sẽ không tự tiện nghỉ ngơi, may là căn bản võ công tốt, nếu không thì không biết làm sao chống đỡ được bốn canh giờ.

Thời gian dùng bữa đã qua một lúc lâu rồi, cũng không thấy Hoa Doanh Vũ truyền lời đến, tỉ mỉ nghĩ ngợi liền biết là người nọ đang tức giận chứ sao!

Li Uyên mím môi cười cười, sờ đầu Li Tán nói: “Hỏi đại tẩu người đi.”

.

Li Tán mở to mắt, thở hổn hển quay đầu sang chỗ khác. Ngược lại Hoa Doanh Vũ tâm tình đang tốt, nam nhân lúc này vẫn còn tự trọng gì chứ, cười cười nói với Li Tán: “Để hắn nghỉ ngơi cũng không phải không thể”

Li Tán bỗng chốc liền quay đầu cười hì hì với Hoa Doanh Vũ, nào ngờ Hoa Doanh Vũ đột nhiên nói: “Người đem thứ gì đó trong nồi ăn hết, hắn liền có thể nghỉ ngơi.”

Li Uyên khó xử nhìn Li Tán, không ngờ Li Tán vung tay lên nói: “Chuyện nhỏ thôi mà.” Dứt lời liền đi tới mở vung ra, lặng đi một lúc mới xoay người, ủy khuất nhìn hai người, u oán nói: “Không nên ức hiếp người ta nhiều đến thế.”

24. Chương 16-2

Trời vào thu, Hoa Doanh Vũ hiếm khi ở trong sân tản bộ hóng mát. Thấy Sở Thiên Tầm luyện kiếm đến mức đầu đầy mồ hôi, trong lòng không khỏi tốt lên nhiều, im lặng đi đến chỗ hành lang gấp khúc, liếc mắt nhìn lên cành cây cao cao, lại nhìn y phục sạch sẽ trên người, chớp chớp đôi mắt đẹp, cười khanh khách vươn tay hướng về phía Li Uyên.

Li Uyên quả thực chạy lên phía trước, ôm lấy Hoa Doanh Vũ vươn người nhảy lên trên cành cây.

Hoa Doanh Vũ thư thư phục phục dựa vào người Ly Uyên từ trong tay áo lấy ra một gói hạt dưa, miệng túi vừa mở thì mùi hương thơm ngát cũng tỏa ra, hắn trút hết đám hạt dưa vào tay Ly Uyên.

Li Uyên ngạc nhiên nhìn hắn, nhân nhi này cũng biết mang theo thức ăn vặt sao, quả nhiên càng ngày càng giống trẻ con. Cẩn lấy một miếng, ném vỏ dưa xuống mặt đất, đem thịt hạt thơm ngát trắng như tuyết đưa đến gần miệng tiểu mỹ nhân.

Chu chu cái miệng nhỏ, nhếch môi cắn lấy một miếng nuốt xuống, Li Uyên thầm buồn cười, bộ dạng lúc này thực giống Lục Oánh.

Hai người điềm điềm mật mật, nhìn tới nhìn lui cũng thấy toát đầy vẻ thân mật thắm thiết, ngược lại, bên dưới đang có hai kẻ lòng đầy khó chịu, không hề được thoải mái.

Hoa Doanh Vũ nhặt lấy một hạt dưa, nhắm phía sau gáy Ly Tán mà ném, cơ thể Li Tán run rẩy, ngay lập tức quay đầu chỉ tay về phía Hoa Doanh Vũ nói:“Tẩu tử ức hiếp người.”

Hoa Doanh Vũ im lặng cười khanh khách, lại hướng về phía Sở Thiên Tầm ném xuống một hạt, Li Tán nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy, lại nói:“Không được bắt nạt vợ ta.”

Li Uyên cười ha ha, ôm Hoa Doanh Vũ càng chặt.

Một lúc lâu sau Hoa Doanh Vũ ôm cổ Li Uyên tìm tìm kiếm kiếm rồi nói:“Không còn hạt dưa nào sao?”

Li Uyên vỗ vỗ sau lưng hắn, ôn nhu nói:“Ăn nhiều hạt dưa không tốt, chúng không có lợi cho cơ thể, ăn một túi to như vậy, cẩn thận nửa đêm đau bụng.”

Hoa Doanh Vũ mím môi tỏ ý không muốn, nhưng nhìn vẻ mặt cương quyết của nam nhân, thầm than một tiếng đành phải nghe lời. Rồi lại ngẩng đầu thấy dáng điệu ôn nhu của nam nhân, lòng khẽ động, khe khẽ xoay xoay cái mông, cắn môi bộ dáng đầy chịu đựng nhìn y.

Quả nhiên, lát sau hắn cảm thấy dưới mông bị một vật nóng nóng cứng cứng nào đó thúc vào, mặt thoáng ửng hồng, động tác càng lúc càng thêm bạo dạn. Môi hơi mở, bàn tay không hề ngoan ngoãn mà vén vạt áo lên, nhanh chóng cầm lấy phần thân nóng bỏng của nam nhân.

Mấy ngày trước đi đường vất vả đã lâu không được thân thiết, Li Uyên nhịn đã có chút khó chịu, lúc này lại nhận một hồi khiêu khích, lập tức tâm dương khó nhịn. Hai người hôn thật mạnh mẽ, chỉ bạc *** mĩ từ khoe miệng chảy xuống, cành cây rung rinh, vài cái lá khô héo lả tả rơi.

Thân ảnh hắc sắc phóng đi, nhẹ nhàng như một làn gió, ôm trong lòng một nam tử hồng y phát phơ.

Chỉ trong chớp mắt Li Tán đã thấy hai người đi xa, cười hì hì nói:“Tiểu tử ngốc, ca ca tẩu tẩu đi thân thiết, ta lên nghỉ ngơi một lát.”

Hai người kia vừa tiến vào trong phòng còn chưa kịp nằm xuống đã bắt đầu vội vàng quần lấy nhau, bốn phía môi tương giao, động tác của tay cũng không hề dừng lại. Li Uyên lập tức giật vạt áo Hoa Doanh Vũ ra để hôn xuống da thịt trần trụi bên dưới, nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh tinh tế, hạ xuống một đám ấn ký màu phấn hồng.

Y phục Hoa Doanh Vũ bị cởi một nửa, một mảnh ngực trắng như tuyết lộ ra, hai hạt hồng anh như ẩn như hiện, nhũ tiêm hồng nhạt vô cùng mê người, những cái hôn của Li Uyên từ từ trượt xuống dưới, vươn đầu lưỡi liếm vòng quanh đầu nhũ, răng nanh khẽ gặm nướu vú phần nộn.

Toàn thân truyền đến từng trận khoái cảm, hai tay ôm lấy đầu nam nhân, trong lòng một hồi lửa nóng trào lên, hoa hạnh cũng đã đứng thẳng sừng to đến phát đau.

Bàn tay to của Li Uyên luồn xuống, hướng vào trong dò xét, nhanh tay bắt lấy ngọc hành ẩm ướt.

“A.....” Âm thanh hỗn hển khẽ vang lên, cổ hơi ngửa ra sau, trên mặt đã từ từ bị sương mù che kín.

“Thoải mái?” Li Uyên chọc ghẹo cười, động tác bàn tay ngừng lại, đầu lưỡi không nghiêm túc đã liếm liếm vành tai mỹ nhân.

Thân thể Hoa Doanh Vũ run rẩy, mơ hồ không nhận rõ là dễ chịu hay khó chịu, tay nhịn không được mà hướng về phía chính hạ thể của mình tìm kiếm, không ngờ đã bị nam nhân giữ lại.

“Thoải mái?” Li Uyên xấu xa hỏi lại lần nữa, răng nanh cắn lấy vạt áo bên hông của bảo bối nhi, giật nhẹ, áo lót màu tuyết rơi xuống phơi bày ra một thân thể tuyệt mỹ.

Hoa Doanh Vũ dường như mang theo nét giận, hấn trừng mắt liếc nam nhân một cái, nhịn không được đành quay đầu lại, đỏ mặt nói:“Thoải mái...người mau làm...” Dứt lời, hắn kéo lấy tay nam nhân ra sức chà xát “nơi đó”

Ly Uyên thỏa mãn tươi cười, quả nhiên toàn tâm toàn ý hầu hạ, cái lưỡi ẩm ướt của y trượt xuống bụng Hoa Doanh Vũ, dịu dàng liếm mát làm cho thân thể hắn run rẩy, chìm sâu vào cơn khoái cảm mãnh liệt.

Ngọc hành xinh xắn trở nên ẩm ướt, lỗ nhỏ trên đỉnh còn tràn ra chất lỏng trong suốt, nam nhân nhếch môi, chìa lưỡi nhẹ nhàng liếm, cười nói: “Rất ngọt”

Hoa Doanh Vũ đỏ mặt, khẽ quay đầu đi. Hắn đâu biết rằng Ly Uyên nào chịu buông tha hắn dễ dàng như vậy, bàn tay vẫn không ngừng xoa nắn, còn kề miệng sát vào tai hắn thăm thì trêu ghẹo: “Phu nhân có muốn nếm thử mùi vị của vi phu một chút không?”

Lời trêu tức tục tĩu đó rót vào tai Hoa Doanh Vũ càng làm tăng thêm khoái cảm, thân thể hắn run rẩy kịch liệt rồi xuất ra trong tay nam nhân kia.

Ly Uyên nhìn bàn tay nhuộm đầy dịch trắng cười cười: “Thật nhanh a...” Vừa nhìn chòng chọc Hoa Doanh Vũ, vừa vươn lưỡi liếm sạch chất nhầy trên bàn tay mình, động tác vô cùng ám muội và khiêu khích khiến cho Hoa Doanh Vũ đỏ mặt xấu hổ

Hắn hừ một tiếng mắng: “Sao hôm nay mặt ngươi dày thế?”

Ly Uyên cười ha ha, dường như lấy lòng mà ôm choàng thân thể bảo bối nhi, không ngừng vuốt ve sống lưng trơn mịn của bé, nói: “Ai bảo ngươi trêu chọc ta trước làm ta càng muốn ức hiếp ngươi hơn. Tiểu yêu tinh đáng ghét.” Y ôn nhu cười, nhẹ nhàng nheo nheo đầu mũi tinh xảo của mỹ nhân.

“Ai bảo hai ngày nay ngươi không chạm vào ta, ta rất muốn a...” Cát lên thanh âm đầy ai oán khiến người thương xót. Đôi mày thanh tú nhíu lại, cánh môi phồng hờn mấp máy, hắn vùi đầu vào ngực Ly Uyên ghen ngào kể lể.

“Đi đường không mệt nhọc sao?” Sùng nịch nheo hai má mỹ nhân, thái độ cưng chiều cùng trân trọng càng làm mỹ nhân ủy khuất.

“Dù mệt nhưng cũng muốn a.” Trong thanh âm đã mang theo tiếng nức nở, bộ dáng “nữ vương bá đạo” ngày trước đã biến mất, thay vào đó là dáng vẻ của một tiểu nhân nhi hay hờn dỗi hay nũng nịu.

Nghe xong những lời oán trách của vợ yêu, độ cong nơi khoe môi càng lúc càng lớn, thanh âm Ly Uyên cũng trở nên khàn khàn: “Hôm nay hãy để vi phu bồi thường cho phu nhân, chịu không?”

Hoa Doanh Vũ đỏ bừng mặt, gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Phải thỏa mái a...”

“Đương nhiên...” Dứt lời, Ly Uyên lập tức cúi người ngậm lấy một viên nhũ tiêm, bàn tay theo thói quen trượt đến bên hông, đầu ngón tay ở chỗ cửa động nhẹ nhàng lướt lờ.

Xoay người Hoa Doanh Vũ lại, mặt huyết pháp phòng khép mở như mời gọi, làm cho toàn thân Ly Uyên ngứa ngáy. Tiểu yêu tinh này trời sinh chính là “tai họa” của mình ư?

Dịu dàng mỉm cười, chọc vào một ngón tay thăm dò, lật lên lớp mị thịt nộn hồng ngấm nhìn, mặc kệ đã thân mật qua không biết bao nhiêu lần nhưng chỗ này vẫn luôn xinh đẹp mềm mại như vậy, mỗi khi đi vào đều khiến người ta mất hồn.

Hoa Doanh Vũ cúi đầu rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vùi sâu vào lớp chăn nệm, bị nam nhân chăm chú quan sát “nơi đó” thật xấu hổ a.

Ly Uyên nhếch môi cười, bỗng nhiên cúi người xuống, vươn lưỡi liếm vòng quanh cửa u huyết non mềm kia.

Hoa Doanh Vũ rên rỉ không thôi, trong người dâng lên một cỗ nhiệt hỏa không tên, hắn quay lại nhìn, cư nhiên thấy đầu nam nhân đang chôn giữa hai chân mình, đang muốn cất tiếng nói chuyện, bỗng dừng đầu lưỡi ẩm ướt ẩm áp của đối phương tiến thẳng vào...

“A.... Ly Uyên ...Ừ..Ừm Chậm....Chậm....chậm một chút...” Chỉ mới là đầu lưỡi mà đã mang đến cho Hoa Doanh Vũ đầy khoái cảm, nhịn không được phải rên rỉ.

Thanh âm rên rỉ của bảo bối nhi là thứ vũ khí mà Ly Uyên không bao giờ chịu nổi, mỗi lần nghe thấy y đều phải cực lực khắc chế thú tính bản thân. Hiện tại, y dường như có chút chống đỡ không xong, chỉ muốn đem người đề xuống, triệt để xỏ xuyên qua, ra sức yêu thương trăm lần, ngàn lần.

Đầu lưỡi cố gắng khuấy đảo nhanh hơn, bàn tay chạy lên phía trước vôn vê đầu nhũ hồng nhạt trước ngực mỹ nhân. Tay chân Hoa Doanh Vũ giờ đây vô lực, dường như đã chịu không nổi sự khiêu khích của nam nhân, rồi lại cảm thấy chưa đủ, huyết động phía sau cần gấp một cái gì đó thật nóng, thật lớn đến lấp đầy.

Yết hầu liên tục di động, tiếng rên rỉ không ngừng thoát ra: “Uyên...thật thoải mái....còn muốn...A a....ừm....ừ A...Nhanh a...không đủ...ừm ừ...”

Ly Uyên ngẩng đầu lên, nhìn thấy cái mông vừa trắng, vừa tròn, vừa xinh thì tâm can càng thêm ngứa ngáy, nhịn không được cắn một ngụm. Cơ thể Hoa Doanh Vũ run lên, không ngờ lại bắn ...

Ly Uyên sững sốt, lập tức cười ha ha, thực sự thoải mái thế sao? Chỉ có vậy mà cũng bắn được?

Hoa Doanh Vũ thấy nam nhân cười mình, trong lòng xấu hổ vạn phần, ngượng ngùng chống người dậy, đánh khẽ y một cái: “Cái này, không tính...”

“Dạ Dạ Dạ” nam nhân vội vàng lấy lòng: “Cái đó không tính, bởi vì phu nhân rất thư thái a.”

“Người...Đáng...Đáng ghét....A ha...từ từA a..ừ.ừ”.

Nam nhân thừa dịp hấn không chú ý thỉnh linh tiến nhập vào, thuận theo tư thế lúc này của Hoa Doanh Vũ, y đỡ lấy thắt lưng hấn, ra sức chuyển động.

Hoa Doanh Vũ khóa ngồi trên đùi Ly Uyên, cái mông vặn vẹo phối hợp nhịp nhàng với từng động tác của nam nhân, cái đầu nhỏ nhẩn mỗi một gục xuống vai Ly Uyên thở hồng hộc.

Do sức nặng thân thể khiến cho nam nhân mỗi lần tiến nhập đều đâm tới chỗ sâu nhất, bội bích bị cự vật ma sát làm dâng trào khoái cảm mãnh liệt. Nơi kết hợp tràn ra dòng chất lỏng trong suốt hòa cùng thanh âm cơ thể va chạm, tất cả vẽ nên một bức tranh hết sức *** mỹ.

Hoa Doanh Vũ ôm chặt đầu nam nhân, tự nguyện dâng lên cái miệng nhỏ xinh của mình, bốn phiến môi cuồng nhiệt cuốn lấy nhau, trao đổi dòng tân dịch ngọt ngào. Thật nhiều chỉ bạc từ khóe miệng chảy xuống, đặc sệt...đọng trên bụng nam nhân.

Lại là một cái thúc thật mạnh, cự vật tiếp tục đâm đến nơi sâu nhất. Chất lỏng nóng bỏng lập tức phun trào vào trong cơ thể Hoa Doanh Vũ. Thân thể hấn không ngừng run rẩy, mãi cho đến khi phân thân nam nhân mềm đi, hai người mới tựa vào nhau nghỉ ngơi

Ly Uyên ôm lấy thân thể mệt mỏi của Hoa Doanh Vũ rồi chậm rãi nằm xuống, song phương đối mặt với nhau.

Dường như cảm thấy có chút hứng thú, Hoa Doanh Vũ vươn ngón tay đùa nghịch nhũ đầu trước ngực Ly Uyên, tò mò cắn xuống một ngụm, nghe thấy nam nhân kêu rên mới thỏa mãn nhả ra.

Ly Uyên nắm lấy tay hấn, nhẹ nhàng cắn mũi hấn, cười nói: “Vũ Nhi, người càng ngày càng nghịch ngợm nha.”

Hoa Doanh Vũ khẽ nhích người đến gần thân hình to lớn của nam nhân một chút, nhẹ nhàng nói: “Thích người...”

“...Uyên...” Đầu hấn càng nhích lại gần nam nhân hơn, ngượng ngùng nói tiếp: “Còn muốn nữa...”

Nam nhân nghe xong, yết hầu nhất thời khô khốc. Mỗi khi Hoa Doanh Vũ chủ động yêu cầu, y sẽ càng thêm phấn khởi, thú tính cũng theo đó mà tăng thêm. Nuốt xuống một ngụm nước bọt, y khàn giọng đáp: “Để vì phu thương nào...”

“Ngoan, há miệng.” Ôm lấy mỹ nhân trong lòng, cẩn thận từng chút một uy bé ăn cơm, không hề ngại phiền toái, đúng là hết sức ngọt ngào nha.

Hoa Doanh Vũ nhăn nhó, lắc đầu nguầy nguậy: “Không ăn nữa.”

Ly Uyên phiền não đặt đũa xuống, nhéo hông bé con một cái, cười cười hỏi: “Lại không ngoan rồi, mới béo lên một chút mà đã không chịu ăn cơm, thật muốn nhìn vì phu đau lòng sao?”

“Món này nhiều mỡ, ta không thích.” Xoay người ôm lấy cổ nam nhân ra sức làm nũng nói.

Ly Uyên cười, hôn lên môi hắn, thấp giọng thì thầm: “Muốn vi phu dùng miệng dứt?”

Xấu hổ cắn môi dưới, cuối cùng vẫn là ngượng ngùng gật đầu

“Tôm đã bóc vỏ, món này không mỡ, ăn một chút nhé?” Ngậm lấy thịt tôm trong miệng, cúi xuống hôn tiểu mỹ nhân trong ngực, Ly Uyên liền đẩy thức ăn vào miệng bé con.

Hai ba lần bất mãn nuốt xuống thức ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên cau có, nói lầm bầm: “No muốn chết luôn”

Ly Uyên cười khanh khách, nhéo nhéo hai má phẩn nộn, cúi đầu hôn lên phiếm môi đỏ mọng, vừa mút vừa gặm.

Hai người hôn đến cuồng nhiệt khó mà tách rời.

Hoa Doanh Vũ cắn nhẹ lên khoe môi y, cười hỏi: “Người thử đoán xem tiểu tử ngốc Sở Thiên Tầm có đánh bại được Quân Hàn Tâm không?”

Ly Uyên cười đáp: “Bất luận là có đánh thắng hay không thì cái ghế võ lâm minh chủ cũng không đến phiên hắn ngồi. Quân Hàn Tâm đã tâm bưng bưng, dạo này giang hồ hỗn loạn, bọn tiểu nhân thừa cơ hoành hành, trong đó không thiếu kẻ xu nịnh gã. Hơn nữa gần đây Quân Hàn Tâm vừa mới tiêu diệt mấy tên cướp, chiếm được không ít cảm tình của nhân sĩ võ lâm. Dù sao Quân Hàn Tâm tuổi tác cũng lớn, ở trên giang hồ nhất định có thế lực, còn Sở Thiên Tầm chỉ là tiểu bối mới sơ nhập giang hồ, cùng lắm chỉ có thể khiến Quân Hàn Tâm hạ xuống vài phần nhuệ khí thôi.”

Hoa Doanh Vũ khinh miệt liếc y một cái, hừ lạnh: “Người đừng tưởng ta không biết, bọn người các người toàn dùng mỗi chiêu này, tự mình làm xằng làm bậy rồi mới cho người tới thu dọn tàn cuộc, chỉ có Sở Tư Viễn dần dần mới không nhìn ra thủ đoạn của các người.”

Ly Uyên nhìn bộ dáng tức tối phỉ phỉ của hắn, nhin không được ý muốn đùa giỡn, nhẹ nhàng nâng cằm bảo bối nhí lên, hỏi: “Ghét ta sao?”

Hoa Doanh Vũ nhất thời sững sốt, trong lòng đau xót, đôi mắt ngắn lệ long lanh đáng thương nhìn y, ủy khuất nói: “Người rõ ràng biết ta không hề có ý này mà....” Hắn nức nở thốt không nên lời.

Ly Uyên đỡ lấy bé yêu, ôm chặt, lập tức dỗ dành: “Là vi phu không đúng, nói lung tung làm phu nhân buồn lòng, đừng giận ta được không?”

Nào phải sinh khí, rõ ràng là ủy khuất, tiểu mỹ nhân cắn môi, lã chã khóc: “Ta đâu có ghét người, sao người lại nói ta như vậy.” Thút thít từng tiếng, bộ dáng vô cùng đáng thương.

“Vậy là thích sao?” Ly Uyên mỉm cười, lòng tràn ngập vui mừng. Y càng lúc càng yêu bé con hơn, bộ dáng bé lúc nào cũng nũng nịu đáng yêu vô cùng, chỉ đùa một chút liền ủy khuất muốn khóc.

Điều làm cho y càng thêm hoan hỉ chính là ngoại trừ y, không một ai có thể nhìn thấy được dáng vẻ ủy khuất cùng nũng nịu của tiểu mỹ nhân kiêu ngạo này.

Hoa Doanh Vũ nhu thuận dựa vào lòng nam nhân hết như một con mèo nhỏ, hắn đỏ mặt gật đầu: “Chính là thích a.”

Ly Uyên vô cùng vui sướng, ôm lấy bé đi về phía giường, Hoa Doanh Vũ trừng đôi hạnh nhãn, khôi phục lại một chút khí thế tức giận nói: “Ta đau.”

Động tác của Ly Uyên bị chặn lại, đem qua y đã tác cầu vô độ, nhẹ nhàng buông người trong lòng ra, đặt lên môi hắn một nụ hôn nhẹ, cười nói: “Phu nhân thật ngoan, nếu khó chịu thì nên hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Hoa Doanh Vũ vội vàng kéo Ly Uyên lại, hỏi: “Vậy còn người?”

Y cười khê: “Đương nhiên là ở đây hầu hạ phu nhân rồi.”

Hai người ôm lấy nhau, Hoa Doanh Vũ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, vẻ mặt tràn đầy thanh thản. Hiếm khi hắn mặc sam tử bạch sắc, cổ áo hơi hở ra, để lộ xương quai xanh cùng những vết hồng ngân, Ly Uyên nhin

không được bèn nhẹ nhàng hôn – liếm. Thân thể thoáng run lên, bỗng dưng Hoa Doanh Vũ mở to mắt, giận dữ đẩy Ly Uyên ra, mắng: “Lại đến chọc ta.”

Tỉ mỉ quan sát sẽ thấy hẳn đúng là có chút then thừng, Ly Uyên cũng không muốn tiếp tục trêu chọc hẳn nữa, với tay kéo lấy bảo bối nhí ôm chặt vào ***g ngực, nói: “Không thoải mái sao?”

Hoa Doanh Vũ đỏ mặt trừng y, quay đầu sang chỗ khác không thèm để ý đến nữa.

Hai người yên lặng trong chốc lát, đột nhiên Hoa Doanh Vũ bật cười, chỉ về phía cửa: “Xem kìa.”

Ly Uyên giương mắt nhìn qua, quả nhiên thú vị. Lục Oánh dường như đang rất buồn bực, lúng túng, nó vụng về kéo lê thân mình, nhìn ngó xung quanh tìm đường ra cửa, ỷ vào thân thể ngắn nhỏ nên leo lên cửa sổ tính bò ra ngoài, ai ngờ bị té xuống, lắc lư vài cái rồi ử rử nằm ườn ra sàn.

Hoa Doanh Vũ nâng tay đánh vào khoảng không, chân khí phát ra làm cửa bật mở. Lục Oánh nhanh chóng vùng dậy, vèo một cái bò ra ngoài.

Hoa Doanh Vũ khanh khách cười, lẩm bẩm nói: “Thật ngốc.”

Ly Uyên nắm tay hẳn cười hỏi: “Công lực vừa mới khôi phục một nửa? Sao lại lợi hại vậy?”

Hoa Doanh Vũ liếc y một cái: “Hứ đương nhiên, ta đâu giống người cả ngày chỉ biết hồ nháo*, cũng không biết luyện công, coi chừng có ngày ta cho người theo Sở Thiên Tầm kia chịu khổ.”

(*) hồ nháo: quấy rối

Ly Uyên bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng cắn vành tai hẳn: “Giáo chủ, người nhẩn tâm nhìn thuộc hạ chịu khổ được sao?”

Thoáng đẩy nam nhân ra, rồi bỗng nhào đến cắn một ngụm lên môi y, giận dữ hỏi: “Sao người càng ngày càng xấu xa thế?”

Ly Uyên chỉ cười mà không đáp, vươn tay vòng quanh người mỹ nhân, ôm chặt, ngắm nhìn dung nhan tinh xảo như họa của hẳn, bây giờ y chỉ cảm thấy trong lòng mình tràn ngập hạnh phúc.

Hoa Doanh Vũ nép người vào ngực y, lắng nghe nhịp tim mãnh liệt của y, khóe môi bất giác cong lên, thực thỏa mãn.

25. Chương 17-1

Nửa tháng lướt nhanh như thoi đưa, bây giờ là cuối thu, cây ngô đồng trong viện cũng dần dần trụi lá. Sở Thiên Tầm ở tại nơi này luyện kiếm đã gần mười ngày, kiếm pháp mà Hoa Doanh Vũ truyền dạy hẳn cũng sớm lãnh ngộ xong.

Thần được tăng ba mươi năm công lực cũng dung hòa vào cơ thể, chớp mắt công lực hẳn tăng cao, võ công tiến bộ thần tốc.

Trong mười mấy ngày gần đây, Hoa Doanh Vũ chỉ chăm chăm bắt lỗi Sở Thiên Tầm, vì thế cũng khiến cho võ công hẳn tiến thêm một bậc.

Một hôm, khi Sở Thiên Tầm đang luyện kiếm, Hoa Doanh Vũ ở một bên quan sát không khỏi cười nói: “Ngốc tử này ngày thường làm việc gì cũng ngây ngô khờ khạo, hóa ra lại là một kẻ có khiếu luyện võ đến thế, nếu sớm gia nhập Hoa Ảnh Giáo ta, hôm nay nhất định sẽ trở thành cao thủ tuyệt thế thiên hạ.”

Ly Uyên đứng kế bên cũng gật đầu bổ sung: “Đáng tiếc, dù có tiến bộ nhanh hơn nữa cũng không tiếp nổi mười chiêu của Quân Hàn Tâm”.

Quân Hàn Tâm được xưng tụng là Tiên Tình công tử lại còn là tâm phúc của đương kim thánh thượng, tư chất thông minh, cốt cách kinh kỳ*, từng luyện qua rất nhiều tuyệt học võ công, hiện giờ, công lực Hoa Doanh Vũ không còn như xưa, trong thiên hạ này có lẽ chẳng còn ai có thể là đối thủ của gã nữa. Mặc dù Sở Thiên Tầm là kỳ tài luyện võ, nhưng chỉ luyện có một tháng mà muốn đánh bại Quân Hàn Tâm thì đúng là si nhân thuyết mộng.**

(*) cốt cách kinh kỳ: gân cốt hiểm lạ (những tên kỳ tài luyện võ thường có gân cốt loại này)

(**) si nhân thuyết mộng: kẻ ngốc nói mê/ chuyện vô vắn, hoang đường.

Hoa Doanh Vũ liếc nhìn Ly Uyên một cái liền hiểu ngay ý tứ của y, hừ lạnh: “Hôm nay, ta sẽ cho người thấy bản lĩnh của Hoa Doanh Vũ ta.” Dứt lời lập tức đứng lên, biểu tình vô cùng tức giận.

Ly Uyên chưa kịp đỡ dành đã thấy Hoa Doanh Vũ nâng tay muốn nhằm vào Sở Thiên Tầm xuất chiêu.

Sở Thiên Tầm giật mình, gấp gáp lui về sau hai bước, nghi hoặc nhìn Hoa Doanh Vũ, ấp úng nói: “Ta rất chăm chỉ luyện mà!”

Ly Tán nhìn sơ liền hiểu, lập tức chen mồm nói: “Tiểu tử ngốc, đại tẩu muốn đích thân chỉ dạy người!”

Sở Thiên Tầm nghếch mặt ra, khó hiểu trả lời: “VẬY a! nhưng người không có cầm kiếm mà!”

Hoa Doanh Vũ trừng mắt liếc Sở Thiên Tầm, quát: “Lắm mồm, dùng Hoa Duyên Thập Tam Thức tiếp chiêu!”

Chưởng phong như kiếm*, xuất thủ vô tình, nhưng mỗi một chiêu đều có ý dẫn dắt. Sở Thiên Tầm miễn cưỡng đỡ được hai chiêu, lập tức phát hiện ra chỉ cần tuân theo kiếm phổ đã học thì xuất chiêu rất thuận tay.

(*) chưởng phong như kiếm: dùng tay không + nội lực để làm kiếm mà đánh. Đây là lý do Hoa Doanh Vũ không xài vũ khí.

Sau mười ba chiêu, Sở Thiên Tầm cũng đã tiếp thu thành thạo chiêu thức, sắc mặt cũng lộ vẻ vui mừng. Đúng vào lúc này, Hoa Doanh Vũ đột nhiên thay đổi bộ pháp, chân khí đảo ngược. Sở Thiên Tầm sửng sốt, kiếm khí khó thu, nhưng vẫn tuân theo Hoa Doanh Vũ đem Hoa Duyên Thập tam Thức đảo ngược lại đánh, chân khí cũng vì thế mà nghịch chuyển theo luôn.

Trong nháy mắt, thân thể nóng bừng lên, kiếm khí bỗng nhiên sắc bén, nhưng hắn vẫn bị Hoa Doanh Vũ dễ dàng đánh trúng một chưởng

Sở Thiên Tầm ngã nhào trên mặt đất, kiếm rơi khỏi tay, trong cơ thể lại dâng lên một cỗ lực thật lớn.

Hoa Doanh Vũ thu chưởng, thản nhiên nhìn hắn, nói: “Hảo, hảo luyện đi!” Dứt câu, liền chạy đến trước mặt Ly Uyên, ngăn đầu kiêu ngạo nhìn y.

Ly Uyên nâng mặt bảo bối nhi lên, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi bé: “Phu nhân vất vả, quả nhiên phu nhân vẫn lợi hại nhất, qua nửa tháng nữa tiểu tử ngốc này có thể cùng Quân Hàn Tâm phân chia cao thấp rồi.”

Hoa Doanh Vũ gạt tay nam nhân đi, ủy khuất kêu gào: “Nhưng mà vừa rồi người không tin ta a~”

Nam nhân ôm lấy bé con đỡ dành: “Đừng giận nữa mà, ngoan~”

“Ta đâuỡ giận người”

Sở Thiên Tầm quả nhiên đem Hoa Duyên Thập Tam thức luyện tập nhuần nhuyễn, võ công nhật tiến thiên lý*. Chỉ trong vòng mười chiêu đã đánh bại Ly Tán, làm cho thiếu niên rất là uất ức nha.

(*)nhật tiến thiên lý: ngày tiến ngàn dặm

Ba ngày trước khi võ lâm đại hội diễn ra, Sở Thiên Tầm đặc biệt chăm chỉ luyện tập, ngay đến Hoa Doanh Vũ nhìn thấy cũng không khỏi thở dài. Ngốc tử đúng là ngốc tử, cũng không hẳn là chuyện của mình, sao lại nghiêm túc vậy chứ?

Tại võ lâm đại hội, nếu Quân Hàn Tâm đại bại trở về thì Hoa Doanh Vũ sẽ giải được mối hận lúc xưa. Nhưng ngày qua ngày, mối hận đó đã sớm được thay thế bằng sự ngọt ngào, thanh thản khi sống cạnh Ly Uyên, tuy ngoài mặt hắn nói là muốn bày kế trả thù, thực chất là do mấy ngày này quá nhàm chán nên mới kiếm chút chuyện vặt để làm thôi.

Ngoài kia, trăng treo lơ lửng ngọn cây, trong này, khung cảnh mây mưa kiều diễm đang diễn ra vô cùng sôi nổi. Hai khối thân thể xích lõa đang ở trên giường dây dưa, thanh âm giao hoan cùng tiếng rên rỉ hoà trộn vào nhau vang vọng khắp nơi.

Thân hình màu mật dẻo dai đang mạnh mẽ tiến – xuất, mồ hôi đọng lại trên ***g ngực rắn chắc càng làm tăng thêm vẻ tình phách hữu lực*. Người dưới thân nam nhân liên tục thở gấp, kêu lên từng tiếng làm chấn động nhân tâm.

(*) tình phách hữu lực: thân thể hoàn mỹ mạnh mẽ.

Đúng vào lúc cao trào này, trên mái nhà phát ra tiếng bước chân rất khê, tiếp theo là một viên ngói bị bóc ra. Ly Uyên khê nheo mắt, nhanh tay lẹ chân xé toạt cái gối kê đầu, nhất thời lông ngỗng trắng xóa như tuyết bay đầy phòng. Sau đó tấm rèm được kéo xuống, kịp thời che đậy khung cảnh diễm tình bên trong.

Ly Uyên lại tiếp tục đâm vào thật mạnh, toàn bộ đều phóng thích vào mật huyết ấm áp kia, rồi thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng hôn tiểu mỹ nhân dưới thân. Hoa Doanh Vũ mệt mỏi nhắm mắt, ngực phập phồng hô hấp, hai đầu nhũ tiêm xinh xắn bị cắn gặm đến sưng đỏ, trên cổ cũng in đầy dấu vết ái tình.

Chập rây vươn tay ôm lấy thân hình to lớn của nam nhân, gât gổng nói: “Xem đệ đệ người kia, loại chuyện này mà cũng muốn đến nhìn lên.”

Ly Uyên say mê hôn lên đôi môi mấp máy của mỹ nhân, đáp: “phu nhân nói phải, để hôm khác ta sẽ hảo hảo quần giáo hần. Nào, làm một lần nữa nhé?”

Một trận hoan ái cuồng nhiệt vừa mới chấm dứt, cảm giác nóng bỏng trên mặt đã giảm bớt, nhưng chỉ trong chốc lát mặt hần lại đỏ lên, thân hình tuyết trắng cũng nhiễm màu phấn hồng. Hoa Doanh Vũ nhỏ giọng nói: “Đã làm rất nhiều lần rồi, sao người vẫn còn muốn...?” Ngoài miệng thì nói thế, nhưng thân thể hần lại chủ động nhích sát vào người Ly Uyên, nhất thời cảm thấy phân thân trong u huyết của mình bỗng trưởng to thêm vài phần.

Hai người lại triền miên, mây mưa qua đi, Hoa Doanh Vũ mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ly Uyên nhìn bé con yên ổn ngủ say trong vòng tay mình, tâm không khỏi nổi lên vui mừng. Cẩn thận kéo chăn đắp cho bảo bối nhi, hôn lên khoe môi bé, sau đó y mới chậm rãi rời khỏi phòng.

Đi ra ngoài sân, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Ly Tán và Sở Thiên Tầm đang ngồi trên mái nhà ngắm trăng. Nhẹ nhàng nhún chân, nhảy lên mái ngói, ngồi xuống cạnh hai người kia, cười hỏi: “Đêm đã khuya, sao còn chưa đi ngủ?”

Ly Tán cười hì hì nói: “Đại ca, đệ mang vợ lên đây học tập kinh nghiệm, nhưng chưa gì ca đã buông màn rồi~~” Thiếu niên nói chuyện mặt không đỏ, khí không suyễn, thế mà Sở Thiên Tầm ngồi nghe lại đỏ mặt, Ly Uyên vừa nhìn liền biết tiểu tử gốc bị đệ đệ nhà mình “cường ép” kéo lên đây.

Ly Uyên cười to, vỗ đầu hần nói: “Da mặt thực dày a~~”

Ly Tán bĩu môi, ra vẻ không vui.

Bầu không khí trở nên yên lặng, ba người ngồi ngây ngốc không nói gì. Một lúc lâu sau, Ly Tán mới tiếp tục khơi mào câu chuyện: “Đại ca, gần đây Quân Hàn Tâm làm nhiều chuyện rất mờ ám, danh tiếng nổi như cồn, chức mệnh chủ võ lâm lần này hết tám chín phần rơi vào tay hần, một khi đã như vậy thì tại sao lại còn muốn Tầm nhi nhà ta nỗ lực chống đối hần làm gì?”

Ly Uyên khê cười, nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt đệ đệ, thản nhiên nói: “Vũ nhi cũng không phải thật sự muốn cùng Quân Hàn Tâm đối địch, chỉ vì Quân Hàn Tâm quá sức kiêu ngạo, cố ý lật đổ thế lực của ta, thực ra Vũ nhi chỉ muốn giúp ta hả giận. Đệ phải biết rằng, nếu Quân Hàn Tâm không đánh lại Sở Thiên Tầm, đến lúc ngồi lên bảo tọa mệnh chủ thì người trong giang hồ sẽ có một phen đàm tiếu, gián tiếp khố chế thế lực của hần.”

Ly Tán lâu bầu đáp: “Còn không phải do tên cầu hoàng đế kia sao, tất cả mọi chuyện đều là hần giật dây.”

Ly Uyên buồn cười vỗ đầu đệ đệ: “Sao lại nói hoàng huynh như thế, hần cũng chỉ là bất đắc dĩ, muốn ngồi vững vàng trên giang sơn này tuyệt đối không thể buông tay với giang hồ, điểm này đệ cũng biết mà.”

“Đệ biết, nhưng đệ không hiểu vì sao tính cách Quân Hàn Tâm và hần lại xấu xa y chang nhau”.Thiếu niên vận vẹo cái lại, hiếm khi thấy hần nghiêm túc như vậy.

“Quân Hàn Tâm”Ly Uyên thì thào:“Gần vua như gần hổ, huống chi hần cũng là người có dã tâm”.Bỗng nhiên y xoay đầu lại cười nói: “Tử Thiển, đệ có muốn cùng ta lưu lạc thiên nhai không?”

(Tử Thiển là tên tự của Ly Tán, người thuộc giai cấp thống trị ngày xưa thường có tên tự, tên tự thường được người thân gọi. Anh Triệu Dự cũng có tên tự là Sùng Quang á =))

Ly Tán thoáng giật mình, theo bản năng quay sang nhìn tiểu nhân nhi bên cạnh, nhưng hần chợt phát hiện ra tiểu ngọc tử đã dựa vào vai mình ngủ ngon lành, nơi khoe miệng còn chảy ra một ít chất lỏng trong suốt, hần không khỏi cười thầm, thật là một ngọc tử đáng yêu a. Ly Tán quay sang Ly Uyên tươi cười vui vẻ:“Dẫn theo vợ đệ cùng đi.”

Ly Uyên liếc mắt nhìn thiếu niên đang ngủ gà ngủ gật, làm bộ ra vẻ phiến toái thở dài:“Mang theo hần a, ta đây đường đường là một ác nhân, coi bộ cũng sắp biến thành đại hiệp luôn bênh vực kẻ yếu mất rồi.”

Sở Thiên Tầm thích chỗ mũi vào chuyện người khác, tính tình này hầu như cả thiên hạ đều biết, chính vì thế nên cũng rước lấy không ít phiền hà.

Hiếm khi thấy Ly Uyên nói đùa, nhưng Ly Tán lại lặng đi một chút, rồi đột nhiên cười đáp:“Đại ca, ca thật là ...đây là vợ đệ đó, có phải người ngoài đâu, hiếm khi mới được làm người tốt vài lần.”

Ly Uyên nhếch môi cười, vỗ về đệ đệ bên cạnh: “Ngày mai, chúng ta lên đường trước, lộ trình khá xa, cũng thuận tiện để vợ ngươi về nhà thăm phụ mẫu.”

Ly Tán cảm động, đại ca đối với hần thật tốt, chuyện đó mà cũng tỉ mỉ nghĩ giúp hần.

Ly Uyên thì triển thân pháp, nhẹ nhàng bay xuống, xoay người vào phòng.

Ly Tán ôm chặt người bên cạnh, trận chiến ngày mai thật sự chỉ cần trút giận thôi sao? Mặc dù không ai nói rõ, song trong lòng Ly Tán cũng minh bạch một điều: Hoa Ảnh giáo tuy tan rã, nhưng thần công vẫn còn, có điều sẽ không dễ dàng truyền cho người ngoài. Lần này, Hoa Doanh Vũ mang võ công dạy cho Sở Thiên Tầm là vì muốn Tầm nhi thay hần báo thù ư? Kể từ cũng nhìn ra Hoa Doanh Vũ đang gián tiếp thu nhận đồ đệ, thậm chí ngay cả bảo được trân quý cũng đem tặng.

Hoa Doanh Vũ quả nhiên xem Sở Thiên Tầm là người nhà, dù cho có là Ly Tán hần cũng nhin không được phải rơi nước mắt cảm động. Thiên hạ này, giang hồ này, lòng người hay thay đổi, chính tà khó phân, thế mà lại có những người mãi mãi vẫn tốt đẹp, may mắn thay hần đã gặp được họ.

Một người là ma nhân Hoa Doanh Vũ, kẻ còn lại là thiếu hiệp Sở Thiên Tầm.

Khoe môi khẽ nhếch, thiếu niên nở một nụ cười rạng rỡ, trong ánh mắt đen láy dường như có ẩn chứa những vì sao lấp lánh sáng ngời.

Ngày kế, Ly Tán và Sở Thiên Tầm chia tay Ly Uyên cùng Hoa Doanh Vũ để đi đến lôi đài ở hậu sơn Sở phủ trước.

Giang hồ lắm chuyện thị phi, nhiều lời đồn đãi, phần lớn đều liên quan đến Hoa Hàn Thát Tuyệt và hành tung Hoa Doanh Vũ, thế nhưng chưa một ai nhắc đến chuyện phải trả thù cho cự mệnh chủ tàn phế – Liễu Thanh Phong.

Sở Tư Viễn từ đầu đến cuối vẫn mím chặt môi, trong lòng âm thầm bực bội. Từ khi ngôi vị mình chủ võ lâm bị bỏ trống, giang hồ không ngừng phân tranh, lão tuy là bậc tiền bối, phàm là chuyện đại sự thì có thể đưa ra ý kiến nhưng không thể đưa ra quyết định cuối cùng. Vì thế việc cấp bách hiện giờ là phải tuyển được người kế nhiệm mình chủ võ lâm, thống nhất giang hồ. Nhưng mà bọn người chính đạo này trong đầu chỉ toàn nghĩ đến bí tịch tuyệt thế của Hoa Doanh Vũ, ba lần bốn lượt đều vứt mối thù của Liễu minh chủ ra khỏi đầu, thái độ đó có thể nào không làm lão bực mình chứ?

Dưới lôi đài xì xào bàn tán, cuối cùng Sở Tư Viễn nhin không được phải đứng dậy, ra hiệu mọi người im lặng. Đợi đến khi tất cả thanh âm ồn ào dần dần bình ổn, Sở Tư Viễn mới cất giọng:“Ngày hôm nay thỉnh

các vị đến đây vì nguyên nhân gì hẩn các vị đều hiểu rõ, Liễu minh chủ bị yêu nhân tàn hại, không lâu sau đó thân thể suy yếu rồi vong mệnh, Sở mỗ thật sự thương tâm.”Nói đến đây trên mặt lão tràn đầy sự thống khổ, không hề giả vờ. Thật lâu sau đó mới hít một hơi, nói tiếp:“Giang hồ gần đây sóng to gió lớn, Sở mỗ đề nghị hôm nay sẽ tuyển chọn ra người kế nhiệm chức minh chủ, các vị có ý kiến gì khác không?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, hô hào phụ họa theo. Sở Tư Viễn nhanh chóng mở miệng nói tiếp:“Căn cứ theo thông lệ giang hồ từ xưa đến nay, minh chủ phải là người có võ công kiệt xuất, và đã lập nhiều công trạng với võ lâm.”

Khi danh sách những người ứng cử chức minh chủ được công bố, trên đó có tên Sở Thiên Tầm, lập tức có kẻ đứng ra chất vấn:“Sở tiền bối, ngài làm như vậy là không đúng rồi, Sở Thiên Tầm tuổi còn trẻ, mặc dù những năm gần đây đã làm không ít việc hiệp nghĩa, nhưng khi thảo phạt Hoa Ảnh Giáo, hẩn lại nhiều lần bao che Hoa Doanh Vũ, lẽ nào ngài đang thiên vị cho nhi tử mình ư?”

Mặc dù Sở Tư Viễn đối với Hoa Doanh Vũ có ấn tượng không tốt, nhưng Sở Thiên Tầm ba lần bốn lượt có những hành vi kỳ lạ đều do ngẫu nhiên, xuất phát từ bản tính lương thiện và tinh thần hiệp nghĩa chân chính. Thế nên Sở Tư Viễn hừ lạnh một tiếng đáp:“Người quên rồi sao, ngày đó nhi tử ta tiêu diệt hơn 30 người của Hoa Ảnh Giáo, chẳng lẽ là giả? Huống hồ Liễu Y Y là con dâu Sở gia, mặc dù nó đoán mệnh nhưng nhi tử ta không hề có lý do gì phải đứng về phe Hoa Doanh Vũ, người đừng ngậm máu phun người.”

Thấy Sở Tư Viễn tức giận, không khí nhất thời căng thẳng, gương cung bật kiếm. Ly Tấn hắng giọng, bước ra tiếp lời:“Các vị, ta vốn là người của triều đình, thực ra hôm nay không thích hợp đứng đây nói chuyện, nhưng Ly Tấn ta dám đối mặt với trời cao phát thệ, Sở huynh đệ chính là nam tử hán đường đường chính chính, không có khả năng cùng người trong ma giáo cấu kết làm bậy.”

Lời nói của Ly Tấn tuy không có sức nặng như lời của Ly Uyên nhưng dù gì hẩn cũng là một Vương gia, nên mọi người cũng yên lặng không phản bác, một phần vì trong đầu đám nhân sĩ kia đều chỉ có bốn chữ Hoa Hàn Thất Tuyệt, đâu có rồi hơi mà đi quẩn mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Sở Thiên Tầm vốn có chút ủy khuất, thầm khóc không ra nước mắt, nói hẩn không thiên vị Hoa Doanh Vũ cũng chỉ là ngụy biện mà thôi. Vì hẩn biết những lời đồn ác ý kia đều không đúng sự thật, tính tình Hoa Doanh Vũ mặc dù quái đản ương ngạnh, nhưng hẩn ta thật sự không có sát hại Liễu Y Y, chuyện về Liễu minh chủ sau này hẩn đã được Ly Tấn kể rõ nội tình, lão già họ Liễu đó cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, và Hoa Doanh Vũ cũng không có hại lão, một khi sự thật đã như vậy thì hẩn bao che cho Hoa Doanh Vũ có gì là sai? Đang lúc vô cùng chán nản, Ly Tấn đã vì hẩn mà đứng ra giải thích mọi chuyện, nhất thời hẩn cảm thấy trong lòng ấm áp, bỏ hết ngoài tai những thanh âm khác, đắm chìm trong niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Sau khi những lời chỉ trích đã lắng xuống, cơ hồ mọi người đều ủng hộ Quân Hàn Tâm lên làm minh chủ võ lâm.

Vì để chặn miệng thế gian, vẫn phải theo qui cũ mà luận võ phân cao thấp.

Bạch y pháp phối, tuần mỹ nam tử nhanh nhẹn bước lên lôi đài, môi mỏng khẽ nhếch, đôi phượng nhãn xinh đẹp lay động, ánh mắt hẩn thiên biến vạn hóa, âm trầm khó lường – Quân Hàn Tâm ôm quyền chào:“Sở huynh đệ, đắc tội...”

26. Chương 17-2

Gió thu thổi nhẹ, ở sâu trong Lâm Uyên, có hai thân ảnh ngồi dưới tàng cây đang ôm lấy nhau. Nam nhân anh tuấn gắt gao siết chặt tiểu mỹ nhân vào lòng, mảy rậm phi dương, khoe môi mang theo nụ cười tà nịnh*, nhẹ nhàng đùa giỡn với đôi gò má xinh đẹp của mỹ nhân.

(*)Tà nịnh là cười đùa

Hoa Doanh Vũ dựa vào người Ly Uyên, hai mắt khép hờ, kín đáo che dậy tiểu ý, cánh mũi hơi thở nhẹ, đôi môi mấp máy phát ra thanh âm thật dễ thương:“Đến đây xoa cho ta a”

Ly Uyên không đáp, vẫn duy trì hành động quấy nhiễu đôi gò má phấn nộn

Bống hai má xinh đẹp được một bờ môi mềm mại chạm vào cọ xát, hơi hơi ngứa, rồi lại nhanh chóng cảm thấy thoải mái. Tiểu mỹ nhân khẽ rên, xoay thân mình ôm lấy cổ Ly Uyên, ngẩng đầu dang lên đôi môi đỏ mọng.

Ly Uyên lập tức đón nhận, vươn đầu lưỡi đi vào dò xét, bắt lấy cái lưỡi nộn hồng của đối phương rồi mới bắt đầu mút vào. Đột nhiên Hoa Doanh Vũ cắn môi Ly Uyên một cái, thoáng dùng một chút sức, cho đến khi nghe thấy mùi máu tươi trong miệng mới lập tức nhả ra.

Hắn nhìn Ly Uyên cười tủm tỉm, thấy y nhú mi đau đớn, dường như lập tức lấy lòng mà vươn lưỡi liếm liếm bờ môi của Ly Uyên, hôn nồng nhiệt, sau đó vui vẻ ôm lấy cổ y.

Ly Uyên sờ sờ phiến môi bị tàn phá của mình, không hề để ý đến vết thương mà càng ôm chặt tiểu mỹ nhân hơn, lẩm bẩm nói: “Thật không thể tin nổi.” Y tiếp tục xoa nắn hai gò má hắn, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều.

Hoa Doanh Vũ thấy Ly Uyên ôn nhu như vậy, trong lòng càng thêm vui mừng. Qua thật lâu sau mới nói: “Không biết Sở Thiên Tầm ở nơi đó thế nào rồi? Hôm nay Quân Hàn Tâm nhất định sẽ thảm bại.”

Ly Uyên hiểu rõ, mặc dù công lực Sở Thiên Tầm tăng cao, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của Quân Hàn Tâm. Trận chiến ngày hôm nay, Ly Uyên vốn cảm thấy không tốt, nhưng Hoa Doanh Vũ lại vô cùng vui vẻ, thế nên y cũng không muốn quấy nhiễu hứng thú của bảo bối nhi làm gì. Huống hồ, tâm tư Hoa Doanh Vũ kín đáo, trong lòng chắc chắn đã có tính toán, nếu y tỏ ý phản đối khác nào chọc bảo bối nhi mất hứng.

Cứ chiều theo ý bảo bối là tốt nhất, không cần phải băn khoăn lo lắng làm chi, mỗi ngày được ôm bảo bối vào lòng vui đùa, thế gian còn gì khoái hoạt hơn?

Hoa Doanh Vũ làm sao không hiểu rõ tâm tư y được, đã lâu chưa có đánh y cái nào, thật là không quen tay a. Bây giờ hắn chỉ có thể ủy khuất nhìn y, nức nở nói: “Sao người luôn không tin tưởng năng lực của ta vậy?” Cắn cắn môi dưới, trong ánh mắt ngập tràn sự ai oán.

Ly Uyên kinh ngạc, lập tức nâng cằm bảo bối nhi lên, dỗ dành: “Ta tin mà, phu nhân của ta thông minh như vậy, chắc chắn là đã chuẩn bị kế hoạch chu toàn. Đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, ngoan~” Chóp mũi khẽ chóp mũi, Ly Uyên vui vẻ nở nụ cười an ủi.

Hoa Doanh Vũ làm sao còn tâm trạng giận dữ được chứ, hừ một tiếng, ôm lấy cổ nam nhân, ra sức cọ cọ làm nũng, đột nhiên nói: “Ta cho người biết nha, Quân Hàn Tâm đã bị ta hạ độc, hôm nay nhất định sẽ đại bại.”

Ly Uyên sững sờ, quả nhiên Hoa Doanh Vũ còn có hậu chiêu. Trong lòng thoáng cảm thấy hơi hổ thẹn, Hoa Doanh Vũ thật sự đã nói đúng, bản thân y chưa từng tin tưởng hắn, chưa từng nghĩ rằng Quân Hàn Tâm sẽ thất bại. Mặc kệ Quân Hàn Tâm vì sao bị trúng độc, Ly Uyên lập tức ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, ôn nhu nói: “Hảo phu nhân, vì phu sai lầm rồi, đừng giận ta nữa mà?”

Hoa Doanh Vũ thút thít mũi: “Vậy sao người không hỏi ta hắn làm sao mà bị trúng độc?”

Ly Uyên nhìn bộ dáng ủy khuất của Hoa Doanh Vũ, trong lòng thực thích hắn dịu dàng yếu đuối thế này, lập tức chiều theo ý của hắn, hỏi: “Xin phu nhân chỉ giáo.”

Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng, thầm thì nói: “Ngày đó Quân Hàn Tâm bắt ta đi để giải độc cho hắn, khi đó trong máu của ta đã có sẵn xà độc và Linh Chi Tiên, vừa đại bổ vừa là đại độc. Bình thường không dễ nhận ra, nhưng ta đã dạy Sở Thiên Tầm một bộ võ công, tạm thời có thể khơi dậy độc tính của xà độc, khiến cho công lực hắn nhanh chóng biến mất, đợi đến khi Hoa Duyên Thập Tam thức được đánh ra, chân khí trong người hắn sẽ lập tức chảy ngược, huyết khí công tâm.”

Sau khi nghe xong, Ly Uyên liền cười khen ngợi: “Phu nhân hảo mưu kế.”

Hoa Doanh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng: “Đầu bằng mưu kế của người a, vừa có thể thâm tóm Hoa Ảnh Giáo, vừa có thể thâm tóm cả tâm ta.”

Ly Uyên nhất thời rùng mình, nhắc đến chuyện xưa trong lòng y ngập tràn hối hận. Cười khổ một tiếng, ôm lấy Hoa Doanh Vũ, dùng thanh âm áy náy đáp lời hắn: “Chuyện ngày xưa là do ta không tốt, ...phu nhân....đừng giận ta.”

Bống chốc, miệng đầy mùi vị chua xót

Hoa Doanh Vũ vốn không cố ý nói thế, đến khi nhìn thấy biểu tình hối hận của Ly Uyên, lòng hắn cũng vụn phần xót xa. Chuyện ngày xưa chắc hẳn đã khiến Ly Uyên dần vật khờ nguôi, bây giờ vô tình gọi lại càng làm cho y thêm thương tâm. Hoa Doanh Vũ lập tức đưa cái miệng nhỏ xinh của mình đến gần Ly Uyên hơn, dụi dụi nói: “Ta không giận, ta tình nguyện bị như vậy, ...tình nguyện thích.....thích người.....”

Dung nhan đỏ ửng, biểu tình ngượng ngùng, Ly Uyên gắt gao ôm lấy hắn, trong lòng bách vị tạp trần, không phân rõ đây là mùi vị gì...chua xót...hay ngọt ngào? Nếu không cùng nhau trải qua việc này, y làm sao biết rằng Hoa Doanh Vũ yêu y biết bao.

Thấy nam nhân im lặng, Hoa Doanh Vũ nhin không được mở miệng trách yêu: “Sao người không để ý đến ta?”

Ly Uyên chợt bật cười, nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc, hùng hồn nói: “Ly Uyên ta kiếp này quyết không phụ người”

Hoa Doanh Vũ nghe xong đỏ bừng mặt, đánh y một cái: “Người lại không đứng đắn rồi.”

Điền ngôn mặt ngữ cứ như vậy mà tuôn ra không dứt, mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống, Hoa Doanh Vũ mới sực nhớ ra một chuyện, nhú mi nói: “Tại sao Ly Tấn vẫn chưa trở về?”

Ly Uyên vỗ về tay bảo bối nhi, trấn an: “Hôm nay đông người, có lẽ đệ ấy muốn ở lại xem náo nhiệt một chút.”

Hoa Doanh Vũ gật đầu, thở dài, đôi mày thanh tú khẽ cau lại. Sau một lúc lâu, đột nhiên giật bắn người, hốt hoảng nói: “Nguy rồi, ta quên mất còn có Phong Tuyết Nguyệt”

Ly Uyên lập tức phái người ra ngoài nghe ngóng tin tức, quả nhiên, trận đấu hôm nay Sở Thiên Tầm đại bại, sau khi Quân Hàn Tâm lên làm minh chủ, Sở Thiên Tầm và Ly Tấn cũng biến mất.

Nghe xong tin tức, Hoa Doanh Vũ trầm ngâm một lát, nói: “Chắc chắn là bị Quân Hàn Tâm bắt rồi, Quân Hàn Tâm luôn có mưu đồ ám muội đối với Ly Tấn, nhất định sẽ không làm khó đệ ấy, còn với Sở Thiên Tầm thì không chắc.”

Ly Uyên cũng lo lắng, Quân Hàn Tâm trước kia từng thích Ly Tấn, nhưng thật hay giả thì khó mà biết được. Hơn nữa, dù sao Ly Tấn cũng là một Vương gia, nếu gã có gây tổn hại đến Ly Tấn thì sẽ bị quy vào tội phạm thượng, tránh không khỏi phiền toái.

Ly Uyên đối diện với Hoa Doanh Vũ nói: “Có khả năng là do Quân Hàn Tâm gây ra, nhưng hắn đã lên làm minh chủ vô lâm, thời cuộc đã định, Ly Tấn đối với hắn hầu như không còn hữu dụng. Đợi một chút nữa nếu vẫn không có tin tức của đệ ấy thì ta sẽ đến tận cửa đòi người”.

Mãi đến nửa đêm vẫn chưa có tin tức của Ly Tấn, Ly Uyên ruốt cuộc không thể ngồi yên chờ nữa, quyết định tự mình đi đòi người. Mới vừa đứng dậy liền bị người bên cạnh kéo lại, y còn tưởng Hoa Doanh Vũ cản không cho đi, ai ngờ, người nọ chỉ thản nhiên dặn dò: “Nhớ cẩn thận một chút, ta chờ người”

Trong lòng Ly Uyên cảm động, bảo bối nhi quả nhiên hiểu rõ y. Cầm theo Hoa Lãm kiếm, mang bảo bối nhi ẩn xuống giường: “Ngoan ngoan ngủ đi, khi tỉnh dậy thì ta đã trở lại.” Y mỉm cười xong liền xoay người ly khai.

Hoa Doanh Vũ nằm trên giường không tài nào chợp mắt được, nếu như Quân Hàn Tâm vì tình mà bắt giữ Ly Tấn, chỉ sợ Phong Tuyết Nguyệt sẽ gây khó dễ cho đệ ấy. Còn Ly Uyên bây giờ mất đi thể lực, đối với Quân Hàn Tâm cũng không thể gây ra uy hiếp gì lớn, có lẽ cũng sẽ không đến nỗi bị gã dồn vào hiểm cảnh

Ly Uyên đi rồi làm sao ngủ tiếp đây. Cởi bỏ y phục trên người, đứng dậy, trông bộ dáng Hoa Doanh Vũ lúc này hệt như một tiểu nương tử đang ngóng trông phu trở về.

Đêm đã khuya, ngay cả trà cũng nguội lạnh, ánh nến yếu ớt lay động, giường mắt nhìn phía cửa trông thấy Lục Oánh đang cuộn mình ngủ ngon lành, Hoa Doanh Vũ vô cùng phần uất, chủ nhân hắn ngủ không được vậy mà tiểu súc sinh này lại nhàn nhã như thế! Ý đùa nổi lên, muốn đem con rắn nhỏ kia đánh thức. Tuy là loài vật, nhưng Lục Oánh cũng có linh tính, nhìn thấy chủ nhân bèn lê lét bò qua

Hoa Doanh Vũ thầm vui mừng, phiền muộn chất chứa trong lòng vơi sạch. Chơi với tiểu súc sinh này thật thú vị, nó không thích ăn mặn chỉ thích cỏ xanh, so với Hoa Doanh Vũ cũng có vài phần tương tự. Tính tình nó cũng cực kỳ lười biếng, thường hay uể oải nằm phơi nắng dưới thái dương.

Hoa Doanh Vũ tươi cười, một người một xà cứ thế mà chơi với nhau. Bàn tay trắng nõn hơi giơ lên cao, Lục Oánh cũng nâng đầu lên theo, phần đuôi xoắn tròn trên mặt đất, chỉ có thân thể là đứng thẳng.

Đúng vào lúc này, sắc mặt Hoa Doanh Vũ trở nên nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, chỉ trong chớp mắt bỗng cười rộ lên: “Là kẻ nào chán sống thế, mau lăn ra đây cho ta?”

Cửa phòng bị một trận cuồng phong đánh bật, phía sau tấm màn chậm rãi hiện ra thân ảnh một nam tử trong tay có cầm trường kiếm như bước ra từ trong bóng đêm âm u, khuôn mặt gã cũng dần dần lộ rõ.

Nụ cười trên môi Hoa Doanh Vũ cứng lại, tim hắn đập mạnh. Đây có thể gọi là người sao? Khuôn mặt đầy thương tích, những vết sẹo xấu xí chạy lung tung trên da thịt, có vài đường sâu đến nỗi thấy cả xương trắng, còn khỉu khiếm hơn gương mặt bị hủy của hắn ngày trước

Nam tử ngẩng đầu, quét ánh mắt sắc bén về phía Hoa Doanh Vũ, gã phát ra thanh âm khàn khàn xen lẫn phần hận: “Hoa Giáo chủ đã lâu không gặp.”

27. Chương 18

Hoa Doanh Vũ thất thần một lát. tỉ mỉ nhìn kỹ nam tử trước mặt, thật lâu sau vẫn chưa nhận ra được gã là ai. Kẻ thù của hắn nhiều vô số kể, chỉ e gã này là một trong số ấy.

Hoa Doanh Vũ cười lạnh. từ trên ghế đứng dậy, thản nhiên nói: “Người vì Hoa Hàn Thất Tuyệt mà đến, hay vì...mạng của ta?”

Gã nhướn miêng cười, làm cho những vết sẹo xấu xí trên mặt cũng vặn vẹo theo. trông càng thêm dữ tợn. Gã cuồng tiếu cười vang, siết chặt nắm tay, quát lớn: “ Hoa Hàn Thất Tuyệt? Nói đến chuyện này ta quả thật đã quá xem thường giáo chủ đại nhân a. Ngày đại hôn, bạch đạo bao vây Hoa Ảnh Giáo, thế mà người vẫn toàn mạng trở ra. rồi sau bao nhiêu phen bị tập kích, người cũng không hề bị tổn thương một chút nào”.

Hoa Doanh Vũ kinh hãi, nghe thấy trong lời của gã để lộ ra rất nhiều manh mối. Không lẽ gã chính là cái tên khốn kiếp ở phía sau tung tin đồn bậy bạ?

Hoa Vũ ngẫm nghĩ thấy gã gây trở xương, thân thể run rẩy, toàn thân phần nộ phát ra sát khí dày đặc. Nhìn kỹ lại một lần nữa, hồ hấp hấn bỗng nhiên đông cứng, thốt lên: “Lý Huân Dương!”

Môi Lý Huân Dương run rẩy, ngày đó bị Lý Uyên nhốt vào thủy lao, chịu đủ hình phạt ngàn roi giày xéo, dung mạo bị hủy, công lực gần như mất hết. Trong lòng gã rất bất bình, gã cùng vợ Ly Uyên đều là phó giáo chủ, mà tên Lý Uyên kia bất quá chỉ mới nhập giáo có ba năm, lại có thể cướp được trái tim của Hoa Doanh Vũ, rồi còn ám hại gã phải chịu đủ giày vò.

Tiền đồ rộng mở bị hủy, võ công không còn như xưa. Suốt nửa năm cố gắng chỉ có thể miễn cưỡng khôi phục, đồng thời dùng chút biện pháp bàng môn tà đạo nhằm đối phó Hoa Doanh Vũ. Mãi về sau cũng không hề thấy hiệu quả, làm gã càng oán hận, chuyện ngày xưa đã khiến gã căm thù cho đến tận bây giờ, hận không thể uống máu nhai xương bọn họ.

Lý Huân Dương tiến lên hai bước, lạnh lùng nói: “Hoa Doanh Vũ, hôm nay ta phải cho người biết thế nào là trùy tâm chi thống*!” Bỗng nhiên gã rút kiếm, thanh kiếm sắc bén phá không xuất ra nhằm hướng Hoa Vũ Doanh đâm tới.

(*) Trùy tâm chi thống: nỗi đau đớn khi bị khoan vào tim.

Hoa Doanh Vũ hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng tránh né. Vung tay áo phát ra một đạo kiếm khí.

Lý Huân Dương kinh ngạc, động tác trở nên chậm chạp: “Người đã khôi phục võ công?” Lui về sau hai bước, nhíu mày, lắc đầu nói: “Không đúng, Lý Uyên yêu người như thế. Chắc chắn không có phé đi võ công của người, chuyện hần nói hôm đại hôn nhất định là giả. ”

Hoa Doanh Vũ vô tình giúp gã nhận ra sai lầm. Trong lòng thầm nghĩ chỉ cần không còn người cố ý tung tin đồn nhằm thì những lời đồn ngoài kia sẽ tự động tiêu tan, việc cấp bách hiện giờ là phải trừ khử Lý Huân Dương. Nghĩ vậy, hần lập tức ra tay, nhanh như chớp đã bước đến trước mặt Lý Huân Dương, kiếm khí xoẹt qua cổ, máu tươi chảy ròng.

Lý Huân Dương nhất thời hoàn hồn, giờ kiếm phá tan tình thế bị khống chế, đặt tay lên cổ che lại miệng vết thương, trong phút chốc bỗng nhiên cuồng tiếu: “Hoa Doanh Vũ, ta đã đợi lâu như thế nhất định sẽ từ từ thu thập người.” Gã lập tức giờ kiếm lên, xuất chiêu nhằm vào tử môn của Hoa Doanh Vũ mà đánh.

Hoa Doanh Vũ kinh hãi, nếu là ngày xưa, dù cho kẻ địch có biết tử môn của hần ở đâu cũng khó mà đến gần hần được. Nhưng hiện tại, võ công của hần chỉ còn một nửa, Lý Huân Dương lại luyện công phu bàng môn tà đạo, trong nhất thời hần cũng khó mà chống đỡ nổi.

Võ công Hoa Ảnh Giáo tuy độc bá võ lâm nhưng cũng không phải là võ học chính tông, nếu bị người ta tìm được “mệnh môn ở đâu, nhất định thân thể sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Trong lúc không cẩn thận, Hoa Doanh Vũ bị một kiếm đâm vào ngực phải, công lực bị phá vỡ.

Huyết dịch chảy ngược, chân khí phán tán khắp nơi. Cổ họng ngọt lịm, mùi máu tươi nhanh chóng xộc lên.

Mặc kệ thanh kiếm sẽ đâm sâu thêm hai tấc, hần cố gắng đem toàn bộ chân khí còn sót lại trong người thu về một chỗ, xuất ra một chưởng thật mạnh, làm Lý Huân Dương té nhào trên mặt đất, đung phẩy vách tường, phun ra một ngụm tiên huyết.

Cả hai lương bại câu thương, mặc dù Lý Huân Dương bị thương nặng nhưng công lực vẫn còn. Về phần Hoa Doanh Vũ thì công lực đã sớm đem ra sử dụng hết, không còn là đối thủ của Lý Huân Dương nữa, đành phải xoay người chống đỡ thân thể nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lý Huân Dương cố nén đau đớn lập tức vùng kiếm. Hoa Doanh Vũ cảm giác được một luồng sát khí đang đến gần nhưng hần vô lực chống đỡ, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc ấy, một đạo thân ảnh màu xanh biếc phóng ra, cắn vào tay phải Lý Huân Dương, thân thể gã run lên, đánh rơi kiếm xuống đất.

Nhìn kỹ lại, thân ảnh màu xanh kia chính là con rắn nhỏ Lục Óanh, sau khi cắn Lý Huân Dương, nó nhanh chóng lùi vào người Hoa Doanh Vũ, giương mắt nhìn lên thì hần cũng đã biến mất vào màn đêm.

Không chút do dự, Lý Huân Dương dùng tay trái cầm kiếm, nhắm ngay miệng vết thương, dứt khoát chém xuống, khối thịt rơi trên đất, máu tươi cũng từ đó mà phun trào mạnh mẽ, hình ảnh dữ tợn và khủng khiếp này có thể dọa người khác cứng lưỡi.

Cắn răng xé xuống một mảnh vải, băng bó qua loa xong, gã lập tức lao vào bóng đêm, dựa

theo vết máu mà truy tìm Hoa Doanh Vũ.

Hoa Doanh Vũ bị thương nên đi rất chậm, tay trái hần gắt gao đè chặt miệng vết thương, máu tươi không ngừng theo kẽ ngón tay chảy ra, biến ***g ngực hần thành một khối tím tái.

Khóe miệng vương đầy máu. Chảy xuống dưới cổ. Tóc tai hỗn loạn, tay áo phất phơ tựa như cánh bướm bị tàn phá thê thảm, tựa như ngọc lưu ly bị người đập nát...Hần xoay người vùng tay áo lên, không ngờ đã bị bức đến vực thẳm sau núi, hần ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, cười vang...

Phía sau là vực thẳm vạn trượng, là đường cùng. Nhảy xuống sẽ không còn gặp được Lý Uyên nữa, sẽ không còn nhìn thấy sự ôn nhu của y nữa.

Đã trải qua không biết bao nhiêu lần ở dưới thân Lý Uyên uyển chuyển hầu hạ, chung qui cũng là do chính bản thân hần nguyện ý, cũng là mong ước của cả đời hần. Hoa Doanh Vũ một đời kiêu ngạo vô song, chuyện hần ủy thân nơi Lý Uyên là quyết định mà hần bất ngờ nhất, đồng thời cũng là quyết định mà hần không bao giờ hối hận...

Hắn muốn cả đời sống cùng nam nhân kia, nghe thấy những lời ôn nhu dịu dàng của y. Dù có là người kiêu ngạo đến đâu đi chăng nữa rồi cũng sẽ có một ngày phải cúi đầu khuất phục, Trước khi gặp gỡ Lý Uyên, Hoa Doanh Vũ nhất định sẽ không do dự, thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành. Nhảy xuống, bắt quá giang hồ chỉ mất đi một Hoa Doanh Vũ.

Rơi vào tay Lý Huân Dương, kết cục so với gã ngày hôm nay sẽ còn thảm hơn.

Cuối cùng, hắn vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, trong mắt tràn đầy sự kiên quyết. Hắn biết Ly Uyên nhất định sẽ cứu hắn...

Ngồi xuống tại chỗ vận công chữa thương, chỉ nửa nén hương sau, Lý Huân Dương đã đuối kịp. Hoa Doanh Vũ mở to mắt, cố gắng chống đỡ để đứng lên, cười nói: “Lý Huân Dương. người chớ có quên độc Hoa Túy của người vẫn chưa được giải”

Lý Huân Dương cũng bị thương nặng, nghe thấy hắn nói như vậy lập tức hừ chòi: “Người cũng đừng quên, giờ phút này mạng của người cũng nằm trong tay ta.”

Miễn cưỡng nuốt xuống một ngụm máu tươi, hắn thần nhiên nói: “Không có giải được, ta cho người biết, người chỉ có thể suốt đời phục tùng ta, chẳng còn cách nào khác!”

Gương mặt xấu xí đầy vết lõm vẫn không hề sợ hãi, thật lâu sau mới ngửa mặt lên trời cười vang: “VẬY đem cách thức điều che giải được của mỗi tháng giao ra đây.”

Ánh mắt Hoa Doanh Vũ chợt trở nên sắc bén, đem chân khí vừa mới ngưng tụ được đánh một chưởng chí mạng về phía Lý Huân Dương – đang không phòng bị. Quả nhiên, gã không đỡ được, bị trúng một chưởng, đau đớn lui về sau hai bước. Ngược lại người vừa mới xuất chiêu — Hoa Doanh Vũ — công lực bị phân tán lẫn nữa, một chưởng vừa xuất ra này làm hắn bị đẩy lùi về phía sau, dưới chân suy yếu, không thể khống chế được cước bộ, sắp tới sẽ ngã xuống vực thẳm.

Nhanh như chớp, vận khí một lần nữa, nhưng chân khí trong cơ thể đã sớm tiêu tán, dưới chân vô lực, thân thể yếu đuối ngã xuống vực sâu muôn trượng.

Y sam màu hồng phấn hòa cùng tiên huyết đỏ tươi trong màn đêm thật tương phản. Sơn cốc đen thẳm nổi lên cuồng phong tứ phía, tuyệt thế mỹ nhân kia ngửa mặt hướng về phía trước, thoáng nhìn thấy vầng trăng sáng treo lơ lửng trên không trung...

Đêm ấy, nam nhân vừa ôn nhu vừa tà nịnh đã xông vào ôn tuyền, nửa cưỡng bức, nửa dụ dỗ đoạt đi lần đầu tiên của hắn, ngày hôm ấy cũng là trăng tròn.

Cam chịu nhắm lại hai mắt, trong đầu hắn lần lượt xuất hiện những hình ảnh của người nam nhân kia, khoe môi bất giác hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, kiếp này chỉ cần như vậy đã mãn nguyện rồi.

Rốt cuộc, không có ai đối đãi với ta tốt như y, thật cẩn thận che chở ta trong lòng bàn tay, đem hết thầy mọi yêu thương cưng chiều dành cho ta.

Làm cho ta cảm thấy được cuộc sống này tốt đẹp biết bao...

Thân thể càng ngày càng nặng, linh hồn như bị hút đi. Bên tai “Ầm” một tiếng, cảm giác được bản thân rơi vào một nơi thật lạnh lẽo, đôi tai ù đi. Hắn muốn tỉnh lại, nhưng trước mặt chỉ có một màu đen dày đặc.

Toàn thân đau đớn, đầu óc hỗn loạn, trên cánh tay bỗng truyền đến một trận đau nhói kịch liệt, hắn giật mình mở mắt. Cảm giác tê dại khiến hắn khê nhăn mày, phát hiện bản thân đang ngâm trong một hồ nước, hắn gian nan cử động bò lên bờ.

Máu tươi nơi cánh tay bị nước rửa trôi, chỉ còn lại những mảng hồng mờ nhạt, vén lay áo lên, đập vào mắt là vết dấu răng sâu đến tận xương.

Nhìn thấy Lục Óanh, trong lòng hắn cảm thấy hơi chột dạ, đối với hắn tốt không chỉ có một mình Ly Uyên.

Miễn cưỡng chống đỡ thân mình, lê từng bước một đi lên phía trước. Cuối cùng hắn phát hiện háo ra ở sơn cốc này còn có một hang động khác, hoa mẫu đơn nở khắp nơi, cây cô tử tử tươi tốt, sương mù phẳng phất, hết như chốn tiên cảnh.

Ngẩng đầu nhìn lên, còn thấy cả ánh mặt trời ảm áp, chiếu sáng cả sơn cốc.

Chỉ sợ vào lúc này, Ly Uyên đã trở về, nhìn vết máu để lại có lẽ sẽ đuổi đến đây. Mặc kệ cho vực này có sâu cách mấy, Ly Uyên nhất định sẽ không bỏ rơi hân.

Thầm nghĩ như vậy làm hân yên tâm hơn rất nhiều, tiếp tục đi về phía nước thì chợt phát hiện ra một gian nhà nhỏ. Bên trong, mặc dù có đầy đủ đồ đạc nhưng lại bị một tầng bụi dày bao phủ, có lẽ rất lâu rồi không có ai ở đây. Vừa bước vào, hân thấy ngay trên bàn có một bộ tử sa trà cụ*! Ánh mắt sáng lên, nêu lúc trước cũng có người giống như mình lạc đến đây, ầm trà kia nhất định đã từng được sử dụng, vậy thì nơi này chắc chắn có lối ra.

(*) tử sa trà cụ: bộ ầm trà bằng đất sét có màu tối sẫm

Trong lòng ầm thầm mừng rỡ, nhất thời cảm thấy hô hấp cũng thông nhuận hơn vài phần. Nhưng chỉ thoáng vui mừng trong chốc lát thì lại lặng đi lo lắng, nếu Ly Uyên không nhận được bất kỳ tin tức gì của ta, chắc chắn y sẽ làm chuyện điên rồ! Nhanh chóng ổn định lại tinh thần, tìm một chỗ ngồi xuống vận khí chữa thương, chỉ hi vọng sớm ngày tìm được lối ra, để tránh dẫn đến thảm kịch sinh ly tử biệt.

Khi mặt trời nhô lên từ đằng đông, cũng là lúc Ly Uyên mang Ly Tán cùng Sở Thiên Tầm quay về. Quân Hàn Tâm lên làm minh chủ võ lâm là do thánh thượng chỉ lệnh, vì vậy hành động lần này của Ly Uyên và Hoa Doanh Vũ đã gián tiếp chống đối Thánh Thượng, chẳng trách sao Quân Hàn Tâm lại ra tay tàn độc như vậy. Nhưng dù sao Ly Tán cũng là Vương gia, Quân Hàn Tâm cũng không có quyền giam giữ, khi Ly Uyên chạy đến cửa đòi người, gã cũng đành phải miễn cưỡng thả ra, chỉ cố giải thích là bản thân muốn mời Cửu Vương gia qua phủ ngồi chơi một chút thôi.

Sở Thiên Tầm trở về nhà, hai người còn lại thúc ngựa không ngừng nghỉ chạy về biệt viện ở Lô Châu. Trong lòng Ly Uyên chỉ mãi nhớ mong tiểu nhân nhi, nghĩ đến hân không khỏi nhoẻn miệng tươi cười. Nếu người đó tỉnh lại mà thấy y vẫn chưa trở về, nhất định sẽ nổi giận, bộ dáng ấy thật sự là khiến người ta yêu thương đến cực điểm a.

Ly Tán nhìn thấy bộ dáng si tình của ca ca mình không khỏi bĩu môi, oán trách: “Đại ca. huynh thật là bất công, huynh khấn trương quay về như thế cũng chẳng thêm hỏi thăm đệ đệ này của huynh có phải bị thương không~”

Ly Uyên nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, cười cười trả lời: “Không phải đệ vẫn rất khỏe sao?”

Ly Tán trừng to mắt: “Ừ tốt lắm đấy—Toàn thân trên dưới của đệ đều bị Quân Hàn Tâm sàm sỡ mấy lần! Nếu đại ca đến trễ chút nữa thì đệ đệ của huynh đã thất thân mất rồi!”

“Chỉ giỏi ăn nói linh tinh” Khẽ trách yêu một tiếng, Ly Uyên lập tức chạy về tiểu viện của mình.

Vừa đẩy cửa phòng, nụ cười rạng rỡ đông cứng lại trên môi, trong nháy mắt, sắc mặt y tái nhợt, thân thể run rẩy kịch liệt. Trên mặt đất, vết máu loang lổ khắp nơi, trông rất ghê người, một dự đoán không may chợt hiện lên trong đầu y.

Đẩy rộng cửa phòng, Ly Uyên lao vào trong, không ngoài dự đoán căn phòng trống rỗng không một bóng người. Tiến về phía trước từng bước, bỗng nhiên mũi chân chạm vào một vật gì đó khiến y kinh hãi cúi đầu nhìn. Đập vào mắt là một khối thịt thối dầm dĩa máu tươi, nhất thời làm cho Ly Uyên lo lắng toát mồ hôi lạnh.

Nặng nề nhặt lên đào hoa trâm à đầu giường, siết chặt nó trong tay, dường như muốn dùng sức mà bóp nát nó ra.

Tim đập dồn dập, cổ họng nghẹn ngào. Lòng y đau đớn còn hơn bị kim châm, muối xát, y không dám suy nghĩ gì nữa, chỉ có thể thống khổ nhắm lại hai mắt, không dám mở ra.

Bỗng nhiên, y xoay người lần theo vết máu, nhanh như một trận cuồng phong lướt qua người Ly Tán, y vô ý đụng phải đệ đệ mình, khiến cho Ly Tán kinh ngạc, trong lòng cũng bất an, lập tức đuổi theo phía sau y.

Vết máu càng lúc càng mờ nhạt, tâm tình y cũng càng lúc càng ảm trầm. Y hối hận, cực kỳ hối hận khi đã để Doanh Vũ ở một mình, y nên sớm hiểu ra rằng từ khi Vũ nhi đi theo y đến nay, hân đã không còn là Hoa

Doanh Vũ kiêu ngạo võ công cao cường của ngày xưa nữa, mà chính là phu nhân của y, tiểu bảo bối hay thích làm nũng, hay thích cẩu giận của y, và đồng thời cũng là người y yêu thương nhất trên cõi đời này.

Cuối cùng, vết máu cũng dẫn đến đoạn nhai sâu thẳm kia, tại mép vực vẫn còn lưu lại dấu vết cát đá chảy xuống.

Ly Uyên lão đảo ngã xuống, hai đầu gối quỳ rạp trên mặt đất, trước mắt là vực sâu vạn trượng, chỉ có thể nhìn thấy sương trắng giăng mù trời, ngoài ra không còn gì cả.

“Vũ Nhi... Vũ Nhi...” Thanh âm càng cất lên càng run rẩy, vô vàn tiếng gọi nỉ non thê thảm được phát ra cũng không thể gọi về Vũ Nhi của y.

Khóe mi cay cay, nóng ấm toàn thân như bị ngâm vào hàn băng lạnh lẽo, bất giác hai hàng lệ thủy chậm rãi lăn tròn trên má, một cơn gió nhẹ thổi qua, một hạt châu lệ rơi xuống, hòa tan vào lòng đất. Cuối cùng, Ly Uyên – Con người lạnh lùng sắc mặt ngàn năm không đổi lại một lần nữa rơi lệ.

Khi Ly Tán đuổi đến nơi, chỉ thấy có một nam nhân đang thống khổ gào thét từng hồi, tóc đen bị gió cuốn bay tán loạn, y phục xanh biếc cũng phất phơ giữa màn sương mờ dày đặc,... Ly Uyên – hoảng loạn như kẻ mất trí.

Thiếu niên tiêu sái đến gần, từ phía sau ôm chầm lấy nam nhân, hốc mắt cũng hồng hồng, nức nở nói: “Đại ca” Rốt cuộc thiếu niên cũng không nói thêm được lời nào khác, chỉ có thể cầm tay nam nhân, cố gắng giúp y kiềm nén lại cơn run rẩy.

Nỗi đau như bị dao đâm nát tim bất quá cũng chỉ có thể, vì sao người không chờ ta, vì sao người lại đánh cược với tính mạng của mình?

Y đã từng nghĩ rằng có thể cùng Hoa Doanh Vũ trao lời yêu thương đã là món quà quý giá nhất mà trời cao ban tặng, cuộc đời này chỉ cần như thế đã đủ rồi, y cũng không dám cưỡng cầu gì hơn. Mãi cho đến hôm nay y mới phát hiện cái mình muốn chính là cùng ái nhân ở bên nhau thiên trường địa cửu, mãi mãi không chia lìa.

Y ngẩng đầu lên, đôi mắt giờ đây đã ngập đầy nước mắt, trở nên mờ mịt mông lung, gắng gượng đứng dậy, khàn khàn nói: “Vũ nhi, hãy chờ ta.”

Thắt lưng như bị người ôm chặt, càng vùng vẫy càng bế tắc.

Hốc mắt Ly Tán cũng đỏ, gắt gao cắn chặt môi để ngăn không nước mắt trào ra ngoài, Hoa Doanh Vũ và Ly Uyên tuy không giống nhau, nhưng nếu mất đi một Hoa Doanh Vũ thì cũng mất đi một Ly Uyên.

Cuộn dây thừng thật dài gần trăm trượng nằm bên cạnh mép vực. Ở phía xa, là một bầu trời đỏ rực, có những đụn mây biến hóa kỳ ảo khi tụ tập khi phân tán. Vầng thái dương trên cao như tham lam hút máu của thể gian để trở nên rực rỡ, nhưng thứ ánh sáng ấy cũng không thể nào xuyên thủng lớp sương mờ bên dưới đáy vực.

Cắm một cái cọc gỗ bên mép vực, buộc chặt một vòng dây xung quanh cột gỗ, sau đó Ly Uyên mới buộc dây vào bên hông mình.

Y lặng lẽ nhìn vách đá sâu thẳm thẳm, hai mắt vô hồn nhưng ngay lập tức lấy lại sự kiên định.

Ly Tán nhin nửa ngày, cuối cùng nhin không được đành phải mở lời: “Đại ca, có lẽ đại tẩu không có ngã xuống dưới...” Thiếu niên cũng không kiềm được nữa, đành rơi lệ.

Ly Uyên lặng lẽ nhìn về phía chân trời xa, vì sao còn muốn lừa mình dối người, vết máu dẫn đến đây thì biến mất, ở mép vực cũng để lại dấu vết của vật nặng bị rơi xuống. Y thà tin rằng Hoa Doanh Vũ đã ngã xuống, chứ không nguyện ý lừa dối bản thân mình cả đời.

Nếu... Vũ nhi của y có bất hạnh rời bỏ nhân gian, ít nhất y cũng có thể cùng đi theo hắn.

Lặng lẽ đi đến mép vực, bám vào vách đá leo xuống, y tự trấn an mình bất luận còn sống hay chết y đều phải tìm cho được Vũ Nhi.

Ly Tán ở lại, cầm lấy một đoạn dây khác, cẩn thận thả xuống từng chút một, trong lòng rất lo sợ, nếu lỡ trượt tay một cái thì đại ca chắc chắn sẽ mất mạng. Thứ hắn đang cầm trong tay chính là sinh mạng của đại ca hắn a.

Dây đã thả xuống gần trăm trượng, Ly Uyên đã bị sương trắng vây quanh, tầm mắt càng ngày càng mờ mịt. Bỗng nhiên, bước hụt chân, cả người y rơi xuống phía dưới làm cho dây thừng bị kéo căng ra.

Ly Tán đứng ở phía trên kinh hồn bạt vía, bị dọa đổ mồ hôi hột. Còn về phần Ly Uyên, khi bị trượt chân rơi xuống, dây thừng thô ráp trong tay càng lúc càng bị kéo căng, nặng nề, nó cạ cạ vào lòng bàn tay y, rướm máu, trông thật ghê rợn.

Ly Uyên cố gắng nhìn xuống phía dưới, xuyên qua màn sương dày đặc, dường như có bóng của những ngọn cây mơ hồ ẩn hiện, trong lòng y vì thế mà vừa mừng vừa lo. Bàn tay vì bị xuất huyết mà trở nên ẩm ướt trơn trượt, ngay cả thất lưng và bên hông đều bắt đầu phát đau, nhưng Ly Uyên vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh leo xuống sâu hơn.

Ly Tán nhìn thấy dây thừng sắp bị dùng hết, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng mơ hồ sinh ra ý nghĩ khác, thiếu niên cười khò một tiếng, cuối cùng đành từ bỏ. Ly Uyên đã yêu Hoa Doanh Vũ đến mức điên cuồng rồi đại, nếu mất đi người kia thì Ly Uyên cũng sẽ trở thành một hoạt tử nhân*

(*)hoạt tử nhân: kẻ đàn độn, người vô dụng

Từng giọt từng giọt lệ rơi xuống, chung qui hắn chỉ là một thiếu niên mới mười tám tuổi thôi, cuối cùng hắn cũng luyến tiếc ...

Bỗng nhiên bên sườn núi truyền đến một trận gió, Ly Tán xoay người liền thấy có một kẻ đang cầm kiếm xông đến. Vì quá bất ngờ nên thiếu niên không kịp tránh né, cánh tay bị chém một nhát, làm cho dây thừng trong tay rơi xuống, Ly Tán hốt hoảng vội vàng lao đến giữ chặt sợi dây lại.

Bấy lâu nay Lý Huân Dương giấu mặt là để chờ đợi thời khắc này! Bây giờ chỉ cần tung một lưới là có thể bắt gọn cả lũ, cho nên gã bất chấp bản thân đang bị thương nặng, liều mạng cầm kiếm xông đến dồn Ly Tán vào chỗ chết.

Lý Huân Dương vốn đang bị trọng thương, đương nhiên sẽ không phải là đối thủ của Ly Tán. Nhưng hiện tại Ly Tán đang phải giữ chặt dây thừng, trong tay lại không mang kiếm, thiếu niên vừa đỡ được mấy chiêu thì đã rơi vào thế hạ phong, ở trên người cũng bị kiếm đâm đến bong da tróc thịt vài chỗ.

Bỗng nhiên Lý Huân Dương chuyển mục tiêu sang phía sợi dây thừng, dùng tử Ly Tán trợn to, hoảng sợ lao đến ngăn cản.

Kiếm chém xuống, dây đứt đoạn.

Ly Tán dường như phát điên mà xuất ra một chiêu đánh tới Lý Huân Dương, gã kia cũng không thể chống đỡ nổi đành bị đánh văng về phía sau.

Ly Tán nhìn xuống vực thẳm, đầu kia của dây thừng đã sớm biến mất vô tung vô tích. Cả người hắn bắt lực, quỳ rạp xuống đất.

Ly Uyên bỗng cảm thấy sức nặng trên tay giảm bớt, cả người trượt nhanh xuống dưới, đúng vào lúc này, y bị tuột tay, thân thể rơi xuống càng lúc càng nhanh. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, y nhanh chóng rút ra Hoa Lãm kiếm ở thất lưng, đâm vào vách đá.

Mũi kiếm tóe lửa lưu lại trên vách đá một vết rạch thật dài, Ly Uyên dùng hết khí lực toàn thân cũng không thể ngăn nổi bản thân không bị rơi xuống.

Khoảnh khắc này, tựa như một giấc mộng, khóe miệng y hơi nhếch lên, Vũ nhi có lẽ cũng từng trải qua thời khắc này chăng?

Nỗi đau đớn kéo đến bủa vây lấy toàn thân y, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác... Vũ nhi...ở đâu?

Sau khi chữa thương xong, Hoa Doanh Vũ đi khắp nơi tìm lối ra, tìm cả nửa ngày cũng không thấy chút manh mối nào, thế là bụng hắn bắt đầu biểu tình kêu ừng ực, miệng vết thương kháng nghị nhói đau, trong lòng bực bội, trong đầu toàn hiện lên hình ảnh của nam nhân kia.

Cây cối hoa cỏ trong cốc rất tươi tốt, nhiều loại quả hiếm lạ, nhưng hắn không biết có độc hay không, bụng đói cồn cào cũng không dám hái xuống ăn thử.

Lúc hắn đến bờ suối, dự định múc nước uống, thì ở phía xa đã thấy một người nam nhân bất tỉnh nằm ở đó, tim hắn đập mạnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, lập tức chạy nhanh đến bên người kia.

Quả nhiên chính là y—nam nhân mà hắn lúc nào cũng mong nhớ khôn nguôi.

Ly Uyên lẳng lặng nằm trên cỏ, những ngọn cỏ xanh biếc nơi ấy cũng bị máu y nhuộm thành một mảng đỏ tươi, ghê rợn.

Hắn ôm lấy Ly Uyên, đôi tay trắng nõn chạm đến vết thương tóe máu ở sau gáy y, toàn thân hắn run rẩy, vội vã đặt tay trước ngực nam nhân dò xét, tiếp đến, hắn mới thở nhẹ một hơi, may mắn tim y vẫn đập, mặc dù rất khẽ.

Hắn lập tức cầm máu cho nam nhân, rồi vội vã ôm y trở về ngôi nhà nhỏ, sau khi nối xong mấy phần xương gãy của y thì đầu hắn đã đầy mồ hôi.

Ly Uyên vẫn bất động nằm trên giường, khuôn mặt vẫn trắng mợt như xưa, nhưng đôi long mày giờ đây đã nhíu chặt. Không biết từ lúc nào mà Hoa Doanh Vũ đã rơi lệ đầy mặt, cố gắng vươn tay xoa xoa chỗ lông mày nhíu chặt kia, nhưng mọi cố gắng của hắn đều trở nên vô dụng. Không có thuốc, công lực của hắn cũng chưa khôi phục, từ trên cao té xuống, lại chảy nhiều máu như vậy, còn sống nổi sao...?

Uống một ngụm nước, hắn muốn mớm cho Ly Uyên, nhưng bờ môi nam nhân giờ đã lạnh thấu xương, ngậm chặt. Tim Hoa Doanh Vũ càng đập nhanh, ôm lấy cánh tay nam nhân khóc nức nở.

Ngày hôm sau, Ly Uyên vẫn không tỉnh, sắc mặt càng thêm tái nhợt, giống hệt xác chết...

Hoa Doanh Vũ không còn nhìn được nữa, ra sức lay động thân thể Ly Uyên: “Ly Uyên tỉnh lại đi, người tỉnh lại đi mà...”

Ôm lấy đầu nam nhân, si ngốc nhìn y, mang theo thanh âm nức nở nghẹn ngào: “Uyên... Cầu xin người tỉnh lại... ta rất sợ phải ở một mình... Người không quan tâm ta sao... Ly Uyên... Đừng bỏ lại ta mà...”

Nhật trăng nguyệt lạc*, Ly Uyên vẫn không tỉnh lại.

Hoa Doanh Vũ vẫn ôm chặt lấy nam nhân kia, ngây ngốc nhìn y một ngày một đêm. Chạm chạp nâng tay trái lên, cắt nhẹ một đao, máu tươi từng giọt từng giọt rơi xuống trên môi Ly Uyên.

Sắc mặt Hoa Doanh Vũ tái nhợt, vết thương trên tay càng lúc càng chảy nhiều máu, hắn miễn cưỡng nở một nụ cười: “Ly Uyên... tỉnh lại a... ta rất nhớ người”

Có lẽ do Linh Chi Tiên trong máu của hắn phát huy được hiệu lực, Ly Uyên chậm rãi mở mắt, lơ mơ nhìn thấy tuyệt mỹ giai nhân ở trước mặt.

Cổ họng y nóng như lửa đốt, há miệng thở dốc, thật sự không thể phát ra được một chút thanh âm nào.

Hoa Doanh Vũ vừa khóc vừa cười, Ly Uyên của hắn đã thật sự tỉnh lại.

Ly Uyên bị tiểu mỹ nhân nháo* đến đầu óc thanh tỉnh. Cuối cùng y đã có thể sống sót, gặp được Hoa Doanh Vũ rồi.

Thấy Ly Uyên tỉnh, Hoa Doanh Vũ lập tức làm nũng nói: “Sao bây giờ mới tỉnh a”. Nói xong, hắn dựa vào người Ly Uyên, ủy khuất khóc to.

Ly Uyên khó khăn với tay vào ngực lấy ra một cây châm, nhẹ nhàng đưa cho hắn, khuôn mặt bình thản tự nhiên, nơi khóe miệng cũng thoáng hiện một nụ cười rất đẹp.

Nhận lấy đào hoa châm, hắn nhìn không được mà bật cười, cuối cùng vật cũng hoàn cố chủ.

Mi mắt nặng nề một lần nữa khép lại, “Bịch” cánh tay nam nhân rơi xuống ván giường, trước mắt tối sầm, y lại hôn mê bất tỉnh một lần nữa.

Hoa Doanh Vũ hốt hoảng, đào hoa châm tinh xảo từ trong tay Ly Uyên cũng rơi xuống đất, kêu vang một tiếng. ...tại thâm cốc âm u vắng vẻ này, tiếng động ấy càng trở nên ... thê lương.

Nụ cười ban nãy bỗng chốc cứng đờ trên môi, thân thể nhỏ gầy mỏng manh của Hoa Doanh Vũ dường như đã bắt đầu lung lay sắp đổ...

Ly Uyên.....

(*) Nhật thẳng nguyệt lạc: mặt trời mọc, mặt trăng lặn: ý muốn nói đã bắt đầu sang 1 ngày mới.

28. Chương 19

Nhịp tim của Ly Uyên vẫn yếu ớt thỉnh thoảng y mới mở mắt, mỉm cười thản nhiên, nụ cười ấy vẫn ôn nhu và sảng nịch như xưa. Sau đó thì lại nhắm mắt ngủ, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng trên môi vẫn luôn mỉm cười hạnh phúc.

Hoa Doanh Vũ trông coi ý cả đêm, nhìn thân ảnh kiên cường ấy mà tâm can đau đớn.

Trong sơn cốc có rất nhiều loại cây vô danh. Hoa Doanh Vũ thoáng do dự rồi hái xuống một trái, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ, thâm nghĩ nếu không có độc sẽ đưa cho Ly Uyên ăn.

Đêm đó, hắn ôm lấy bụng, cuộn mình ở trên sàn nhà suốt đêm, mồ hôi thấm ướt xiêm y hắn, toàn thân đau đớn hệt như bị lửa thiêu. Vì sợ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Ly Uyên, hắn gắt gao cắn chặt môi để không phải thốt lên thanh âm đau đớn, mãi cho đến khi trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, đau đến bất tỉnh nhân sự thì cơn tra tấn dã man kia mới ngừng lại.

Vừa tỉnh dậy, Hoa Doanh Vũ tiếp tục đi tìm những loại trái cây khác. Tại một gốc cổ thụ cao ngất um tùm lá, trên đó có thứ quả màu đỏ, thế là hắn nhặt một viên đá, ném lên, quả kia rơi xuống. Không hề do dự nhặt thứ quả kỳ lạ đó lên, đưa đến miệng cắn.

Trong lòng hắn âm thầm giận dữ. Ly Uyên, chờ người tỉnh lại ta nhất định phải bắt người thương ta gấp bội! Nhấn nhó cắn một miếng, hồng quả vừa vào miệng lập tức tan ra. Những quả còn lại đang nằm trong tay cũng bị bóp nát tỏa ra mùi hương nhàn nhạt.

Không bao lâu sau, toàn thân Hoa Doanh Vũ đều nổi lên những mẩn đỏ như bị bệnh sởi, nhìn gương mặt mình in bóng trong hồ nước khiến hắn không khỏi hoảng sợ, may mắn là mấy cái mẩn đỏ này không ngứa. Hoa Doanh Vũ nhẹ nhàng thở ra, nếu vậy có thể đưa cho Ly Uyên ăn rồi.

Hắn vui vẻ phân chấn hái được thật nhiều trái cây mớm cho Ly Uyên ăn, đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy khối thịt quả đi vào. Dịu dàng tựa vào ngực Ly Uyên, vô tình nhìn ra khung cảnh phồn hoa tươi đẹp bên ngoài cửa sổ.

Ly Uyên khi nào thương thế của người mới chuyển biến tốt đẹp đây.

Đến buổi tối, khi những mẩn đỏ trên người dần dần nhạt bớt, Hoa Doanh Vũ bỗng nhiên phát hiện chân khí trong cơ thể mình đã có thể tụ lại, nháy mắt, toàn thân hắn tràn đầy năng lượng cường đại. Lập tức chạy đến bên người Ly Uyên, kinh ngạc phát hiện sắc mặt y cũng đã hồng hào hơn.

Hắn thâm nghĩ, loại trái cây kia thật kỳ diệu, nhanh chóng chạy đi hái thêm vài quả nữa, đút cho Ly Uyên ăn, sau đó còn dùng lực cắn môi Ly Uyên, giận dữ nói: “Gọi mãi mà người cũng không chịu tỉnh dậy!”

Qua mấy ngày sau, công lực của hắn không ngừng khôi phục như lúc ban đầu, vết thương bên ngực đã bắt đầu bình phục hơn phân nửa, mẩn đỏ trên người cũng ít xuất hiện hơn, và đến hiện giờ hầu như không còn nổi lên nữa.

Ôm một đồng quả chạy về ngôi nhà nhỏ, vừa đẩy cửa bước vào hắn liền bất động sững sờ, trái cây đang ôm trong ngực lập tức rơi hết xuống đất. Nước mắt không nén được lăn dài trên hai má, đôi môi đỏ mọng bị cắn đến xanh tím, ngay sau đó, hắn không thể kiềm lòng được nữa mà chạy đến, nhào vào ***g ngực nam nhân kia.

Thân thể Ly Uyên hơi chao đảo, miễn cưỡng mới chống đỡ được, dịu dàng ôm lấy tiểu mỹ nhân, vỗ về lưng hắn, cất lên thanh âm dứt quãng: “Phu nhân...”Tiếng nói du viễn lưu trường* lọt vào tai Hoa Doanh Vũ hệt như đã trải qua cách thế nhất bàn.

(*) du viễn lưu trường: xa xưa, kéo dài

(**) cách thể nhất bàn: giường hư đã trải qua 1 đời, 1 thế hệ, 1 kiếp

Ly Uyên cố gắng lắm mới có thể ngồi dậy, thân thể vẫn rất suy yếu, nhưng trong cơ thể có một luồng chân khí không hiểu từ đâu ra đã giúp y có thêm sức lực, thể mà chỉ chốc lát sau y mệt mỏi, tay chân hoàn toàn bất lực, rơi xuống.

Hoa Doanh Vũ chậm rãi ngừng đầu, rưng rưng khóc, ánh mắt long lanh đáng yêu, đôi môi mọng khê mấp máy, thật lâu sau mới nghẹn ngào cất tiếng: “Đồ ngốc, sao lại nhảy xuống đây.”

Ly Uyên không còn khí lực để giải thích, giờ phút này vẫn còn tri kỷ chăm sóc kè bên, y cũng chẳng mong gì hơn nữa. Y chăm chú ngắm nhìn Hoa Doanh Vũ thật lâu, hôn nhẹ lên dung nhan tuyệt mỹ ấy, cất lên thanh âm ôn nhu nhất thế gian: “Phu nhân. người chịu khổ rồi.”

Uy khuất ôm chầm lấy Ly Uyên gào khóc. Giờ phút này, hẳn không còn là Hoa Doanh Vũ kiêu ngạo tùy hứng nữa, mà chỉ là phu nhân của Ly Uyên thôi.

Thật sự, thân thể Ly Uyên vẫn còn rất suy yếu. tuy không đến nỗi lúc nào cùng trâm nhủ, nhưng không thể xuống giường được, nói chuyện cũng khó khăn. Phần lớn thời gian, y chỉ mỉm cười, chăm chú nhìn Hoa Doanh Vũ, thi thoảng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của ái nhân.

Bỗng nhiên, có một ngày, Ly Uyên kéo Hoa Doanh Vũ đến gần, trán kề trán, ôn nhu nói: “Hôm nay chúng ta ra ngoài dạo một chút.”

Hoa Doanh Vũ gương mặt nhìn y, nghẹn ngào theo hỏi: “Người có thể xuống giường sao?”

Ly Uyên chỉ cười, cúi đầu hôn hấn, nhẹ nhàng khơi mở khớp hàm hấn, đầu lưỡi theo thói quen trượt vào thăm dò. Cơ hồ vừa chạm vào lưỡi của đối phương thì bắt đầu điên cuồng quấn lấy nhau. triền miên dây dưa không dứt. Một khi cái cảm giác tuyệt vời này đánh thức hồi ức đã ngủ yên thì dục vọng sẽ bùng bùng kéo đến như bài sơn đào hải *

(*) bài sơn đào hải: đào núi lấp biển

Hoa Doanh Vũ bị hôn đến ngất ngây sung sướng, tựa mình vào ***g ngực Ly Uyên, trừng y một cái, trách yêu: “Hừ, thân thể vừa khỏe lại liền nghĩ ngay đến cái loại chuyện này là sao?”

Ly Uyên ha hả cười, hôn thật mạnh lên mặt bảo bối nhi, giả vờ đứng đắn nói: “Bây giờ ta không có đủ khí lực a~, chờ vài hôm nữa chúng ta hãy hảo hảo thân thiết một phen.” Dứt lời, y đưa tay nựng nịu chóp mũi bảo bối, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều.

Hoa Doanh Vũ thét lên, vội đẩy tay y ra nhất thời đỏ mặt, chậm rì rì nói: “Sao người toàn nghĩ đến chuyện không đứng đắn vậy?” Vươn tay đỡ lấy Ly Uyên, Hoa Doanh Vũ dìu y đến bên bờ hồ, lúc này hai người mới ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Ly Uyên nhìn mặt hồ, bỗng nhiên âu sầu nói: “Lần này ta bị thương nặng, sau này có lẽ sẽ trở thành một phế nhân.” Y thử đưa tay lên vận công nhưng trong tay không hề xuất hiện một chút khí lực nào.

Hoa Doanh Vũ thấy bộ dáng chán chường của y, trong lòng vô cùng khẩn trương, sợ y sẽ miên man suy nghĩ, nên vội vàng lấy tay che môi y lại, quát: “Không được phép nói vậy.”

Ly Uyên bỗng tươi cười rạng rỡ, kéo tay hấn xuống, nắm chặt lấy. rồi nhìn sâu vào mắt hấn, chậm rãi nói từng tiếng đầy thâm tình: “Ta tuyệt không hối hận, hạnh phúc lớn nhất đời Ly Uyên ta chính là gặp được người, có thể kết giao cùng với người chính là ban ân to lớn mà trời cao dành cho ta, cuộc đời này ta chẳng còn mong muốn gì hơn nữa”

Hoa Doanh Vũ chậm rãi dựa vào ***g ngực Ly Uyên, vòng tay ôm lấy hông y, rồi từ từ nhắm hai mắt lại, mỉm cười, trên dung nhan tuyệt mỹ chỉ còn hai dòng lệ hạnh phúc đang lặng lẽ rơi xuống. Tất cả mọi lo lắng bất an đều đã tan thành mây khói, người nam nhân này đối với hấn thật tốt, là tốt nhất.

Ly Uyên đợi mãi không thấy Hoa Doanh Vũ nói gì, nhẹ nhàng đẩy đẩy hấn, dường như trêu đùa, hỏi: “Phu nhân không có gì cần thổ lộ ư?”

Hoa Doanh Vũ đang rất vui vẻ, nhưng khi nghe thấy ý tứ trêu chọc trong câu nói của nam nhân kia thì hần ngẩng đầu lên, liếc xéo y mọi cái sắc lém: “Người muốn ăn tát không?”

Ly Uyên nhăn nhó, buồn bã đáp: “Dữ quá à!”

Tình cảnh lúc này tựa hồ như giống hệt ngày xưa, Hoa Doanh Vũ lại ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên vụn vặt, nước nỡ nói: “Sao người cứ bảo ta hung dữ mãi a, ta nào có dữ đâu, ta cũng rất yêu người mà.”

Nam nhân thích nhất là nhìn thấy bộ dáng này của bảo bối nhi, nhưng lại không nỡ làm hần ủy khuất lập tức ôm chặt lấy hần trấn an: “Vâng, vâng, vâng, là vi phu nói bậy a, làm phu nhân sinh khí, mấy tháng này đã để phu nhân chịu khổ rồi, thực gầy a”

Ngoan ngoãn để cho nam nhân ôm chặt, nghe thấy những lời dỗ dành kia của nam nhân thì Hoa Doanh Vũ càng thêm ủy khuất: “Nhưng mà ta có chỗ nào dữ dằn đâu, rõ ràng là ta đối với người tốt lắm a, còn để người ôm ta a~”

Ly Uyên sững sốt khi thấy khuôn mặt bảo bối đỏ ửng, trong lòng âm thầm vui mừng, cố gắng hôn nhẹ bảo bối một ngụm, tâm can bảo bối của y càng lúc càng đáng yêu nha.

Hoa Doanh Vũ có chút xấu hổ tựa sát vào vào người Ly Uyên, hần ngẩng nhìn phong cảnh rực rỡ trong cốc thật lâu, bỗng nhiên nói: “Bây giờ hần là sắp sang năm mới rồi, vậy mà nơi này vẫn giống như mùa xuân, thật đẹp a”

Ly Uyên dõi theo hướng nhìn của Hoa Doanh Vũ, thấy có một gốc đại thụ cao ngút kết đầy loại trái cây màu đỏ, cành lá xum xuê, trên đỉnh ngọn cây có sương trắng vụn năm không tiêu tan bao phủ, có vẻ mờ mờ ảo ảo. Ly Uyên thần nhiên cong khóe môi, cười đáp: “Rất đẹp, nhưng dù có đẹp hơn nữa cũng không sánh bằng một góc phu nhân ta.”

Hoa Doanh Vũ trừng mắt liếc nam nhân một cái, trong lòng không nhịn được cũng đành phải bật cười, những lời này hần đã nghe qua không ít, mỗi lần nghe nam nhân khen, hần rất vui mừng, nhưng mà đương như hần cảm thấy vẫn không đủ a

~~Hoa Doanh Vũ ôm lấy cổ của Ly Uyên, ngẩng đầu nhìn y nói: “Chúng ta hãy ở lại chỗ này được không?”

Ly Uyên cúi đầu nhìn hần, ánh mắt thoáng trở nên do dự. Trên thế gian này, chuyện thị phi nhiều lắm, lúc này đây hai người bọn họ đều suýt chết, mặc dù còn sống, nhưng nhớ đến tình cảnh hôm đó vẫn khiến y lo sợ, tim đập nhanh. Sao lại có thể không sợ chứ, bọn họ nhất định phải đồng sinh cộng tử, sống chết có nhau.

Ngày đó, họ có thể cùng nhau cao chạy xa bay, nhưng họ lại lựa chọn tái nhập giang hồ một lần nữa. Họ đã từng nghĩ rằng chỉ cần được ở cùng nhau là rất mãn nguyện rồi, cho đến khi gặp phải tình cảnh sinh ly tử biệt thì... Làm người, mấy ai không có lòng tham chứ, lúc biết Hoa Doanh Vũ rơi xuống vực thẳm, y mới phát hiện ra rằng, cái y muốn chính là cùng ái nhân ở bên nhau trọn đời, cùng nhau sống đến bách niên quy lão.

Có điều, đã là người thì ít nhiều cũng phải có những ràng buộc và trách nhiệm không thể vứt bỏ, nhìn ánh mắt ngập tràn chờ mong của Hoa Doanh Vũ, lời đã đến cửa miệng nhưng Ly Uyên không thể nào nói ra được.

Đương nhiên, Hoa Doanh Vũ hiểu rõ tâm tư Ly Uyên, y không giống như hần chỉ đơn độc một thân một mình. Thế giới bên ngoài lắm chuyện thị phi, nếu hai người bỗng dưng biến mất, Ly Tán nhất định sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người, đầu tiên là Lý Huân Dương tiếp đến là Quân Hàn Tâm – cái gã vốn đã có sẵn tà niệm với thiếu niên kia...

Trong lòng chua xót, ngay tại lúc này mà tên nam nhân ấy vẫn còn nghĩ đến đệ đệ y, chuyện của Ly Tán có phải là trách nhiệm của y đâu, mặc dù vậy, Hoa Doanh Vũ vẫn cảm thấy rất tự hào. Lý Uyên của hần thật sự là một hảo nam nhân a. Nhịn không được khóe môi khẽ cong lên, hần nắm lấy cổ tay y, gắt gỏng: “Đợi đến khi chúng ta chắc chắn rằng Ly Tán không bị nguy hiểm, chúng ta sẽ trở về đây được không?”

Quá đổi vui mừng, Ly Uyên gắt gao ôm chầm lấy Hoa Doanh Vũ, y không biết phải biểu đạt sự cảm động thế nào nữa. Vũ Nhi của y nào có kiêu ngạo hống hách như lời đám ngoại nhân đồn thổi bên ngoài, Vũ Nhi của y rõ ràng là một tiểu thê tử luôn biết ôn nhu, quan tâm săn sóc phu quân.

Hoa Doanh Vũ thấy y thân thiết với mình như vậy, trong lòng rất vui mừng, một lúc sau, hắn mới ló đầu ra khỏi ***g ngực y, giả vờ giận dữ nói: “Sau này người không được phép bỏ lại ta một mình. nếu người còn bỏ lại ta, ta nhất định sẽ không thềm để ý đến người nữa.”

Ly Uyên cứng họng, “trừng phạt” của phu nhân thật nghiêm trọng a! Y vừa cười vừa nhéo hai má phần nộn trơn mịn của bảo bối, nhẹ nhàng hứa: “Sẽ không có lần sau đâu!”

Thật sự sẽ không đó

Cũng thật sự không dám nữa....

Hoa Doanh Vũ bỗng nhiên tươi cười rạng rỡ, so với cảnh vật trong cốc càng diễm lệ hơn: “Đói không? Ta hái trái cây cho người ăn nha”. Nói xong, cũng không đợi Ly Uyên trả lời, hắn đã đứng dậy, chạy đến dưới tàng cây, hái một đồng quả xong liền lon lon chạy về.

Ly Uyên nhìn một loạt động tác đáng yêu của hắn cảm thấy vô cùng cảm động, bảo bối nhi ngày thường ngay cả đến việc ăn cơm cũng lười động tay, vậy mà có thể vì y làm nhiều việc đến thế. Thật là không thể tin nổi, ngày đó Hoa Doanh Vũ bị trọng thương còn có thể mang bản thân y đang hôn mê bất tỉnh trở về, càng khó tưởng tượng hơn là, bảo bối luôn quen được chiều chuộng kia lại có thể trông nom chăm sóc y gần ba tháng, ba tháng ấy có biết bao gian nan a, nếu chẳng may y ngủ mãi không tỉnh, vậy hắn sẽ ra sao đây? Phỏng chừng có lẽ sẽ theo y xuống dưới cửu tuyền bầu bạn chăng?

Giống như hiền bảo vật mà mang đồng trái cây dâng lên tận miệng Ly Uyên. Hoa Doanh Vũ vốn tưởng rằng Ly Uyên sẽ vui vẻ cười rồi khen ngợi mình, nào ngờ y chỉ kinh ngạc ngây ngốc nhìn hắn không nói lời nào. Cảm thấy bản thân như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, Hoa Doanh Vũ lập tức khôi phục bản tính ác liệt ngang ngược khi xưa, dùng sức quăng đồng trái cây vào người Ly Uyên, giận dữ xoay người muốn bỏ đi.

Ly Uyên nhất thời hồi phục thần trí, vội vàng giữ hắn lại, kéo hắn ngã vào ngực mình, cọ cọ lên gương mặt xinh đẹp của tiểu mỹ nhân: “Phu nhân thật hiền lành a, bây giờ vì phu rất hối hận, nếu sau này rời khỏi nơi đây, lỡ phu nhân bị người ta trông thấy, lòng ta sẽ rất khó chịu, ta chỉ muốn đem người giấu thật kỹ, như vậy mới tốt nha.”

Hoa Doanh Vũ hừ lạnh:” Ngược lại, ta cảm thấy Ly Uyên người chỉ biết “[kiến nhân thuyết nhân thoại, kiến quỷ thuyết quỷ thoại]*” Nói xong hắn quay đầu đi chỗ khác, vẫn còn rất tức giận.

(*) nôm na là [đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy] => rút gọn; [vẹo theo chiều gió] => cô động là: [nịnh hót]

Ly Uyên mỉm cười cầm lấy tay hắn: “Phu nhân nói gì vậy, phu nhân chính là tiên tử hạ phàm a, muốn nói thì cũng là nói chuyện với tiên nhân a”

Bật cười, ánh mắt cũng cong cong thành hình trăng non, thân thể nam nhân vẫn còn chưa khỏe, Hoa Doanh Vũ cũng không dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng khều khều y vài cái, giống như là đang làm nũng.

Ly Uyên cầm trái cây lên cắn một miếng, tiếp đến hôn môi Hoa Doanh Vũ, giống như ngày xưa mà đẩy khối thịt quả mớm cho hắn ăn. Nhất thời dục hỏa trong người Ly Uyên bị khơi dậy, không thể vãn hồi được nữa.

Hầu hết Ly Uyên liên tục di động, hương vị đang nhắm nháp chính là khoang miệng vừa thơm vừa ngọt của Hoa Doanh Vũ. Đầu lưỡi y nhẹ nhàng quấn lấy lưỡi đối phương, khê mút vào, thủy khẩu không kịp nuốt xuống nên chảy tràn ra khỏi khóe môi Hoa Doanh Vũ, vẽ thành những đường uốn lượn lấp lánh trên cổ. Hoa Doanh Vũ ngửa đầu về phía sau, càng lộ vẻ hấp dẫn mê người.

Ly Uyên làm sao có thể nhẫn được nữa, đang định áp lên người tiểu mỹ nhân ra sức mây mưa. Nhưng Hoa Doanh Vũ vội vàng cản y lại, la lên: “Người vẫn chưa khỏe mà.”

Đôi mắt Ly Uyên giờ đây đã nhuộm màu ***, y nhẹ nhàng gạt tay Hoa Doanh Vũ ra, cúi xuống nhay gặm vành tai xinh xắn của hắn, vươn lưỡi đùa nghịch, true ghẹo, khan giọng nói: “Rất muốn người...”

Lửa tình trong người Hoa Doanh Vũ cũng đã bốc lên ngàn ngút như chạm phải cỏ khô, hần đã phải chịu áp lực hơn ba tháng rồi, làm sao còn nhịn được, ngọc hành đã bị mấy nụ hôn khiêu khích của nam nhân làm cứng lên. Hần do dự trong chốc lát liền bắt giác gật đầu.

Ly Uyên vén áo hần lên, đưa tay đi vào dò xét, nhẹ nhàng vân vê hai điểm hồng anh trước ngực, quả nhiên Hoa Doanh Vũ ư, a vài tiếng, toàn thân phát nhiệt, thân thể không tự chủ được mà cong lên, phối hợp theo từng động tác của nam nhân.

Quần áo toàn thân bị cởi ra, thân hình tuyết trắng e thẹn cuộn tròn lại, Ly Uyên nhìn thấy bảo bối nhi đỏ mặt nép sát vào người mình, không khỏi buồn cười, hai người bọn họ đã kịch liệt giao hoan không biết bao nhiêu lần, có đôi khi bảo bối còn can đảm chủ động, vậy mà đến giờ phút này vẫn còn đỏ mặt như vậy, thẹn thùng như vậy, hết như mới lần đầu tiên, điều này khiến cho Ly Uyên cảm thấy thật đáng yêu, động tác trong tay cũng trở nên ôn nhu hơn.

Đầu vú mẫn cảm nộn hồng bị Ly Uyên ngậm trong miệng, thân thể mềm yếu không tự chủ vươn hai tay ôm lấy đầu nam nhân. Ly Uyên chậm rãi ngẩng đầu lên, true ghẹo liếm mạnh một chút, làm cho nụ hoa đỏ tươi dính đầy nước bọt trong suốt.

Ly Uyên hôn nhẹ lên người hần, còn bàn tay thì tranh thủ thăm dò vào nơi cấm địa, bắt lấy họa hành non nớt ra sức an ủi. Trong tay dính dính thứ chất lỏng trong suốt, bắt giác Ly Uyên khe cong môi, mỉm cười.

Hoa Doanh Vũ rên rĩ không thôi, từng động tác âu yếm của nam nhân luôn mang đến cho thân thể hần rất nhiều khoái cảm, hai mắt ngập nước nhìn Ly Uyên, cánh môi nộn hồng xinh đẹp đang bị chính chủ nhân gât gao cắn chặt.

Ly Uyên cười, tách miệng hần ra, nhẹ nhàng mút vào.

Đột nhiên toàn thân hần run rẩy, toàn bộ phóng thích hết vào tay Ly Uyên, cả người mềm nhũn ra. Lưỡi biếng nâng tay ôm lấy cổ Ly Uyên, giương mắt nhìn lên chỉ thấy nam nhân đỏ mặt thật nhiều mồ hôi, thần sắc mỏi mệt.

Biết thân thể Ly Uyên chưa khỏe, nhưng đã làm đến mức này rồi thì không thể ngừng lại được, hướng hồ nơi hạ thân của nam nhân đã sưng to, tựa hồ như đã nhấn nhịn đến mức cực hạn.

Hoa Doanh Vũ đẩy Ly Uyên ngã xuống, dang chân ngồi lên người y. Lúc đầu Ly Uyên còn kinh ngạc, một lát sau lập tức hiểu rõ ý tứ của Hoa Doanh Vũ, quả nhiên y ngoan ngoan nằm ngửa ra, để mặc hần muốn làm gì thì làm.

Hoa Doanh Vũ cúi người xuống, học theo động tác của nam nhân, ngậm đầu nhũ của y vào miệng, quả nhiên nghe được tiếng y rên rĩ vui sướng, tiếp đến hạ xuống vài dấu hôn đỏ trên ngực y rồi trượt xuống phía dưới chỗ tư mật nơi hạ thân.

“Á...” nhìn thấy cực đại phân thân của Ly Uyên, Hoa Doanh Vũ vô cùng hoảng sợ, cũng không phải là chưa từng thấy qua, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều giật mình, cũng may khi hoan ái nam nhân luôn ôn nhu dỗ dành, chưa từng làm đau hần bao giờ.

Hai bàn tay trắng nõn dịu dàng nâng cự vật của nam nhân lên, hần khẽ mở miệng chìa cái lưỡi nộn hồng nhẹ nhàng liếm mút nơi đỉnh đầu cự vật, cảm thấy được thân thể nam nhân hơi hơi run rẩy, không khỏi tò mò hỏi: “Làm như vậy người có thoải mái không?”

Ly Uyên dở khóc dở cười, đã đến lúc này rồi mà hần vẫn còn tâm trí hỏi những loại chuyện đó sao, y chỉ có thể vội vàng đáp: “Rất thoải mái, chỉ cần là phu nhân thay ta an ủi nó, ta đều cảm thấy thoải mái.”

Hoa Doanh Vũ trừng mắt liếc y một cái, mị nhân như tợ. Sau đó, chậm rãi nhắm mắt ngậm cự vật vào miệng, không ngừng dùng đầu lưỡi liếm mút lỗ nhỏ nơi đỉnh ngọn.

Cảm thấy hình như phân thân của Ly Uyên trong miệng mình càng lúc càng sưng to hơn, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì, thăm nghĩ chỉ cần hầu hạ tốt nam nhân là được. nghĩ vậy hần tựa hồ liền vui vẻ lên.

Sau một lúc thật lâu ngậm lấy, phân thân nam nhân vẫn cứng rắn như sắt, còn miệng của y đã bắt đầu mỏi nhừ, thẹn quá hóa giận, hần vội vàng nhả cự vật ra, giận dữ quát: “Sao còn không chịu phóng a”

Ly Uyên khanh khách cười, đáp: “Nó còn chưa được chạm vào thân thể tuyệt mỹ của phu nhân mà”

Hoa Doanh Vũ sững sốt, nhất thời giận đỏ mặt. Hắn đứng dậy, định ngồi lên phân thân của nam nhân. Ly Uyên kinh ngạc lập tức chuyển người, áp đảo Hoa Doanh Vũ ở dưới thân, thấy hắn hơi giật mình, chưa kịp hoàn hồn, y liền cười cười, khêu nhẹ mũi hắn, nói:” Đã lâu chưa thân mật, sao có thể để phu nhân phải chịu tổn thương a, phu nhân hãy nằm ngoan nha, để ta hầu hạ người”

Ôm Hoa Doanh Vũ vào lòng, tay lướt qua thắt lưng trượt xuống mông, lưu luyến lướt lơ trước cửa u huyết vài vòng, chờ cho đến khi Hoa Doanh Vũ không còn kiên nhẫn nữa mới chịu thâm nhập vào một lỏng tay.

Hoa Doanh Vũ hít sâu một hơi, gắt gao nép sát vào người Ly Uyên, vươn tay ôm lấy cổ y, cảm thấy ngón tay y đang ở trong cơ thể mình ngọ nguậy, mang đến thứ cảm giác thân thiết đã lâu rồi chưa được nếm qua.

Ly Uyên thấy hắn thở dồn dập, nhin không được bật ra tiếng trêu đùa: “Có cảm siác sao?”

Hoa Doanh Vũ thét lên một tiếng, đợi nam nhân kề sát miệng vào mình liền hung hăng cắn y một cái. Ly Uyên bị đau, đột nhiên đâm vào bên dưới hai ngón tay, Hoa Doanh Vũ cất tiếng rên rỉ không thôi, đến lúc này mới chịu nhả môi nam nhân ra.

Ly Uyên vừa ngồi vừa ra sức khuyếch trương mật huyết, bày ra bộ dáng cực kỳ đáng thương nói: “Đau quá a”

Hoa Doanh Vũ liếc nhìn y một chút, nhẹ nhàng đến gần liếm lên môi y, đem môi y ngậm vào miệng. Mật huyết lúc này bỗng chốc hóa hư không, thân thể vô cùng khát vọng được nam nhân yêu thương, cuối cùng hắn nhin không được nói: “Tiến vào...tiến vào...Ừm... ừ”

Dịu dàng hôn lên hàng mi xinh đẹp của mỹ nhân, khẽ liếm một chút, y khẽ mở miệng dụ dỗ: “Người tự mình làm.”

Hoa Doanh Vũ “Ân” một tiếng đáp ứng, nhẹ nhàng đẩy Ly Uyên ngã ra mặt đất, chậm rãi nhắc người ngồi lên thân thể y. Hoa huyết đã được mở ra để nghênh đón phân thân cứng rắn nóng bỏng của nam nhân. Thời điểm cự vật được đẩy vào, toàn thân Hoa Doanh Vũ đã nhuộm đầy mồ hôi, hắn dựa vào ngực nam nhân bắt đầu tự mình luật động. Trên trán lấm tấm mật hàn, từ trên hai má chảy xuống, đọng lại thành những vũng nhỏ trên bờ ngực màu mật rắn chắc của nam nhân.

Do sức nặng của thân thể, nên mỗi một lần chuyển động đều đem cự vật đẩy đến chỗ sâu nhất, mặc dù động tác rất thông thả, nhưng hai người đều cảm thấy thần hồn điên đảo, không còn chuyện gì vui sướng hơn.

Bỗng nhiên, Ly Uyên ngồi dậy, Hoa Doanh Vũ run rẩy ngã về phía sau, ngay lập tức, Ly Uyên đỡ lấy eo hắn, mạnh mẽ ôm hắn vào lòng.

Hai người gắt gao quấn lấy nhau, nơi kết hợp vẫn rất chặt chẽ không thể chia lìa. Khuôn ngực rộng lớn màu mật đang bao trùm lên thân thể tuyết trắng, trong không gian huyền ảo tươi đẹp này, hai người hết như đôi tình nhân thần tiên tự do hạnh phúc.

Ly Uyên cúi xuống, hôn lên trán tiểu mỹ nhân, tiếp đến bắt đầu ôm lấy hông của mỹ nhân ra sức luật động, làm cho chỗ kết hợp bên dưới phát ra những thanh âm thật *** mỹ.

“Ly Uyên...Đừng mà...Ừm ừ...sâu quá...” Cuối cùng, tiểu mỹ nhân không thể chịu nổi nữa, đành phải lên tiếng cầu xin tha thứ.

Dù mỹ nhân van xin, nhưng Ly Uyên nào muốn ngừng, y nhanh chóng gia tăng tốc độ, làm cho Hoa Doanh Vũ thở gấp liên tục: “Phu nhân...thật thoải mái...Ha...”

“Từ từ thôi.....Ừ...Ừm...Không được...Uyên.....Uyên” Tóc đen bết chặt vào trán, đôi mắt mơ màng đã ngập nước...

Ly Uyên đột nhiên nâng thân thể lên, lập tức đâm vào nơi sâu nhất, một cỗ tinh thủy nồng đậm bắn thẳng vào bên trong u huyết của Hoa Doanh Vũ, làm hắn ngã vào ***g ngực Ly Uyên ra sức thở dốc, tại nơi tư mật bên dưới đang chảy ra dòng chất lỏng đặc sệt.

Đào hoa trâm trên tóc bỗng nhiên rơi xuống, đem mái tóc đen xòa tung. Trons không trung lộng gió, những lọn tóc nhẹ nhàng bay lượn hết như những dải lụa vắt ngang trời.

Ly Uyên ôm chặt hân, đưa tay vén mớ tóc dài phủ ngang sống lưng qua một bên rồi bắt đầu xoa xoa vuốt vuốt tấm lưng trắng nõn mịn màng, cười hỏi: “Mệt rồi sao?”

Hoa Doanh Vũ lẩm bẩm trả lời: “Người không mệt sao?”

Quả thật là mệt chết được, do dùng sức quá độ đã khiến thân thể mệt mỏi, nhưng cảm giác rất sung sướng. Vừa nghĩ đến trong lòng mình ôm chính là Hoa Doanh Vũ thì y làm sao còn cảm thấy mệt, mà còn cao hứng hơn ấy chứ. Trải qua đại nạn không chết, cũng không phải nằm mơ, Doanh Vũ của y vẫn còn ở đây, ngay bên cạnh y...

Mang y phục bị vứt qua ở một bên giúp Hoa Doanh Vũ mặc vào, ôn nhu nói: “Cẩn thận, coi chừng cảm lạnh.”

Hoa Doanh Vũ cực kỳ yêu thích sạch sẽ, ở trong cốc ba tháng chăm sóc Ly Uyên, sau khi chờ Ly Uyên đỡ bệnh một chút, hân liền đến bờ hồ này tắm rửa, có vài lần phải tự mình giặt y phục, bây giờ nghĩ lại hân cũng thật không thể tin nổi. Nhìn quần áo trên người, hân đột nhiên nói: “Sau này người giặt quần áo” Hân nghiêm nhiên bày ra tư thế giáo chủ cao cao tại thượng ra lệnh.

Cảm thấy cũng không có việc gì bất ổn. Ly Uyên đáp: “Đương nhiên”

Hoa Doanh Vũ tiếp tục được nước lã tới: “Cơm cũng do người nấu”

Ly Uyên nhẹ nhàng xoa đầu bảo bối nhi, cảm thấy thật đau lòng, mấy tháng qua đã khiến cho bảo bối phải vất vả quá rồi. Y nghĩ Vũ nhi làm sao chịu nổi mấy việc nặng nhọc này, trong khoảng thời gian y không xuống giường được, mỗi ngày bảo bối đều phải chăm sóc y, tuy rằng hân không nói, nhưng Ly Uyên hiểu được, bản thân y đã khiến tâm can bảo bối này chịu biết bao nhiêu là ủy khuất cùng vất vả.

Ly Uyên ôm chặt lấy hân, âm giọng nói: “Sau này, ta nhất định vẫn yêu người, quyết không để người phải chịu vất vả.”

Hoa Doanh Vũ nhìn bộ dáng cam tâm tình nguyện của nam nhân, trong lòng không khỏi cảm thấy bản thân hơi quá đáng. Theo lẽ thường, những công việc này đều phải do nữ nhân làm, tuy hân không phải nữ nhân, nhưng đã sớm xem mình như là phu nhân của Ly Uyên rồi, việc này tự nhiên là hân phải làm. Ngắc đầu trộm nhìn Ly Uyên một chút, thấy y vẫn tươi cười rạng rỡ, hân ngượng ngùng nói: “Nhưng ta sẽ giúp đỡ người.”

Ly Uyên càng cười to hơn, hôn một cái thật mạnh lên mặt hân: “Phu nhân của ta sao lại đáng yêu đến thế.”

Hai người sửa sang y phục lại cho chỉnh tề rồi mới trở về, mười ngón tay đan vào nhau thật tình tứ, cùng rảo bước trên nền cỏ xanh.

Càng đến gần gian nhà nhỏ thì sương mù càng dày đặc, làm cho ngôi nhà trông thật mờ ảo. Hoa Doanh Vũ định đẩy cửa bước vào, chợt nghe bên trong có tiếng bước chân, hân cảnh giác đem Ly Uyên nép vào phía sau thân cây, bắt đầu suy nghĩ tính toán!.

Ly Uyên khẽ nhíu mày, y thấy người trong nhà không có hành động gì thì bắt đầu hoang mang. Nếu là Ly Tán tìm được đường vào cốc nhất định sẽ gọi to tên mình, còn người này vào đây cũng không có bất kỳ hành động nào, hơn nữa canh giờ cũng không thêm đi ra. Nếu là Lý Huân Dương, Ly Uyên càng rung mình, hai người bọn họ cùng nhau té vực, có lẽ gã không yên tâm nên mới đến đây tìm thi thể, dựa vào đó có thể thấy được lòng oán hận của gã thật sâu. Hiện nay công lực của y đã hoàn toàn mất hết, còn Hoa Doanh Vũ chỉ mới hồi phục có bấy tám phần, một khi đánh nhau nhất định sẽ bất lợi.

Hoa Doanh Vũ cũng có cùng mối lo như vậy, nhưng chợt nghĩ, ban đầu hân cũng đã điều tra sơ qua trong cốc chỉ có một dòng suối nhỏ, cho dù có ôm cây đợi thỏ, hai người bộ họ sớm muộn gì cũng phải hiện thân tội gì tự tìm phiền toái. Nghĩ như vậy trong lòng hân dần dần bình ổn trở lại, ngắc đầu lên nhìn Ly Uyên nói: “Chúng ta vào đi, nhìn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

Hoa Doanh Vũ không ngờ là trước đây trong cốc cũng có người ở, bây giờ người này trở về làm hân kinh ngạc, thậm chí còn trở về ngay lúc này!

Hân đẩy cửa ra, người nọ nghe tiếng động liền xoay đầu lại, trông thấy Hoa Doanh Vũ thần sắc y liền biến đổi, cổ quái nhìn hân hỏi: “Sao lại là người?”

29. Chương 20

Hoa Doanh Vũ chậm rãi đi vào trong, nhìn thấy trên giường có một bao hành lý màu trắng liền cầm lên, bước về phía cửa dùng sức ném đi, quát lên một tiếng: “Cút!”

Bản tính Hoa Doanh Vũ chính là như thế, đối với những người hằn chấn ghét, hấn luôn mỉm cười quyến rũ, đối với bằng hữu thân quen, hấn luôn làm bộ hung ác, duy chỉ có đối với Ly Uyên mới bày ra dáng vẻ yếu ớt mỏng manh động lòng người.

Phong Tuyết Nguyệt ủy khuất, đau khổ nhăn mặt nói: “Đây là chỗ của ta mà.”

Hoa Doanh Vũ bỗng nhiên mỉm cười, vô cùng kiêu my đáng yêu, chễm chệ ngồi xuống nói: “Bây giờ nó là chỗ của ta.”

Ly Uyên cười khở, bảo bối nhi quả nhiên có thù tất báo, nghĩ lại cũng đáng giận mà. Nếu không phải Phong Tuyết Nguyệt cấu kết cùng Quân Hàn Tâm bắt đi Ly Tấn, thì y đâu cần phải ngàn dặm xa xôi chạy đi cứu người, cũng sẽ không có chuyện Lý Huân Dương thừa cơ đánh lén, xém chút nữa làm cho hai người bọn họ phải sinh ly tử biệt.

Hai hàng thanh lệ bỗng nhiên chảy xuống, không có vẻ gì là giả dối cả. Một ít tóc bạc rơi rớt che khuất dung nhan tái nhợt của Phong Tuyết Nguyệt, sau đó y đau khổ thê lương quay mặt đi. Trong nháy mắt dường như đã già đi mười tuổi, thân thể khẽ run rẩy, không nói tiếng nào mà bước từng bước nặng nề, lặng lẽ ly khai.

Ra đến cửa, bỗng nhiên y ngẩng mặt nhìn trời, lẩm bẩm nói: “Ta thật sự....đáng chết đến vậy sao?” Sau đó, y gục đầu xuống, nhân thần ảm đạm.

Hoa Doanh Vũ trầm mặc không thềm nhần nhin nữa, thuận tay lấy một chén trà ném ra ngoài, “Xoảng” một tiếng, cái chén chạm vào chân Phong Tuyết Nguyệt vỡ tan thành từng mảnh, thấy y không có phản ứng, Hoa Doanh Vũ đành lên tiếng trước: “Phong Tuyết Nguyệt, ngươi vào đây cho ta” Đôi mày xinh đẹp tuyệt trần cau lại, có vẻ hấn rức giận không nhỏ a.

Phong Tuyết Nguyệt vẫn xoay lưng về phía hấn, cười thê thảm, nước nử nói: “Nhiều năm trước đây, lúc ta truy tìm tể cổ thì tìm được nơi này, cứ tưởng rằng về sau nơi đây sẽ trở thành nơi lánh nạn của ta, không ngờ, cuối cùng vẫn là thiên ý khó cãi.” Y ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười càng lúc càng thê lương.

Hoa Doanh Vũ nghe xong không còn nhần nại được nữa, mặc dù Phong Tuyết Nguyệt luôn diên diên khùng khùng, nhưng làm việc rất biết chừng mực, nhất định sẽ không để bản thân lâm vào khốn cảnh. Vậy mà giờ đây, nhìn thấy y thống khổ tuyệt vọng, Hoa Doanh Vũ cũng chẳng biết phải làm sao, tuy trong lòng hấn vẫn còn giận Phong Tuyết Nguyệt, nhưng cũng không đến nỗi tuyệt tình tuyệt nghĩa, nhìn bộ dáng đáng thương kia, cơn giận trong lòng cũng tiêu tán mất một nửa, hấn không nhin được đành nói: “Đừng có đứng đó ăn nói diên khùng nữa, mau vào đây.”

Phong Tuyết Nguyệt bỗng nhiên xoay người, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ly Uyên, khóe miệng thoáng nở nụ cười: “Trước đây, ta từng hứa với bản thân, phải ở lại đây ba năm để quên đi nam nhân kia, nếu ta quên được thì ta sẽ buông xuôi tất cả làm lại từ đầu. Quả nhiên, trời không chiều lòng người, nếu đã như vậy, ta chỉ còn cách phái giết Ly Tấn!” Y đột nhiên rống to, đồng tử phóng đại, biểu tình đau khổ tột cùng, trước khi Ly Uyên kịp phản ứng thì y đã xông ra ngoài chạy mất (***)

(***)đọc “Hồi tình mạc tương tư” – couple: Quân Hàn Tâm X Phong Tuyết Nguyệt

Ly Uyên cả kinh, lập tức đuổi theo. Thân thủ Phong Tuyết Nguyệt cực kì nhanh nhẹn, hết như quỷ mị, chỉ trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh. Trong lòng Ly Uyên rất lo lắng, theo bản năng muốn thi triển khinh công, vừa vận khí thì cảm thấy đan điền rỗng tuếch, đành nhìn bóng lưng Phong Tuyết Nguyệt khuất xa mà cau mày, mím môi. Trong tích tắc, đôi mắt đã lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Hoa Doanh Vũ thông thả đuổi đến, đứng ở phía sau Ly Uyên thản nhiên nói: “Cái hấn muốn không phải là mạng của Ly Tấn, mà là oán hận giữa hấn và Quân Hàn Tâm”

Ly Uyên chậm rãi xoay người lại, nhìn Hoa Doanh Vũ nói: “Ít nhất chúng ta đã biết cách rời khỏi nơi này rồi.”

Thân thể Ly Uyên vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng sự việc đã quá cấp bách, y muốn chắc chắn rằng Ly Tán vẫn được an toàn.

Dựa theo hướng Phong Tuyết Nguyệt đã đi, hai người rời khỏi nơi này, đi được một lúc, thể lực Ly Uyên đã cạn kiệt, sắc mặt dần dần tái nhợt. Đi thêm chừng nửa canh giờ, thì gặp phải lối rẽ, đang lúc Ly Uyên cau mày suy nghĩ liền thấy một miếng hồng ngọc để ngay giữa đường.

Hoa Doanh Vũ vừa nhìn là biết do Phong Tuyết Nguyệt cố ý để lại, hần khê thở dài, may mà người kia cũng còn chút lý trí a.

Quả nhiên, đi thêm một đoạn nữa thì sương mù dần dần tiêu tán con đường phía trước tràn ngập ánh sáng, nói cho chính xác hơn, bọn họ đang đứng giữa một cánh rừng rộng lớn, dọc theo đường đi đều thấy ký hiệu do Phong Tuyết Nguyệt lưu lại, hữu kinh vô hiểm, xem như bọn họ đã ra ngoài thuận lợi.

(*) hữu kinh vô hiểm: tuy có gặp chuyện nguy hiểm nhưng không bị sao cả.

Trở lại Lôi Châu biệt viện đã là lúc nửa đêm. Ly Tán không có ở đây, hỏi đám hạ nhân thì được biết từ ba tháng trước, Ly Tán bị triệu vào cung, từ đó đến nay chưa từng trở về.

Trong lòng Ly Uyên vô cùng lo lắng, Ly Tán làm việc rất cẩn thận qua loa, lại dễ bị chọc giận, từ trước đến giờ, hoàng cung là cái nơi cực kỳ không thích hợp với đệ ấy. Bị triệu vào cung đã ba tháng, càng nghĩ Ly Uyên càng cảm thấy thấp thỏm không yên, thế nhưng thân phận y giờ đây không còn như xưa nữa, hai tay siết chặt, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Hoa Doanh Vũ không biết phải khuyên bảo ý thế nào, chỉ có thể từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy y, nói: “Đừng quá lo lắng, chúng ta nên đi tìm Sở Thiên Tầm hỏi thăm trước đã, nói không chừng có thể hỏi ra được tin tức gì đó”

Ly Uyên cầm tay hần lên, trong nháy mắt, tâm trạng nặng nề đã được thả lỏng chút ít.

Việc này không thể chậm trễ, hai người lập tức xuất phát, ngay khi vừa ra khỏi cửa, Hoa Doanh Vũ đột nhiên dừng bước, sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng nói: “Có người ở bên ngoài?”

Quả nhiên, một thân ảnh màu đen chậm rãi xuất hiện ở ngay ngoài cổng, gã ngẩng đầu, phớt bầy khuôn mặt dữ tợn.

Hoa Doanh Vũ khê nhíu mày, sao lại là gã? Đúng là âm hồn bất tán, nghĩ vậy hần không khỏi cười khổ, có vẻ như hần đã làm việc ác hơi bị nhiều a.

Đối mặt với cừu nhân, Ly Uyên chẳng hề có một tia sợ hãi nào, nhìn khuôn mặt dữ tợn xấu xí kia, y chỉ lạnh lùng cười, cùng chانس muốn nghĩ xem gã đến đây làm gì.

Còn trong mắt Lý Huân Dương thì ngập tràn lửa hận, gã làm sao quên được, chính là Ly Uyên đã ban cho cho gã cái bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như hiện tại. Gặp lại Ly Uyên, oán khí trong lòng lại bốc cao, hai tên đó rõ ràng đã bị té xuống vực thẳm, cư nhiên có thể gặp đại nạn không chết, bất luận có làm thế nào đi chăng nữa thì cổ oán khí này của gã khó mà tiêu tan được.

Gã hừ lạnh một tiếng, nói: “Ly Uyên, Hoa Doanh Vũ, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của các người!”

Ly Uyên thần nhiên cong khóe môi mỉm cười, hai người họ đối địch với nhau không phải ngày một ngày hai. Từ lâu, Lý Huân Dương đã âm thầm đánh cắp giải dược của Hoa Túy. chỉ vì muốn có một ngày sẽ lật đổ Hoa Doanh Vũ, ngồi lên chiếc ghế giáo chủ Hoa Ảnh giáo. Âm mưu của gã Ly Uyên đã sớm biết được, nhưng vì lúc đó y cũng có âm mưu riêng, muốn nhân cơ hội nội bộ Hoa Ảnh giáo lục đục để đạt được mục đích, có điều, y đã quá ái mộ Hoa Doanh Vũ, muốn che chở bảo hộ hần, cuối cùng y đành phải thay đổi kế hoạch, trừ khử Lý Huân Dương, để tránh cho Hoa Doanh Vũ bị người khác thương tổn.

Ngày đó, y để cho Lý Huân Dương chịu đủ mọi loại tra tấn tàn bạo nhất, nhưng không có một đao kết liễu gã, cho nên mới tạo ra cục diện ngày hôm nay. Võ công Hoa Doanh Vũ không còn như xưa, bản thân y giờ đây cũng gần như tàn phế, chắc chắn sẽ làm vướng bận Hoa Doanh Vũ, nếu động thủ, bọn họ nhất định sẽ không thể chiếm được thế thượng phong.

Ly Uyên bước lên phía trước nói: “Đây là ân oán giữa ta và người, đừng làm liên lụy đến người khác.”

Lý Huân Dương cười to, kéo theo đám thịt thối trên mặt biến dạng theo: “Người khác? Đây không phải là phu nhân người sao? Đừng nói là hần, chỉ cần có một chút quan hệ với Ly Uyên người, ta cũng sẽ không tha” Dứt lời, gã giờ kiếm lên, sát khí bức người.

Ly Uyên thở dài, nắm chặt Hoa Lãm kiếm, cuối cùng ngày này cùng đến, việc gì cần đối mặt, thì nên đối mặt, không thể trốn tránh mãi được! Và Ly Uyên y cũng không hề biết hai chữ “trốn tránh” có hình dáng ra sao.

Đột nhiên Hoa Doanh Vũ cản tay y lại, cau mày nói: “Để ta”

Ly Uyên bỗng nở nụ cười, dịu dàng vuốt ve tóc hần nói: “Ly Uyên ta từng nói phải vĩnh viễn bảo hộ người, mặc dù võ công của ta không bằng người, nhưng ta muốn vì người mà dùng kiếm một lần”

Lý Huân Dương hừ lạnh, giờ kiếm đâm tới. Ly Uyên lập tức né tránh. Mặc dù vẫn đánh ra chiêu thức, nhưng nội lực hoàn toàn không có, khiến cho việc né tránh, đỡ đòn của Ly Uyên trở nên cực kỳ chậm chạp. Một kiếm lướt qua thân thể, để lại trên cánh tay y một vết rách thật dài, máu tươi tuôn như suối, sắc mặt trắng bệch như giấy, phải dựa vào tường thở dốc.

Hoa Doanh Vũ nôn nóng đến mức tâm can đau đớn, đã là lúc nào rồi mà Ly Uyên còn bướng bỉnh muốn cậy mạnh chứ, hần cố nén xuống những giọt lệ sắp tràn khỏi khóe mi, chạy đến cướp lấy kiếm của Ly Uyên, giận dữ mắng: “Ai cản người vì ta dùng kiếm, ta cũng là nam nhân, ta cũng muốn bảo hộ người ta yêu mến.”

Nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, khuôn mặt Lý Huân Dương càng trở nên vặn vẹo, oán hận nói: “Các người biến xuống hoàng tuyền mà tâm tình đi” Dứt lời, sã lại đâm thêm một kiếm đến, Hoa Doanh Vũ tiên lên tiếp chiêu, gắng gượng đỡ được vài chiêu, không ngờ Lý Huân Dương lại liên tục ra sức tấn công vào tử môn của hần.

Trận giao đấu kéo từ trong nhà ra đến bên ngoài, cả hai đánh đến bất phân thắng bại. Trong thời khắc kịch liệt nhất, đột nhiên Hoa Doanh Vũ chuyển tay, đâm một kiếm vào ngực Lý Huân Dương, trường kiếm xé toạc ngực gã, phun đầy máu tươi.

Lý Huân Dương khó tin nhìn Hoa Doanh Vũ, ánh mắt trừng lớn, suy sụp.

Hoa Doanh Vũ cười lạnh: “Bại một lần đã là cực kỳ nhục nhã rồi, Hoa Doanh Vũ ta tuyệt đối không thể bại trận hai lần” Mặc dù Hoa Doanh Vũ là tên giang hồ vô ý, nhưng trong võ học, hần vẫn là một kỳ tài hiếm gặp, ngày ấy bị Lý Huân Dương đánh bại, hần cố sống cố chết đem tử môn của mình chuyển sang chỗ khác.

Lý Huân Dương thở dốc, máu đen từ miệng chảy xuống, gã còn có điều muốn nói, nhưng vừa nghiêng đầu một chút, thân thể liền ngã xuống, cứ như vậy mà hồn lìa khỏi xác

Hoa Doanh Vũ khẽ thở dài, thị phi đúng sai trên đời này chưa từng có một ranh giới rõ ràng, có lẽ đối với cái chết của Lý Huân Dương mà nói, hần chỉ là trừ gian diệt ác mà thôi.

Hoa Doanh Vũ xoay người lại, thấy Ly Uyên đang mỉm cười nhìn hần, nụ cười ấy rất nhạt nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra, và vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy sự sùng nịnh trong đáy mắt y.

Hần cơ hồ bỏ nhào vào ***g ngực y, làm cho Ly Uyên xém chút nữa đứng không vững, ngã nhào trên đất.

Thấy bảo bối nhĩ râu rì dựa vào ngực mình không nói một câu, bộ dáng vô cùng khó chịu, Ly Uyên nhẹ nhàng vỗ về lưng hần, hỏi: “Có chuyện gì không vui vậy, hửm?”

Hoa Doanh Vũ nào có mất hứng, rõ ràng hần đang rất vui vẻ. Tuy rằng hần cũng muốn bảo hộ Ly Uyên, nhưng Ly Uyên lại nói muốn dùng kiếm bảo hộ hần, điều đó dường như đã đem niềm vui sướng của hần phá hủy mất một nửa.

Làm gì có cái lý nào như vậy, mạng y như chỉ mảnh treo chuông, thế mà còn muốn làm chuyện nguy hiểm, nhưng chính điều đó cùng làm cho Hoa Doanh Vũ thực sự cảm động.

Ly Uyên thấy bảo bối không lên tiếng, tiếp tục tiến đến bên tai cất lời trêu ghẹo: “Phu nhân ta thật lợi hại nha, sau này ta chỉ còn cách phải ngoan ngoãn mà thôi, không khéo lại làm phu nhân sinh khí, đến lúc đó, chỉ e ta phải quỳ gối trên tha y bản chuộc tội mất”

Hoa Doanh Vũ ngẩng đầu, hung hăng tát y một bạt tai: "Bây giờ ngươi muốn nghe ta nói chút gì? Được. Ly Uyên ngươi nghe cho kỹ đây, nếu ngươi chọc ta nổi giận, xem ta làm sao rút da ngươi ra"

Quả nhiên! Vẫn là vị Hoa Giáo Chủ bạo ngược thuở nào a!

Ly Uyên bật cười, trong lòng vô cùng âm áp, đây chính là "tình ý" mà Hoa Doanh Vũ dành cho y đó nha.

Một loạt tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, hai người cùng quay đầu nhìn lại, bắt gặp một thiếu niên hiên ngang oai vệ nhảy xuống ngựa, thiếu niên nhanh như chớp chạy đến ôm chầm lấy Ly Uyên, lấp bắp mở miệng: "Đại ca! ca vẫn còn sống ư?" Đôi mắt đen láy dường như vì quá vui mừng mà muốn bật khóc.

Ly Uyên kinh ngạc, lập tức hỏi lại: "Sao đệ xuất cung được? Hoàng huynh có làm khó đệ không?"

Ly Tán ấp úng nói: "Phong Tuyết Nguyệt đã đến, hần nói với đệ là huynh vẫn chưa chết, thế là đệ lập tức trốn đi, hoàng huynh... muốn đệ làm hoàng đế..."

Ly Uyên lại tiếp tục kinh ngạc, nhú mày trầm ngâm một lát. Đương kim hoàng đế năm nay đã bốn mươi, vẫn chưa có con trai, phi tần ít ỏi, nhưng nếu như vậy thì cũng đâu có nhất thiết phải truyền ngôi cho Ly Tán, huống hồ Ly Tán không hề có hứng thú với việc triều chính. Suy nghĩ cả buổi cũng chẳng nghĩ ra nguyên nhân, y ngẩng đầu hỏi Ly tán: "Vậy đệ có dự tính gì?"

Ly Tán cười hi hi nói: "Ca ca không biết chứ, đệ vốn định tính toán kỹ một chút để mang tiểu ngọc tử kia cùng bỏ trốn, bây giờ đành phải thay đổi kế hoạch, tối nay mới đi tìm hần a."

Hoa Doanh Vũ đứng bên cạnh, hừ lạnh: "Cẩn thận đừng để hoàng huynh ngươi lôi về, còn làm liên lụy đến Sở Thiên Tâm"

Ly Tán nghe xong mắt hững, bĩu môi: "Vợ của đệ lấy chồng thì phải theo chồng"

Hoa Doanh Vũ hừ một tiếng không thềm nói nữa, quay người nắm lấy tay Ly Uyên lắc qua lắc lại, đồng thời cọ cọ vào ngực y. Ly Uyên vừa nhìn liền hiểu hần đang làm nũng, dựa theo tính khí của hần mà đoán chắc là muốn cùng y tâm tình, không muốn bị Ly Tán quấy nhiễu. Ly Uyên đỏ khốc đỏ cười ôm lấy bảo bối nhí lại hỏi Ly Tán: "Thế Phong Tuyết Nguyệt đâu?"

Ly Tán nghe đến ba chữ Phong Tuyết Nguyệt, đột nhiên cười ngặt nghẽo, nói: "Bị Quân Hàn Tâm chọc giận, vừa khốc vừa chạy mất rồi, thật là thú vị a!"

Ly Uyên mỉm cười nhìn đệ đệ, đang muốn hỏi chuyện tiếp thì bảo bối nhí ở trong ngực y đã lên tiếng kháng nghị: "Mọi việc đều đã được giải quyết, chúng ta phải về Thôi!" Hoa Doanh Vũ tức giận thở phì phì, ngay cả miệng cũng vểnh lên. Vì an nguy của Ly Tán hai người mới liều chết xuất cốc, mặc dù biết rằng thiếu niên kia là đệ đệ của Ly Uyên, nhưng cũng khiến trong lòng Hoa Doanh Vũ chưa xót khó chịu, không thềm chờ Ly Uyên mở miệng, hần đã đánh vào ngực y mấy cái.

Ly Uyên đương nhiên hiểu được Hoa Doanh Vũ đang nghĩ gì, bảo bối cứ luôn thích ăn dấm chua như vậy, đừng nói là người có chút liên quan đến y, thậm chí chỉ cần y nhắc đến người khác, bảo bối nhí liền mất hứng. Cơ mà cái tính cách trẻ con ấy khiến Ly Uyên vô cùng yêu thích, nhéo hai má phẩn nộn trơn mềm, hôn lên cái môi xinh đẹp một ngụm, y nói: "Được, lập tức trở về" biểu tình vô cùng sủng nịch.

Cuối cùng Hoa Doanh Vũ cũng cao hứng, khoe môi khê cong, khoe mắt khê nhếch, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn hạnh phúc.

Trở về sơn cốc, cỏ cây vẫn xanh tươi, tuyết mỹ như trước. Bên dưới làn sương mù dày đặc là một đôi tình nhân sinh tử tương bạn, điểm ngôn mật ngữ thì thâm bên tai, đến chết cũng không ngừng. Tình này sẽ mãi trường tồn cùng với đất trời...

"Chát"

Một tiếng quát cực kỳ giận dữ: "Coi chừng ta lột da ngươi!"

.....

30. Chương 21: Phiên Ngoại

Huân hương dịu dịu tỏa ra khắp phòng, bên trong tấm màn mỏng phát phơ, một tuyệt mỹ nam tử đang gối đầu trên ***g ngực nam nhân ngủ say sưa, lông mày như liễu, khóe môi vĩnh cong, trên thân thể màu tuyết trắng còn vương lại những dấu vết ái ân nhàn nhạt.

Nam nhân cúi đầu, tỉ mỉ ngắm nhìn dung nhan mỹ nhân, bàn tay không kiềm được phủ lên mái tóc dài đen nhánh của người kia.

Nhiều năm về trước, bọn họ chưa từng nghĩ rằng mình có thể gắn bó lâu dài với nhau như vậy, những món nợ của triều đình và giang hồ cứ quấn lấy thân, thế mà không ngờ thật sự có ngày tiêu diêu thiên hạ.

Tục nhân chỉ biết Hoa Doanh Vũ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tính cách hung tàn, độc ác, không ai bì kịp. Nhưng họ nào có biết rằng, con người ấy lại là kẻ đa tình nhất thiên hạ.

Ly Uyên mỉm cười, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên chóp mũi xinh xắn của Hoa Doanh Vũ, sau đó y vén chăn lên, mặc y phục vào.

Mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy bộ dáng phục tùng của Tô Thanh Vân*, có lẽ lão đã đợi lâu lắm rồi.

Tô Thanh Vân là người thông minh, chuyện không nên nhìn nhất định sẽ không liếc mắt nhìn, chỉ về phía đình nghỉ, cung kính nói: “Vương gia, mời.”

Ly Uyên liếc nhìn lão, đáp: “Cứ gọi ta công tử là được, ta không muốn ai nghe thấy hai từ kia.”

Tô Thanh Vân vâng vâng dạ dạ nói: “Thuộc hạ biết lỗi.”

Ly Uyên gật đầu, không giận tự uy.

Hai người bước vào đình nghỉ, Ly Uyên cong môi cười nói: “Ngồi đi.”

Tô Thanh Vân kinh ngạc, vội vàng xua tay, nhưng sau đó lại sợ đối phương phật ý, lão không khỏi hoài nghi, vội ngồi xuống, giúp Ly Uyên châm trà.

Năm ấy, Tô Thanh Vân vốn là một thủ hạ dưới trướng của Ly Uyên, và Thanh Vân sơn trang cũng chính là tài sản thuộc về triều đình. Có điều vài năm gần đây giang hồ thái bình, thiên hạ yên ổn, nên Thanh Vân sơn trang được giao cho Tô Thanh Vân quản lý, không ngờ lại không ngừng phát triển, trong võ lâm cũng có chút tên tuổi.

Tô Thanh Vân là người cực kỳ trung thành, năm ấy từng được Ly Uyên cứu giúp, đương nhiên sẽ đối với Ly Uyên vừa cung kính vừa cảm kích.

Ly Uyên không phải là người thích nói vòng vo, và người trước mặt y lại là thuộc hạ cũ, tự nhiên sẽ đi thẳng vào vấn đề chính: “Chuyện về Huyết Tinh Phách kia rốt cuộc là như thế nào?”

Tô Thanh Vân kinh hãi, Bát vương gia không để ý đến thế sự nhiều năm, sao cũng biết chuyện về Huyết Tinh Phách? Thoáng thờ dài một chút, lão lựa lời nói: “Chuyện về Huyết Tinh Phách thuộc hạ cũng không biết rõ ràng lắm!”

Ly Uyên hơi nhíu mày, Tô Thanh Vân lại nói: “Trước đây, thành chủ Vô Thần Thành luyện công tẩu hỏa nhập ma, danh y trong thiên hạ đều bó tay. Sau đó hộ pháp của hắn tìm được Bách Hiểu Sanh, Bách Hiểu Sanh nói rằng trên đời này có một loại thần dược tên là Huyết Tinh Phách từng xuất hiện tại Quỷ Y Cốc mới cứu được hắn, vì Huyết Tinh Phách có công dụng khởi tử hồi sinh, tái tạo cơ thể, giúp công lực tăng cao. Cuối cùng khiến cho người trong giang hồ đua nhau tranh đoạt.”

Ly Uyên hớp một ngụm trà hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó giang hồ lại đồn thổi khắp nơi, mọi người đều chạy đến Quỷ Y Cốc. Nhưng Quỷ Y* y thuật cao minh, dụng độc càng vào hàng bậc thầy, rất nhiều người trong giang hồ bị chặn ở bên ngoài cốc, tiến thoái lưỡng nan. Đúng vào lúc đó, lại có lời đồn Dạ Tuyền Ki trộm đi Huyết Tinh Phách, trốn chạy đến Giang Nam, rất nhiều người cũng đuổi theo đến Giang Nam nhưng chẳng tìm được bảo vật. Sau này lời đồn càng lúc càng nhiều, trước đó vài ngày còn nói Thanh Vân sơn trang tàng trữ Huyết Tinh phách,... Ai~ làm mấy

ngày nay thuộc hạ lo lắng gần chết, chỉ sợ sơn trang bị người ta đến đập phá sập mất!” Tô Thanh Vân càng nói càng buồn phiền, bực bội siết chặt nắm tay.

Ly Uyên nhân nhặt liếc nhìn lão, khẽ khụ một tiếng nhắc nhở.

Tô Thanh Vân nhận ra mình vừa thất lễ, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh: “Thuộc hạ thất lễ rồi!”

Ly Uyên không để tâm, đặt chén trà xuống, lại hỏi: “Ly Tán vẫn tốt chứ?”

Tô Thanh Vân liên thanh nói: “Sau khi hoàng thượng đăng cơ rất được lòng dân a, thật đáng vui, đáng mừng.”

Ly Uyên thoáng lộ vẻ vui mừng, mỉm cười, trong lòng rất là cao hứng.

(Mặc Nguyệt: Sau này Ly Tán trở thành hoàng đế, đúng là một cái kết vớ vẩn, bắt quá ta không tiện đề cập đến, bởi vì hệ thống nhân vật khá rối ren, cung đình tranh đấu a! Còn chuyện gì sau đó thì để xem tình hình rồi bổ sung sau a~ Đạo này ta chỉ muốn viết về Hoa Doanh Vũ và Tiểu Bao Tử * thôi.

Tô Cẩn & Từ Thiếu Khanh*: o()o, làm ơn đi, tui tui mới là nhân vật chính đó).

“mang một chút thức ăn đến đây, và nhớ dặn dò người trong sơn trang không được đến gần hậu viện này đây.”

Tô Thanh Vân vội vàng gật đầu, lại nói: “Phía sau giả sơn có một ôn tuyền, Vương...Công tử có thể đến đó ngâm mình.”

Ly Uyên cười cười: “người xây sơn trang tại lưng chừng núi cũng có vài chỗ tốt đấy.” Y đứng dậy, nói tiếp: “Người đi tra rõ chuyện về Huyết Tinh Phách đi, sau đó thì báo lại với ta.”

Ly Uyên hừ lạnh một tiếng: “Hảo hảo quản thúc con trai của người!” Nói xong y nhìn về phía thạch môn, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh mặc bạch y đứng lấp ló.

Tô Thanh Vân nghiêng răng quát: “Xú tiểu tử!”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-vu-doanh-ca>